NUNTA
Rochia de mireasă

APRECIERI DESPRE
NUNTA - ROCHIA DE MIREASĂ

„*NUNTA - Rochia de mireasă* te va captiva de la prima pagină, cu o poveste cum numai Rachel Hauck putea să țească."

– JENNY B. JONES, autoarea, premiată, a romanelor *Save the Date (Nu-ți face alte planuri)* și *There You'll Find Me (Acolo mă vei găsi*)

„*NUNTA - Rochia de mireasă* este o poveste omogenă, a unei iubiri trainice, care țese trecutul și prezentul într-un mister complicat, asemeni unei rochii de mireasă. Hauck reușește să fascineze din nou, pe mai bine de 300 de pagini, prin personajele neobișnuite, subiectul captivant și finalul fericit, care te satisface pe deplin. O recomand cu căldură!"

– DENISE HUNTER, autoarea bestsellerurilor *Surrender Bay (Golful capitulării)* și *The Accidental Bride* (*Mireasă din întâmplare*)

„Talentata Rachel Hauck ne-a oferit o poveste de dragoste actuală, întreţesută într-un mister antrenant. Toată lumea să-și revizuiască listele de lectură. Debordând de temele îngemănate ale mântuirii și îndurării, *NUNTA - Rochia de mireasă* merită un loc în top."

– SHELLIE RUSHING TOMLINSON, supranumită Belle of All Things Southern și autoarea bestsellerului *Sue Ellen's Girl Ain't Fat, She Just Weighs Heavy (Fata lui Sue Ellen nu e grasă, doar are greutate)*

„Scriitura lui Rachel Hauck e plină de înţelepciune și suflet, iar *NUNTA - Rochia de mireasă*, concepută cu la fel de multă măiestrie și complexitate precum o splendidă rochie de mireasă, nu face excepție. Acest roman spune povestea a patru femei adorabile, legate în mod miraculos de o rochie, ale căror vieți se întind pe durata unui secol. Căutarea îngemănată a adevărului și a iubirii – în ciuda tuturor piedicilor – îți va tăia cu siguranţă răsuflarea."

– BETH WEBB HART, autoarea bestsellerului *Sunrise on the Battery (Răsărit pe Battery) și Love, Charleston (Cu dragoste, Charleston)*

„Din clipa în care am auzit despre această poveste, am fost nerăbdătoare să o citesc. O rochie de mireasă purtată de patru femei diferite timp de peste 100 de ani? Da, vă rog! Mi-a plăcut povestea acestor

femei... şi a unicei lor rochii de preţ. Pentru oricine a zăbovit asupra unei reviste pentru mirese, s-a uitat la un reality-show cu mirese sau a visat cu ochii deschişi să fie mireasă, Rachel Hauck a creat o poveste exemplară, ce încântă inima."

– MARYBETH WHALEN, autoarea romanelor *The Mailbox (Căsuţa poştală), She Makes It Look Easy (Ea face totul să pară uşor) şi The Guest Book (Lista de invitaţi).* Fondatoarea blogului www.shereads.org

„O poveste plină de sensibilitate, ce se întinde pe durata a mai multe generaţii de femei, fiecare dintre ele fiind un produs al vremurilor sale *şi* totodată o avangardistă. O poveste frumoasă, în care se împletesc dragostea, credinţa, misterul şi o rochie uimitoare. Rachel Hauck cunoaşte, cu *NUNTA - Rochia de mireasă,* un nou succes."

– LISA WINGATE, autoarea bestsellerurilor *Dandelion Summer (Vara păpădiei) şi Blue Moon Bay* (*Golful Lunii Albastre*) şi laureată a Premiului Carol

The Wedding Dress
Copyright © 2012 by Rachel Hauck
Published by arrangement with Thomas Nelson, a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.
Copyright © 2017 Editura Act și Politon pentru prezenta ediție

Editura ACT și Politon
Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.
tel: 0723.150.590,
e-mail: office@actsipoliton.ro, www.actsipoliton.ro

Traducător: Dana Dobre
Redactor: Alina Dincă
Tehnoredactor: Teodora Vlădescu
Coperta: Mădălina Ioniță
Copyright Manager: Andrei Popa
Editor: Mona Apa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HAUCK, RACHEL
Nunta: Rochia de mireasă / Rachel Hauck; trad.: Dana Dobre. – București: Act și Politon, 2017
ISBN 978-606-913-166-4
I. Dobre, Dana (trad.)
821.111

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

Rachel Hauck

NUNTA

Rochia de mireasă

Traducere din limba engleză:
Dana Dobre

ACT și Politon

2017

Lui Iisus, preaslăvitul mire

Cuprins

Capitolul unu 9
Capitolul doi 22
Capitolul trei 32
Capitolul patru 41
Capitolul cinci 53
Capitolul șase 71
Capitolul șapte 82
Capitolul opt 101
Capitolul nouă 109
Capitolul zece 121
Capitolul unsprezece 134
Capitolul doisprezece 153
Capitolul treisprezece 164
Capitolul paisprezece 173
Capitolul cincisprezece 192
Capitolul șaisprezece 202
Capitolul șaptesprezece 209
Capitolul optsprezece 223
Capitolul nouăsprezece 238
Capitolul douăzeci 248
Capitolul douăzeci și unu 257
Capitolul douăzeci și doi 272
Capitolul douăzeci și trei 282
Capitolul douăzeci și patru 300
Capitolul douăzeci și cinci 308
Capitolul douăzeci și șase 314
Capitolul douăzeci și șapte 324

Ghid pentru grupul de lectură 331
Mulțumiri 333
Nota autoarei 335

Capitolul unu

Charlotte

14 aprilie

O adiere, o schimbare abia simţită în ţesătura celor nevăzute o făcu să ridice privirea şi apoi să ocolească un pâlc de fagi umbroşi. Charlotte se opri pe întinderea verde, îngrijită, a domeniului Ludlow, să tragă adânc în piept aerul proaspăt şi să contemple elementele zilei – cer albastru, copaci primăvăratici, lumina soarelui reflectându-se în parbrizele maşinilor parcate.

Se trezise în dimineaţa aceasta cu nevoia fierbinte de a se gândi, de a se ruga, de a se apropia de cer. Îşi trăsese pe ea perechea preferată de pantaloni scurţi şi condusese până sus pe creastă.

În loc de singurătate, Charlotte găsi în colţişorul ei de pe Muntele Roşu un furnicar, un du-te-vino de cumpărători, căutători şi vânători de chilipiruri. Licitaţia anuală de antichităţi , organizată în Ludlow şi destinată strângerii de fonduri pentru săraci, era în toi pe pământurile bogate ale domeniului.

Charlotte îşi ridică, dintr-un gest, ochelarii de soare pe cap, iritată de intruziune. Era sanctuarul ei, chiar dacă restul lumii n-o ştia. Mama obişnuia s-o aducă aici la picnic, după ce parca pe un drum lăturalnic, acoperit cu pietriş, furişându-se împreună cu Charlotte pe proprietatea Ludlow, râzând şi spunând în şoaptă „Şşt!", de parcă ar fi scăpat basma curată după ce făcuseră ceva amuzant şi savuros.

Găsea un locşor pe partea ascunsă a unei coline, întindea o pătură, desfăcea o găletuşă cu pui sau o pungă de la McDonald's şi respira adânc, privind peste valea ce se-ntindea spre Oraşul Magic. „Nu-i aşa că-i frumos?"

– Da, spunea de fiecare dată Charlotte, dar ochii ei erau la mama, nu la luminile oraşului Birmingham. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Charlotte vreodată. Mama avea un fel de *a fi* pur şi simplu, însă murise înainte de a-i împărtăşi acel dar lui Charlotte.

Strigăte ascuţite tulburară clipa de nostalgie a lui Charlotte. Ofertanţi şi cumpărători intrau şi ieşeau din cortul întins pe peluza laterală, în care urma să se desfăşoare licitaţia.

Ferindu-şi ochii de lumina piezişă a soarelui, Charlotte stătea nemişcată în adierea vântului şi se uita pur şi simplu, gândindu-se ce să facă. Să se întoarcă acasă sau să se plimbe prin împrejurimi? Nu-i trebuia nimic şi nici nu-şi dorea nimic din ce ar fi putut găsi în acel cort. Şi, chiar să fi vrut ceva, oricum n-ar fi avut bani să cumpere.

De fapt, simţea nevoia să se gândească la tensiunile recente cu familia lui Tim şi să se roage. Mai precis, la tensiunile cu Katherine, cumnata lui. Toată încurcătura îi cerea să reconsidere pasul pe care se pregătea să-l facă.

Când Charlotte o porni înapoi spre maşină, vântul o izbi din nou cu putere şi o făcu să arunce o privire în urmă. Printre copaci şi dincolo de cort, ferestrele de la etajul al doilea al conacului Ludlow, construit din piatră şi sticlă, străluceau în lumina aurie a dimineţii şi păreau să vegheze asupra a tot ce se întâmpla în curte.

Vântul făcu apoi lumina să se schimbe, o umbră trecu prin dreptul ferestrei şi casa păru să-i facă cu ochiul. *Vino şi vezi...*

– Bună. Vocea unei femei impunătoare o făcu pe Charlotte să se întoarcă. Nu pleci aşa de repede, nu-i aşa? Mergea greoi pe panta peluzei, ţinând o cutie în braţe.

Charlotte o recunoscu. Nu după nume sau după faţă, ci după aură. Una dintre sudistele get-beget care populau oraşul Birmingham. Dintre cele cu un ten proaspăt, lenjerie călcată la dungă, bluză din bumbac şi un şirag modest de perle. Se opri lângă Charlotte, trăgându-şi respiraţia.

– Nici măcar nu te-ai dus până sus la cortul de licitaţii. Te-am văzut când ai parcat, drăguţo. Hai, avem articole frumoase la licitaţie! E prima oară când vii aici? Vârî mâna în cutie şi scoase un catalog. A trebuit să merg la maşină să mai iau. Suntem foarte aglomeraţi anul ăsta. Ei bine, vezi şi tu după maşini. Aminteşte-ţi, toate

veniturile merg la fundaţia Ludlow. Dăm milioane, sub formă de donaţii şi burse, în tot oraşul.

– Admir de mult fundaţia. Charlotte începu să răsfoiască într-o doară catalogul.

– Eu sunt Cleo Favorite, preşedinta Fundaţiei Ludlow. Îi întinse mâna lui Charlotte. Tu eşti Charlotte Malone.

Charlotte o privi un moment pe Cleo, scuturându-i încet mâna.

Ar trebui să fiu impresionată că mă cunoşti sau s-o iau la fugă, ţipând, înapoi spre maşină?

Cleo zâmbi. Dinţii i se asortau cu perlele.

– Nepoata mea s-a căsătorit anul trecut.

– Înţeleg. Şi-a cumpărat rochia din magazinul meu?

– Da, şi o vreme am crezut că o încântă mai degrabă să lucreze cu tine, decât să se mărite cu logodnicul ei. Ai o afacere pe cinste.

– Am fost foarte norocoasă. Am mai mult decât ar fi putut visa vreodată o fată săracă şi orfană. Cine e nepoata dumitale?

– Elizabeth Gunter. S-a măritat cu Dylan Huntington. Cleo porni spre cort. Charlotte o urmă din politeţe.

– Sigur că da, mi-o amintesc pe Elizabeth. A fost o mireasă frumoasă.

– Şi-a vrut să ştie toată lumea. Cleo râse şi îşi flutură mâna în aer. Aproape l-a băgat în faliment pe sărmanul meu frate. Însă o dată te măriţi, nu-i aşa?

– Cam asta ar fi ideea. Charlotte îşi atinse cu degetul mare piatra inelului de logodnă – motivul pentru care venise astăzi cu maşina până aici. Se opri la marginea cortului.

– Deci, Charlotte, cauţi vreun articol anume? Ceva pentru magazinul tău? Cleo lăsă cutia cu cataloage pe o masă şi o porni pe culoarul principal ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Charlotte să o urmeze. Avem de vânzare câteva şifoniere frumoase. Catalogul îţi indică numărul lotului, când şi unde să licitezi. Vânzătorul de la licitaţie se duce direct la piesă. Ni s-a părut mai uşor decât... ei, dar ce contează? E o licitaţie grozavă şi totul merge ca pe roate. Spune-mi, ce cauţi? Cleo lăsă capul într-o parte şi îşi sprijini mâinile în şold.

Charlotte păşi în umbra cortului.

– De fapt, Cleo – *Eu am venit aici să mă gândesc* – magazinul meu e exclusiv modern. Charlotte răsuci catalogul în mână. Dar cred că e întotdeauna amuzant să arunci o privire.

Ar putea să meargă printre rânduri, să se gândească și să se roage în același timp, nu-i așa?

– Bineînțeles. E musai să găsești ceva ce îți place în timp ce... arunci o privire, zise Cleo, făcând cu ochiul. Funcționează cel mai bine atunci când îți dai mână liberă să-ți cheltuiești o parte din banii câștigați cu greu.

– Am să țin minte.

Cleo se îndepărtă grăbită, iar Charlotte alese un culoar pe care să rătăcească în timp ce avea să analizeze piesele, ca și când răspunsul pe care-l căuta putea fi ascuns printre vechituri și antichități.

Poate va auzi: El *e alesul*, când va trece prin fața unui cabinet din secolul XX sau a unui șifonier de secol XIX.

Dar probabil că nu. De cele mai multe ori, răspunsurile nu-i veneau pur și simplu din eter. Și nici nu îi picau în poală. Ea muncea pentru răspunsurile legate de viața ei. Își sufleca mânecile, evalua situația, calcula costurile și lua o decizie. Altfel n-ar fi deschis niciodată Malone & Co.

Charlotte se opri în fața unei mese din lemn închis la culoare, și își trecu degetele peste suprafața ei. Bătrâna Gert avea una la fel în hol. Oare ce s-o fi întâmplat cu ea? Charlotte se aplecă să vadă dacă partea de dedesubt era însemnată cu marker roșu.

Nu era. Charlotte trecu mai departe. Nu era masa lui Gert. Vai, fusese atât de furioasă atunci când descoperise că nepoata ei o mâzgălise cu markerul roșu!

La capătul culoarului, Charlotte se opri oftând. Ar trebui să se întoarcă în oraș. Oricum, avea programare la coafor peste câteva ore.

O porni, în schimb, pe următorul culoar, lăsându-și gândurile să-i zboare către Tim și bătălia ce se dădea în inima ei.

Până acum patru luni, se simțea la adăpost în viața ei liniștită, confortabilă și previzibilă. Apoi antreprenorul care îi renovase magazinul a convins-o, după ce i-a ținut un discurs, să-i accepte invitația la masa de Crăciun. A așezat-o lângă Tim Rose, schimbându-i astfel viața.

Un birou cu capac, lipsit de strălucire și demodat, îi atrase atenția. Charlotte se opri în fața lui și îl atinse ușor. Dacă fibra lemnului ar putea vorbi, oare ce povești ar spune?

Despre un soț care ține finanțele familiei? Sau despre un copil care își face temele? Despre o mamă care le scrie o scrisoare celor de-acasă?

Câți bărbați și femei au stat, oare, la acest birou? Unul sau sute? Care le erau speranțele și visurile?

O piesă de mobilier care a supraviețuit timpului. *Asta* își dorea ea? Să supraviețuiască, să fie parte din ceva important?

Voia să *simtă* că aparține familiei Rose. Cu siguranță, Katherine n-o făcea, nici pe departe, pe Charlotte să se simtă ca o piesă din colecția gregară de frați, mătuși, unchi, veri și prieteni de-o viață.

La prima lor întâlnire, atunci când Tim i-a spus lui Charlotte că are patru frați, ea n-a reușit nici măcar să-și imagineze cum ar putea fi. Suna incitant. L-a bombardat cu întrebări. Charlotte n-o avusese decât pe mama. Și apoi pe bătrâna Gert, după ce mama murise.

Nu trăise niciodată cu un frate sau cu o soră, ca să nu mai vorbim de patru. Ca să nu mai vorbim de un băiat.

Acesta să fi fost motivul pentru care acceptase cererea în căsătorie a lui Tim Rose după doar două luni? Fascinația? Acum nu mai era sigură că o făcuse din iubire. Nu era sigură nici măcar că o făcuse ca să se simtă parte dintr-o familie mare.

Charlotte coborî privirea spre inelul de logodnă, filigranat, din platină, cu diamant de un carat, care îi aparținuse bunicii lui Tim.

Dar inelul nu putea să-i dea răspunsuri. *Ea,* la rându-i, nu avea răspunsuri.

– Charlotte Malone? O femeie rotunjoară, cu o înfățișare plăcută, o abordă din cealaltă parte a unei mese de sufragerie. Am citit despre tine în *Nunți din Sud.* Arăți ca în fotografie.

– Sper că ăsta-i un lucru bun, zise Charlotte zâmbind.

– O, da. Magazinul tău pare fermecător. M-a făcut să-mi doresc să mă fi căsătorit din nou.

– Am avut noroc cu știrea aceea.

Când o sunase astă-toamnă redactorul, fusese ultima întâmplare norocoasă dintr-un șir considerabil.

– Sunt căsătorită de treizeci și doi de ani și citesc cu sfințenie *Nunți din Sud,* aproape ca pe Biblie. Pur și simplu ador nunțile, tu nu?

– Eu ador rochiile de mireasă, cum altfel?! zise Charlotte.

– Îmi imaginez. Râsul femeii stărui în aer în timp ce îşi luă rămas-bun şi atinse în treacăt braţul lui Charlotte.

Adora *de-a dreptul* rochiile de mireasă. De când era doar o copilă, satinul şi strălucirea rochiilor albe pur şi simplu o ameţeau. Îi plăcea să vadă cum se transfigurează o mireasă atunci când îmbracă rochia perfectă, în ochi oglindindu-i-se speranţe şi visuri.

De fapt, era şi ea pe cale să se transfigureze – să îmbrace rochia perfectă, iar speranţele şi visurile să i se oglindească în privire.

Care era, până la urmă, problema? Care era motivul pentru care tot ezita? Se gândise la cincisprezece rochii, nu probase nici măcar una. Data de 23 iunie avea s-o prindă nepregătită.

Cu un an în urmă, în februarie, abia mai făcea faţă, investind tot capitalul în stocuri, în timp ce-şi înjgheba magazinul într-o căsuţă din 1920, în Mountain Brook.

Şi apoi s-a trezit cu un cec bancar în valoare de o sută de mii de dolari, apărut de nu se ştie unde. După săptămâni bune în care a trecut de la entuziasm la panică şi în care a încercat să afle cine i-ar fi putut da atâţia bani, Charlotte a încasat cecul şi, într-un târziu, şi-a renovat magazinul. Şi totul s-a schimbat.

Tawny Boswell, Miss Alabama, i-a devenit clientă şi a făcut-o celebră. Au sunat cei de la *Nunţi din Sud.* Şi apoi, cireaşa de pe tort, Charlotte s-a dus la cina de Crăciun şi a stat lângă un bărbat chipeş, care fermecase pe toată lumea din încăpere. Nici nu-şi terminase bine supa de stridii, primul fel al serii, că Tim Rose îi cucerise inima şi ei.

Sărutul diafan al destinului îi făcu sufletul să se înfioare, în vreme ce adierea care unduia peste vârful muntelui îi mângâie picioarele. Oare mirosea a ploaie? Aplecându-se să privească prin deschizătura cortului, Charlotte nu reuşi să distingă decât lumina soarelui falnic ce stăpânea cerul de un albastru cristalin. Nici măcar un nor la orizont.

O luase înainte pe următorul culoar, când telefonul îi bâzâi în buzunarul pantalonilor. Era Dixie.

– Bună, Dixie, e totul în regulă la magazin?

– E linişte. Dar a sunat Tawny. Vrea să se-ntâlnească cu tine mâine, la trei.

Duminică?

– Totul e-n ordine? Părea ok? E încă mulţumită de noi?

Charlotte petrecuse luni întregi încercând să găsească rochia perfectă pentru Miss Alabama, făcând nopți albe, implorându-l în șoaptă pe Dumnezeul iubirii să o ajute să-i împlinească lui Tawny visurile.

A descoperit apoi un designer din Paris, încă necunoscut, și a înțeles imediat că a dat peste o mină de aur și că acela avea să devină brandul ei de mătase albă.

– Sun-o și spune-i că mâine e perfect. Avem biscuiți și brânză în barul cu gustări? Cafea, ceai, apă și suc?

– Suntem aprovizionați. Tawny părea entuziasmată, așa că nu cred să-ți spună că are de gând să se ducă la alt magazin.

– Dix, de cât timp lucrăm noi împreună în afacerea cu rochii de mireasă?

– De cinci ani, de când ai deschis magazinul.

Dix, pragmatică și calmă, ca întotdeauna.

– Și de câte ori am pierdut noi o clientă în ultima clipă? Chiar și după nenumărate ore de căutări pe la designeri pentru a găsi rochia perfectă.

– Pe-atunci nu știam ce facem. Acum suntem experte, zise Dixie.

– Știi foarte bine că nu are nicio legătură cu noi. Uite, am s-o sun eu pe Tawny și am să-i spun că ar fi perfect să ne-ntâlnim mâine.

– I-am spus deja. Nu mi-am închipuit că vrei s-o refuzi. Vocea lui Dixie era întotdeauna plină de siguranță. Era un dar ceresc. Era fundația solidă pe care se ridica visul lui Charlotte. În orice caz, unde ești, Char?

– Sus, pe Muntele Roșu. Pe domeniul Ludlow. Am venit aici să mă gândesc, dar am dat peste puhoiul de lume de la licitația anuală. Chiar acum, când vorbim, mă plimb printre antichități.

– Oameni sau lucruri?

Charlotte zâmbi, cercetând figurile cenușii ce umpleau culoarele.

– Câte puțin din amândouă. Se opri în fața unei vitrine cu bijuterii, închisă cu lacăt. Piesele originale ar fi accesorii perfecte pentru miresele ei. Charlotte păstra un stoc de coliere, cercei, brățări și tiare unicat. Detaliile erau cele care o ajutau să-și desăvârșească succesul.

– Că tot veni vorba de nunți, zise Dixie apăsat.

– Despre asta vorbeam?

– Nu despre asta vorbim noi mereu? Invitaţiile pentru nunta *ta* sunt încă pe biroul din depozit, Charlotte. Vrei să le aduc acasă diseară?

Dix şi soţul ei, Jared, Dr. Bunăciune, după cum îi spunea ea, locuiau într-un apartament în Homewood, vecini cu Charlotte.

– Stai puţin... serios? Sunt încă pe biroul din depozit? Credeam că le-am luat acasă.

– Dacă le-ai luat cumva, ei bine, atunci au venit înapoi.

– Ha, ha, ce amuzantă eşti, Dixie. Da, sigur, adu-le acasă. Pot să lucrez mâine la ele, după ce mă-ntorc de la biserică. Trebuie să văd dacă doamna Rose nu are cumva o listă de invitaţi din partea lui Tim...

– Te întâlneşti cu Tawny la trei.

– Da, ok, după ce mă-ntâlnesc cu ea. Sau pot să lucrez la ele luni seară. N-am nimic programat pentru luni seară.

– Charlotte, pot să te-ntreb ceva?

– Nu...

– Te măriţi peste două luni şi...

– Am fost doar puţin ocupată, Dixie, asta-i tot.

Charlotte ştia unde bate prietena ei cu întrebările. Charlotte îşi pusese singură aceleaşi întrebări timp de săptămâni, şi tocmai nevoia unor răspunsuri o împinsese azi să urce pe munte.

– Am timp.

– Dar timpul se scurge.

Ştia. Ştia.

– Ar fi trebuit să alegem o dată cândva în toamnă pentru nuntă. Logodnă rapidă, nuntă rapidă... mă ia cu ameţeală.

– Tim e un bărbat uimitor, Charlotte.

Ştia. Ştia. Era însă uimitor pentru ea?

– Uite, ar fi mai bine să-nchid. Trebuie să cobor de pe munte în câteva minute ca să am timp să-mi aranjez părul. Te sun mai târziu.

– Distracţie plăcută în seara asta, Charlotte! Să n-o laşi pe Katherine să te dea peste cap. Spune-i să nu te mai necăjească. Pur şi simplu, fii acolo cu Tim. În primul rând, aminteşte-ţi de ce te-ai îndrăgostit.

– Voi încerca.

Charlotte închise, dar sfatul lui Dixie îi stăruia în minte. În primul rând, *amintește-ți de ce te-ai îndrăgostit.*

Totul se întâmplase pe nerăsuflate, cu fluturi în stomac, romantism și iar romantism. Nu era sigură că putea găsi măcar un motiv real, serios în tot vârtejul acela de emoții. În timp ce-și croia drum prin mulțime ca să iasă din cort, Charlotte fu luată pe sus de valul de oameni.

Îi zâmbi bărbatului de lângă ea și încercă să-l ocolească.

– Scuzați-mă.

Bărbatul însă nu se clinti, rămase bine înfipt pe picioare, privind țintă la articolul ce urma să fie scos la licitație.

– Scuzați-mă, dar dacă mi-ați da voie să trec, nu v-aș mai sta în cale. Licitați pentru acel... Charlotte se uită peste umăr. Cufăr? *Acel cufăr urât*?

– Adunați-vă aici! Vânzătorul de la licitație sări pe un piedestal, lângă cufăr. Puhoiul de cincisprezece, douăzeci de oameni se năpusti în față, luând-o târâș și pe Charlotte. Se împiedică, pierzându-și sabotul, în timp ce era purtată de masa de oameni înainte. Suntem gata să începem licitația.

Bâjbâind după sabotul rătăcit, Charlotte își dădu seama că nu are cum să-l găsească și decise să mai aștepte. Licitanții pentru acest articol păreau foarte hotărâți. Cât putea dura licitația? Zece minute? Putea fi chiar distractiv să vadă de aproape întregul proces.

Douăzeci de dolari. Cufărul nu părea să valoreze mai mult. Charlotte aruncă o privire în jur să vadă cine era dispus să arunce banii pe o cutie de lemn lipsită de strălucire, ponosită și zgâriată, cu chingi de piele roase și crăpate.

Adjudecătorul era un bărbat care nu avea nimic aparte. De înălțime și greutate medie. Cu un păr ce se poate să fi fost cândva castaniu, acum devenit însă... sur? Cenușiu?

Purta în schimb o cămașă de un violet țipător, băgată în pantalonii gri-cărbune, prinși peste umeri cu bretele din piele. Sărise pe piedestal cu pantofii lui sport foarte curați.

Charlotte zâmbi. Îl găsea atrăgător, deși, atunci când și-a îndreptat privirea spre ea, vâlvătaia albastră a ochilor lui mai degrabă a tulburat-o. Se dădu un pas în spate, dar rămase blocată în mulțime, din toate părțile.

– Lotul numărul zero, spuse adjudecătorul, iar vocea lui gravă o pătrunse și se cuibări înăuntrul ei ca o perlă caldă. Lotul cu numărul zero? Răsfoi paginile catalogului. Nu exista niciun lot cu numărul zero. Verifică apoi lista detaliată de la sfârșit. Dar nu era înregistrat niciun cufăr, nicio ladă, nicio valiză și niciun geamantan.

– Acest articol a fost salvat dintr-o casă cu doar câteva minute înainte să fie demolată. Cufărul a fost făcut în 1912, zise adjudecătorul și se aplecă spre mulțime. A fost făcut pentru o mireasă.

Privirea lui se opri asupra lui Charlotte, iar ea tresări și simți că i se taie respirația. De ce se uita la ea? Își ascunse la spate mâna cu inelul.

– E vechi de o sută de ani. Un secol. Armătura și pielea sunt originale și întreaga piesă este în stare bună, doar cam aspră și uscată.

– Ce s-a întâmplat cu încuietoarea? Bărbatul din stânga lui Charlotte arătă, cu catalogul făcut sul, spre alama noduroasă ce încuia capacul.

– Ei bine, asta este o cu totul altă poveste. Vedeți voi, a fost sudată. Vânzătorul se aplecă și mai mult spre mulțime. Din nou, ochii lui albaștri rătăcitori și înflăcărați se opriră asupra lui Charlotte. De o fată cu inima frântă, zise el, mișcând din sprâncenele cenușii și stufoase.

Femeile din grup exclamară, într-un glas, „Ooo...” și se aplecară să vadă mai bine cufărul, în vreme ce Charlotte mai făcu un pas în spate. De ce o privea tocmai pe ea? Își duse instinctiv palma la piept, de parcă ar fi vrut să oprească zvâcnirile fierbinți ce îi puseseră stăpânire pe tot trupul.

– Iar, pentru cine și-o dorește cu adevărat, înăuntru e o comoară neprețuită.

Scrută adunarea ce părea să fie tot mai numeroasă și făcu cu ochiul. Atmosfera fu străbătută de un val de râsete, iar adjudecătorul păru satisfăcut că le captase tuturor atenția.

Bine, Charlotte a priceput. Nu era *de fapt* nicio comoară minunată înăuntru. Nu voia decât ca ei să creadă că ar putea fi. Era un vânzător pe cinste. Bravo lui!

– Hai să începem licitația de la cinci, zise el.

Câțiva se desprinseră din mulțime și se îndepărtară, slăbind presiunea ce o țintuise până atunci în loc pe Charlotte. Vârtejul de

aer răcoros pe care-l simți dintr-odată în jurul picioarelor era plăcut.

– Oferă cineva cinci? zise el din nou.

Charlotte cercetă chipurile celor care mai rămăseseră. Hai, să liciteze cineva cinci dolari. Acum, odată ce cufărul avea un preț și îndurase râsetele batjocoritoare, îi devenise simpatic. Auzind puțin din povestea lui, nu i se mai părea jalnic.

Toată lumea, *toate lucrurile* aveau nevoie de iubire.

Se scurseră alte câteva secunde. Să liciteze cineva, vă rog!

– Ofer eu cinci, zise Charlotte ridicând catalogul făcut sul. Putea să doneze cufărul bisericii, pentru misiunea cu copiii. Căutau mereu articole în care să depoziteze jucăriile sau să împacheteze cele necesare pentru excursiile pe care le făceau.

– Avem cinci sute. Adjudecătorul ținea mâna ridicată, fluturându-și degetele. Oferă cineva cinci sute cincizeci?

– Cinci sute? protestă ea. Nu, nu, eu am licitat cinci dolari.

– Prețul era însă de cinci sute. Adjudecătorul dădu din cap spre ea. Ai tot timpul grijă la preț, domniță! Acum știi care este. Oferă cineva cinci sute cincizeci?

Vă rog, licitați careva cinci sute cincizeci! Cum de-a putut să fie atât de naivă? O păcălise alura lui de bătrân inocent.

Bărbatul de lângă Charlotte ridică și el catalogul.

– Dau eu cinci sute cincizeci.

Charlotte răsuflă ușurată, apăsându-și mâna pe piept. Mulțumesc, dragă domnule! Răsfoi din nou paginile catalogului, căutând o descriere, o informație, orice lucru cât de mic legat de cufăr. Nu apărea însă nicăieri pe listă.

– Cinci sute cincizeci, oferă cineva șase? Șase sute de dolari? Ochii vânzătorului erau vioi, expresivi, iar obrajii îi străluceau, îmbujorați, deși, în cort, aerul de munte se simțea destul de răcoros pentru luna aprilie.

Femeia de lângă Charlotte ridică mâna.

– Șase.

Încă trei licitanți se îndepărtară. Charlotte privi cufărul cu ochii mijiți, gândindu-se că ar trebui să profite de moment ca să-și vadă de drum. Trăise suficient din procesul de licitație.

În afară de asta, voia să și mănânce de prânz înainte să meargă la coafor. Apoi, după ce ar fi plecat de la salon, ar fi avut exact timpul necesar cât să se ducă acasă și să se schimbe, înainte ca Tim să vină să o ia la șase.

– Șase, oferă cineva șase sute cincizeci? Vocea adjudecătorului sălta la fiecare silabă.

– Șase sute cincizeci. Bărbatul din stânga ei. „Pot să-l folosesc pentru piese de schimb la un geamantan vechi pe care-l restaurez.

– Șapte sute, spuse Charlotte, cuvintele țâșnindu-i singure pe buze. Își drese glasul și îl privi drept în față pe adjudecător.

Să fie folosit pentru piese? Niciodată! Ceva dinlăuntrul ei se revolta la gândul că acel cufăr ar putea fi demontat.

– Cufărul ăsta merită să aibă și el parte de îngrijire atentă și de iubire.

– Chiar așa, tânără domniță. L-am salvat eu însumi. Și ceea ce salvez eu nu e niciodată distrus. Ochii vânzătorului străluceau, albăstrii, la fiecare cuvânt și o străfulgerau pe Charlotte cu fiori arzători. Oferă cineva șapte sute cinzeci?

Femeia de lângă ea ridică mâna.

– Opt. Charlotte nici nu-l mai așteptase să ridice prețul. Sute. Opt sute.

Fugi! Ieși de-aici! Charlotte vru să se-ntoarcă, dar picioarele refuzau pur și simplu să se miște din loc, iar tălpile îi rămaseră înfipte în gazonul domeniului Ludlow. O adiere a vântului de aprilie îi răcori broboanele de sudoare ce-i răsăriseră brusc pe frunte.

Nu-și dorea cufărul acesta. N-avea nevoie de el. Apartamentul ei era modern, micuț și, deocamdată, ordonat. Așa cum îi plăcea ei.

Malone & Co era un magazin de lux, rafinat și ultramodern. Unde ar putea strecura aici un cufăr vechi și uzat? Lăsând deoparte faptul că își cheltuise toți banii picați din cer pe renovare. Până la ultimul bănuț. Iar în cont mai avea exact atât cât să-și permită o nuntă restrânsă. Suma de opt sute de dolari pentru un cufăr nu era prevăzută în buget. Dacă ar fi avut de gând să arunce atâția bani pe fereastră, și-ar fi cumpărat o pereche de pantofi Christian Louboutin.

– Îți cam face cu ochiul, nu-i așa? zise bărbatul în violet aplecându-se spre Charlotte și arcuindu-și sprâncenele stufoase.

– Din păcate, da.

Tim ar face o criză dacă i-ar aduce acasă chestia aia.

Charlotte privi cufărul. Oare cine era bărbatul sau femeia care îl stăpânise odinioară? Dar mireasa din 1912 despre care vorbise adjudecătorul – nu și-ar dori ea oare un cămin pentru piesa asta de mobilier veche și ponosită?

– Opt sute cincizeci, licită al doilea bărbat din stânga lui Charlotte.

– O mie de dolari. Charlotte își lipi palma peste gură. Era însă prea târziu. Făcuse oferta.

Oh, va trebui să-i explice asta lui Tim.

– Vândut.

Adjudecătorul își lovi palmele una de alta și scoase din buzunar un bilet. „Cufărul îți aparține."

Charlotte citi biletul deja tipărit. *Salvat. 1000 $.* Se întoarse pe călcâie spre el și strigă:

– Stați puțin, domnule, scuzați-mă, dar cum de ați știut?...

Bărbatul se făcuse, însă, nevăzut. Și, odată cu el, mulțimea și murmurul vocilor. Charlotte se trezi că nu mai e nimeni lângă ea, cu excepția cufărului ponosit și a vârtejului sclipitor din aer.

Capitolul doi

Charlotte se aplecă spre Tim, în timp ce priveau, de la masă, cum se derula aniversarea părinților lui. O sclipire când albăstruie, când chihlimbarie se revărsa peste farfurii, după cum goneau prin sala de bal luminile de petrecere.

– A fost bună cina, nu-i așa? zise ea.

Haide, Tim. Sunt doar niște bani.

– A fost minunată.

Charlotte întoarse capul și-l privi. Pentru ea, Tim era întruchiparea perfecțiunii. Dacă putea spune așa. Nasul său drept se potrivea perfect cu buzele pline și cu bărbia simetrică, pătrată. Părul lung și nisipiu i se revărsa, cu o strălucire delicată, peste obrazul sculptat.

Acum, însă, chipul său, de obicei luminos și fermecător, avea o expresie abătută.

Of, de ce nu așteptase până la întoarcerea acasă pentru a-i spune? Acum, familia – Katherine – avea să dea vina pe ea pentru lipsa de implicare a lui Tim.

– Vrei să dansezi? Uite, Jack ne tot face cu mâna.

Jack era fratele mai mic al lui Tim, cel care venea imediat după el în succesiunea de cinci băieți. David, Tim, Jack, Chase și Rudy.

– Imediat, zise Tim și îi făcu semn lui Jack să aștepte.

Toți invitații prezenți la aniversarea a patruzeci de ani de la cununia părinților lui se bâțâiau pe ringul de dans, cântând cât îi ținea gura *Celebrate good times, come on*[*].

Toți, în afară de Tim și Charlotte.

– Hai, Tim, ce mare lucru! Hai să dansăm!

Charlotte se ridică, netezindu-și fusta cu mâinile. Era hotărâtă să se distreze în seara asta, să uite de misiunea ei pe Muntele Roșu,

---

[*] *Celebrate good times, come on* („Haideți să sărbătorim vremurile bune”), vers din piesa *Celebration* (1980) a trupei Kool and the Gang. (n.tr.)

care o băgase în faliment, şi să-şi lase latura extravertită să pună stăpânire pe ea în seara asta. După-amiază, avusese o lungă conversaţie cu *fata aceea,* în timp ce stătea pe scaun şi îşi făcea părul şi manichiura.

Îmbrăcase o rochie de petrecere nou-nouţă, bleumarin, cu corsaj mulat şi fustă cloş, scurtă. Şi o pereche de pantofi cu baretă Jimmy Choo, asortaţi cu rochia, pe care îi cumpărase la reducere.

Totul mergea atât de bine în seara asta! Tim nu-şi putea dezlipi privirea de la ea şi, pentru prima dată, Charlotte simţea că face parte, cu adevărat, din familia Rose.

Şi apoi, cu cincisprezece minute mai devreme, Charlotte se aplecase spre bărbatul ei şi-i mărturisise: „O, Tim, am uitat să-ţi spun, dar azi, pe Muntele Roşu, am nimerit la o licitaţie şi am cumpărat un cufăr. Cu o mie de dolari." Uite, vezi, n-a fost chiar atât de rău!

Apoi a observat o uşoară înnegurare în privirea lui. „O mie de dolari? " Tim era responsabil cu bugetul pentru nuntă şi drămuise fiecare bănuţ până pe 23 iunie.

După asta, au continuat să şuşotească, pe un ton aspru, Tim încercând să înţeleagă de ce şi cum cheltuise ea atâţia bani fără să se consulte cu el. Cearta înăbuşită se sfârşi abia când se servi desertul.

– Sper că nu ţi-ai cumpărat rochia aia de cinci mii de dolari, pe care ţi-o doreai, pentru că acum nu ne-o mai permitem.

– Nu, n-am cumpărat-o, spuse Charlotte, pe un ton uşor iritat. Nu mi-am cumpărat încă rochia.

Mărturisirea aceea plutea între ei, înnegurând şi ultima fărâmă de veselie din privirea lui Tim.

– În două luni ne căsătorim, Charlotte. Tu ai un magazin cu rochii de mireasă.

– Ştiu, ştiu.

Oare când o să se înveţe să-şi ţină gura? Îşi alesese momentul cum nu se putea mai prost.

Şi-au mâncat prăjitura cu morcov într-o tăcere apăsătoare.

– Sigur nu vrei să dansezi? zise Charlotte luându-l uşor de braţ.

Tim se ridică brusc de la masă.

– Ies să iau puţin aer.

– B... bine. Charlotte îl privi cum se îndepărtează şi ochii i se umplură de lacrimi. Tim?

El se întoarse, privind în jos spre ea.

– Îmi pare rău pentru bani.

– Ştiu, Char. Îşi trecu uşor degetele peste gâtul ei, spulberându-i toate temerile. Nu-i nimic! Zău! Mă-ntorc într-o clipă!

În cele patru luni de când îl cunoştea, ajunsese să ştie că Tim avea întotdeauna nevoie de timp să reflecteze. Rareori se-ntâmpla să ia decizii pripite. Un motiv în plus să se gândească pe-ndelete la tot calvarul cu nunta.

El nu făcea niciodată nimic din impuls – şi-atunci de ce venise cererea în căsătorie atât de rapid? Să fi fost un moment de slăbiciune romantică? Nici măcar nu era sigură că Tim îşi *dorea* să se însoare cu ea. Şi-atunci, ce-l făcuse să cadă în genunchi în faţa ei, la doar două luni de când se cunoscuseră, şi să-i pună inelul pe deget?

Dar ea? Ea îşi dorea să se căsătorească *cu el*? Probabil că mâine, în zori, ar trebui să se urce-n maşină şi să mai facă un drum până la Muntele Roşu.

Dar, oh, cererea în căsătorie fusese atât de frumoasă şi de romantică! Perfectă! Charlotte spusese „Da" fără să mai stea pe gânduri. Se lăsase în voia inimii. Aşa cum îi spusese mereu Gert să facă.

Formaţia schimbă registrul, muzica deveni lentă şi romantică, luminile de pe ringul de dans se estompară, iar cuplurile începură să se legene pe ritmul piesei *I Only Have Eyes for You*[*].

Charlotte îşi luă poşeta şi porni spre toaletă. Dacă mai stătea mult acolo, cineva avea s-o ia la întrebări despre Tim.

După ce se văzu dincolo de uşă, Charlotte se simţi recunoscătoare să fie, în sfârşit, singură. Se aplecă peste măsuţa de toaletă şi îşi studie în oglindă reflexia, ferindu-se de strălucirea luminilor ce o orbeau.

Şuviţele cârlionţate, ce scăpaseră din coc, i se revărsau pe gât. Apăsând uşor cu degetul sub ochi, îşi şterse o pată de rimel. În timp ce-şi deschidea poşeta să-şi ia rujul, o voce îi susură peste umăr.

– Arăţi superb în seara asta, Charlotte!

Charlotte se uită în oglindă. Katherine, soţia fratelui mai mare, David, stătea în spatele ei.

– Şi tu la fel. Îmi place mult rochia ta.

Katherine se apropie de măsuţa de toaletă şi se aplecă spre oglindă, verificându-şi părul şi machiajul. Era prima şi, de altfel,

[*] „N-am ochi decât pentru tine", în engl. în orig. (n.red.)

singura noră din familia lui Marshall și Blanch Rose. O onoare pe care o lua în serios și pe care o apăra cu strășnicie.

– Te distrezi? o întrebă Katherine, afișând un zâmbet rece și forțat, în timp ce pescuia un ruj din poșetă. Tu și Tim v-ați certat? Ați șușotit tot timpul cinei. Bine că Blanch nu vă putea vedea, zise în timp ce-și dădea pe buze cu un roșu aprins. Tim e, de obicei, primul pe ring, iar în seara asta n-a dansat deloc până acum. El nu rata niciodată *Celebrate*.

– Mă distrez de minune, Katherine, mulțumesc, îi răspunse Charlotte, evitând cu eleganță încercarea lui Katherine de a stoarce informații de la ea. Conversația ei cu Tim nu era deloc treaba cumnatei lui. Patruzeci de ani de căsnicie reprezintă o adevărată piatră de hotar.

– Știi, Charlotte – Katherine smulse un șervețel din cutie – dacă tot vei face parte din familia Rose, ar trebui să începi să te comporți ca un membru al familiei. Îl tragi pe Tim prin colțuri întunecate și aveți conversații private, ca și cum n-ar avea voie să se alăture familiei lui. Nimeni nu va accepta vreodată ca așa ceva să se repete. Își tamponă cu șervețelul alb colțurile buzelor roșii.

– Te prinde bine nuanța, zise Charlotte, nefiind dispusă să treacă în defensivă și să discute cu Katherine despre familia Rose. N-ar fi avut niciun rost. Mai bine rămânea pe teritoriul ei. Avantajul de a juca pe teren propriu! Asistenta mea, Dixie, le machiază pe miresele noastre, iar ea folosește nuanțe de roz delicat pentru clientele noastre cu tenul deschis la culoare.

Katherine își aruncă rujul înapoi în poșetă.

– Ei bine, mi-a fost recomandat de vânzătoarea de la Saks. Dar nu schimba subiectul, Charlotte!

– Avem un subiect? făcu ea.

Părea mai degrabă un interogatoriu. Charlotte își închise poșeta cu un clinchet și întinse mâna după un șervețel. Era mai bine să-i distragă atenția. Dacă ar lua-o la goană pe ușă, n-ar face decât să-i alimenteze bănuielile.

– Hai să-ți spun o poveste, Charlotte. Am fost vecină cu familia Rose de când aveam trei ani până în primul an de liceu, începu Katherine, făcând ghemotoc șervețelul și aruncându-l în coșul de gunoi. David mă ducea la școală când eram în clasa întâi. Da, chiar așa. El era mai mare, era într-a doua. Și apoi, în vara de dinainte de clasa a

șaptea, tatăl meu ne-a mutat în partea cealaltă a orașului, într-o vilă dintr-o comunitate exclusivistă. Aveam piscină, terenuri de tenis. Katherine își încrucișă brațele și se rezemă de măsuța de toaletă. Părinții mei erau nevoiți să muncească însă opzeci de ore pe săptămână ca să putem duce o viață de lux, iar asta ne-a dezbinat familia. Au divorțat la o zi după ce eu îmi luasem permisul de conducere, zise și își privi mâinile. Mă simțeam destul de pierdută, continuă ea, așa că m-am dus cu mașina în vechiul nostru cartier. Ultimul loc în care fusesem fericiți. Dave și Tim adunau cu grebla frunzele de toamnă în grămezi pe care să poată sări Jack, Chase și Ruddy. Era ca și cum timpul ar fi rămas în loc acasă la familia Rose, în afară de faptul că David se transformase în băiatul acesta înalt, împlinit, minunat. M-a văzut și mi-a făcut cu mâna. Am tras pe alee, în mai multe sensuri, și n-am mai plecat.

Charlotte se uită la ea în oglindă și privirile li se întâlniră pentru o clipă.

– Nu mă prea pricep să citesc printre rânduri, Katherine, zise Charlotte, vorbind în continuare cu o voce scăzută și fermă. Ce vrei să spui?

Charlotte se duse la chiuvetă să se spele pe mâini, ca să scape de privirea lui Katherine, tăioasă ca un laser.

– Uite, o să-ți spun deschis ce gândesc.

– Te rog.

Charlotte opri apa, se întinse după un prosop și, trăgând aer în piept, își strânse coastele ca pe un scut în jurul inimii.

– Charlotte, eu nu cred c-o să meargă între voi. Nu te potrivești în familia asta. Și nu pentru că n-ai putea, ci pentru că nu vrei. Ce se va întâmpla odată ce veți fi căsătoriți? Pe tata și mama Rose i-ar ucide să vadă că Tim se-ndepărtează de noi.

– De ce... de ce s-ar îndepărta de familie? Katherine, aiurezi! Ia zi, când a lipsit Tim de la un eveniment de familie, de la cina de duminică sau de la vreo zi de naștere de când suntem noi împreună? Nici măcar o dată!

– Charlotte, Tim te-a cerut în căsătorie cu inelul bunicii la doar două luni de când te-a cunoscut, zise Katherine fluturând ostentativ două degete spre Charlotte. Păi, două luni i-a luat numai să o invite în oraș pe ultima lui prietenă. Se ruga, vorbea cu ea după slujba de la biserică, a așteptat să o cunoască puțin, a vorbit cu oameni care o

ştiau bine ca să afle cum e. S-au întâlnit vreme de şase luni şi noi ne-am gândit că ea ar putea fi aleasa, pentru că Tim n-ar fi pierdut timpul cu o femeie dacă n-ar fi crezut că ajunge undeva. Apoi, din senin, te întâlneşte pe tine la o cină de Crăciun şi nu-l mai vedem aproape două săptămâni. Am crezut că şi-a pierdut minţile. Mama Rose s-a temut că Tim va rata ziua de Crăciun cu noi.

– Relaţia ne-a luat pe amândoi prin surprindere, spuse Charlotte, rezemându-şi umărul de peretele de lângă uşă. Dar el e făcut pentru mine. Şi eu pentru el. Nu-i aşa?

Charlotte nu mai întâlnise pe cineva ca Tim. Nu se mai simţise niciodată aşa cum o făcea el să se simtă. Şi niciodată nu fusese atât de îndrăgostită. Lăsând deoparte spaima pe care i-o dădea senzaţia continuă de cădere liberă şi drumul pe munte făcut de dimineaţă pentru a scăpa de zgomotul oraşului şi pentru a-l auzi pe Dumnezeu, Charlotte îşi dorea cu disperare ca Tim să fie bărbatul cu care să trăiască aniversarea de patruzeci de ani a cununiei. Iubirea vieţii ei.

Katherine îi aruncă o privire piezişă.

– Mi-a spus David că el şi Tim nu şi-au ales încă smochingurile.

– Mai e timp destul.

Charlotte încercă să o citească pe Katherine. Unde voia să ajungă cu tot acest interogatoriu?

– N-am văzut vreo invitaţie ori vreun anunţ cu data nunţii.

– Invitaţiile sunt la mine acasă. Katherine, chiar te priveşte chestia asta? Tim şi cu mine ne căsătorim. – Ah, dacă siguranţa din glas i-ar ricoşa şi în suflet! – Şi o vom face exact aşa cum vrem. Stai liniştită, n-avem de gând să ne rupem de părinţii sau de fraţii lui, conchise Charlotte şi o porni spre uşă.

– O, dar mă *priveşte*, i-o trânti Katherine. Ce se întâmplă cu familia asta mă priveşte şi pe mine. Tim îmi e mai apropiat decât propriul meu frate. Nu vreau să-l văd rănit, nici să-i văd familia dezbinată. Cresc trei copii care poartă numele de Rose şi vreau să crească la fel ca tatăl lor, nu să se izbească de necazurile pe care le-am îndurat eu cu părinţii mei.

Charlotte puse mâna pe clanţă şi trase cu putere. Exact atunci, Lauren, partenera lui Rudy din acea seară, dădu buzna în toaletă.

– Charlotte, aici erai. Tim te caută peste tot. Bună, Katherine!

– Lauren...

Charlotte plecă fără să se mai uite în urmă. Tim stătea pe hol, rezemat de perete, cu mâinile în buzunare.

– Bună, zise el.

– Bună, zise Charlotte prăbuşindu-i-se în braţe şi lăsându-i prezenţa caldă să topească orice urmă a confruntării reci cu Katherine. Îmi pare foarte rău pentru banii pe care i-am cheltuit pe cufăr, Tim!

– Nu mai contează. Am avut nevoie să mă liniştesc, atâta tot. Îi ridică uşor bărbia cu degetul. Îmi pare rău pentru ce am spus despre rochia ta. Poţi să-ţi cumperi orice vrei tu. Ne descurcăm noi cumva.

Charlotte îl sărută, iar Tim îşi lăsă mâinile să alunece pe spatele ei şi o strânse la piept.

– Vrei să dansezi? spuse ea.

– Credeam că nu mai întrebi!

Pe ringul de dans, Tim o înlănţui cu braţele şi o privi pătrunzător, în timp ce cântăreaţa fredona despre „casa în care am crescut”*.

– Ce s-a întâmplat acolo?

– Nimic, zise Charlotte legănându-se împreună cu el într-o parte şi într-alta şi de jur împrejur. Apanajul toaletei pentru femei.

– Dar eşti supărată. Nu comiţi un sacrilegiu dacă-mi spui.

Tim îşi lungi gâtul ca să vadă cine ieşea din alcovul toaletei.

– Deci Katherine era!

– Ar fi trebuit să mă avertizezi că e un pitbull.

– Nu credeam că o să se repeadă la tine, zise Tim şi îi prinse, cu delicateţe, capul între palme. Mai mult latră decât muşcă.

– Pe tine te-a muşcat vreodată? întrebă Charlotte schiţând un zâmbet, şi toată tensiunea din schimbul de replici cu Katherine se topi. Pare să creadă că are unele drepturi asupra ta. Asupra întregii familii. Dacă am fi trăit în vremurile biblice şi i s-ar fi întâmplat ceva lui David...

Sărutul lui Tim căzu pe buzele lui Charlotte, curmându-i gândul, şi continuară amândoi să alunece în ritmul muzicii melancolice.

– Cea mai frumoasă fată din încăpere e în braţele mele, îi şopti Tim la ureche, aşa că, dacă nu te deranjează, n-aş prea vrea să discutăm despre soţia fratelui meu.

---

* *The house that built me*, cântec interpretat de Miranda Lambert (n.tr.)

Când o sărută din nou, Charlotte îşi lăsă mâinile să alunece în jurul gâtului său şi toată povara de pe suflet se topi.

Puţin după ora unsprezece, Tim o duse pe Charlotte cu maşina acasă şi urcă împreună cu ea cele patru etaje până la apartamentul ei, luând-o de mână, lărgindu-şi nodul cravatei şi descheindu-şi primii nasturi de la cămaşă.

– Ne gândeam să ieşim mâine cu motocicletele, să mergem pe pista cu zgură.

Tim se rezemă de perete, în timp ce Charlotte descuia uşa masivă din oţel a apartamentului. Tim era un motociclist pasionat.

– Paul şi Artie n-au mai fost la curse de când s-au mutat în Texas.

Charlotte aflase în seara asta că Paul şi Artie erau veri din partea mamei, din familia Buchanan.

– Vino cu noi. I-am convins să vină până şi pe Dave şi Jack.

– Am fixat o întâlnire cu Tawny. Charlotte aprinse lumina de la intrare şi se rezemă de tocul uşii.

– Ai programată o întâlnire duminică?

Tim îşi lăsă mâna să alunece peste mijlocul ei şi o trase mai aproape de el.

– Mergi la curse? *Duminică?*

Ea îşi ridică întrebător o sprânceană şi zâmbi, în timp ce-l îngâna.

– Nu mergem la curse, mergem *cu motocicletele*.

– Va fi o cursă, odată pornite motoarele, zise Charlotte, apoi se întinse spre el şi îşi trecu degetele prin părul lui. Vrei să intri?

– Crezi că mă cunoşti suficient de bine?

O sărută jucăuş, strecurându-se pe lângă ea în apartament.

Îl cunoştea? Nu era greu să-i vezi firea competitivă şi pasiunea pentru tot ce era extrem. Tim le afişa cu mândrie. Dar nu mai avu timp să se gândească la asta. Tim o trase spre el şi o strânse la piept, lăsând uşa să se închidă în urma lor.

Chiar atunci, tocurile lui Charlotte se loviră de ceva tare, iar ea se împiedică şi căzu pe spate, scăpând din îmbrăţişarea lui.

Tim o prinse de mână înainte să atingă podeaua.

– Char, eşti bine?

– Sunt bine... ce e cutia asta? Charlotte se aplecă să o desfacă şi aruncă o privire înăuntru. O, invitaţiile pentru nunta noastră!

– Ce caută pe hol?

Tim duse cutia pe măsuţa de cafea din lemn masiv. Charlotte făcuse economii un an întreg ca s-o poată cumpăra – era primul obiect de mobilier pe care-l cumpărase efectiv.

– Le-a adus Dixie de la magazin.

Tim o privi printre gene.

– E nevoie de o întâlnire pentru nuntă? Ca să vedem cum stăm?

Charlotte respiră adânc.

– Da. Săptămâna asta, Tim. Suntem deja la jumătatea lui aprilie.

Trecu pe lângă el şi se-ndreptă spre masa din sufragerie, unde îşi lăsase iPad-ul.

– Luni seară? spuse Tim în timp ce butona ecranul telefonului. Nu, am şedinţă cu consiliul municipal. O privi cercetător pe Charlotte. Se pare că eu şi Dave vom primi lucrarea de reamenajare din centru.

– Serios, Tim? Minunat! Marţi am eu programată o întâlnire cu fata primarului.

– Fata primarului? făcu Tim şi îşi arcui sprâncenele. Bravo! Sunt impresionat.

– A citit despre Tawny în ziar şi s-a gândit că, dacă reuşim s-o mulţumim pe Miss Alabama, cel mai probabil ne vom descurca la fel de bine şi cu ea.

– Neapărat, hai să-i oferim fetei primarului un tratament à la Charlotte Malone. Ce zici de miercuri? Tim ocoli canapeaua, îndreptându-se spre masa din sufragerie. Sunt liber. Cina şi apoi chestiunile legate de nuntă?

– Perfect.

Tim mai butonă puţin la telefon şi apoi o strânse pe Charlotte în braţe pentru un sărut lung şi domol.

– Ar fi mai bine să plec tocmai pentru că *nu vreau* să plec.

– Ne vedem dimineaţă.

Charlotte respiră adânc, cu ochii închişi, îmbătându-se de mirosul pielii lui. Îl privi apoi cum pleacă, sprijinită de uşa ce se închise cu un clic în urma lui. Sunetul acela îi trezea de fiecare dată teama-fantomă de a rămâne singură. Pe deplin singură.

De când murise mama, Charlotte se împăca greu cu singurătatea. Era numai una. Gert obişnuia să pună un disc vechi, ceva despre numărul unu, cel mai singuratic număr.* Charlotte detesta acel cântec şi pleca din casă ori de câte ori îl asculta Gert.

Charlotte Malone ajunsese să fie propria ei insulă, ivită în peisajul familiei – prin naştere sau prin moarte.

După ce-şi aruncă pantofii din picioare, se duse la bucătărie să-şi ia o sticlă cu apă. În timp ce răsucea dopul, se opri lângă fereastră şi privi lung spre îndepărtata strălucire portocalie a oraşului Birmingham, analizându-şi gândurile, desprinsă de orice emoţie.

O bătaie în uşă o făcu să tresară.

– Tim?

– Am un colet de la domeniul Ludlow pentru Charlotte Malone. Un cufăr.

Charlotte îşi lipi nasul de uşă şi îl cercetă pe bărbatul de dincolo de vizor.

– E cam târziu, spuse ea.

Când plătise pentru livrarea cufărului se aşteptase să-i fie adus săptămâna următoare. Nu cu un sfert de oră înainte de miezul nopţii.

– Mie-mi spuneţi! Trebuie doar să semnaţi de primire şi-am şi plecat!

Charlotte descuie uşa şi un bărbat slăbănog, în blugi murdari şi cu o mustaţă Fu Manchu luă cufărul şi îl aşeză în apartament.

– E uşor. Sper că face cât aţi dat pe el! zise şi îi întinse clipboardul. Semnaţi aici!

După ce bărbatul plecă, Charlotte împinse cufărul în mijlocul apartamentului şi se aşeză în genunchi în faţa încuietorii sudate.

– Ei bine, noul meu prieten! Ai idee câte necazuri mi-ai făcut azi?

---

* Aluzie la cântecul *One is the loneliest number* („Unu e cel mai singuratic număr") al trupei Three Dog Night. (n.red.)

Capitolul trei

Emily
August 1912
Birmingham

Întârziase. Din nou. Emily coti spre Highland, tăind-o prin curtea doamnei Schell, mergând repede, abținându-se cu greu să n-o ia la fugă și prinzându-și părul la loc, aranjând mai bine acele. Își dori ca aerul fierbinte de august să se miște, să adie. Transpirația îi picura pe ceafă, pe sub gulerul înalt și aluneca mai jos, pe spate.

Mama s-ar enerva, tata ar fi amuzat. Dar întrunirea sufragetelor se prelungise. Atâtea păreri, atâtea voci! Îi dădeau dureri de cap.

Emily o luă la fugă pe alee, pe lângă casă, spre intrarea servitorilor, ce dădea în bucătărie, cu fusta lovindu-i gleznele și tocurile tropăind pe pavaj.

Ei bine, dacă mama avea s-o certe că a întârziat, Emily putea să dea vina pe Phillip. O prinsese când pleca de la ședință. Numai când își amintea sărutările din spatele trăsurii lui, simțea cum o cuprinde fierbințeala.

Măcar dacă ar fi prins-o înainte de întrunire! Ar fi avut timp mai mult, iar ea ar fi scăpat de discursul jalnic al doamnei Daily. Vocea i se ridica și apoi scădea și iar urca, pentru a urca apoi din nou.

Doamna Daily era chiar amuzantă. Emily râse ușor și, când ajunse în dreptul unui brad mare, o mână țâșni de după el, o apucă de braț și o trase în spatele copacului.

Emily se răsuci țipând, cu pumnul tras înapoi, gata să lovească. Earl Donaldson, vecinul și prietenul ei din copilărie, știa cât de tare

lovea. Sărise de după copaci de prea multe ori şi, în cele din urmă, fata îl pocnise.

– Emily, linişteşte-te, eu sunt! Eu sunt!

Îşi lăsă pumnii jos şi privi lung în ochii lui Daniel Ludlow. Genunchii i se înmuiară.

– Daniel, ce faci aici? Se aruncă asupra lui, iar bubuitul din pieptul ei se auzea puternic şi deslușit. Trecuse atât de mult, trecuseră luni de când nu mai primise veşti de la el.

– Te caut pe tine, asta fac, prostuţo. *Tu* unde ai fost?

– Unde am fost? Chiar aici, unde m-ai găsit. *Tu* unde ai fost?

– Ştii unde am fost. Nu mă necăji.

El zâmbi, punându-şi şapca de baseball de-a-ndoaselea, iar hotărârea fetei de a rămâne supărată pe el se topi cât ai clipi.

– M-am uitat după tine când am fost în oraş. Cum se face că n-ai venit la niciun meci de-al nostru?

– Am avut treburi mai importante.

Emily îşi întoarse faţa şi nu-l mai privi, dar asta, preţ de vreo jumătate de pas. Se aştepta ca ea să lase baltă totul şi să dea fuga la stadionul Rickwood doar ca să-l vadă pe el cum dă cu bâta într-o minge?

– Ce-i mai important decât baseballul?

O ridică în braţe şi o învârti prin aer.

– Mi-a fost dor de tine.

Îşi lipi obrazul de al ei, iar Emily îl cuprinse în braţe.

– O mulţime de lucruri sunt mai importante decât baseballul. Arta, teatrul, educaţia, mişcarea sufragetelor, să învăţ de la mama cum să conduc gospodăria.

Emily se îndepărtă de el atunci când o puse jos, lăsându-l cu buzele-n aer, ţuguiate în căutarea unui sărut.

– Dacă ţi-a fost dor de mine, de ce nu mi-ai scris? Şi mai există un lucru numit telefon. Ai auzit de această invenţie, nu-i aşa?

– Haide, Em! Sunt un jucător de baseball sărac. Nu-mi permit să dau telefoane.

Daniel îi răsuci pe deget o şuviţă de păr rebel, ce i se unduia pe gât. Ea îşi ţinu răsuflarea, simţind furnicături când degetele lui îi atinseră pielea.

– Și ți-am scris. În fiecare săptămână. Problema e, domnișoară, tu de ce nu mi-ai răspuns?

Emily se desprinse din strângerea mâinii lui. O tulbura, o copleșea cu farmecul său.

– Ai venit în Highland să mă verifici? Cum de n-am fost la meciurile tale de baseball? Cum de nu ți-am scris? Tu ești cel care s-a urcat în autobuzul ăla și a plecat, împreună cu paisprezece bărbați urât mirositori, ca să jucați un joc stupid. Închipuie-ți, bărbați în toată firea alergând toată ziua prin țărână după o mingiuță albă!

– Em, e baseball. Distracția favorită a întregii Americi.

Daniel își ridică brațele, cu o expresie ce-i trăda pasiunea.

– E cel mai tare joc din lume. Și merge din ce în ce mai bine, Em.

Își scoase șapca de pe cap, își trecu degetele prin bretonul des și apoi și-o puse la loc. Avea un B mare pe ea, inițiala echipei lor. Barons.

Avem reguli noi și ligi mai multe, reluă el. Un *hitter* sau un *sacker* bun poate să câștige un salariu decent acum. Se nasc staruri. Cy Young, Nap Lajoie, Ty Cobb. Se zvonește că face bani frumoși cu Tigers. Cinci mii de dolari.

Cinci sau șase mii de dolari pe an? Tata câștiga atât sau chiar mai mult numai într-o lună. Iar Phillip Saltonstall și tatăl lui, încă și mai mult. Mergeau cu mașini Oldsmobile, nu cu autobuze ieftine, și trăiau în case frumoase, nu în moteluri înșirate pe marginea șoselei.

– Pe mine nu mă interesează Cy Young sau Ty Cobb. Pe mine mă interesează, mă *interesa* Daniel Ludlow. Ai venit să-mi spui că semnezi un contract la profesioniști pe mii de dolari?

Emily se opri țanțoșă, își încrucișă brațele și aștepta. Acum clar întârziase la cină, dar în fața ei stătea Daniel. Daniel!

– De fapt, nu.

Daniel se întoarse, strecurându-și mâinile în buzunare. Lanțul ceasului de aur sclipi în soare.

– Eu nu câștig mii de dolari din baseball. Tocmai de aceea renunț. Îmi place mult jocul și ar fi strașnic dacă într-o zi aș putea să-mi cumpăr propria echipă, dar deocamdată... – un sentiment înăbușit, ce se întrezărea în ochii de un albastru strălucitor, îi mistui lui Emily și ultima fărâmă de mânie – am obținut un loc de muncă la Institutul Pollock Stephens.

– Colegiul meu? Ce să faci? Să predai?

Daniel se-ntorcea acasă!

– Când s-a întâmplat asta? Nu-mi vine să cred că renunţi la sportul pe care îl iubeşti. Mărturisesc că asta aproape că mă face să-mi pierd respectul pentru tine. Ce te-a apucat să faci aşa ceva?

– Nu ştii, Emily? Tu eşti motivul.

– Eu?

Se simţea lipsită de apărare în faţa avansurilor lui şi, când o trase în braţele lui, Emily se lăsă în voia inimii.

– N-am mai primit nicio veste de la tine de cinci luni! Nicio scrisoare. Nici o carte poştală măcar.

Mirosea a săpun şi a bumbac cald, proaspăt spălat.

– Ţi-am scris în fiecare zi, jur! Şi-am pus eu însumi scrisorile la poştă.

Îi mângâie umărul şi o sărută pe tâmplă. O frământare romantică zvâcni în pântecul lui Emily.

– Ce mai contează, scumpa mea, acum sunt acasă!

-Mi-a fost aşa dor de tine! N-am cu cine să joc crochet. Emily se ghemui în braţele lui. Sau cu cine să-ncerc dansurile noi. Cu tata şi Phillip?

Îşi ferecă buzele. Phillip! Daniel nu ştia de el!

– Phillip?

Daniel îi atinse bărbia, aplecându-se ca s-o privească în ochi, dar Emily se trase într-o parte.

– Spune-mi, aşadar, ce te-a făcut să renunţi la baseball?

Îşi încrucişă braţele la piept şi îşi împietri inima. Acum aparţinea altui bărbat.

– Ei bine, începu Daniel, încet şi prudent, fără să-şi dezlipească privirea de ea. Am pierdut două meciuri la rând într-o singură zi, în faţa celor de la Memphis Turtles, iar băieţii erau nervoşi din cauza asta. Fumau şi înjurau, beau, iar autobuzul mirosea ca un canal după o vară fierbinte şi secetoasă şi m-am întrebat: „De ce îmi place mie mai mult cu prostovanii ăştia decât cu fata mea dragă?" Cine-i Phillip, Emily?

– Dar tu iubeşti baseballul, Daniel. Cum rămâne cu şansa ta pe teren, când poţi să răsuceşti bâta şi să-ţi iasă nişte aruncări fantastice şi „să simţi fiorul lemnului ce trosneşte"... Nu asta mi-ai spus tu că îţi place la joc?

Emily lovi aerul cu o bâtă închipuită, zâmbind, încercând să-l convingă pe Daniel cu argumentele propriului său vis, încercând să-l împiedice să mai pună întrebări despre Phillip. Nu plănuise întâlnirea asta astăzi. Sau mâine. Sau oricând altcândva, dacă era să fie sinceră. *O, Daniel!*

– N-am crezut că mă ascultai în acele seri în care ne plimbam prin curtea şcolii.

– Am auzit fiecare cuvânt. Mi-au plăcut mult plimbările noastre pe-nserat.

– Dacă aş fi avut bani, te-aş fi dus la un film sau la o cină simandicoasă. Îşi întoarse buzunarele pe dos. Ce să facă un student sărac cu o fată frumoasă ca tine? N-aveam decât baseballul să mă facă să par important.

– Nu trebuie să pari important în faţa mea. Plimbarea prin curtea şcolii era o întâlnire frumoasă, Daniel Ludlow! Încă mă gândesc la momentele acelea.

– Şi eu la fel şi de-asta am şi renunţat la baseball, Emily! Mi se părea fără sens să mai joc atunci când mă gândeam la tine. Şi mă gândeam tot timpul.

Respiraţia îi era tot mai slabă şi sacadată pe măsură ce vocea lui căpăta un ton tot mai grav. Ochii lui îi căutau pe ai ei.

– Nu iubesc baseballul. Te iubesc pe tine.

– Mă iubeşti? Cum e posibil să mă iubeşti? Nu te-am mai văzut şi n-am mai auzit nimic despre tine din aprilie.

– Am trimis cinci sau şase scrisori în fiecare sâmbătă, în care îţi ceream să mă aştepţi, zise el şi o privi de sub cozorocul şepcii. Chiar nu le-ai primit?

– Aş zice că nu le-am primit dacă le-aş fi primit?

Emily îl ocoli şi porni spre leagănul ce atârna de ulm. Stomacul îi forfotea, amintindu-i că mama va pune masa în curând, dar nu putea să-l lase încă pe Daniel. Se împinse cu degetele de la picioare în iarbă, punând leagănul în mişcare. Daniel se rezemă de trunchiul copacului.

– Aş spune că ţi-am scris dacă nu ţi-aş fi scris, Emily?

Daniel îşi dădu şapca jos, iar claia încâlcită de păr des şi castaniu i se cârlionţă peste frunte şi în jurul tâmplelor. Emily obişnuia să-i zburlească uşor cârlionţii ca să-l necăjească, după ce el se străduia din răsputeri să-şi netezească părul.

– Aș vrea să vin să te caut mai târziu în seara asta, dacă ești de acord.

Emily împinse din picioare și înălță leagănul. Seara de august găzduia o mulțime de culori – roz, violet, portocaliu și albastru – dar nu-i dădea nicio idee despre cum să-i spună lui Daniel, dragul de Daniel, noutățile.

Daniel o privea zâmbind, dar întrebător, de fiecare dată când ochii li se întâlneau. *Pot să vin să te caut?* Într-un final, prinse leagănul și se apropie cu fața de a ei.

– Ce nu îmi spui?

– N-am primit scrisorile de la tine, Daniel.

Panica se învolbură în pieptul lui Emily și în jurul gândurilor sale. Se lăsă să alunece de pe scaunul lat de lemn, încercând să se strecoare pe lângă Daniel în curte, dar el o prinse în brațe.

– Dar acum sunt acasă. Cu sau fără scrisori, același lucru simt. Mi-am găsit o slujbă și un apartament mare în casa Ridley... Emily, vreau să vorbesc cu tatăl tău.

– Cu tata? făcu Emily și se desprinse din strânsoarea brațelor lui. La Ridley? Avea de gând să o ceară în căsătorie și să o ducă apoi să trăiască la Ridley?

– Ridley e un apartament frumos. Nu e tocmai un conac ca al tatălui tău...

Flutură șapca din mână, arătând către casa mare de piatră, iar o bucată din ziua azurie părea că rămăsese suspendată pe acoperișul întunecat.

– Dar e un loc numai bun pentru un cuplu de îndrăgostiți la început de drum. N-am de gând să rămân profesor mereu, Emily. Am planuri să...

– Phillip... e vorba de Phillip, Daniel.

– C... cum adică? Care Phillip? Am crezut că suntem înțeleși, Emily!

O nedumerire tristă și apăsătoare răzbătea din întrebările lui. Era contrariat.

– Dar tu ai plecat!

O, la naiba, cum să-i spună?

– Am fost plecat cinci luni, nu cinci ani!

Daniel o prinse ușor de umăr și o întoarse delicat cu fața spre el.

– Ai renunţat la mine atât de repede?

– Daniel, ne-am plimbat de câteva ori prin curtea campusului, am fost la câteva serate dansante şi reuniuni ale frăţiilor, dar... n-a fost tocmai o înţelegere.

Emily îşi lipi palmele una de alta. Oare sunau convingător cuvintele ei? Petrecuse ultimele cinci luni spunându-şi că tot ce simţea pentru Daniel era doar pasiune nebună, nu iubire adevărată.

– L-am reîntâlnit pe Phillip la „Balul în alb şi negru". În mai.

– Înţeleg.

Daniel îşi feri privirea şi îşi puse şapca pe cap.

Lacrimi înţepătoare o podidiră pe Emily când văzu tenta roşiatică pe care o căpăta nasul lui Daniel. Îşi ţinu respiraţia şi îşi acoperi cu mâna buzele tremurânde.

– Daniel, ascultă-mă, fii serios o clipă! Chiar ai crezut că ne vom căsători?

Întinse mâna spre el, dar şi-o trase înapoi fără să-l atingă.

– Am fost şi vom rămâne mereu prieteni din facultate. Nimic mai mult. Înţelege*, te rog, Daniel!* Înţelege*, te rog!*

– Nu, eram mai mult de-atât! Am crezut că ne vom căsători. De-aia am renunţat la echipa Barons şi m-am întors acasă!

– Dar noi nu ne-am făcut declaraţii *adevărate*. Nu ne-am făcut promisiuni.

Nu, nu-l trădase.

– Cum puteam să-ţi cer să te măriţi cu mine, când eu plecasem cu un autobuz? Dar era de la sine înţeles, Em. Nu? Că ne iubeam şi ne doream să fim împreună!

– Eu şi Phillip... ne potrivim. Familiile noastre sunt prietene de ani întregi. Avem aceleaşi...

– Legături sociale? Aceeaşi bogăţie opulentă?

Stăruinţa duioasă a lui Daniel se schimbă radical, într-una tăioasă şi cinică.

– Când ne-am cunoscut ştiai cine sunt, de unde vin şi ce aşteptări poţi avea de la mine.

– Da, dar am crezut că am întâlnit o fată cu minte şi voinţă proprie. Una care ar alege o viaţă care să-i placă şi un soţ pe care să-l iubească.

Luându-şi inima-n dinţi, Emily îl întrerupse.

– Exact asta fac. Căsnicia înseamnă mai mult decât niște amintiri din facultate. Mai mult decât o afecțiune copilărească, mai mult decât hohote de râs.

Știa și el, de bună seamă, că o fată ca Emily trebuia să țină seama de statutul ei social, de privilegii, de avere și de educație. De familia ei.

– Doar atât am însemnat noi? O distracție? Spune-mi, îl iubești?

Vocea lui Daniel ezită puțin în timp ce se trăgea în spate spre un mustang cafeniu cu negru, legat de stâlpul de care tata priponea caii. Iapa murgă a tatălui își vârâse capul pe fereastra grajdului, pufnind din buze spre căluțul lui Daniel, cochetând cu el.

– Daniel, eu...

Emoția înflori dintr-un cotlon al inimii ei.

– Da, îl iubesc, orice ar însemna asta. Să iubești e ceva subiectiv, nu crezi?

– Nu. E un verb de acțiune.

Daniel se întinse spre Emily, lăsându-și degetele să alunece pe rotunjimea chipului ei.

– Un verb pe care eu sunt dispus să-l pun în aplicare. Să te iubesc pentru tot restul vieții. Sunt pregătit să vorbesc cu tatăl tău chiar acum, Emily. Sunt demn de încrederea lui. Mă voi dovedi mai vrednic decât Saltonstall.

Emily se îndepărtă de el, și lacrimi fierbinți i se amestecară cu o furie rece.

– Nu pot să-i fac una ca asta.

– Dar mie poți să-mi faci?

Obrajii prelungi și bărbia pătrată îi trădau sentimentele. Chiar și de la câțiva pași depărtare putea să-i vadă pieptul tresăltând, să-i simtă bătăile inimii.

– M-ai părăsit. N-aveam decât două alternative: să merg mai departe sau să-mi pierd mințile iubindu-te fără speranță.

Apoi Emily scrâșni din dinți și mărturisi:

– A fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac.

– Acum sunt aici.

– Nu, Daniel. Între noi totul s-a terminat. Phillip e un om minunat, bun și atent, curtenitor și citit, educat și respectat în acest oraș.

– Respectat? Saltonstall?

Râse, încet și glacial.

– Îţi spun eu ce e, cu adevărat, Em. Phillip Saltonstall e un...

Daniel se opri, strângând din buze.

– Are o mulţime de... e un...

– Ce e?

Emily îşi încrucişă braţele la piept, iar adierea vântului îi răcorea pielea, nu însă şi inima.

– Spune ce ai de spus, Daniel. Pari să ştii multe.

– N-am nimic de spus.

Se dădu în spate, un pas, doi, mai întâi încet şi apoi tot mai repede.

– La revedere, Emily!

În loc să o ia la fugă pe pajişte, se întoarse brusc, o apucă de umeri şi o sărută, pătimaş şi tandru.

O emoţie puternică îi clocotea lui Emily pe buze şi în inimă, când îl privea cum aleargă spre calul lui înşeuat şi se-ndepărtează călare. Tropăitul copitelor răsună în odăile pustii ale inimii lui Emily... în locurile în care crezuse odată că înfloreşte iubirea pentru Daniel Ludlow.

Se prinse de ramurile bradului, încercând parcă să-şi găsească acolo tăria sufletească, fără să-i pese că acele îi zgâriau palmele.

– Îmi pare rău, Daniel, şopti ea, rugându-se ca vântul să-i poarte cuvintele până la el şi să-l aline.

Venise, însă, prea târziu. Emily se dedicase trup şi suflet viitoarei sale căsnicii cu Phillip Saltonstall. Era cel mai bine aşa.

Daniel Ludlow venise, pur şi simplu, prea târziu. Prea târziu.

Capitolul patru

Emily stătea la chiuveta din bucătărie, lăsând apa rece să-i şiroiască peste degete, în timp ce o ultimă lacrimă i se prelinse de pe bărbie, făcându-se nevăzută în vârtejul din rozetă.

Soarele de la ora cinci ţesea crâmpeie roşcat-aurii printre copaci şi arunca pe pământ umbre subţiri şi întunecate. O boare călduţă de caprifoi, ce se strecurase prin fereastra deschisă, făcu draperiile să se învolbureze.

Stropindu-se cu apă pe faţă, Emily se frecă la ochi, pentru a-şi alunga fierbinţeala lacrimilor şi imaginea lui Daniel. Cum îndrăznea să se întoarcă după atâta timp şi să-i tulbure viaţa? Phillip era aşteptat în curând la cină, deci trebuia să se liniştească.

Apucă un ştergar de pe stinghia de sub chiuvetă şi se şterse pe faţă. Dacă Daniel îi trimisese scrisori, atunci ce se întâmplase cu ele? Unde dispăruseră?

– Aici erai, domnişoară!

Molly intră în bucătărie, cărând în şorţ o grămadă de roşii.

– Te-am căutat. Unde te-ai dus după întrunire? Cum ţi s-a părut? Eşti gata de marşul pentru vot?

– Nu ştiu, Molly. Totul pare cam... M-a căutat mama?

Emily rămase cu spatele la fata în bucătărie şi la bucătăreasă şi se mai linişti.

– E cald azi, nu-i aşa?

– Arşiţă. Da, domniţă, ar-şii-ţă. Îhîmmmm.

Cuvintele cântate ale lui Molly o făcură să tresară. Femeia părea să ştie un secret.

– Nu te-a căutat mama dumitale.

– Molly, m-ai văzut puţin mai devreme?

Emily împături ştergarul şi îl atârnă la loc pe stinghie.

– O, nu știu. Molly dădu drumul roșiilor în chiuvetă. Crezi matale că am timp să mă uit pe geam ca să te prind când săruți câte un tânăr care nu-i domnul Saltonstall?

– O, Molly, *ai văzut*!

Emily ocoli masa și se așeză drept în fața lui Molly.

– El m-a sărutat pe mine. Nu eu pe el!

– Mie mi s-a părut că și mata îl sărutai pe el.

– Nu-l sărutam... El m-a... m-a înșfăcat.

Emily lovi cu palma în blatul gros de lemn din fața lui Molly. Femeia era cu doar cinci ani mai mare decât ea și, la cei douăzeci și șapte de ani pe care-i avea, îi era mai mult ca o soră decât ca o servitoare.

Mama o angajase pe Molly când aceasta din urmă avea șaisprezece ani și abia venise din Irlanda, cu un singur rând de haine în geamantan. Într-o după-amiază în care erau la cumpărături în centru, mama o auzise pe Molly întrebând, în stânga și-n dreapta, de o slujbă și rămăsese șocată atunci când un tip din Boston, care nu dădea doi bani pe irlandezi, o luase peste picior și o refuzase cu brutalitate. Mama o angajase pe loc.

În aceeași seară, la cină, mama îi spusese tatei: „O fată așa drăguță ca ea ar fi sfârșit ca dansatoare în vreun local. Oare nu-mi făceam eu păcate în fața bunului Dumnezeu lăsând să se-ntâmple una ca asta, dacă tot îmi stătea în putere să fac un bine?"

– Daniel m-a sărutat pe mine, m-auzi?!

Emily se aplecă în față s-o apuce de umeri pe servitoarea cu părul lucios.

– Pe toți sfinții!

Molly se feri de Emily și ochii căprui îi scânteiară.

– Daniel era? Unde a stat ascuns în ultimele cinci luni, când te-a lăsat să-ți pui mii de întrebări și să plângi în pernă?

– N-am plâns, Molly. De unde ți-a venit o asemenea idee?

– Am și eu urechi, nu? Iar Big Mike aude până și o pasăre care înghite un vierme.

Molly apucă prima roșie, o tăie în patru și aruncă feliile într-un castron.

Camera lui Molly era chiar sub odaia lui Emily. Iar Big Mike, majordomul tatei, venise la grajduri într-o după-amiază când ea urcase în pod ca să-şi ascundă lacrimile în fân.

– A zis că mi-a scris scrisori, spuse Emily, aşezându-se încet pe scaunul din bucătărie. A venit azi să-mi spună că se lasă de baseball şi că şi-a găsit un loc de muncă şi un apartament.

– Scrisori, zici? O, uite ce mizerie am făcut! zise Molly arătând spre sucul zemos de roşii de pe tocător, în timp ce punea feliile în castron. Cuţitul ăsta trebuie să fie tocit ca...

– Cuţitul n-are nimic, Molly.

Emily îşi puse mâna pe braţul femeii.

– Nu iei tu poşta în fiecare zi?

– Domnişoară, dacă vrei o listă a treburilor mele în gospodărie, vorbeşte cu mama ta. Eu trebuie să mă ocup de cina asta.

Molly îşi feri privirea, depărtându-şi braţul de mâna lui Emily.

– Ce-o să-mi zică tatăl tău dacă n-o să aibă pe masă salata de vară şi plăcinta cu roşii?!

– Molly, spune-mi ce ştii!

Tăie încă o roşie, dintr-o singură mişcare rapidă şi îşi strânse buzele până păli din ele orice urmă de culoare.

– Ce s-a întâmplat cu scrisorile lui Daniel?

Hârş, hârş, hârş.

– Nimic nu-i mai bun, într-o seară fierbinte de vară, decât o salată. Am comandat şi îngheţată, de la negustor, pentru diseară. Ştii, domnul Saltonstall vine la cină. De fapt, cred că...

– Unde sunt scrisorile, Molly?

Molly lovi cu putere următoarea roşie nevinovată.

– O! exclamă Emily şi îşi duse mâna la piept. Tata. Le-a... spune-mi, nu le-a pus pe foc?

Molly o săgetă din priviri.

– Gândeşte-te la tatăl tău, Emily. Ar face dumnealui una ca asta?

– Aş zice că nu, dar de ce le-a luat, în primul rând? Sau a fost mama?

– Pe sfinţii binecuvântaţi, nu! N-a fost mama dumitale. Într-o zi femeia asta va ajunge o sfântă pentru că m-a salvat.

Emily îşi făcea de lucru cu coafura ei în stil pompadur, din care şuviţele se tot desprindeau, scotea agrafele lungi, îşi lăsa părul să se

reverse pe umeri, ținând astfel în frâu mânia pe care-o simțea față de tatăl său, care îi ascunsese ceva ce era numai al ei. Nu-i stătea în fire!

– Molly, scrisorile!

Ușa bucătăriei se deschise și apăru servitorul Tatei, Jefferson.

– Aici erați, domnișoară Emily!

Jefferson purta un costum deschis la culoare și o cravată subțire. Transpirația îi păta cămașa albă, șifonată și îi trecea prin vestă.

– Vă caută tatăl dumneavoastră. E în bibliotecă.

Emily se ridică ușor de pe scaun.

– Bine. Jefferson, în ce dispoziție e tata?

Șterpeli o felie de roșie din salată, uitându-se la Molly.

– E destul de vesel. Are o licărire în ochi.

– Bine. Mă duc imediat.

După ce Jefferson ieși din încăpere, cu o plecăciune, Emily se întoarse spre Molly.

– N-am terminat cu tine!

– Las-o baltă, domnișoară! zise, dar Molly o apucă de braț. Ce-a fost a fost! Gândește-te la domnul Saltonstall! Tonul vocii ei deveni sentimental și visător. E un bărbat cumsecade și chipeș pe deasupra, numai bun pentru dumneata și poziția dumitale socială. Te adoră, nu-ți iese din vorbă. Sunt sigură că și domnul Ludlow e în regulă, numai că tatăl dumitale a muncit din greu să-ți ofere viața asta, să ai tot ce-i mai bun. De ce te-ai mărita cu un om de rând ca Daniel Ludlow, când Phillip Saltonstall te vrea alături? Iubirea nu ține când n-ai ce pune pe masă sau nu-s bani în bancă și copiii-ți plâng de foame. Ai încredere în mine, că știu ce spun!

Îndreptându-se către ușă, Emily se gândi la vorbele lui Molly.

– E mai bine să mă mărit cu Phillip, nu-i așa? E bun la suflet și fermecător... educat.

La fel era și Daniel, în toate privințele.

– Chiar educat la o universitate cu pretenții din nord! Yale!

– Phillip e chipeș și spiritual.

La fel era și Daniel. Îi era însă de folos să înșire trăsăturile minunate ale lui Phillip. Ce memorie scurtă avea!

– Va fi un tată extraordinar!

Dar și Daniel ar fi fost un tată puternic și iubitor.

– Părinții noștri se adoră, își întări Emily argumentele. Vom avea casa părinților lui, de pe Muntele Roșu.

– Cred că știi foarte bine ce ai de făcut, domnișoară!

Da, da, știa.

Mama lui Daniel murise când el avea cincisprezece ani. Tatăl său era ofițer de poliție în Birmingham și îi lăsa adesea pe Daniel și pe fratele lui să se descurce singuri. Și el se descurcase de minune. Făcuse o facultate, jucase baseball, își găsise un post de profesor la cea mai prestigioasă școală din oraș și închiriase acum un apartament în mult respectata Casă Ridley.

Phillip era însă moștenitorul averii Saltonstall. Urma să fie o personaj de frunte în lumea industriei, un lider al orașului Birmingham. Emily s-ar implica în liga femeilor sau în orice instituție filantropică ori cauză și-ar dori. Ar avea tot ce i-ar pofti inima, inclusiv o moșie pe Muntele Roșu, cât patru sau cinci apartamente din Casa Ridley la un loc.

– Da, spuse ea cu voce tare. Phillip e alegerea logică. Cea mai bună alegere pentru armonia generală.

– Bun, mă bucur că ne-am lămurit. Du-te acum de vezi ce-o vrea tatăl dumitale și ieși din bucătăria mea! Îmi distragi atenția, iar mama ta o să vrea să știe de ce nu-i gata cina.

Lacrimi maronii sclipeau în ochii lui Molly.

– Mă bucur pentru dumneata, domnișoară!

Emily se opri la oglinda din hol să-și netezească părul revărsat peste umeri și să-și prindă agrafele rătăcite în cordon. Își vârî cămașa în fustă și își trecu mâinile peste poale, mulțumită că urmele lacrimilor dispăruseră. După ce va trece pe la tata, se va spăla și se va schimba pentru cină.

Zâmbetul înlăcrimat al lui Molly îi reveni în minte. *Mă bucur pentru dumneata, domnișoară!* De ce atâta emoție după ce Emily decisese că Phillip era alegerea cea mai bună? N-avea timp să se gândească la asta acum. Ajunsese deja la ușa bibliotecii tatei.

– Bună ziua, tată!

Emily intră, fără să bată la ușă, în camera mare și răcoroasă. Tata își petrecea diminețile la casa de schimb valutar, întorcându-se acasă spre după-amiază, să lucreze în confortul bibliotecii sale. Dincolo de ferestrele mari, un desiș de plopi adăpostea ferestrele de razele soarelui de vară, la apus.

– Emily, draga mea!

Tata se ridică de pe scaun, iar Emily văzu atunci că nu era singur în cameră. Phillip se ridică şi el când Emily păşi înăuntru.

– Phillip, eşti aici!

Îşi strânse părul la ceafă. Probabil că arăta îngrozitor. După ce se întâlnise cu el în oraş, luase până acasă troleibuzul plin de praf.

– Nu mă aşteptam să te văd aşa devreme! îi zise, apoi se uită urât la tata şi-l întrebă: De ce nu i-ai spus lui Jefferson să-mi dea de veste?

– Am ajuns mai devreme ca să vorbesc cu tatăl tău.

Phillip era chipeş şi parfumat, calm şi încrezător, cu o sclipire de bucurie în privire. Traversă încăperea ca să-i iasă în întâmpinare şi o sărută pe obraz cu decenţa unui gentleman – decenţă pe care o lăsase deoparte când rămăseseră singuri în trăsura lui.

Emily se sprijini de el, dar o străfulgeră amintirea mirosului simplu de săpun şi a îmbrăţişării vânjoase a lui Daniel. Îşi ridică privirea, în vreme ce strângea cu degetele braţele subţiri ale lui Phillip, apoi îşi drese glasul şi zise:

– Miroşi ca parfumeriile alea de lux.

– E un parfum pe care l-am cumpărat când am fost la Paris anul trecut. Îţi place?

– Ţi se potriveşte, Phillip. Foarte sofisticat.

Deşi ea prefera mirosul simplu şi curat al săpunului de leşie al lui Daniel.

– Ei bine..., începu Tata dregându-şi glasul şi ridicându-se de la birou. Eu trebuie să dau un telefon la firmă. Scuzaţi-mă!

Emily îl privi pe Tata cum se îndepărtează şi i se strânse inima. Odată ce uşa bibliotecii se închise cu zgomot, Phillip o trase pe Emily spre el, îi ridică bărbia şi o sărută. Când îşi înălţă capul, Phillip arătă spre biroul tatei.

– Să-i spunem că telefonul e aici?

Emily îi strânse mâna.

– Cred că ştie.

Ce se petrecea? Tata, să o lase singură cu Phillip! Şi sărutul lui înfocat...

Conducând-o spre băncuţa de la fereastră, Phillip îşi trecu uşor degetele peste bărbia lui Emily.

– Eşti atât de frumoasă!

– Arăt groaznic. Aveam de gând să-mi schimb rochia şi să-mi refac coafura înainte să ajungi.

Se feri de mâna lui, care o făcea să simtă valuri de fiori. Era ca şi cum ar fi ştiut, *ar fi* ştiut cum s-o atingă.

– Îmi place cum îţi stă cu părul desfăcut. Trebuie să-l porţi aşa pentru mine.

Phillip îşi plimbă degetul peste bărbia ei, apoi în jos pe gât, aţâţând scânteia pe care o aprinsese în ea.

– Nu te-am întrebat cum a fost întâlnirea cu sufragetele.

– A fost..., începu Emily înghiţind în sec şi se feri de atingerea lui.

Dacă se întorcea tata şi-avea s-o găsească îmbujorată şi respirând greu? De altfel, toate atingerile lui Phillip... sărutul pe nas... şi în colţurile buzelor... Gesturile lui erau premeditate şi viclene.

– Întâlnirea a fost... minunată. Da, minunată.

Se ridică brusc şi încercă să-şi ascundă în păr broboanele de transpiraţie ce-i picurau pe frunte.

– E... e cald azi, nu-i aşa?

Dacă avea s-o atingă în continuare aşa, se va topi pe podea, într-un lac de pasiune.

Mama o crescuse să devină o doamnă, decentă şi rezervată. Ce ar crede Phillip despre ea dacă ar ceda atât de uşor avansurilor lui?

– Îmi pare rău, te tulbur.

– Mă sperii, Phillip! Încerc să fiu o doamnă, dar cât ar putea să reziste o femeie, fie ea şi o creştină cu educaţie?!

– Atât cât poate rezista şi un bărbat. De-asta am venit.

Se întinse să-i prindă mâna şi o trase înapoi pe băncuţă, prinzându-i faţa în mâini şi căutându-i privirea.

– I-am cerut tatălui tău mâna ta.

Se aşeză în genunchi în faţa ei.

– O, Phillip! Emily îşi apăsă pieptul cu palmele, iar gândul la ce avea să urmeze îi făcea sângele să clocotească-n vine. Sunt îmbrăcată cu o rochie oarecare de zi şi...

– L-am găsit într-un magazin din Paris, toamna trecută. Din clipa în care l-am văzut, am ştiut că va fi pentru aleasa mea. Dar nu ştiam încă pentru cine, pe-atunci.

Phillip scoase din buzunarul hainei o cutiuţă de lemn.

– Te-am însoţit apoi la „Balul în alb şi negru”. Din seara aceea am înţeles că mă voi însura cu tine.

Cuibărit în căptuşeala de mătase, inelul avea o piatră mare, cu tăietură pătrată, cu diamante mai mici de jur împrejur. Montura era o împletitură complexă de firişoare strălucitoare.

– Platină, draga mea. Diamantul, cu tăietură în stil eduardian, e anturat de pietre mai mici.

Phillip ridică inelul. Pietrele extravagante absorbeau lumina şi revărsau un curcubeu pe perete. Şi peste inima lui Emily.

– Mi se taie răsuflarea.

– Emily Canton, vrei să te măriţi cu mine? o întrebă Phillip şi îi strecură pe deget inelul legământului.

– Da, o, da, Phillip!

Se aruncă la pieptul lui şi, atunci când el o luă în braţe, toate îndoielile şi toate amintirile cu Daniel se risipiră, luându-şi zborul prin uşa deschisă a inimii.

Pendula din hol marca, prin ultimele bătăi, miezul nopţii. Emily, cu ochii strălucind, se rezemă de uşa de la intrare, ce se închise cu un pocnet scurt.

Era logodită. Cu Phillip Saltonstall. Fusese atât de drăguţ şi de fermecător în seara asta, cum a stat tot timpul lângă ea şi a sărutat-o pe furiş, în timp ce mama cânta, acompaniindu-se la pian, iar tata privea aiurea.

A dansat apoi cu ea pe verandă, când luna răsărea în noaptea desăvârşită, iar atunci când ceasul a început să bată miezul nopţii, i-a prins capul în mâini şi a sărutat-o de noapte bună. Ce putea fi mai minunat?

Emily ridică în lumina difuză mâna pe care avea inelul. Era superb. Mai frumos decât îşi imaginase vreodată că ar putea fi. Vai, şi tata!... nu fusese tata binedispus toată seara? Şi mama, atât de veselă şi de bucuroasă!

Când ceilalţi membri ai familiei Saltonstall au venit la o sărbătoare în familie, Emily a crezut că o să explodeze de fericire. Iar acea seară a făcut să pălească până şi Crăciunul ei preferat, din iarna în

care fratele ei, Howard jr., s-a întors acasă după primul lui an la Harvard.

Soţii Saltonstall păreau mulţumiţi şi mândri.

– Phillip a făcut o alegere bună, se lăuda domnul Saltonstall, chiar foarte bună!

Deja se făceau planuri pentru petrecerea de logodnă.

Dar sunetul preferat al lui Emily din seara aceea a fost, de departe, râsul sănătos al tatei. S-a arătat satisfăcut de felul în care se aranjaseră lucrurile. Mai ales după ce el şi domnul Saltonstall au dispărut în bibliotecă, pentru ca apoi să iasă strângându-şi mâinile.

– E bine să faci afaceri în familie, Howard!

Compania de schimb a tatei ar avea de câştigat de pe urma unui om precum Cameron Saltonstall.

Emily urcă agale scările, când o uşă scârţâi în capătul holului. Se aplecă şi o văzu pe Molly ieşind tiptil din bucătărie.

– Molly, de ce nu dormi?

Emily râse când servitoarea sări ca arsă şi îşi strânse capotul în jurul gâtului. Părul ei des era legat cu moaţe care se iţeau în toate direcţiile.

– Te verificam pe dumneata, domnişoară. N-am putut să adorm până n-a plecat el, şopti Molly, luând-o spre Emily, către scări. Spune-mi, ţi-a dat un inel frumos?

– Uite-l. Emily coborî scările ţinând mâna întinsă. A spus că a cumpărat inelul când a fost la Paris. După „Balul în alb şi negru", a ştiut deja că inelul va fi al meu.

– Pe toţi sfinţii! Acasă aş fi putut să cumpăr un sat întreg cu aşa ceva! se minună Molly holbându-se mai întâi la inel, apoi la Emily. Poate o să te ducă la Paris în luna de miere, domnişoară.

– Da, tot ce se poate. Emily îşi retrase mâna, admirându-şi diamantul. Vom sta o lună.

Se uită din nou la Molly. Se priviră un timp.

– Ce-i? Spune-mi!

– În săptămâna Balului ai plâns în camera ta după Daniel Ludlow.

Molly o luă încet spre bucătărie.

– Încă îl iubeam. Dar asta s-a schimbat! zise Emily şi se grăbi după ea. Ce încerci să spui, slujnicuţă răutăcioasă?

– Doar că te-am auzit pe matale plângând. Vrei nişte lapte, domnişoară? o întrebă Molly deschizând cutia cu gheaţă.

– Lapte? De ce-aş vrea lapte?

Molly se purta atât de ciudat câteodată.

– Eşti sigură că nu vrei lapte?

Molly puse sticla de lapte pe blatul de lemn şi se duse la dulap după pahare.

– Dacă voiam lapte, îmi luam singură! Ce pui la cale, Molly? Ţie nu-ţi place laptele. Te-am auzit spunând-o de o sută de ori.

– Dar matale îţi place laptele.

În bucătăria întunecată, Emily deslușea cu greu expresia lui Molly în lumina palidă a lunii.

– E vorba de scrisorile lui Daniel. Unde sunt? În camera de lucru a tatei?

– Doar nu crezi că le-ar fi ascuns acolo, nu-i aşa? spuse Molly chicotind în paharul ei, dar fără a sorbi.

– Unde atunci?

– E stăpânul meu, domnişoară. Îmi pune pâinea pe masă şi mie-mi convine. Molly ridică paharul pe jumătate plin cu lapte. Sigur n-o să vrei un pahar cu lapte? Laptele e foarte bun. Mi-e dor de laptele proaspăt de vacă. Ţi-aduci aminte când aveam vacă, domnişoară? Pe Bessy. Mugea la orice oră din zi şi din noapte. Acum avem un om care ne aduce laptele cu căruciorul cu gheaţă. Drept să-ţi spun, dinspre partea mea, nu mi-e dor s-o mulg pe fata aia bătrână. A, era o batrână încăpăţânată, ca mama mare Killian.

– Molly, mai taci cu...

Emily ocoli masa şi o prinse cu putere de braţ pe Molly, iar laptele fu cât pe ce să dea pe afară din pahar.

– Grajdul... A ascuns tata scrisorile în grajd?

Molly o privi peste marginea paharului.

– Nu-mi dau seama despre ce vorbeşti, scrisori şi vaci şi alte alea. Nu-i nimic în grajdul ăla, decât cai puturoşi şi-un pătul de fân vechi şi prăfuit.

– În pătul, zise Emily şi se repezi la sertarul în care ştia că ţine Molly chibriturile. Felinarul aştepta deja lângă uşă.

– Doar nu te duci acuma, domnişoară, nu-i aşa?

– De ce s-aştept până dimineaţă, când tatei i-ar putea trece prin cap să le mute? Emily aprinse felinarul şi se opri la uşă.

– Fii cu băgare de seamă, domnişoară, fânul e uscat! O să ia foc!

– Molly! zise Emily ridicând felinarul. De unde ştii că fânul e uscat?

– Nu eşti singura fată îndrăgostită! Am petrecut seara cu domnul Dawson, curierul, i-o trânti servitoarea, apoi se răsuci pe călcâie şi porni fluierând spre camera ei.

– Molly!

Uşa servitoarei se închise, iar Emily o luă la fugă, zâmbind, pe pajişte, făcând paşi mari în ciuda poalelor strâmte ale rochiei, cu flacăra felinarului pâlpâind în întuneric. Aşadar, Molly şi domnul Dawson... erau o pereche potrivită. Da, da! La grajd, Emily desfăcu zăvorul şi deschise uşa.

Grajdul tatei era imaculat. Cinci boxe pe dreapta, cinci boxe pe stânga, despărţite de un culoar lat de piatră. Caii îşi ridicară capetele când Emily o luă spre scara pătulului.

– Să-mi ascundă scrisorile! Cu ce drept?

Ajunsă în vârful scării, Emily curăţă un loc în care aşeză felinarul şi cercetă claia de paie galbene.

– Unde ar ascunde tata nişte scrisori?

Verifică dacă nu cumva în pereţi era vreun dulap sau vreo uşă ascunsă. Dacă ar fi ascuns ea scrisori, le-ar fi pus bine într-o cutie sau într-un sac, le-ar fi vârât apoi într-un colţ şi le-ar fi acoperit cu fân.

Emily împrăştie fânul cu picioarele ca să-şi facă loc până în colţul din spate şi se lăsă apoi în genunchi, căutând prin iarba uscată. Când mâinile i se loviră de o cutie de lemn, simţi că i se taie răsuflarea. Nu se gândise ce va face dacă într-adevăr le-ar găsi.

Duse cutia în dreptul felinarului, apoi se aşeză, legănându-şi picioarele peste marginea pătulului. Fânul ce i se prinsese de poalele fustei se desprinse şi începu să se rotească în aer, alunecând uşor în boxa de dedesubt.

Cutia, simplă şi pătrată, din lemn de cedru avea o încuietoare mică de alamă. Încercă încuietoarea, dar aceasta nu se clinti. Va trebui să o ducă înăuntru. Îşi vârî cutia sub braţ şi, apucând felinarul, se grăbi înapoi spre casă.

Știa unde avea să găsească cheia. Tata le păstra cu zecile în sertarul din mijloc al biroului. Avea să stea trează și toată noaptea dacă era nevoie, numai s-o găsească pe cea potrivită!

Odată ajunsă în bucătărie, Emily puse felinarul pe bufet și, când se pregătea să stingă flacăra, o sclipire mică îi atrase atenția. O cheie! O cheiță pentru o cutie cu încuietoare!

Binecuvântată fii, Molly, binecuvântată!

Emily descuie cutia, puse cheia pe masă, suflă în felinar pentru a-l stinge și se furișă în camera ei pe scara din spate.

Capitolul cinci

Charlotte

– Kristin, îmi dau seama după strălucirea din ochii tăi că eşti entuziasmată pentru ziua nunţii tale. Vrei să fie ceva special. O zi deosebită pentru tine şi Oliver.

Charlotte stătea pe canapea lângă clienta ei, iar pereţii alb-rozalii împrăştiau o lumină de un liliachiu pal peste covorul cafeniu plușat şi peste canapeaua Logan Stone. În poală ţinea arma ei secretă. Un album foto.

– Păi, ne-am cunoscut în liceu...

Charlotte puse albumul pe măsuţa de cafea.

– ... şi suntem împreună încă din facultate, zise Kristin suspinând şi zâmbind. Ne-am despărţit o singură dată.

– Sunteţi meniţi să fiţi împreună, e clar! Cum ţi-ai dat seama că el e *alesul*?

Charlotte deschise albumul foto la prima pagină – o mulţime de mirese din Birmingham, din ultima jumătate de an. Fiecare femeie purtase exact acelaşi gen de rochie despre care Kristin pretindea că e cea *potrivită* pentru ea. Rochia la care „visa de când era mică".

– Oliver? făcu ea, iar îmbujorarea din obraji îi eclipsă zâmbetul. Cum ai spus, am fost meniţi unul pentru celălalt. Suntem făcuţi să fim împreună. Ne potrivim. Suntem cei mai buni prieteni. Ne plac aceleaşi lucruri. Chiar şi în liceu, ne completam unul altuia propoziţiile.

– Oliver te face să te simţi deosebită, nu-i aşa?

– Da! Chiar şi după şapte ani de relaţie!

Charlotte o privi o clipă pe Kristin. *La fel* simţea şi ea pentru Tim? Ceva *special*? Simţea că sunt făcuţi să fie împreună? Încă de când s-au cunoscut, pusese stăpânire pe gândurile şi pe visele ei, dar

în ultima vreme, de când cu logodna... Charlotte respiră adânc. Tot ce trebuia să facă în momentul de față era să se concentreze pe Kristin, s-o transforme din logodnică într-o mireasă frumoasă și unică.

– Asta e rochia pe care ai ales-o? întrebă Charlotte, scoțând un decupaj dintr-o revistă pentru mirese, cu rochia pe care și-o dorea Kristin. Te face să te simți deosebită, așa cum te face și Oliver?

– Da, da! Lui Kristin îi străluceau ochii. Acum câțiva ani, am mers la nunta unei prietene și mi-a plăcut enorm rochia ei. Am răscolit pământul ca să găsesc una la fel. Va fi perfectă pentru mine!

Charlotte nu reușea să-nțeleagă de ce miresele voiau să arate toate la fel. Cum era posibil ca o rochie întocmai cu cea purtată de prietena ei să o facă pe Kristin să se simtă deosebită?

Charlotte considera că e misiunea, ba chiar vocația, ei să-și îmbrace miresele într-un mod unic, pe cât posibil. Când o mireasă îmbrăca rochia perfectă, se simțea pe deplin satisfăcută.

– E o rochie frumoasă, Kristin, spuse Charlotte ridicând poza de parcă ar fi vrut s-o analizeze. Rochie de satin alb, fără bretele, cu fustă cloș și trenă de tip capelă.

– Îmi dau lacrimile de câte ori mă uit la ea.

Kristin își duse mâna la piept. Inelul de logodnă îi scânteie în lumina difuză a după-amiezii, ce pătrundea prin fereastra dinspre sud.

Charlotte se aplecă înainte, trase aer în piept, alegându-și cu grijă cuvintele. Kristin era o clientă a Malone & Co destul de reticentă, care venise în această după-amiază doar pentru că insistase mama ei.

– Ei bine, dacă-ți dorești rochia asta, dacă o vrei cu adevărat, cumpăr-o din magazinul în care ai găsit-o.

Charlotte o privi pe Kristin cu un zâmbet blând și amabil și vârî sub braț albumul foto cu un gest ostentativ. Ochii scânteietori ai lui Kristin se întunecară și păndeau, parcă, fiecare mișcare a lui Charlotte.

– De ce nu poți să comanzi *tu* rochia asta? Am văzut-o în câteva magazine. Sigur ai putea...

– Kristin, eu nu comand rochii pe care le poți găsi în orice magazin. Eu îmbrac miresele din interior spre exterior. N-am o fabrică de rochii de mireasă în serie.

Atinse albumul foto.

– Vrei să vezi ce e aici?

Charlotte se apropie de clienta ei, deschise albumul în poala lui Kristin şi întoarse primele file.

– Vezi şi tu ce văd şi eu?

Pagină după pagină, aceeaşi rochie, doar mireasa era alta. Una blondă, una brunetă, tânără, bătrână, slabă, dolofană...

Kristin începu să răsfoiască paginile, iar entuziasmul i se şterse de pe chip.

– De unde le-ai luat?

– Din ziare, de pe diverse site-uri, de peste tot din Birmingham. Astea sunt din ultimele şase luni.

– Nu mi-am dat seama, zise Kristin, iar umerii îi căzură. O, vai... ce mă fac acum? Credeam că am găsit rochia perfectă. Chiar perfectă!

Charlotte îndepărtă cu delicateţe albumul foto şi îl închise, aşezându-l pe podea, lângă canapea. Voia doar s-o trezească la realitate pe Kristin. Nu s-o facă praf.

– Vom găsi rochia perfectă... Ai încredere în mine! Când ne ducem pe la nunţi, nu ne dăm seama câte rochii sunt la fel. Dar treaba noastră, bucuria noastră la Malone & Co e să găsim rochia potrivită şi pentru silueta, şi pentru inima ta. Kristin, singurul meu talent e să găsesc pentru fiecare mireasă rochia care să-i exprime pe de-a-ntregul personalitatea.

Charlotte îşi înclină capul ca să vadă mai bine chipul lui Kristin şi râse încet.

– Nu refuza singurul, *neînsemnatul* meu talent!

Kristin începu să zâmbească.

– Uite cum propun să facem, dacă n-o să-ţi placă rochiile pe care o să ţi le aduc, atunci eu, personal, o să-ţi recomand o prietenă care vinde rochia pe care o ai tu aici, zise Charlotte şi atinse decupajul din revistă, adus de Kristin.

– Mama a insistat să vin să vorbesc cu tine, pentru că, mi-a zis ea, sigur sunt în stare să găsesc ceva mai bun decât asta! zise Kristin şi îşi trecu degetele peste imaginea modelului ce purta rochia pe care, până atunci, o considerase perfectă.

Charlotte se aşează la loc, încercând să descifreze expresia de pe chipul lui Kristin.

– Înţeleg ce simţi în legătură cu rochia asta. Toate prietenele tale au arătat bine cu genul ăsta de rochie, iar tu nu-ţi doreşti altceva decât să fii frumoasă la rândul tău. Eu îţi pot găsi însă ceva unic şi frumos. Te laşi pe mâna mea?

– Da, Charlotte, da!

Kristin o apucă de braţ.

– O să probez altă rochie. Serios! Crezi că poţi să găseşti o rochie numai şi numai pentru mine?

Lacrimile i se adunară în colţul ochilor, dar zâmbea.

– Doar să nu mă faci să ajung pe vreo listă a celor mai urâte rochii de mireasă!

Charlotte râse.

– Niciuna dintre miresele mele nu va ajunge vreodată pe o listă a rochiilor urâte!

Ridicându-se, Kristin îi apucă lui Charlotte mâna pe care avea inelul.

– Şi tu eşti logodită?

– Da... da, sunt.

Charlotte îşi răsuci inelul pe deget. Diamantul transparent şi strălucitor împrăştie un vârtej multicolor de lumini. Faptul că discuţia se mută de la Kristin la ea o făcu să vrea să-şi ascundă într-o carapace emoţiile. Să le pitească, să le facă nevăzute.

– E frumos. N-am mai văzut un inel ca ăsta! exclamă Kristin şi îi zâmbi lui Dixie care chicotea, lângă barul cu aperitive. Tu o ajuţi să-şi aleagă rochia de mireasă?

– Chiar nu ştiu. Charlotte, vrei să te-ajut să-ţi alegi rochia? zise Dixie, sarcastică, încrucişând braţele.

– Nu pentru mine ne-am întâlnit acum. Ci pentru Kristin, zise Charlotte şi se aplecă după albumul foto. Inelul a fost al bunicii logodnicului meu.

Charlotte îi aruncă lui Dixie o privire sfredelitoare. Toată săptămâna o bătuse la cap să-şi aleagă rochia. Charlotte îi promisese că se va ocupa de asta. Chiar se va ocupa! Şi-apoi, de dimineaţă, Dixie îi arătase noua rochie Bray-Lindsay, proaspăt sosită de la Paris, iar Charlotte aproape se prăbuşise. „E prea scumpă, chiar şi cu reducerea mea de comerciant", spusese, după ce îşi recăpătase suflul. La opt mii de dolari cât costa, ar fi fost trebuit s-o facă să se simtă ca Cenuşăreasa, prinţesa Diana şi Kate Middleton la un loc. Charlotte trebuia

să o *simtă*. Dixie insistase să probeze rochia, dar ea nu se înveşmântase încă în mătasea lucrată de mână.

Cum ar fi putut să-i explice lui Tim că-şi ia o rochie de opt mii de dolari? Aproape c-o făcuse să îngheţe cu atitudinea lui, când i-a spus despre cufărul cumpărat cu o mie de dolari.

– Kristin, reluă Charlotte fixând-o pe Dixie cu privirea, ştii, cred că avem în magazin rochia perfectă pentru tine. Tocmai a venit de dimineaţă de la Paris.

– Charlotte?! strigă Dixie şi braţele îi căzură pe lângă corp, iar zâmbetul ironic i se preschimbă într-o mirare încruntată.

– Dix, de ce nu pregăteşti pentru Kristin rochia Bray-Lindsay de la Paris? Şi hai să-i arătăm cum e să fii o adevărată mireasă prinţesă!

Dixie se uită la Charlotte , mijind ochii.

– E destul de scumpă, Kristin.

– Preţul nu e o problemă. Kristin sări în sus, cu nerăbdare în glas. Părinţii mei îmi vor cumpăra orice vreau. Mi-ar plăcea să văd rochia asta Bray-Lindsay. Îşi împreună mâinile. O rochie de la Paris! Minunat!

– Bine atunci, dă-mi voie s-o pregătesc! Charlotte, poţi să m-ajuţi?

În timp ce se îndrepta spre uşă,Dixie îşi încolăci mâna peste cotul lui Charlotte, trăgând-o după ea.

– Kristin, sunt gustări în bar. Te rog să te serveşti!

– Mi se pare mie sau scoţi aburi pe nări? o întrebă Charlotte, poticnindu-se pe lângă Dixie în timp ce aceasta cobora în grabă scările spre salonul de prezentare.

Părul castaniu-roşcat al lui Dixie era pieptănat pe spate şi prins într-o coadă de cal impecabilă, iar costumul Malone & Co i se mula pe trup, scoţându-i în evidenţă formele pline. Charlotte ar fi fost în stare s-o urască – ăsta era purul adevăr – dacă Dixie n-ar fi fost atât de isteaţă şi de plăcută. Şi amuzantă. Dixie Pryor era o prietenă nemaipomenită şi o excelentă consultantă pentru mirese.

– Destui cât să-ţi încreţească părul!

În salon, Dixie deschise larg uşile dulapului şi luă de pe umeraş rochia Bray-Lindsay.

– Asta era rochia ta, Char. O comandasem pentru tine.

– *Tu* o comandaseşi pentru mine. Eu n-am zis niciodată că o vreau. E perfectă pentru Kristin. Gândeşte-te, Dix, rochia asta e prea înzorzonată pentru mine.

– Prea înzorzonată? Ai zis că rochia Maggie Sottero e prea simplă. Rochia Bray e combinaţia perfectă între simplu şi complex. Dixie pregăti cu grijă rochia ca s-o aşeze pe manechinul aflat pe platforma sclipitoare, din lemn închis la culoare, din mijlocul magazinului. Nişte canapele şi fotolii încercuiau micuţa scenă.

– E combinaţia perfectă pentru Kristin. Pe bune, Dix, cum poţi să te-ndoieşti de mine după cinci ani în care ai stat în umbra geniului meu?

Charlotte râse, în timp ce se aşeza uşor pe canapeaua cea mai apropiată, şi o privi pe Dixie în acţiune. Materialul mătăsos şi luxos al rochiei se revărsă peste manechin. Fusta foşni şi se învolbură spre podeaua platformei, ca un râu lăptos, desăvârşit. Scena îi făcu inima să bată cu putere. Bucuria lui Charlotte păli însă când văzu că Dixie nu schiţează nici măcar un zâmbet.

– Vrei să ştii ce mă surprinde?

– Dacă spun că nu, tot o să-mi zici?

– Ce mă surprinde pe mine e că te măriţi peste două luni, n-ai ales rochia sau smochingurile şi te porţi de parcă ar fi ceva normal.

– O, că tot veni vorba, Tim a zis că va trece într-o zi, săptămâna asta, cu Dave să aleagă smochingurile. Cât de normal ţi se pare?

– Într-o zi, săptămâna asta? Serios? E a treia oară când a promis că va trece „săptămâna asta". E deja miercuri după-amiază. Ar trebui să se grăbească dacă are de gând să ajungă măcar de data asta.

Charlotte îşi mută albumul foto fermecat de pe un braţ pe celălalt.

– Dacă ai ceva de spus, spune!

Dixie umflă poalele rochiei de parcă ar fi tras aer în piept ca să-şi adune îndrăzneala. Păşi apoi pe lângă ea, spre Charlotte.

– Voi doi pur şi simplu nu vă purtaţi ca un cuplu care se căsătoreşte.

– Există o carte, un ghid despre cum să te porţi? Aş vrea să-l citesc şi eu, ca să ştiu!

Dixie îi aruncă lui Charlotte o privire tăioasă şi se-ndreptă spre treptele piedestalului.

– Vrei, te rog, să mai slăbeşti luminile? spuse ea, în timp ce ajusta corsajul şi mânecile rochiei.

– Hai, Dixie, ştii şi tu că simplul fapt de a comanda hainele nu demonstrează devotamentul unui cuplu!

Charlotte se duse la panoul pentru lumini şi manevră întrerupătoarele din mijloc. Luminile de pe margini slăbiră, în vreme ce spoturile din mijlocul tavanului se aprinseră mai tare. O lumină strălucitoare inundă rochia şi se revărsă peste poalele bogate, trasând pe platforma lucioasă unde sclipitoare ce se împrăştiau peste covorul vişiniu, pluşat.

Salonul era un adevărat tărâm de basm al rochiilor de mireasă.

Charlotte văzuse încăperea aceasta într-un vis. Mai bine de un an îl considerase un vis imposibil de realizat, până când cecul anonim îi picase din senin în cont.

Odată ce s-a asigurat că darul era perfect legal, n-a mai pierdut nicio clipă şi a început să proiecteze şi să construiască încăperea.

Salonul de prezentare constituise subiectul central al unui articol din revista *Nunţi din Sud*. Dar, cu un salon atât de fastuos, restul magazinului avea nevoie de îmbunătăţiri. Şi-a luat adio de la ce-i mai rămăsese din cadoul de o sută de mii de dolari. Charlotte a scos tot ce a găsit la etaj şi a modificat radical scările, a demolat pereţii, a descoperit şeminee din piatră de râu sub tencuiala de la 1920 şi un parchet uscat, din lemn de cireş, sub covorul ponosit şi neîngrijit.

Un singur cadou nemeritat, şi întreaga ei lume s-a schimbat.

– Uită ce am spus! zise Dixie, apoi coborî de pe piedestal şi se dădu câţiva paşi în spate, măsurând din priviri rochia ce strălucea în lumina puternică. Ar fi bine să-i spui lui Kristin să-şi sune mama şi pe oricine mai vrea, ca să fie lângă ea când o probează. Dixie înfoie din nou trena şi o făcu să se reverse ca o avalanşă peste platformă. N-ar vrea să fie singură când descoperă că asta e rochia perfectă pentru ea!

– Te iubesc pentru că eşti atât de sinceră cu mine, Dix! spuse Charlotte zâmbind şi o porni spre uşă. Şi pentru că eşti de acord că asta e rochia potrivită pentru Kristin!

– Pur şi simplu mă enervează la culme că ai mereu dreptate. Cum de le ştii tu pe toate? întrebă Dixie îmbufnându-se şi punând mâinile în şolduri.

– E ceva instinctiv, presupun. Pur şi simplu ştiu!

Charlotte se opri în uşă.

– Cred că Dumnezeu îmi vorbeşte când sunt la muncă şi mă străduiesc să le ajut pe mirese.

Mărturisirea îi răsună în piept, apoi o străbătu prin tot corpul şi o umplu de o linişte desăvârşită.

– Roagă-L atunci să-ţi vorbească şi despre rochia ta, spuse Dixie, plimbându-se în jurul scenei micuţe, cu o expresie scrutătoare pe chipul ascuţit.

– Dix, când îmi voi găsi rochia, voi şti. Voi şti!

– Dar cauţi măcar? Ai două luni...

– Promit, voi căuta luna asta. În fiecare zi, ok? Pune acum *Stardust*[*], a lui Michael Bublé. Kristin pare genul de fată căreia îi place Stardust.

– Deja mă gândeam la el, aprobă Dixie şi se duse în spatele salonului, unde era telecomanda sistemului audio. Marile spirite... şi tot restul, ştii tu!

– Eşti o prietenă bună, Dixie.

– Vreau să fii fericită, Char!

Acordurile melodiei *Stardust* se revărsară din boxele montate la înălţime. Spoturile erau programate să danseze şi să scânteieze în ritmul muzicii. Cristalele Swarovski de pe corsetul sofisticat din dantelă captau şi reflectau undele de lumină.

– Dacă o fată de pe lumea asta merită fericire şi iubire, atunci tu eşti aceea!

Mărturisirea lui Dixie, desprinsă, ca o muzică blândă, din adâncul inimii ei, o umplu de emoţie pe Charlotte.

– Ştiu că vrei asta şi chiar am o mulţime de lucruri care mă fac fericită, o mulţime de lucruri pe care le iubesc. Dar acum vreau să-i vând lui Kristin rochia Bray-Lindsay şi să o fac *pe ea* fericită. Asta va fi bucuria mea pe ziua de azi!

Era trecut de ora şapte când Charlotte intră în casă, aprinse lumina şi îşi lăsă geanta neagră să-i alunece de pe umăr, în timp ce separa corespondenţa de tot ce-şi adusese de lucru pentru acasă.

---

[*] „Pulbere de stele", în engl. în orig. (n.tr.)

Corespondența nedorită îi alunecă dintre degete, cu un foșnet, pe pardoseală. Traversând livingul prin umbrele revărsate de noaptea ce se apropia, Charlotte se lovi de cufărul vechi pe care îl lăsase în mijlocul camerei. Scoase un geamăt și își reținu cu greu cuvintele tăioase care-i stăteau pe limbă.

– Cufăr idiot!

Îi dădu un picior înainte de a se apleca să adune corespondența căzută. Ce-o să facă cu el? Încuietoarea era în continuare sudată, iar lemnul uscat și spălăcit avea nevoie de o gură zdravănă de lac. Și încuietoarea, și lemnul cereau un efort pe care chiar nu era dispusă să îl facă acum.

Dar ce mai contează cufărul! Avusese o zi grozavă! Kristin Gillaspy ieșise din magazin cu rochia Bray-Lindsay de la Paris și cu o programare, pentru săptămâna viitoare, la prima probă, când avea să discute și despre rochiile domnișoarelor de onoare.

Dixie și Charlotte se felicitaseră, încântate, când cea mai recentă clientă a lor ieșise mulțumită din magazin.

– Nu mă satur niciodată să te privesc la lucru!

– Mama îmi spunea mereu să-mi folosesc toate forțele ca să fac bine.

Era bine când o vânzare se termina cu râsete și voie-bună. Nu era însă la fel de bine că-și rănise degetul de la picior în cufărul vechi și uzat. Charlotte aruncă geanta pe masă, împreună cu teancul de cataloage și documente pe care le adusese de la magazin, și se aplecă apoi să-și maseze degetul. Durea al naibii de rău să te lovești cu piciorul de niște muchii ascuțite de lemn!

Lăsase cufărul în living ca să-l vadă și Tim. Poate îi va găsi el o utilitate. La urma urmelor, îi plăcea să restaureze clădirile din centru și cartierele vechi ale orașului Birmingham. Numai că, prin comparație cu asta, cufărul părea un proiect neînsemnat. Poate că pielea rigidă și lemnul uscat îi vor atinge lui Tim o coardă sensibilă. Dar pe Charlotte, cu siguranță, nu o impresionau.

Scoțându-și telefonul din poșetă, verifică dacă logodnicul ei nu îi răspunsese cumva la cele două mesaje vocale și cele trei scrise.

Ecranul era însă gol. Secretara lui Tim îi spusese că plecase înainte de prânz și nu se întorsese încă. „A ieșit" – așa se exprimase.

De la fereastra aflată la etajul patru, Charlotte privea, visătoare, vălul de chihlimbar ce se ridica deasupra orașului și șuvoiul de

lumini orbitoare ale farurilor, ce se aprindeau, rând pe rând, după terminarea orelor de lucru. În liniștea deplină, își auzea deslușit bătăile inimii, dar și toate întrebările legate de Tim și de nunta lor.

Ceva din tăcerea lui în după-amiaza aceasta îi hrănea îndoielile. Sau poate neliniștea se născuse odată cu întrebările și curiozitatea lui Dixie, legate de motivul pentru care nu-și alesese nici până acum rochia. Dar, pur și simplu, nu i se părea nici pe departe la fel de distractiv cum era să le ajute pe viitoarele mirese, precum Kristin, să-și găsească rochia potrivită.

Ok, s-o spună pe-a dreaptă! Oare nu trăgea, într-adevăr, de timp? În plus, ea de ce *nu* deborda de entuziasm, așa cum o făceau clientele sale? De ce nu avea și ea colecția ei unică de visuri legate de nuntă?

Contradicția dintre gânduri și sentimente îi sfâșia inima. Să nu fie Tim *alesul?* Chiar îl iubea, îl iubea mai mult decât iubise pe oricine altcineva, în afară de mama – dar oare fremăta de emoție și roșea, așa cum făcea Kristin Gillaspy atunci când vorbea despre Oliver al ei?

Charlotte își coborî privirea spre inelul bunicii lui Tim. Un crâmpei din lunga istorie a familiei Rose stătea pe degetul ei. Răsuflarea îi deveni grea și sacadată, de parcă ar fi alergat kilometri întregi.

Fata cu un arbore genealogic lipsit de ramuri intra prin mariaj în clanul Rose, cu rădăcini adânci, ce se pierdeau în timpuri îndepărtate. Arborele familiei sale era alcătuit din mama, ca trunchi, și Charlotte, ca unic vlăstar. Fără tată, fără frați. Fără bunici. Fără mătuși sau unchi.

„Ok, Charlotte, te-ntristezi singură!" se-ncurajă ea și se-ndreptă spre dormitor, descheindu-și, din mers, sacoul, ca să se schimbe într-o pereche de jeanși confortabili, în tricoul ei 'Bama* și să-și tragă-n picioare niște șosete groase.

Pe drum, zări sub măsuța de cafea invitațiile pentru nuntă. A, deci aici erau! Îi ceruse lui Tim să le pună aici ca să scape de ele din hol.

Iar, în seara asta, Tim venea să scrie pe ele numele invitaților.

Grinzile vechi ale bătrânului depozit transformat în apartament scârțâiau, în timp ce Charlotte mută cutia de sub masă, își

* Prescurtare de la Alabama (n.tr.)

schimbă hainele, se spălă pe faţă şi îşi prinse părul în coadă. Sunetele apartamentului o linişteau, învelindu-i, protectoare, inima.

O tenta o pizza pentru cină. Scoase o pizza DiGiorno din congelator. Îi trimise apoi un mesaj lui Tim.

Pizza la cină. Vrei salată?

Aşteptând răspunsul lui, Charlotte luă telecomanda player-ului Blu-ray şi căută postul de radio Pandora, pe care-l salvase cu numele „Muzică retro".

Îşi luă din geantă iPad-ul, trecu pe la frigider să-şi ia o Cola dietetică şi se ghemui pe canapea, ca să-şi verifice e-mailurile. Un designer nou o căuta şi îi cerea să se-ntâlnească. Dar Charlotte îi ştia stilul retro, aşa că-şi dădea seama, fără să mai vadă schiţele, că nu se vor potrivi cu stilul modern al magazinului Malone & Co.

Pizza începuse să se coacă şi aroma apetisantă se răspândi în întreg apartamentul. Stomacul îi forfotea, amintindu-i că sărise peste prânz. Amintindu-i că Tim nu-i dăduse niciun semn.

Ora opt. *Hai, Tim!* Aruncă o privire spre telefonul pe care-l luase lângă ea, pe canapea. Uneori, semnalul nu ajungea în apartament şi mai pierdea câte un apel sau câte un mesaj. Dar tăcerea lui Tim nu avea legătură cu vreo sincopă în spaţiul cibernetic. Ştia asta.

În cele patru luni de când îl cunoştea, Charlotte ajunsese să-şi dea seama că după-amiezile lui Tim aveau o viaţă a lor, plină până la refuz – apeluri de la clienţi, şedinţe de planificare urbană şi întâlniri de consultanţă îi umpleau toate ferestrele din program. Dar întotdeauna reuşea să-i trimită, pe fugă, un mesaj sau un e-mail.

Întârzii.

La radio Pandora se auzea *Missing You*[*], cântată de John Waite. Charlotte privi ecranul telefonului. Simţi un fior pe şira spinării. *Nu mi-e dor...*

Ceasul cuptorului dădu alarma şi o smulse pe Charlotte din teama crescândă ce pusese stăpânire pe ea. Se ridică repede de pe canapea şi îşi luă telefonul cu ea în drum spre bucătărie.

T, unde eşti? Mănânc pizza. Nu promit să-ţi păstrez nici măcar o felie. Apăsă pe tasta de trimitere. Lui Tim îi plăcea la nebunie pizza. Numai la auzul cuvântului i se lumina faţa. Repeta cuvântul

---

[*] „Mi-e dor de tine", în engl. în orig. (n.tr.)

neîncetat, sâcâind-o pe Charlotte şi susurându-i în ureche un „z" şuierat, ca de şarpe.

Scoase pizza din cuptor, aşteptând, febrilă, un răspuns rapid, de protest, de la Tim.

Două ore mai târziu, Charlotte îşi mâncase pizza, pusese în frigider feliile rămase, făcuse curat în bucătărie, aşezase invitaţiile de nuntă pe masa din sufragerie, scrisese în grabă lista ei de invitaţi – patruzeci de nume – pe o tăbliţă magnetică, pusese invitaţiile la loc în cutie şi băgase cutia sub masă.

Oare unde era Tim acum şi ce făcea? Îi trecu prin cap că poate ar fi îndreptăţită să se supere, dar, dacă i se întâmplase cumva ceva rău, atunci s-ar simţi vinovată. Prin urmare, va aştepta pur şi simplu şi va vedea ce avea să-i spună când o va suna.

Lui Tim nu-i stătea însă în fire să fie neglijent. El planifica şi calcula totul, exact aşa cum îi spusese Katherine. Îşi programa ziua în unităţi de câte cincisprezece minute. Până şi întâlnirile aşa-zis spontane, care îi umpleau programul, erau organizate.

La zece fără cinci, Charlotte căută în lista de contacte numărul lui David şi Katherine. Trase aer în piept înainte să apese pe tasta de apelare şi îşi repetă ce avea să spună. *Hei, mă întrebam dacă Tim e...*

Uşa de la intrare se deschise.

– Charlotte?

Slavă Domnului! Charlotte răsuflă uşurată şi aruncă telefonul pe masă.

– Unde ai fost? Mă pregăteam să-i sun pe David şi Katherine... Am făcut pizza...

Din bucătărie, privi lung spre uşă, prin holul scurt. Tim rămăsese stingher la intrare, cu echipamentul de curse plin de noroi. Se aplecă să-şi scoată ghetele, aruncându-i lui Charlotte o privire împăciuitoare.

– Aseară, după şedinţă, au venit Tom şi Artie şi...

– Aseară? Când te-am sunat, mi-ai zis că eşti obosit şi vrei să te culci.

– Eram în pat când s-au înfiinţat ei, cu Chase şi Rudy.

Fraţii mai mici ai lui Tim erau mai dornici de aventură şi de distracţie decât el.

– Şi apoi m-am trezit că l-am convins pe Dave să tragă chiulul şi am pus la cale o excursie cu motocicletele.

– De ce nu m-ai sunat?

Ceva din tonul, din atitudinea lui o făcea să simtă un fior de gheaţă în pântec.

– Am avut de gând, Char. Dar era miezul nopţii când au plecat de la mine. Apoi m-am dus la birou la şase, să rezolv nişte treburi. Şi-am stat până pe la 11, când am pornit spre Albertville.

Îşi dădu jos costumul de motoclicist. Noroiul uscat se scutură pe podeaua curată a lui Charlotte. Tricoul alb i se mula pe piept, iar braţele lui sculptate întindeau tivul mânecilor. Arătă spre murdăria pe care o făcuse.

– Curăţ eu.

– Aspiratorul e în cămară, zise ea şi făcu semn spre uşa de lângă frigider. Tot nu înţeleg de ce n-ai sunat sau n-ai trimis un mesaj.

Tim porni aspiratorul şi începu să cureţe mizeria pe care o făcuse.

– Mi-am tot zis c-o să te sun, dar n-am făcut-o. Ai spus că ai programări toată după-amiaza, aşa că m-am gândit că eşti ocupată.

Opri aspiratorul şi îl duse înapoi în cămară, apoi rămase sprijinit de perete, cu privirea aţintită mai mult spre şosetele din picioare.

– Am crezut că ne întoarcem înainte de cină.

– E ora zece, Tim. Iar tu ştii că, şi dacă sunt ocupată, tot poţi să-mi scrii sau să-mi laşi un mesaj.

– Da, ştiu.

Se aplecă să vadă cuptorul prin lumina slabă din bucătărie.

– A mai rămas pizza? întrebă Tim şi zâmbi – abia simţit, timid. Chipeş. Învingător.

– În frigider! E şi salată în castronul albastru.

Charlotte se retrase să-şi facă siesta, lăsându-l să se descurce singur. Aşa era el. O cucerea atât de simplu! Atât de repede! Dar nu şi în seara asta! Încă nu îi dăduse explicaţii.

– Ai adus lista oaspeţilor? Poate reuşim să scriem câteva invitaţii. Avem cam o oră la dispoziţie. Doar dacă nu cumva eşti prea obosit şi vrei să te culci.

Gata, îl înţepase! Oare şi-a dat seama cât de mult a rănit-o prin tăcerea lui? Charlotte se retrase pe scaunul ei, la masa de sufragerie, şi îşi privi absentă iPad-ul.

– Nu, nu sunt prea obosit. Tim aruncă restul de pizza rece pe o farfurie pe care o luase din dulap. Începu să mănânce fără să mai încălzească feliile. N-am lista. Scuze, Char! Dar n-am ajuns pe la mama săptămâna asta.

– Bine, dar avem cinci sute de invitații de trimis în următoarele câteva săptămâni!

– Pot să-ntreb de ce nu plătim pe cineva s-o facă?

Tim deschise frigiderul să-și ia o Cola dietetică.

– Nu-mi permit.

– Ai aruncat o mie de dolari pe un cufăr vechi și ponosit, dar nu-ți permiți să dai bani cuiva să ne facă invitațiile? Dar te-ai gândit vreo clipă că poate îmi permit *eu?* Sau ne permitem *noi*?

– Mai degrabă aș folosi banii ca să comand mâncare mai bună sau să cumpăr lănțișoarele alea de platină pe care le vreau pentru domnișoarele de onoare.

De când se logodiseră, Tim vorbea la plural. Nouă. Noi. *Ei* puteau să-și permită orice fel de nuntă și-ar dori.

Dar Charlotte nu se împăca nici acum cu ideea că Tim și familia Rose vor plăti pentru toată nunta. Familia *ei* trebuia să plătească ce putea. Nu-i așa? Chiar dacă familia *ei...* era doar Charlotte.

Discuția ajunse într-un impas. Tim se duse la masa din sufragerie. În timp ce se așeza, aruncă o privire spre invitații, apoi ochii îi fugiră în living.

– Ăsta e? Cufărul tău de o mie de dolari?

– Ăsta e. Charlotte se întinse după Cola lui dietetică și luă o gură. Crezi că poți să faci ceva cu el?

– Poate, zise Tim și se uită lung la pizza pe care nu o mâncase. Apoi, lăsându-se pe spate cu un oftat, își trecu mâinile prin părul neîngrijit, dar des. Charlotte, am uitat de seara asta!

– Ai uitat... pur și simplu? Ai uitat de invitații? Ai uitat de mine? Ce ai uitat, Tim?

– N-am uitat de tine. Se ridică și rupse un prosop de hârtie să-l folosească pe post de șervețel. Am uitat că voiam să trecem în revistă lista invitaților și să le scriem numele.

– Și să planificăm recepția. Să vedem ce e cu repetiția pentru masă, cu florile, tortul, smochingurile. Plănuiai să le facem pe toate săptămâna asta. Să alegem smochingurile. Dar mâine e deja joi!

– Da, notasem şi în calendar că trebuie să mă ocup de smochinguri, dar le-am tot amânat de pe-o zi pe alta.

În acea clipă, Charlotte ştiu. Explozia revelaţiei îi făcu pieptul să tresalte şi îi scăldă în lumină mintea şi sufletul. – Tim, ce se întâmplă?

Glasul propriei îndoieli o făcu să verse lacrimi din izvorul pe care Charlotte îl ţinea ascuns în sufletul ei.

– Nu ştiu.

Tim dăduse la o parte farfuria cu pizza, iar Charlotte îşi dădu seama că, de când intrase în apartamentul ei, abia dacă îi aruncase o privire. Tim se aplecă şi scoase din cutie una dintre invitaţii.

– Sunt drăguţe, Char!

– Dar nu pleacă nicăieri, nu-i aşa?

Când a ştiut cu adevărat? Sâmbătă, sus pe munte, atunci când schimbarea vântului a făcut-o să ridice privirea spre cer şi i-a tulburat inima cu întrebări?

Tim îşi trase scaunul lângă al ei.

– Nu e vorba că nu te iubesc.

– Dar nu vrei să te însori?

Îşi apropie mâinile, le strânse aproape de piept şi scoase uşor de pe deget inelul primit de la el. Când îl puse pe masă, lacrimile acelea afurisite i se prelinseră din colţurile ochilor. Tim privea în gol peste umărul ei, spre fereastra întunecată.

– Am crezut că vreau, spuse el şi încercă s-o ţină pe Charlotte de mână, dar ea şi-o retrase. Câţiva băieţi din clubul nostru de motocross au urcat cu noi azi. Vorbeam despre cursa cea mare din Florida, făceam planuri să mergem, când unul dintre băieţi s-a uitat la mine şi a zis: Tim, tu-ţi dai seama că vorbim despre săptămâna de după 23 iunie? Nu te căsătoreşti atunci? N-ai să fii în luna de miere?

– Ai uitat de propria ta nuntă!

Charlotte îşi trecu mâinile de-a lungul braţelor, încercând să domolească fiorul îngheţat ce le cutremura. Privirea ei se opri asupra cufărului şi, în clipa aceea, simţi o legătură stranie, profundă cu lada sărăcăcioasă şi nedorită. O simţea ca fiind singurul ei aliat din apartament.

– Charlotte, îmi pare rău, nu vreau să te rănesc!

– Katherine era tare îngrijorată că eu te voi răni *pe tine*.

– Da, Katherine trebuie să-şi vadă de treburile ei. Tim o privi, în sfârşit, în ochi. Te iubesc, chiar te iubesc, Charlotte! Dar pur şi simplu nu-s sigur că sunt pregătit să mă însor. Relaţia noastră m-a cam dat peste cap. Ne-am mişcat atât de repede!

– Nu *noi* ne-am mişcat repede, Tim, *tu* te-ai mişcat repede. De parcă eu aş fi fost o pistă de motoclicism de-a ta pe care trebuia s-o cucereşti.

– Nu-i corect! M-am mişcat repede pentru că m-am îndrăgostit de tine!

– Şi-atunci, ce s-a schimbat?

Tim se ridică şi păşi spre living.

– Nu sunt sigur. Mă-ntreb dacă ne dorim cu-adevărat, vreunul dintre noi, căsătoria asta. N-am făcut nimic să punem nunta pe picioare. Tu n-ai rochie. Eu n-am dat avansul pentru Avondale.

Charlotte se uită lung la inelul ce aştepta pe masă.

– Şi-acum ce facem?

– O amânăm. Aşteptăm.

El se uită la inel.

– Pune-ţi-l la loc! Suntem încă logodiţi.

– Ai pe altcineva?

Charlotte îşi înghiţi şuvoiul de lacrimi proaspete, uitându-se fix la degetele strânse în poală. Nu făcu nicio mişcare spre inel.

– Dacă aş avea, ţi-aş mai cere să-ţi pui inelul la loc? Nu am pe nimeni, decât poate pe mine însumi. Egoismul meu. Am crezut că sunt pregătit, dar...

– Ai treizeci şi doi de ani, Tim. Eşti un arhitect de succes în Birmingham. Dacă nu eşti pregătit, e poate pentru că nu sunt eu femeia potrivită.

Adevărul, precis şi ascuţit, din propriile cuvinte îi străpunse inima.

– Dar eu sunt bărbatul potrivit pentru tine? Tu de ce tragi de timp? Sau nu se grăbesc miresele să-şi cumpere rochia, încă din clipa în care primesc inelul? Tu ai un magazin pentru mirese. Ai acces la cele mai noi şi mai frumoase rochii din lume. Dar...

Se opri să o cerceteze cu o privire tandră.

– Spune-mi că tu nu simţi că e ceva în neregulă cu noi!

– Cred că... da, poate, spuse, iar o lacrimă rebelă îi alunecă pe obraz. Am crezut că suntem doar foarte ocupați, dar că vom reuși să ne facem timp și pentru nunta noastră. Presupun că, dacă țineai la mine cu adevărat și voiai să te căsătorești cu mine, n-aveai cum să uiți de nuntă și de luna noastră de miere doar pentru că s-a ivit ocazia să te duci la curse cu băieții. Suspinând, își mai șterse o lacrimă cu dosul palmei. Nu știu eu multe despre bărbați, fiind crescută doar de mama și de Gert, dar un lucru tot am învățat, muncind încă de când eram în liceu în magazine cu articole pentru nunți: un bărbat va face absolut orice pentru femeia pe care o iubește și cu care vrea să se căsătorească. Va merge la cumpărături în duminica în care e Super Bowl. Va proba zece smochinguri, chiar dacă primul deja îi venea bine. Va uita de prieteni și de hobby-uri și chiar se va muta în alt capăt de țară dacă va fi nevoie. Va face totul pentru iubirea lui.

Charlotte ridică inelul și i se alătură lui Tim în living. I-l puse în palmă.

– Dacă nu ne mai căsătorim pe 23 iunie, ce rost are să ne mai prefacem?

– Charlotte, nu ne prefacem, doar mai așteptăm.

– Ce mai așteptăm, Tim? Să simțim că totul e așa cum trebuie? Dintr-odată? Mi s-a părut că totul e așa cum trebuie când m-ai cerut de soție. N-ai cum să anulezi nunta, și să păstrezi logodna. Și pe asta o aflase tot lucrând cu miresele și mirii, timp de doisprezece ani. Mai întâi, în magazinele altora, apoi în al ei. Odată ce nunta era amânată...

– Dacă nu ne căsătorim, atunci nu suntem logodiți.

– Nu vreau să te pierd! Tim privi inelul, și-l strecură pe vârful degetului mic, se aplecă apoi către Charlotte și o trase spre el. M-ai cucerit din prima clipă în care te-am văzut! îi zise el.

– Câteodată nu știm ce vrem până nu obținem acel lucru. Apoi..., începu Charlotte, dar se cutremură sub primul hohot de plâns. Apoi devine complicat și... miresele... rochiile... detaliile...

Charlotte renunță, își strânse cu putere coatele pe lângă corp, rezemată încă de silueta solidă a lui Tim, lipită de tricoul lui ud de transpirație. Și plânse.

Simțise asta apropiindu-se – o transformare, o schimbare. *Asta* o împinsese pe creastă sâmbătă dimineață. Sentimentul acela care parcă îi spunea: *Asta îmi doresc cu adevărat*? Venise – dacă nu de la

Tim, atunci de la ea. O, însă cât detesta finalurile! Cât detesta despărțirile!

Tim îi mângâie părul, fără să rostească o vorbă, dregându-și glasul, înăbușindu-și tumultul din piept.

– Îmi pare rău, Char!

O strânse în brațe și o mângâie, legănând-o încet într-o parte și-n alta, înecându-și în șoapte propriile lacrimi.

– Șșș, va fi bine!

Își încolăci brațele în jurul lui și se lipi de el, tandrețea lui înăbușindu-i tristețea. Probabil se despărțea de ea, dar, în clipa asta, îi era cel mai bun prieten, era puterea ei ascunsă.

Când se desprinse din brațele lui, ștergându-și fața de lacrimi, rămase un moment cu umărul aproape de Tim, dar privirea îi era îndreptată spre holul ce ducea în camera ei.

– E mai ușor dacă pleci, Tim.

Slavă Domnului că își respectaseră principiile și nu făcuseră dragoste! Cât de greu ar fi fost! Cât de rece i s-ar fi părut, în seara asta, partea lui de pat!

– Nu te supăra că nu te conduc....

– Charlotte?

– Pa, Tim!

Odată ajunsă în camera ei, Charlotte închise ușa și se aruncă pe pat, cufundându-și capul în perne, în timp ce pieptul i se scutura sub ropotul violent de suspine. Supraviețuise morții mamei. Supraviețuise să fie crescută de bătrâna Gert, cea morocănoasă, dar blândă. Supraviețuise tuturor serilor de Crăciun și tuturor zilelor de naștere petrecute de una singură. Cum să nu supraviețuiască unui lucru atât de mărunt, de neînsemnat? O logodnă ruptă?! O, categoric va supraviețui acestei seri! Fără nicio îndoială! Atâta vreme cât nu avea să audă zgomotul sec al ușii închizându-se definitiv în urma lui Tim!

Capitolul șase

Emily

În lumina pâlpâitoare a lămpii, Emily împrăștie pe pat scrisorile din cutia de cedru. Erau cu zecile și aveau toate scrisul fluid și uniform al lui Daniel.

De ce le-ar ascunde tata de ea? Nu-i stătea deloc în fire. Emily puse în ordine scrisorile după ștampila poștală, din aprilie până în august, numărând cu totul patruzeci.

Inelul de logodnă i se agață de cuvertură când se urcă în vârful patului și se rezemă de perne.

Inelul de la Phillip, de pe mâna ei stângă, atât de scump, de strălucitor și de frumos, păli pentru o clipă, eclipsat de teancul de scrisori din dreapta sa. Cuvintele și gândurile izvorâte din inima lui Daniel, scrise cu mâna lui, păreau mai prețioase decât orice piatră cioplită din cărbune.

Emily clipi repede ca să-și alunge somnul ce-i venea pe la gene și dezgustul ce i se cuibărea în suflet. Ce mai zi! Întrunirea sufragetelor, apoi întâlnirea în oraș cu Phillip, clipele intime din trăsura lui, încălzite de sărutările sale înfocate.

Apoi goana spre casă și întâlnirea cu Daniel. O, dragul de Daniel! Amintirea atingerii lui îi făcea sângele să-i clocotească-n vine.

Și cererea în căsătorie a lui Phillip. Chiar în seara aceasta! Se așteptase ca propunerea să vină repede – poate cu ocazia petrecerii la iarbă verde de la Woodward, în weekendul de Ziua Muncii. Dar nu chiar așa de curând!

Emily se afundă în perne și închise ochii. Îi venea s-o ia la fugă pe hol, până la ușa mamei și tatei, și să-i ceară tatălui ei explicații, să-l întrebe de ce îl ținuse pe Daniel departe de ea.

Avea însă destulă minte încât să n-o facă! Tata nu agrea accesele de furie, cu atât mai mult la unu și jumătate dimineața. I-ar spune, cel mult, să se poarte cum se cuvine, să se ducă la culcare și să fie pregătită să-și ceară iertare dimineață, iar, dacă el va considera că e necesar, ar putea discuta despre asta la un moment dat.

Dar de ce să se frământe acum din cauza tatei? Avea scrisorile de la Daniel! Emily se ridică și luă prima scrisoare din teanc. Pe cele rămase le aranjă frumos în cutie.

16 aprilie 1912
Dragă Emily,

E târziu și ar trebui să dorm măcar puțin, dar n-aș putea să mă culc fără să-ți scriu mai întâi.

În seara asta, m-am rugat pentru tine și pentru mine. Sunt plecat de câteva zile, dar m-am gândit mult la tine și la viitorul pe care l-am avea împreună, dacă bunul Dumnezeu mi-ar zâmbi într-atât.

Crede-mă când îți spun că mă gândesc la tine în fiecare zi, chiar dacă joc și las impresia că mă distrez cu băieții. Mi-e îngrozitor de dor de tine, Em!

E muncă multă și joci doar pentru câțiva dolari, dacă îți poți imagina. Bătrânul Moley ne muncește din greu. Când nu jucăm, ne antrenăm. Ne cheamă dimineața devreme la antrenament, înainte de deplasare.

Presupun că nu-l pot învinui. În seara asta, Scully a aruncat pentru un no-hitter* împotriva celor de la Atlanta Crackers. Moley a zis că ar trebui să ținem mereu aprins focul victoriei.

Dormim în moteluri jalnice și uneori chiar și pe teren. A plouat o săptămână întreagă și a trebuit să ne culcăm în autobuz. Moley a găsit o doamnă cumsecade care ne-a închiriat o cameră în care să facem o baie fierbinte, după ce, timp de zece zile, ne spălaserăm numai într-o găleată. Nu e nevoie să-ți mai spun cât de rău miroseam cu toții.

Ce alte noutăți să-ți mai dau? Bineînțeles că aș vrea să am vești de la tine ca să pot vorbi puțin despre viața ta. Prietena

* Meci în care adversarii nu reușesc să lovească mingea pentru a ajunge la bază. (n.tr.)

lui Milton i-a scris că s-a logodit cu un alt bărbat. Săracul de el! A fost destul de abătut până când am ajuns la stadion, unde câteva fete drăguțe așteptau la casa de bilete. Și-a uitat repejor vechea prietenă!

Nu-ți face griji însă, Emily, eu n-am ochi decât pentru tine! Ia ascultă, când îmi scrii, poți să-mi trimiți și o fotografie nouă? Cea pe care o aveam s-a prăpădit când autobuzul s-a scufundat până la șasiu într-o groapă cu noroi și a trebuit să-l scoatem noi la lumină pe bătrânu`. Șoselele din Tennessee nu sunt la fel de bune ca șoselele de zgură din Birmingham.

Dar știi deja asta, de vreme ce tatăl tău a finanțat mina de calcar din care se face zgura.

A fost ziua mea ieri. Ți-ai adus aminte? Sper că mi-ai trimis o felicitare. Am tânjit după tortul mamei. Îmi amintesc de ultimul, pe care mi l-a făcut când am împlinit șaisprezece ani, chiar înainte să moară.

Aș spune mai multe, dacă aș ști ce mai faci. Salută-i din partea mea pe cei de-acolo!

Îți aduci aminte de seara în care ne-am cunoscut, în biblioteca din campus? Amicii mei făceau glume nesărate, nu se sinchiseau deloc de reguli, trăncăneau tot felul de prostii. Tu ne-ai săgetat cu ochii tăi negri. I-am spus colegului meu de cameră când ne întorceam la cămin: „Am să mă însor cu fata aia." Am vorbit serios. Îmi voi petrece toată viața făcându-te pe tine fericită. Dacă mă vrei.

Ca o notă finală, eu și câțiva băieți am fost la biserică duminică. Predicatorul era un pic cam dur și povestea cam cu prea mult patos despre focul iadului și pucioasă, dar pe Scully l-a convins. A dat fuga la altar când s-a făcut Chemarea. Cât despre mine, eu doar mi-am amintit motivul pentru care Îl iubesc pe El. Și pe tine.

Cu toată iubirea și afecțiunea,
Daniel

Emily împături scrisoarea și o puse înapoi în plic, cu sufletul tulburat de sentimente confuze. În mare parte, erau fleacuri adolescentine. Să-și petreacă viața făcând-o pe ea fericită! Doamne, Dumnezeule! Ce declarație copilărească! Daniel ar trebui să știe mai mult de-atât, de vreme ce e bărbat în toată firea!

Îndesând scrisoarea înapoi în cutie, Emily trânti capacul, iar inelul de logodnă i se lovi de lemn, şi vârî apoi cutia sub pat, împingând-o până departe, lângă perete.

Ea era logodită. De fapt, îşi înşela viitorul soţ, citind scrisori de dragoste de la alt bărbat. Cum putea să-i fie atât de necredincioasă lui Phillip la doar câteva ore după ce îi acceptase inelul?

Emily se pregăti de culcare, apoi se lăsă în genunchi, acolo unde îşi spunea rugăciunile în fiecare seară. Numai că, în loc să închidă ochii, întinse mâna sub saltea după jurnalul îmbrăcat în piele, în care îşi vărsase amarul după ce Daniel plecase prima dată, cu echipa Barons.

30 aprilie 1912
Dragă Daniel,

Mă gândesc la tine, întrebându-mă unde eşti, rugându-mă să fii bine, sănătos. Îmi doresc să-mi fi scris. Mi-e tare dor de tine! Cine mă poate face să râd când mă simt tristă? Tata încearcă, dar acum sunt insensibilă la poveştile lui învechite. El numai pe mama mai reuşeşte s-o amuze.

Ieri am fost cu mama în centru, la cumpărături, apoi am venit acasă şi am ajutat-o pe Molly în grădină. A fost o zi minunată şi mi-a amintit de plimbările noastre prin curtea campusului.

Emily închise jurnalul. În restul consemnării, îşi vărsa amarul doar pentru ea însăşi, încercând să înţeleagă ce simte. Atunci când Daniel plecase, ştia că îl iubeşte, dar în săptămânile următoare începuse să aibă îndoieli.

Poate că plecarea lui şi faptul că alesese baseballul în locul ei fuseseră din voia lui Dumnezeu. Câteva săptămâni mai târziu, o sunase Phillip şi o invitase la „Balul în alb şi negru".

Invitaţia părea cel puţin neaşteptată. Părea într-adevăr de la Dumnezeu.

După ce-şi vârî jurnalul la loc în ascunzătoare, Emily se strecură sub pătură şi se cufundă în salteaua pufoasă, întinzându-şi picioarele peste cearşafurile curate.

O scânteie de furie împotriva tatei o făcu să sară în capul oaselor. Emily îşi dădu părul la o parte de pe faţă şi lovi cu pumnul în

cuvertură. Cât de diferită ar fi fost această seară dacă *ar fi primit* scrisorile de la Daniel! Se aruncă iar pe perne și întinse mâna după lampa de lângă pat. Camera se cufundă în întuneric, pe măsură ce lumina scădea.

Era logodită. Și îi va fi credincioasă lui Phillip, în vorbă și în inimă!

Charlotte

Charlotte se chinuia să țină într-o mână cafelele cu lapte de la Starbucks și o pungă cu produse de patiserie, în timp ce descuia, cu cealaltă, ușa din spate a magazinului, traversând apoi vechea debara spre bucătărie. Așeză micul dejun pe masa din chicinetă, își scutură brațul să și-l dezmorțească și se întoarse la decapotabila ei albastră să ia cutia cu invitații pe care n-avea să le mai folosească niciodată.

– Dix?

Mai erau cinci minute până la deschidere, iar luminile erau deja aprinse și muzica răsuna. În dimineața asta, Bach și acordurile sale calde, ce sunau minunat la vioară.

– Dixie, am adus cafea. Și mâncare.

Charlotte băgă capul pe ușa magazinului, sperând să audă zgomotul pașilor prietenei sale. Îi răspunse însă doar tăcerea. *Hmm*, probabil e la etaj.

Revenind în bucătărie, Charlotte aruncă invitațiile pe podea și întinse mâna după cafeaua cu lapte. Avea planuri mari cu invitațiile astea! Planuri ce vizau tomberonul! Dar, înainte de toate, micul dejun!

Avea un nou rost în viață. Da, avea! Ar putea fi chiar bine să o ia de la capăt, ar avea o șansă să mai pună lucrurile în mișcare, să se concentreze. Să participe poate la o prezentare de rochii de mireasă în New York sau L.A. Și încă și mai bine! La Paris! Plănuise pentru anul ăsta un drum la Paris, dar asta era înainte ca Tim s-o cucerească.

Cei de la Bray-Lindsay îi acordaseră o invitație permanentă, dar ea nu acceptase încă.

După ce plecase Tim, Charlotte plânsese până-şi uşurase sufletul, apoi o sunase pe Dixie la miezul nopţii, rugând-o să deschidă magazinul dimineaţă, deşi, în ziua aceea, prietena ei ar fi trebuit să vină mai târziu. „Nu mă simt bine, cred că o să dorm mai mult." Dar Charlotte nu dormise mult.

– Hei, Dixie, unde eşti?

Charlotte se îndreptă spre tejghea, verficând scările şi palierul de la etaj. Casa de marcat era pornită. Dar încuiată. Bine!

– Eşti la etaj?

Charlotte se aplecă spre rochia din vitrina centrală ca să facă ultimele retuşuri şi să aranjeze trena tip capelă.

– Charlotte, ai ajuns!

Dixie apăru de după colţ, dinspre salonul de prezentare. O apucă de mână pe Charlotte şi o trase după ea.

– Închide ochii!

Charlotte alunecă alături de Dixie, cu genunchii tremurând. Adrenalina, cu cifră octanică ridicată, ce-o făcuse să creadă că-şi „luase înapoi viaţa", combustibilul care îi dăduse putere să-şi facă duşul de dimineaţă şi să ajungă la Starbucks, începuse să se estompeze. Iar fiorii speranţei că şi mâine e o zi se disipau încet. Se amăgise crezând că aceasta este o zi nouă şi diferită. Uită-l pe Tim Rose! Care Tim?

Nu, ziua de azi îi sufoca inima într-o menghină strânsă a tristeţii. *S-a terminat*. *Iubirea care-a fost s-a dus.*

– Dix, serios, n-am chef! strigă şi se opri la uşa salonului de prezentare. Orice-ai avea de gând, n-o să fac!

Cu toate astea, Charlotte reuşise să se dea jos din pat foarte devreme, aprinsese apoi o veioză cu lumină slabă, îşi umpluse un pahar mare cu Cola dietetică şi citise capitolul 15 din Evanghelia după Ioan.

Fără Mine nu puteţi face nimic.

Cu credinţă, ar putea să facă orice!

– O să-ţi placă mult, spuse Dixie. Ştii cum i-ai arătat lui Kristin rochia. Ei bine, după ani de zile de stat în umbra geniului tău, inspiraţia ta s-a revărsat şi asupra mea şi ţi-am găsit rochia perfectă.

– Nu, Dix, serios, chiar nu pot!

– Mi-ai promis! Săptămâna asta! Şi l-am sunat pe bărbatul ăla al tău şi i-am lăsat mesaj că voi fi la el la birou pe la trei, cu şase smochinguri pentru el şi David, să le probeze. Ha! Trebuie să te scoli cu

noaptea-n cap dacă vrei s-o opreşti pe bătrâna Dixie! Hei, ăsta nu era un cântec? Oricum, există mai multe căi de-a îmbrăca un ginere cu un smoching, iar eu am găsit una.

Dixie împinse cu spatele uşa salonului, deschizând-o, şi o trase pe Charlotte după ea.

– Ţine ochii ăia albaştri închişi, Charlotte!

Nu, nu, nu!

– Dixie, stai puţin, ascultă-mă!

– Nu mai protesta! Stai aşa, lasă-mă să te aşez cum trebuie!

Dixie o mută pe Charlotte puţin mai spre dreapta, îndreptându-i umerii, îi zise

– „Deschide ochii!" şi se repezi în faţa ei cu braţele desfăcute.

– Taaa-naaaa!

Pe scena de prezentare era o rochie simplă din satin, cu o bentiţă de dantelă italiană peste talie, împodobită cu perle. Mânecile lungi până la coate atingeau capătul unor mănuşi lungi şi albe. Tul şi crinolină susţineau deopotrivă fusta ca a Cenuşăresei, care se lărgeau generos într-o trenă de tip catedrală.

– Oh, Dixie, e frumoasă!

Charlotte se luptă pentru o clipă cu lacrimile, apoi nu se mai împotrivi. Luminile dansau peste satinul imaculat, amplificând incandescenţa perlelor. Dacă s-ar mai fi căsătorit, aşa s-ar fi îmbrăcat! Dixie îi găsise într-adevăr rochia perfectă!

– Ştiu că iunie nu e o lună potrivită pentru mănuşi, dar m-am gândit că vor completa look-ul. Îţi place, serios? Mânecile-capac nu sunt la modă, dar rochia asta îmi transmite ceva, pur şi simplu îmi vorbeşte. Ţie nu? Drept să-ţi spun, habar n-am cum intri tu în inima unei femei şi scoţi de acolo rochia perfectă pentru ea. Dar asta faci. Te cunosc mai bine decât pe oricine altcineva, cu excepţia dr. Bunăciune, dar m-am străduit să-ţi transpun esenţa în rochia asta. Ei, ce zici? întrebă Dixie, răsuflând emoţionată, cu ochii larg deschişi.

– Ţi-am spus, darul meu e de la Dumnezeu.

Vocea i se frânse, dar Charlotte îşi reveni în fire când Dixie păşi spre ea.

– Îţi place? Mie-mi place! Haide, şefa, spune-mi, cum m-am descurcat?

– Excelent, te-ai descurcat excelent! E... perfectă! Dar pune-o, te rog, la loc în cuier! N-am s-o port.

Charlotte se întoarse și dădu să plece.

– Ce? Haide, Charlotte, rochia asta are numele tău scris pe ea. Uite, chiar aici, în lumina perlelor... *Charlotte Malone*. Dă-mi un motiv bun pentru care nu poți să te măriți în rochia asta!

– Pentru că, Dix, nu mă mărit.

Își ridică mâna pe care avusese inelul, goală.

– Te rog, pune-o la loc!

– Dumnezeule mare, Charlotte, ce s-a întâmplat?

Dixie o urmă pe Charlotte afară din încăpere.

– Nu te măriți? Te-ai despărțit de el?

– Nu, de fapt el s-a despărțit de mine, zise Charlotte ocolind scara în spirală a magazinului și îndreptându-se spre bucătărie, să-și savureze cafeaua cu lapte și prăjitura. A zis că vrea să amâne nunta o vreme. Iar eu i-am spus că ori ne căsătorim, ori ne despărțim, povesti ea ridicând din umeri. Așa că, da, cred că eu m-am despărțit de el. Dar nici el nu s-a opus.

– O, draga mea prietenă, îmi... îmi pare atât de rău! Nu-mi vine să cred! Ți-a spus de ce vrea să mai aștepte? Tonul delicat al lui Dixie era plin de compasiune. N-are nicio logică, niciuna! Pur și simplu nu se simte pregătit? Tuturor le tremură picioarele înainte de nuntă. Mie mi se înmuiaseră genunchii înainte de-a mă căsători cu dr. Bunăciune. Și ce dacă? Tim s-a îndrăgostit până peste cap, tot mai mult și mai mult zi de zi până când i-a trecut de tot? Nu înțeleg.

Dixie dădu din mână, refuzând prăjitura oferită de Charlotte.

Exprimată în termenii aceștia, situația părea lipsită de logică. În adâncul sufletului ei, însă, simțea că, de fapt, e în regulă. Și tocmai asta nu era ok. Charlotte rămase în picioare în chicinetă și mușcă din prăjitura cu cafea, sleită de puteri după toate emoțiile ce reveneau, ca un bumerang. Prăjitura arăta atât de bine când era la Starbucks! Dar, în clipa asta, aluatul dulce avea gust de carton.

– Ești bine, Charlotte? Dixie o strânse de braț și își trase un scaun lângă ea. Îmi pare atât de rău pentru ce ți se-ntâmplă!

– N-am dormit bine, zise Charlotte și își aruncă micul dejun pe șervețelul de pe masă. M-am trezit și am citit din Biblie, dar Iisus nu spune cum să-ți dai seama dacă ai găsit bărbatul potrivit. Am vrut ca Tim să fie alesul, Dix! Poate din motive greșite.

Pentru că era cu Dixie, Charlotte îşi lăsă lacrimile să curgă în voie.

– Arată grozav, cel puţin aşa mi se pare mie! E amuzant şi inteligent, mă face să râd. Din clipa în care l-am întâlnit, am uitat de mine şi am reuşit să vorbesc fără să-mi cenzurez fiecare cuvânt şi să mă-ntreb dacă m-am făcut de râs. Când m-a sunat prima dată să mă invite la cină, am crezut că e ceva divin la mijloc, din moment ce eu nu sunt prea drăguţă şi nici nu mă pricep să flirtez.

– Glumeşti? Arăţi uimitor! Şi eşti încântătoare! Şi-n plus, cine ar avea nevoie să flirteze când e aşa inteligent ca tine? Tim e al naibii de norocos că l-ai băgat în seamă!

Dixie se lăsă pe spate.

– Snob. Asta e, un snob!

– Eu am fost cea norocoasă. Nu e snob, Dixie. E sincer. Ai fi vrut ca Jared să se însoare cu tine dacă ar fi avut reţineri?

– Nu, cred că nu.

Dixie oftă, rezemându-se de spătar, netezindu-şi părul prins în coadă.

– Toată povestea asta mă-ntristează.

– Da, dar poate că Tim are dreptate.

Zâmbetul firav al lui Charlotte tremură.

– Ne-am cam pripit.

– Ei bine, pentru asta nu se poate-nvinui decât pe el! Nu lua vina lui asupra ta! Crezi că de-asta nu ţi-ai ales nicio rochie? Simţeai ceva?

– Cine ştie...

Charlotte îşi rezemă capul de perete, înăbuşindu-şi valul de emoţie ce o sufoca, dorindu-şi ca ziua aceasta să fi trecut demult. Lumina aspră a spoturilor din bucătărie o făcea să se simtă înfrigurată şi vulnerabilă.

– Doar că, atunci când îmi venise rândul să fiu mireasă, n-am ştiut cum s-o fac. În adâncul sufletului, nădăjduiam că rochia, ziua, toate elementele nunţii se vor aranja pur şi simplu de la sine. Că voi şti că totul e cum trebuie.

– Dar n-ai ştiut, nu-i aşa?

– Am avut un vis care s-a tot repetat, despre nunta mea. A început imediat după liceu, când „iubirea mea unică şi adevărată" – şi zicând acestea, Charlotte schiţă ghilimele în aer – m-a părăsit. În vis

merg spre altar, către mirele meu. Sunt singură, pentru că nu am pe nimeni să mă conducă la altar. N-am tată, frate, unchi.

– În familia Rose sunt numai bărbaţi.

– Da, ştiu.

Charlotte se ridică, frecându-se la ochi. Nu se deranjase să se machieze astăzi. Îşi pusese doar un strop de corector şi un pic de pudră.

– Când Tim mi-a spus că are trei fraţi, am stat, fără exagerare, trează toată noaptea aia şi m-am rugat la Dumnezeu: „Învaţă-mă despre bărbaţi!" zise şi râse încet. Eram atât de speriată că i-aş putea privi ca pe nişte lei în cuşcă, la zoo! Voiam însă să le fiu o prietenă perfectă şi să joc kickball*.

– Fotbal.

– Cum spui tu.

– Să ne-ntoarcem la vis! Ce s-a-ntâmplat când păşeai spre altar?

– Mă-ntorceam şi alergam afară din biserică.

Charlotte privi gânditoare spre perete, imaginându-şi-i pe Tim şi pe fraţii săi. Toţi, bărbaţi adevăraţi, care o acceptaseră ca pe o soră.

– De obicei, undeva între uşile sanctuarului şi altar, o luam la fugă strigând „Nuuuu!", povesti Charlotte şi rupse o bucăţică din marginea şerveţelului. Am avut visul ăsta de două sau trei ori pe an. Până când...

– Poate e un semn că nu trebuie să te măriţi cu Tim.

– ...până când l-am întâlnit pe Tim.

Charlotte oftă, cu privirea la cafeaua cu lapte, apoi la Dixie.

– Ah...

– Da, ah.

Charlotte se ridică, împachetând prăjitura.

– Şi-acum ce se va-ntâmpla? Cum voi şti care este bărbatul perfect?

Dixie căzu în genunchi şi o trase pe Charlotte lângă ea, îmbrăţişând-o.

– Prin credinţă, fato, prin credinţă. Până la urmă, e tot ce avem.

---

* Joc care îmbină elemente din baseball şi fotbalul european. (n.tr.)

Charlotte îşi lipi obrazul de umărul neclintit al prietenei sale, lăsând să curgă în voie ultimele lacrimi ale dimineţii. Apoi se aşeză la loc, se întinse după un şervеţel şi îşi şterse faţa.

– Hai să ne apucăm de treabă, Dixie!

Charlotte se ridică, aranjându-şi costumul şi dându-şi părul la o parte de pe faţă.

– Azi e prima zi din restul vieţii mele.

Capitolul șapte

Emily

Doamna Caruthers era cea mai renumită croitoreasă din Birmingham. Mama îi făcuse programare lui Emily la ea imediat după ce Phillip o ceruse pe tânără în căsătorie. Şi-acum, opt zile mai târziu, intrau împreună în încăperile ei somptuoase din magazinul universal din centru, Loveman's of Alabama.

Un tapet poleit cu verde acoperea pereții camerei de probă şi un covor persan însenina parchetul zgâriat şi lipsit de strălucire. Lumina dimineții târzii cădea peste divanul din păr lucios de cal şi zgomotele străzii ricoşau în ferestrele închise.

Clopoțelul unui troleu o făcu pe Emily să se apropie de fereastră. Jos, pe 19th Street, dincolo de magazinul universal cu ziduri din piatră cioplită, centrul Birmingham-ului forfotea. Lui Emily îi plăcea oraşul şi cobora de pe munte ori de câte ori putea. Sugerase odată că ar vrea să primească un post la biroul de schimb al tatei, însă el îi tăiase imediat elanul.

– Eşti o doamnă din înalta societate, îi ţinuse mama isonul. Tu îi angajezi pe alţii. Nu poţi fi angajata nimănui.

– Atunci de ce m-ați mai trimis la facultate, dacă ştiați c-o să-mi pierd vremea acasă? Nu sunt cine ştie ce doamnă când stau în genunchi în ţărână şi muncesc în grădină, zise ea şi îi aruncă o privire insinuantă mamei, care insistase ca Emily să înveţe grădinăritul.

– Lucrezi în grădină pentru familia ta, zise tata, lovind uşor cu palma în masă. În niciun caz nu te vei duce în oraş ca să munceşti pe un salariu care nu reflectă pregătirea şi poziţia ta socială!

Aşa că Emily a rămas acasă, cu toată educaţia ei universitară, care oricum nu o pregătise pentru nimic, şi a aşteptat. Cum Daniel

era plecat, iar prietenele ei fie se măritaseră, fie făceau turul Europei, plictiseala aproape c-o înnebunise.

Când Molly o invitase pe Emily la o întrunire a sufragetelor, s-a grăbit să accepte. Avea dintr-odată ceva de făcut. Apoi a sunat-o Phillip și inima ei disperată nu i-a putut rezista.

Inelul de logodnă se lovea de geam când Emily se apleca la fereastră să vadă cât mai departe, pe bulevardul aglomerat. Se va căsători curând, va avea casa ei și, în rolul doamnei Phillip Saltonstall, va putea să ia singură decizii.

Mai mult ca sigur, va dispune de o rentă pe care o va putea folosi în toate proiectele pe care le va considera importante. Va face cumpărături oricând și oriunde va vrea și va fi stăpâna propriului său conac.

– Cerule, cald mai e aici!

Mama își făcu vânt cu mănușile, apoi scoase, unul după altul, acele pălăriei.

Emily își puse poșeta și umbrela de soare pe masa aflată chiar lângă ușă.

– Să văd dacă pot deschide fereastra, mamă.

– Cerule, nu! Sunt oameni pe stradă. Vrei să te vadă?

– Dacă asta înseamnă că nu voi leșina de căldură, atunci da.

Emily deschise fereastra și o rafală de vânt umplu camera. Dens și înăbușitor, aerul de afară avea un miros puternic, în care se amestecau miresmele orașului și izul gazelor de evacuare, cenușii, ale fabricilor și minelor. Emily îl prefera însă aerului fierbinte și încins din atelierul doamnei Caruthers.

– Cerule! strigă mama ținându-se de nas. Ori leșinăm de căldură aici, ori inhalăm duhoarea minelor!

– E mirosul vieții, mamă, spuse Emily inspirând adânc. Benzină, cai, transpirația bărbaților, parfumurile femeilor.

Aruncă o privire spre ușa îngustă pe care dispăruse croitoreasa, apoi se întoarse la fereastră și, atentă să nu se murdărească de praf, se aplecă peste pervaz.

Șoferul unui Ford Model T își strecura mașina în fața unei căruțe trase de cai, ce făcea livrări și abia se mișca.

– Mamă, hai să mergem la Newman's la prânz!

– Nu azi, am pus-o pe Molly să taie friptura de vită..., începu mama, dar se opri când Emily oftă.

Oftase mult prea tare, dar era prea târziu să mai dea înapoi.

– Bine, bine, e ziua rochiei tale de mireasă! zise şi o apucă pe Emily de braţ. Nu te mai agăţa de fereastră ca o fată din localurile de dans! Emily, dragă, chiar aşa, să ştii! murmură mama, iar ochii îi lăcrimară. Eu şi tata suntem foarte mândri de tine! Aproape nu-şi mai încăpea în piele de bucurie în ziua în care Phillip ţi-a cerut mâna! A comandat trabucuri noi ca să le împartă la club. Ai devenit una dintre cele mai frumoase fete din Birmingham. Eşti inteligentă şi talentată, educată – aspect asupra căruia am insistat – şi eşti cu capul pe umeri. Vei face din Phillip un om extraordinar în comunitate. A făcut bine că te-a ales!

Emily se întoarse de la fereastră. Poate că era timpul să îi pună mamei întrebarea care o măcina de când Phillip o ceruse de soţie.

– Mamă, tu l-ai iubit pe tata când te-ai măritat cu el?

– Vai, credeam că tatăl tău face bumbacul să crească primăvara, şi alta nu! Era atât de chipeş şi inteligent, spunea cele mai bune poveşti, care ne făceau pe toţi să râdem şi era idolul tuturor fetelor de la noi din clasă.

– Bunica şi bunicul au fost mulţumiţi de el?

– Bunicul tău îl credea un neghiob. Mama se schimonosi, imitând expresia şi vocea gravă, afectată a bunicului. „Băiatul are capul plin de prostii, Maggie! Numai gura e de el! Ce înseamnă asta, să deschidă un birou de schimb? Îşi va pierde şi cămaşa de pe el, îţi spun eu, şi-o va pierde sigur!„ zise mama şi râse, arcuindu-şi sprâncenele. Papa a lăsat-o mai moale acum.

– Fără îndoială, mai ales după ce tata i-a cumpărat de ziua lui un autoturism.

Emily se uită din nou pe fereastră, privind viaţa străzii, lăsându-şi gândurile să zboare.

Îl iubea pe Phillip. Cu siguranţă îl iubea, altfel de ce l-ar fi lăsat să o mângâie şi să o sărute?

– Unde e doamna Caruthers asta? se întrebă mama, trecând dincolo de uşa îngustă. A plecat cu vaporul la Paris după material?

Mama încercase, de mai multe ori, în anii din urmă să o angajeze pe doamna Caruthers pentru rochii speciale, dar aceasta o refuzase de fiecare dată. Abia după logodna cu Saltonstall ajunsese mama

demnă de o audienţă la regina cusăturilor. Lui Emily nu i se părea acceptabil, dar, dacă faptul că doamna Caruthers îi cosea trusoul şi ţinuta de nuntă o făcea pe mama fericită, atunci o făcea fericită şi pe ea.

– Aşază-te, mamă, nu-ţi mai face griji! Va veni imediat.

Avea nevoie ca mama să se liniştească, pentru ca ea să-ncerce să înţeleagă sentimentul acela care i se cuibărise la piept şi nu-i mai dădea pace.

Spre deosebire de mama, Emily ştia că Phillip nu face bumbacul să crească. Şi nici n-o făcea să râdă cu poveştile lui caraghioase – cel puţin nu prea des. Nici măcar când erau împreună în şcoala generală. Totuşi, o făcea să se înfioare până-n adâncuri, atunci când o mângâia de-a lungul gâtului.

Emily aruncă peste umăr o privire spre mama, care se odihnea pe divan. Tata îi făcea mamei pielea să freamăte de dorinţă? O, Cerule!... Emily închise ochii şi îşi alungă gândul din minte. Chiar dacă ar fi avut curajul sau neruşinarea să o întrebe pe mama sa aşa ceva, nu voia să audă răspunsul.

Aplecându-se pe fereastră, Emily trase adânc o gură de aer proaspăt. Da, îl iubea pe Phillip! Trebuia!

Pe 3rd Avenue la colţ, Emily zări o siluetă familiară. Înalt, zvelt, îmbrăcat cu o vestă vişinie care-l făcea să iasă-n evidenţă şi cu ghetre. Phillip! Inima îi sări din piept. La fel ca tata, Phillip era chipeş şi inteligent, respectat în oraş şi, mai mult ca sigur, obiectul dorinţei tuturor fetelor din cercul lor.

Se aplecă şi mai mult pe fereastră şi făcu cu mâna.

– Phillip! Phillip Saltonstall! Bărbatul cu ghetre! Phillip! Tu eşti singurul bărbat care le poartă pe timpul zilei.

O mână o smulse înapoi înăuntru.

– Emily Lee Canton, încetează imediat cu strigătele! Acum *chiar* te porţi ca o fată din localurile de dans. Cerule, o doamnă cuviincioasă nu se apleacă de la ferestrele etajului patru să strige ca o sălbatică după gentlemenii cuviincioşi! Mai ales după un bărbat cu reputaţia lui Phillip şi care, pe deasupra, îi mai e şi logodnic! Ce Dumnezeu?

Mama se juca nervoasă cu mănuşile de bumbac, trăgându-şi-le întruna pe mână.

– Mamă, e Phillip, bărbatul cu care mă voi mărita! De ce nu pot să strig la el de la fereastră?

La urma urmei, nu-şi descoperise abia acum adevăratele sentimente? Emily ridică şi mai mult fereastra.

– Dragul meu, Phillip, sunt aici, sus!...

Cuvintele i se opriră lui Emily pe limbă şi îi alunecară înapoi în gât, aproape înecând-o, când văzu scena ce se petrecea jos.

O femeie zveltă ca o trestie, cu tenul şi părul deschise la culoare, îmbrăcată cu o rochie de un albastru regal şi purtând o umbrelă de soare asortată, se lipi de el, în vreme ce Phillip o strângea în braţe, aplecându-şi buzele spre... gâtul ei.

Emily icni, retrăgându-se cu o mişcare bruscă şi lovindu-se cu capul de tocul ferestrei. Ţipă, ducându-şi palma la locul dureros, strângând din ochi, dar având încă pe retină imaginea femeii, cu părul strălucind în soare.

– Te simţi bine? o întrebă mama, atentă la uşa îngustă şi închisă. Am de gând să intru şi să văd de ce îi ia doamnei Caruthers atâta timp. E inimaginabil!

Ce făcea Phillip acolo, jos? Cu o femeie în braţe, râzând atât de vesel şi de nepăsător? Ba pe deasupra, şi în public! Emily simţi cum sângele îi urcă în obraji şi toată faţa începe să-i ardă.

-N-avea niciun pic de decenţă? De respect? Prea târziu, un geamăt îi scăpă printre buze.

– Emily, ce e? o întrebă mama sa şi se aplecă să privească pe fereastră.

– Nimic, mamă, unui cal i-a căzut potcoava. Ai văzut asta de zeci de ori.

– Dar ai scos un geamăt!

– Calul s-a împiedicat, am crezut...

Ce? Ce a crezut? Fără îndoială că-şi imaginează tot felul de lucruri, fiind atât de sus. N-avea cum să vadă bine! Şi alţi bărbaţi purtau veste vişinii şi ghetre. Într-o zi obişnuită din săptămână. În mod sigur, nu era Phillip singurul!

Cu o altă privire furişă, Emily surprinse sfârşitul îmbrăţişării. Femeia se retrase, râzând, lovindu-l uşor pe Phillip cu umbrela peste braţ. Phillip se întinse după ea când se pregătea să cotească, ieşind de pe 19th Street, să traverseze 3rd Avenue.

Emily îl privi pe Phillip cum se uită lung după *ea* până când se pierde în umbră.

– Iat-o, domnişoară Canton! Iartă-mi întârzierea, drăguţo, dar asistenta mea nu despachetase materialul ăsta minunat. L-am comandat de la Paris acum şase luni, destul de sigură că voi avea curând o nuntă deosebită. Şi, cum era de aşteptat, iată că am! Minunata Emily Canton! Vino de la fereastră, scumpo, îţi vei strica pielea frumoasă!

Braţele doamnei Caruthers erau încărcate cu baloturi de satin strălucitor şi luxos.

– Am şi mătase, dar eu cred că din satin va ieşi o rochie de mireasă superbă! Aţi fixat data nunţii?

– Ne gândim să fie cândva în luna martie, zise mama cu un zâmbet trufaş. Lui Emily i se întoarse stomacul pe dos. N-o văzuse niciodată pe mama gâdilând orgoliul cuiva şi iat-o că făcea asta cu doamna Caruthers!

– Emily, uită-te la dantela asta! Ce crezi, draga mea?

– Cred că...

Cred că tocmai am văzut o altă femeie în braţele logodnicului meu. Aruncând din nou o privire pe fereastră, Emily îl văzu pe Phillip îndreptându-se, cu paşi mari, pe 19th Street, în direcţia clădirii Saltonstall. Îşi ridică pălăria în faţa unui grup de trei domni şi se opri să stea de vorbă cu ei, prăpădindu-se de râs.

Cât de jovial era după ce tocmai ţinuse în braţe aşchia aia de femeie, palidă ca o fantomă!

– Martie e o perioadă minunată pentru nunţi. Nici prea cald, nici prea frig stăteau de vorbă doamna Caruthers şi mama, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Asta-mi dă timp destul să fac rochiile. Câte domnişoare de onoare? Bineînţeles, şi rochia dumneavoastră, doamnă Canton, şi poate şi a mamei dumneavoastră? Şi trusoul.

– Emily, strigă mama, ce vezi aşa interesant pe fereastră? Te rog, smulge-te din curiozitatea ta şi spune-i doamnei Caruthers cum ţi se pare acest material! La domnişoare de onoare te-ai gândit? Doamnă Caruthers, acest satin e moale ca untul.

Emily se întoarse şi o văzu pe mama sa cum îşi trece degetele peste materialul catifelat.

– E frumos, spuse ea, aruncând o privire. Atât de pur şi de alb!

Se întoarse la fereastră. Amiaza stătea liniştită pe cornişa ei cerească, fără să ştie că lui Emily i se sfărâmase inima. Ea era

neprihănită. Dar Phillip? Inima îi bătu cu putere, la amintirea atingerii lui pricepute.

– Cred că nuanța aceasta este perfectă pentru pielea ta. Te rog, draga mea, pe aici! Doamna Caruthers o conduse pe Emily la scăunelul din mijlocul camerei și îi ceru să urce pe el. Ridică apoi un colț al satinului lângă obrazul lui Emily.

– Da, chiar minunat! Ne hotărâm la o croială? Am aici broșurile lui Goody.

Mama ținea sus paginile, în timp ce Emily stătea nemișcată pe scaun, pentru ca doamna Caruthers să-și facă măsurătorile.

– Ești plinuță, nu-i așa, Emily? zise doamna Caruthers și își înfășură centimetrul pe gât. Să începi să strângi mai tare corsetul, dragă, și s-ar putea să ajungi la 45 de centimetri, ca să ai o talie perfectă la nuntă!

– Mie îmi convin și 55. Prefer să mănânc. Și să respir.

– Să mănânci? făcu doamna Caruthers și își arcui sprâncenele. E clar!

Emily îi aruncă mamei o privire cu subînțeles.

– Vom discuta, doamnă Caruthers. Mulțumim pentru grijă.

Grijă? Mama era prea amabilă! Emily refuză să își țină respirația sau să își tragă burta de dragul siluetei. Fetele din nord poate vor să mănânce ca vrăbiuțele, dar fetele din Sud erau robuste și viguroase. Emily privi gânditoare spre fereastră. Femeia pe care o văzuse cu Phillip era zveltă, cu silueta subțire, perfect modelată de corset.

– Modelul e pentru o mireasă slabă, zise doamna Caruthers și o cercetă pe Emily pe deasupra ochelarilor. Cred că ar trebui să ții cont de părerea mea, având în vedere cu cine te măriți, domnișoară Canton!

– Aș prefera să vă păstrați părerile pentru dumneavoastră!

Emily coborî de pe scăunel și simți că e la un pas să leșine.

– Mamă, te rog...

– Emily Canton, știi prea bine că doamna Caruthers doar îți dă un sfat. Tocmai pentru serviciile sale excelente am angajat-o! zise mama gâdilându-i orgoliul cu destulă pricepere. A creat rochii pentru cele mai de seamă familii din Birmingham. Și acum, te rog, binedispune-te și vezi ce model îți convine.

Mama atinse ușor o fotografie din catalog.

– Modelul acesta ar fi minunat pentru tine!

Emily se aplecă să se uite. Rochia i se părea ostentativă. Iar cutele şi pliseurile de la spate o făceau să semene destul de mult cu rochia pe care o purta femeia zveltă de pe stradă.

– E groaznic de mare şi greoaie! Mă voi sufoca sub atâta material. Doamnă Caruthers, vă rog să nu-mi încărcaţi rochia!

Emily nu voia decât să se ducă acasă, să încalece pe una din iepele tatei şi s-o pornească în galop pe Muntele Roşu, ca să-şi limpezească mintea, să se gândească, să se apropie de Dumnezeu.

Şi apoi, când Phillip va veni la cină, poate va găsi curajul să-i vorbească despre scena la care fusese martoră astăzi. Deşi, până acum, de la logodna lor, prea puţin comunicaseră prin cuvinte. El se exprimase mai mult prin săruturi pasionale şi declaraţii de dragoste.

Ei bine, în seara asta va sta în celălalt capăt al salonului, departe de atingerea lui. Poate îi va sugera să joace cărţi sau domino.

La lumina zilei, Emily roşi când îi trecu prin cap care putea fi principala preocupare a lui Phillip. Noaptea nunţii lor. Dacă învăţase, însă, ceva din întâlnirea cu Daniel de săptămâna trecută, ei bine, acel lucru era să-şi recunoască sentimentele.

– Ce trebuie să facem pentru a ne asigura serviciile dumneavoastră, doamnă Caruthers? Mama stătea în faţa croitoresei, cu bărbia ridicată şi umerii drepţi.

– Voi scrie o comandă de lucru, doamnă Canton. Plătiţi, ca avans, jumătate. Iar Emily va trebui să se hotărască repejor asupra unui model de rochie şi să decidă câte domnişoare de onoare vor fi. Bineînţeles, va trebui să aleagă un model şi pentru rochiile lor. Şi, neîntârziat, o să începem să coasem şi trusoul. Am o ofertă standard de cămăşi de noapte şi lenjerie, pe care cred că domnişoara Canton le va găsi potrivite.

– Cu siguranţă. Cât de amabil din partea dumneavoastră! Aveţi o broşură în cazul în care eu şi domnul Canton vrem să adăugăm ceva la trusoul lui Emily?

– Sigur că da. Luaţi catalogul Goody în seara asta şi alegeţi. Aş vrea să primesc avansul până la sfârşitul săptămânii. După cum ştiţi, sunt destul de solicitată.

Lui Emily nu-i păsa că doamna Caruthers îi vorbea de sus mamei. La urma urmei, tata, cu compania lui de schimb, devenea rapid

unul dintre cei mai influenţi oameni din Birmingham şi poate chiar din toată Alabama.

– O singură croitoreasă din acest oraş se poate compara cu mine, dar nu va trebui să-mi fac griji vreodată că-mi va ameninţa afacerea. E destul de dezavantajată.

– Cum aşa? interveni Emily. Spuneţi-ne numele ei şi vom hotărî singure.

– Emily, n-o jigni pe doamna Caruthers! Îmi pare atât de rău, nu ştiu ce-a apucat-o azi. Mama îi aruncă lui Emily o privire aspră. Aceeaşi privire care o făcea s-o ia la fugă de teamă când era mică.

– Vă voi spune numele ei. Puţin îmi pasă dacă o alegeţi pe ea! Vă pot spune însă că nu e pentru dumneavoastră.

Doamna Caruthers se aşeză la birou, cu şoldurile late revărsându-i-se peste marginile scaunului şi cu poalele fustei făcute grămadă pe covor.

– Taffy Hayes o cheamă. O femeie de culoare, de pe 5th Avenue. Are un atelier închiriat în hotelul domnului Gaston. Din când în când am angajat-o să lucreze la bucată. Dar nu ţi-ai dori ca o femeie de culoare să pună mâna pe rochia ta de mireasă albă şi drăguţă!

– Ce contează dacă e de culoare?

Emily îşi luă poşeta şi umbrela de soare de pe masă. – Sunt lihnită de foame, mamă.

– Hai să mâncăm! Să mă mai îngraş un pic.

– Emily, te rog...

– Doamnă Caruthers, nu voi avea nevoie de rochie de mireasă sau de orice altceva de la dumneavoastră, conchise Emily străpungând aerul cu umbrela de soare.

– Domnişoară Canton, vezi matale... Ai auzit ce am spus? Taffy e de culoare.

– V-am auzit. Hai, mamă!

Tocurile lui Emily bocăneau pe scările groase din lemn. Şoaptele aspre ale mamei, ce încă vorbea cu doamna Caruthers, răsunau pe scări în timp ce ea cobora.

Probabil că acum nu putea să facă nimic în legătură cu *ea* şi Phillip, dar putea să pună lucrurile la punct cu doamna Caruthers.

Afară, pe stradă, în bătaia soarelui, Emily inspiră aerul lipsit de prejudecăţi. Încă de când era mică, încercase să-nţeleagă diferenţa

dintre negri și albi, dar nu reușise. Ascultase regulile și motivele altora, dar, când deschidea Biblia și vorbea cu Dumnezeu, niciuna dintre învățăturile oamenilor nu părea să aibă noimă.

– N-ar trebui să spui atât de deschis ce gândești, Emily! Va trebui să repar lucrurile cu doamna Caruthers, dar nu cred că ai stricat chiar atât de mult.

Mama oftă, semn clar de dezaprobare. Emily o privi dintr-o parte.

– Așa mă gândeam și eu. Ai auzit ce a spus despre cealaltă croitoreasă? Doamna Caruthers a stricat lucrurile, nu eu! Am douăzeci și doi de ani, sunt absolventă de facultate și sunt logodită. Peste șase luni voi fi la casa mea. Sunt la vârsta la care pot să hotărăsc singură.

– Mai încet!

Mama se concentră să-și aşeze cum trebuie mănușile.

– La Newman pentru prânz, atunci?

Când drumul se eliberă și traversară străduța, exact pe unde traversase *prietena* lui Phillip, Mama își petrecu brațul pe sub brațul lui Emily.

– Ia ascultă-mă! îi șopti mama încet la ureche lui Emily, în timp ce mergeau. Îți înțeleg și apreciez dorința de a-ți impune punctul de vedere. Îți înțeleg și compasiunea pentru cei defavorizați și nevoiași. Eu și tatăl tău facem donații generoase și sprijinim diverse cauze din tot orașul. Dar n-o vei insulta pe doamna Caruthers și nu ne vei distruge reputația. Tatăl tău a muncit din greu ca să ajungem aici. Până când va veni în oraș o altă croitoreasă de valoarea ei, vei face o mulțime de afaceri cu ea, pentru că vei fi o Saltonstall. Și, drept să-ți spun, aș vrea să-i rămân în grații. Vreau să apelez și eu la serviciile ei. Iar asta nu se va întâmpla dacă tu o refuzi din *orice* motiv. Nu știi că gura femeii e ca o moară stricată? Probabil jumătate din vânzătoarele de la Loveman's au aflat deja de schimbul vostru de replici de mai devreme. Dacă le spune oamenilor că preferi persoanele de culoare?

– E arogantă și nepoliticoasă. Nu vreau să fac nicio afacere cu ea.

Emily o întoarse pe mama către Newman's.

– N-am spus niciun cuvânt care să te facă de rușine pe tine sau pe tata. Ori familia Saltonstall.

– Aluziile tale și modul ostentativ în care ai coborât scările au fost mai grăitoare decât cuvintele, Emily! Ce te-am învățat eu despre asemenea comportamente urâte?

– Atunci îmi cer iertare de la tine, mamă! Dar femeia aceea nu îmi va face rochia de mireasă!

Mama se opri brusc, făcând-o pe Emily să se oprească şi ea. Valul de trecători se rupse în două ca să le ocolească.

– Îţi vei trasa limitele după ce vei fi măritată, fata mea. Vei stabili asta cu Phillip, Domnul să-l aibă-n pază! Dar, atâta timp cât tatăl tău plăteşte pentru nuntă, vei purta o rochie creată şi croită de doamna Caruthers.

– Creată? Copiază modelele lui Goody. E o escroacă!

– Creatoarea rochiei tale va apărea în toate ziarele şi în toate rubricile mondene, de aici până în Atlanta şi, categoric, până în New Orleans şi Miami. Şi, negreşit, până în Philadelphia, de unde se trage familia Saltonstall, zise – mama, iar apoi îşi duse brusc mâna la cap. Cerule, mi-am uitat pălăria, Emily! Cum ai putut să mă laşi să-mi uit pălăria? Du-te tu înainte, ne vom întâlni la Newman's. Dacă găseşti locuri, comandă-mi şi mie un sendviş cu carne de vită şi un pahar de lapte rece.

– Şi dacă au numai lapte cald, mamă? o necăji Emily cu un oftat, smulgându-i mamei un zâmbet.

Nu-i plăcea să se certe cu ea. Mama putea fi cel mai vajnic susţinător al ei.

– Uite, fată dragă. Vezi, zâmbetul alungă supărarea, zise mama punându-şi palma înmănuşată pe obrazul lui Emily, apoi se întoarse şi o porni înapoi spre Loveman. Totul va fi bine, Emily! O să vezi!

Daniel

Daniel o zări pe Emily intrând la Newman's, când el tocmai ieşea de la frizerie, aranjându-şi pălăria nouă de fetru, cu panglică de mătase – destul de frumoasă pentru un fost jucător de baseball –, peste părul proaspăt tuns şi dat pe spate. Scânteierea soarelui în părul închis la culoare al lui Emily, aşa cum trecea printre clădirile din centrul oraşului Birmingham, îi amintea de cărbunele scos din Muntele Roşu – bogat şi strălucitor.

Ajuns la colţul străzii, ezită, întrebându-se oare de când era ea în oraş. Întrebându-se dacă îl văzuse pe Phillip – dacă nu fusese

cumva, din întâmplare, martoră la scena pe care o văzuse el în urmă cu o oră. Dă, Doamne, să nu fi văzut!

Dintr-odată, strada se goli. Troleibuzul trecuse. Automobilele şi trăsurile trase de cai se făcuseră nevăzute. Atmosfera deveni neobişnuit de liniştită. Daniel trase aer în piept, coborî de pe bordură şi se grăbi spre partea opusă a bulevardului.

Emily! Avea un fel aparte de a-l abate din drum. De a-i schimba destinul chiar atunci când credea că ştie clar încotro va merge şi ce va face.

Mai întâi, cu baseballul. Acum, cu raionul pentru bărbaţi de la Loveman's. Un fluşturatic. Pantalonii cei noi n-au decât să aştepte!

Intră pe furiş la Newman's, încercând să treacă neobservat, ascunzându-se în zumzetul baritonal al bărbaţilor care luau prânzul la tejghea. Separeurile, aliniate de-a lungul peretelui, erau pline ochi de femei ce se auzeau ciripind vesele, cu vocile lor înalte, sub pălăriile lor cu pene şi boruri înguste.

Daniel îşi domoli pasul când ajunse pe culoarul din mijloc, aruncându-şi privirea pe deasupra pălăriilor, încercând să desluşească chipurile şi să-l găsească pe cel pe care-l căuta. Emily intrase singură, sau cel puţin aşa credea el. A, uite-o acolo în spate, cu capul aplecat peste meniu! Un ospătar ocupat se opri scurt la masa ei. Ea îşi ridică privirea, zâmbi şi rosti câteva cuvinte. Ospătarul dădu din cap aprobator şi se-ndreptă spre uşile bucătăriei, cu un lighean de vase murdare în braţe.

– Bună ziua! Zise Daniel strecurându-se în separeu şi răsărind drept în faţa lui Emily.

Ochii ei căprui rămaseră pironiţi pe chipul lui.

– Daniel!

– Aşteptai pe altcineva?

Îi zâmbi, dar surâsul lui nu era deloc relaxat şi dezinvolt, nici fermecător, aşa cum şi-ar fi dorit. Glasul chiar îi tremurase puţin.

– Mama şi-a uitat pălăria la Loveman's. Trebuie s-ajungă dintr-o clipă într-alta.

– Ce mai faci? o întrebă Daniel şi îşi întinse grăbit mâinile peste masă, voind să le cuprindă pe ale ei, dar lumina rece din privirea lui Emily îl făcu să dea înapoi. Începu să-şi frământe pălăria în mâini.

– Sunt bine. Tu? Emily ridică meniul, citind şi, dacă înţelegea el bine, ascunzându-se. Ai fost la frizer?

– De unde știi?

– Miroși a apă de flori. Tata și Phillip miros la fel când se întorc de-acolo, îl lămuri ea, apoi puse meniul pe marginea mesei și își ascunse mâinile în poală. Văd că ți-ai aranjat cârlionții.

– N-am o iubită să mi-i zburlească.

Își scoase pălăria, așa cum ar fi trebuit să o facă de când intrase.

– Am citit în ziar că ești logodită cu Saltonstall.

– Pari surprins. Ți-am spus că mă voi logodi.

– În cazul ăsta, mă bucur pentru tine, dacă asta te face fericită.

Era, oare, fericită? Daniel nu-și dădea seama, izbindu-se de stăpânirea ei de sine. Încercă să-i citească în ochi, dar ea se-ncăpățâna să nu-i răspundă cu privirea ei obișnuită, deschisă și directă. Pe toți dracii, nu putea să sufere zidul acela dintre ei!

Din momentul în care o salutase în biblioteca colegiului, între ei se legase o camaraderie. Ca și cum muzica de marș din sufletele lor ar fi răsunat în același ritm. În cele cinci luni cât lipsise el însă, partitura ei se schimbase.

– Sunt în delir, zise ea și își trecu, afectată, mâinile peste masă. De fericire, adică.

– Nu te cred, i-o trânti el, scurt și la obiect.

Inelul ei îi atrase apoi atenția. Daniel se lăsă pe spate, cu un fluierat descumpănit.

– A dat o sumă frumușică pe el!

– L-a cumpărat de la Paris toamna trecută.

– Chiar așa? Cu siguranță nu cu gândul la tine, pentru că toamna trecută tu te plimbai cu mine prin curtea colegiului.

– Cât de josnic și egoist din partea ta, Daniel Ludlow! A cumpărat inelul pentru aleasa lui. A găsit unul care i-a plăcut la nebunie și a știut că, mai devreme sau mai târziu, va găsi o femeie pe măsură.

Chelnerul puse o limonadă pe masă.

– Nu e timpul să pleci? zise Emily uitându-se spre intrarea, puternic luminată, a restaurantului. Mama ar putea ajunge în orice clipă!

Daniel îl opri pe chelner și făcu semn spre paharul lui Emily.

– Vreau și eu ce bea domnișoara.

– Deci..., oftă ea, ca și cum s-ar fi resemnat să-i accepte compania. Curând îți vei lua în primire postul de profesor.

– Da, chiar așa. Te rog să nu uiți de facultatea ta, Em! Educația are nevoie de donații generoase.

– Sunt sigură că Phillip va fi foarte generos cu instituția.

-Phillip? Sau tu? zise el și râse. *Haide, Em, renunță!. Arată-mi zâmbetul tău minunat!* Știi cum se spune, bărbații câștigă banii, iar femeile îi cheltuiesc. Ăsta-i și motivul pentru care o parte dintre prietenii mei sunt nemulțumiți de sufragiul femeilor. De ce să le dăm femeilor drept de vot, să aibă un cuvânt de spus cu privire la taxe sau în politică, de vreme ce bărbații sunt cei care fac totul?

– Ce idee meschină și misogină! Femeile muncesc din plin, zise Emily prinzând viață, îndreptându-și umerii, ridicându-și bărbia, pe când în ochi îi reapăru strălucirea familiară de altădată! Lui Daniel îi plăcea să o necăjească și să intre în dispute cu ea. Fără să fie plătite. Gătesc, fac curățenie, calcă hainele bărbatului, îi poartă copiii. Bărbații din furnalele Sloss sau Saltonstall ar cădea în genunchi smiorcăindu-se la primele dureri ale nașterii. Ce preț să punem pe travaliu și naștere, *hmm*? Și cu femeia nemăritată cum rămâne? Cu văduva? Ele n-ar trebui să aibă un cuvânt de spus despre felul în care sunt folosite taxele plătite din salariile lor?

– Bine, ai dreptate! Stăteai acolo așa țeapănă, că m-am gândit că Saltonstall ți-a luat toată energia.

– Nu-i așa, Daniel. Nu-l cunoști.

– Spune-mi. – Daniel se aplecă peste masă. *Tu* îl cunoști? – Chelnerul le mai aduse o limonadă și îi întrebă dacă sunt gata să comande. Emily refuză, spunând că își va aștepta mama.

– Da, îl cunosc. E a doua oară când lași să se-nțeleagă că nu l-aș cunoaște. Îl știu pe Phillip aproape de-o viață, tot așa cum îl știu și mama, tata și Howard Jr.

Daniel se rezemă de peretele separeului, ridicând de pe masă limonada, ca să soarbă o înghițitură din licoarea rece. Și să-și răcorească mai degrabă sufletul decât gâtlejul. Combinația de dulce și acru îi aminti că are de făcut o alegere. S-o zdrobească pe Emily cu ceea ce știa sau să-i ofere sprijinul său, să-i fie prietenul care pretindea că este.

Totuși, să fie-al naibii dacă se-nșela cu privire la scena pe care o văzuse la intersecția dintre 19th Street cu 3rd Avenue North. L-ar recunoaște oriunde pe Saltonstall! Era singurul individ din oraș care purta ghetre pe timpul zilei.

– Mă bucur pentru tine, Em! Daniel puse paharul jos şi îşi opri privirea pe chipul ei. Sincer, mă bucur!

– Mulţumesc. Cuvintele tale înseamnă mult pentru mine.

– Mi-ai găsit până la urmă scrisorile?

– Ce mai contează, Daniel? Am mers mai departe. Suntem alţi oameni acum.

Eu sunt acelaşi bărbat, Emily. Cel îndrăgostit fără speranţă de tine.

– Am să le zic eu vreo două celor de la Serviciul Poştal al Statelor Unite! Aveam destule poveşti bune în scrisorile alea! Îţi spuneam despre meciul în care am câştigat cu treizeci la zero. Când Broderick şi Stonewalter s-au luat la bătaie, împărţindu-şi pumni, iar eu i-am cusut pe amândoi cu ac şi aţă. Îţi mai povesteam cum ne-am dus noi să înotăm în Ohio. Şi despre noaptea în care am ascultat un muzician cântându-şi, la banjo, marea lui iubire, iar eu n-am putut să mă gândesc decât la tine. Aş fi vrut să te ţin în braţe, să dansez cu tine, să te sărut...

– Nu, Daniel, zise Emily şi îşi înclină capul într-o parte. Nu mai are niciun rost.

Îşi coborî privirea.

Poate a fost mâna Providenţei care ne-a călăuzit când noi nu aveam destulă minte.

– O, ba eu cred că aveam destulă minte! o contrazise Daniel şi îşi trecu mâna prin păr, făcând să i se reverse pe frunte câţiva cârlionţi rebeli. Dar, dacă tu eşti sigură de asta, atunci sunt şi eu. Noroc şi fericire, Em!

Daniel se întinse după pălărie în timp ce se strecura afară din separeu. Emily îl apucă însă de mână.

– Danny, stai! Când ai venit pe munte să mă vezi, ai zis ceva despe Phillip. Ceva despre... o, nu-mi aduc aminte, dar ai aruncat o umbră asupra caracterului său. Iar acum m-ai întrebat dacă îl cunosc cu adevărat. Ce-ai vrut să spui?

– E timpul să plec, zise şi îşi retrase mâna din mâna ei. Dar Emily i-o prinse la loc.

– Dacă ţii la mine câtuşi de puţin, îmi vei spune!

– Nu cred că-ţi dai seama ce-mi ceri, Emily! zise şi o privi o clipă. Şi-i porţi inelul!

Emily se uită în jos, îmbujorându-se.

– Am încredere în tine, Daniel. Să m-ajute Dumnezeu, dar am! L-am văzut azi în colţul străzii.

Daniel se aşează pe marginea scaunului. Aşadar, văzuse şi ea ce văzuse el!

– Eram la Loveman's, la etajul patru, şi mă uitam pe fereastră, când l-am văzut pe el. Ştii, e singurul bărbat din oraş care poartă ghetre zi de zi. O femeie subţire s-a apropiat de el şi, cât ai clipi, el a luat-o în braţe.

Când vocea i se frânse, Daniel se strecură în separeu lângă ea, îşi trecu braţul peste spătarul scaunului şi o cuprinse de umeri.

– Poate că era o prietenă, o verişoară, fiica unui asociat.

– Crezi?

Tonul vocii, expresia ei inocentă... Daniel se abţinea cu greu să n-o ia în braţe şi să nu-i jure că va avea grijă să nu fie rănită.

– A, sunt sigur că nu e nimic! Phillip ţi-a dat inelul ţie, nu altei fete.

Aşadar, Emily văzuse cum Phillip o sărutase, intim, pe gât, pe acea femeie! Daniel se topi de ruşine amintindu-şi scena. În plin centru comercial al oraşului, Saltonstall se dădea în spectacol cu altă femeie, aşa cum faci numai cu soţia în intimitate.

Şi acum Daniel se pomeni că trebuie să îşi apere rivalul ca s-o poată alina pe femeia iubită. Refuza să o mai rănească!

– Dar ştii ceva, Daniel Ludlow, să nu-ndrăzneşti să mă minţi! Altfel nu mi-ai fi dat atâtea de-nţeles! N-o să-ţi baţi joc de mine, m-auzi? Emily lovi cu palma în masă. Ceilalţi clienţi de la Newman's ridicară capetele şi îşi întoarseră privirile spre ei. Te pricepi la oameni. Tatăl tău e căpitan de poliţie. Colegul tău de cameră e reporter la ziar. Şi, ce să vezi, îl cunoşti personal pe bătrânul Woodward. El te-a recrutat pentru măreaţa lui echipă Birmingham Barons.

– S-ar putea să ştiu câteva lucruri, se prea poate.

Daniel îşi potrivi pălăria, iar parfumul lui Emily îl îmbătă, aprinzându-i sentimentele.

– N-ar trebui să pui întrebări la care nu vrei să auzi răspunsurile, Emily!

– Am întrebat pentru că vreau să ştiu. Daniel...

– Bine, atunci pune-mi o întrebare precisă. Ce vrei să ştii?

– Phillip are o..., începu, dar glasul întrebător i se frânse.

– O amantă?

Ea încuviinţă din cap. Rapid. Scurt.

– Emily, ascultă-mă...

– Aici erai, draga mea, am crezut că ai ieşit din restaurant. Doamna Canton se strecură în separeu şi apăru în faţa lor. Îmi pare rău că a durat atât de mult, dar doamna Caruthers m-a încolţit şi mi-a turuit despre calificările ei de croitoreasă. Daniel Ludlow, bună ziua! Doamna Canton îşi dădu jos mănuşile. Ce faci aici?

– Doamnă, mă bucur să vă văd! Am văzut-o pe Emily intrând în restaurant şi m-am gândit s-o felicit pentru logodnă. Daniel se strecură afară din separeu, înclinându-şi pălăria. Dumneavoastră şi domnişoara Canton sunteţi două dintre cele mai frumoase femei din Birmingham!

– Mulţumesc. Eşti foarte amabil.

Doamna Canton îşi puse pălăria pe masă şi ascunse, cu un oftat, mănuşile sub borul lat.

– Mi-ai comandat lapte rece? E atât de cald astăzi afară!

– Te-am aşteptat pe tine, mamă!

Emily se uită pe furiş la Daniel.

– N-am vrut să ţi se încălzească laptele.

– O, ce fată bună! Scuză-mă... Ospătar!

– Să aveţi o zi bună, doamnelor! zise Daniel şi se retrase spre uşă. Emily, toate cele bune!

Discuţia lor sacadată îl umpluse de nelinişte.

– Scuză-mă, mamă!

Emily se strecură afară din separeu, păşi pe lângă ospătar şi îl urmă pe Daniel în partea din faţă a restaurantului.

– Spune-mi, şopti ea. Are?

– O amantă?

Îl privi drept în ochi. Nu putea... ar fi zdrobit-o. Unghiile ei i se înfipseră în braţ.

– Daniel!

– Da. Aşa se vorbeşte prin oraş. Dar ar trebui să afli tu singură adevărul, Emily. Ştii că bârfa e neadevărată şi răuvoitoare.

– Nu, nu!

Emily se dădu înapoi, clătinând din cap, mijindu-şi ochii întunecaţi.

– Eşti un mincinos, Daniel Ludlow! Nu te cred!

Acuzaţia ei îl ustura şi Daniel regretă că a cedat în faţa dorinţei sale de a-i smulge adevărul. Dar acum nu mai avea cum să dea înapoi.

– Eşti doar gelos, duşmănos şi meschin! îi aruncă ea printre dinţi.

– Măcar de-ar fi aşa! Aş minţi încă de zece ori mai mult dacă asta ar face ca Saltonstall să nu te înşele. Te-am avertizat că nu-i bine să-ntrebi dacă nu vrei să ştii, Emily! zise Daniel privind-o cu severitate, apoi smuci uşile de la Newman's, astfel încât clopoţeii răsunară.

Emily merse după el.

– Ce sperai să obţii minţindu-mă?

– Tu ce sperai să obţii întrebându-mă dacă logodnicul tău are o amantă? M-ai făcut să te rănesc şi nu-mi place!

Ieşi fără să se mai uite în urmă şi se năpusti nervos către Loveman's, simţind o fierbinţeală-n piept. Asta a fost, aşadar! Ultima lui întâlnire cu Emily!

Daniel se răsuci însă brusc pe călcâie. Pur şi simplu nu voia ca ultima ei amintire legată de el să fie tocmai asta, când arunca o umbră grea asupra bărbatului cu care se pregătea să se mărite. Întinse mâna spre uşa de la Newman's, dar îşi lăsă apoi degetele să alunece de pe clanţă.

Aşa cum stătea în faţa ferestrei, chiar lângă semnul cu „Plăcinta de mere, 25 de cenţi", o privea cum vorbeşte cu mama ei, spunându-i, fără îndoială, ce nemernic era Daniel Ludlow!

Ridică-ţi privirea, Emily! Inima începu să-i bată nebuneşte când ea îşi luă de pe masă limonada. Îl surprinsese privind-o pe furiş, aşa că Daniel ridică mâna şi o salută, încercând să-i transmită toată afecţiunea lui. *Eşti bine?*

Emily îşi înclină uşor capul, iar asta îl mai linişti. Sorbi din limonadă, privindu-l atentă peste marginea paharului. Să intre? Să vorbească cu ea? Să ceară o întrevedere privată şi să îi explice cum de ştia un asemenea lucru despre logodnicul ei?

Nu, cel mai bine era să o lase în pace. Făcuse şi-aşa destul rău! Două femei de la altă masă le abordară pe Emily şi pe doamna Canton. Daniel le privi cum exclamau, îşi duceau palmele la obraji şi se aplecau să admire inelul lui Emily.

Saltonstall era un păduche. Cumpărase inelul pentru altă femeie. Daniel o știa prea bine. Numai că nu putea s-o dovedească. Și oricare i-ar fi fost prețul, nu era destul cât să cucerească o femeie ca Emily Canton!

Capitolul opt

Charlotte

Charlotte traversa livingul cu telefonul lipit de ureche, când o bătaie în uşă o făcu să se întoarcă.

– Mulţumesc, Tawny! Ne vedem atunci, zise Charlotte şi îi făcu lui Dixie semn să intre, trecând înapoi prin living, spre masa de lucru din sufragerie. Prânzul, joi, la unu şi jumătate, la Bellini's.

Închise, apoi şi îşi notă în calendarul din iPad data fixată pentru întâlnire.

– Tawny? zise Dixie.

– M-a invitat la o gustare cu domnişoarele ei de onoare. Vrea s-o cunoască şi ele pe „celebra Charlotte Malone" – sunt cuvintele ei, nu ale mele. Charlotte zâmbi. Una singură e căsătorită, iar celelalte trei sunt în relaţii stabile... Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Tawny că îmi sprijină afacerea! Marketingul înseamnă, practic, din vorbă-n... Dix, de ce ai adus un ciocan şi o şurubelniţă?

Dixie lovi uneltele una de alta.

– Nu ştii niciodată când ai nevoie de ele. S-ar putea să găsesc vreun cui ieşit din zid la tine-n apartament, zise Dix făcându-se că bate cu ciocanul în perete. Sau să fie pe undeva vreun şurub slăbit.

– În afară de cel din capul tău, vrei să spui?

Charlotte termină de adăugat în program prânzul cu Tawny.

– Sau le-am putea folosi ca să deschidem cufărul.

– Să deschidem cufărul? Charlotte o fixă cu privirea şi râse uşor. E sudat, Dix. Nu poţi desface metalul sudat cu un ciocan şi o şurubelniţă. Dacă se poate aşa ceva, atunci nu mai trec niciodată cu maşina pe vreun pod!

– Păi, asta-i tot ce-am găsit, spuse Dixie şi lăsă uneltele pe masă. Dr. Bunăciune foloseşte doar bisturie şi foarfeci. Trusa lui de scule e jalnică. N-avea în ea decât o furculiţă, un ciocan şi şurubelniţa asta ruginită.

– O furculiţă?

– Da, rămasă de la bucata de plăcintă pe care a mâncat-o când agăţa tablourile la noi în apartament. Deci, unde e cufărul ăla de o mie de dolari?

Dixie se uită de jur împrejur prin tot apartamentul, până în bucătărie.

– În camera mea, spuse Charlotte şi făcu semn spre holul scurt.

– Char, cum poţi rezista să nu-l deschizi?

– Îmi aminteşte de... N-am cum să nu mă gândesc că urâţenia aia a fost catalizatorul care-a grăbit despărţirea dintre mine şi Tim.

Charlotte aruncă o privire în e-mail, bucuroasă să aibă ceva la care să se concentreze, în afară de Dixie şi sculele ei.

Cu toate că prietena ei avea un fel aparte de-a sparge, cu unealta îndrăznelii sale, lacăte emoţionale sudate.

– Ştii că nu poţi evita lucrurile doar pentru că sunt dificile sau sudate.

– Nu evit nimic. În afară de cufărul ăla.

– Char, pe bune, eşti ok? întrebă Dixie şi se lăsă pe un scaun, cu ciocanul şi şurubelniţa în poală.

– M-ai întrebat deja de-o sută de ori în după-amiaza asta! Sunt bine.

– Dacă Jared s-ar fi despărţit de mine cu două luni înainte de nuntă, aş fi încă în pat, cu o cutie de şerveţele în braţe.

– Tu te ascunzi în pat cu şerveţelele, eu muncesc. Trec mai departe. Uit trecutul, zise Charlotte şi îşi lăsă deoparte iPad-ul. Când a murit mama şi a trebuit să mă mut la Gert, am plâns o vreme şi i-am spus lui Gert că mă simt prea rău ca să merg la şcoală. Dar, după o lună în care-am plâns seară de seară, m-am oprit. Lacrimile n-aveau să mi-o aducă pe mama înapoi din mormânt. Nici n-aveau să-mi aducă un tată sau bunici. Aşa că am continuat s-o jelesc pe mama încercând să fac ceva. M-am ridicat din pat, m-am dus la şcoală, am ajuns să stăpânesc fracţiile, am înţeles gramatica, eram mereu prima aleasă în echipa de volei, la ora de sport. Mi-am propus s-o fac mândră pe mama.

Charlotte privi lung spre ferestrele cu cercevele negre, prin care licăreau luminile Homewood-ului, ce se ridicau din stradă.

– Nici pe Tim nu-l vor aduce lacrimile înapoi. Aşa că muncesc. O fac mândră pe mama.

Tăcerea aşternută între cele două prietene îi lăsă lui Charlotte răgaz să respire adânc şi să reflecteze, să-şi pună ordine în gânduri şi să-şi facă un tablou complet al sentimentelor. Îl iubea pe Tim, dar ceva o făcuse să aibă îndoieli şi să ezite.

Dixie se aplecă spre ea şi îi prinse mâna.

– Ţi-e foame?

– Aş mânca ceva.

– Ce zici de Homewood Gourmet?

– Să mergem! zise Charlotte şi îşi aruncă geanta pe umăr. M-am tot gândit să fac o călătorie la Paris în toamnă. O vizită la Bray-Lindsay şi la ceilalţi designeri ai noştri. Te bagi?

– Dacă mă bag? Până la gât! Sigur, vreau să merg la Paris. Dacă te duci fără mine, dau foc la magazin! spuse Dixie, spintecând aerul cu ciocanul şi şurubelniţa.

– N-avem nevoie de unelte în seara asta, Dix!

Charlotte o luă pe culoarul dinspre lift.

– Nu ştiu, s-ar putea să avem.

Dixie cercetă cu luare-aminte ciocanul, în timp ce Charlotte apăsa pe butonul pentru parter.

– Un lucru ştim sigur, va-ngheţa iadul înainte ca Jared să observe că sculele au dispărut.

Charlotte comandă pui cu sos pesto, supă şi salată, apoi sorbi din ceai, aşteptând să comande şi Dixie. Îi plăcea mult atmosfera primitoare de la Homewood Gourmet, zumzetul scăzut al vocilor, clinchetul vaselor, aşteptarea unei porţii de mâncare fără seamăn.

Îşi scoase iPad-ul să arunce o privire peste calendarul din toamnă, să caute o fereastră pentru călătoria la Paris. Va trebui să ia legătura cu designerii, să aleagă un moment prielnic pentru a le face o vizită, să angajeze pe cineva care să supravegheze magazinul în lipsa ei, aşa că ar face bine să decidă care ar fi cea mai bună perioadă. Când Dixie termină de comandat, Charlotte îşi desprinse privirea de la iPad şi se

pregătea s-o întrebe despre programul ei. Ochii îi fugiră însă spre intrare și, în clipa aceea, cuvintele i se opriră în gât, iar inima, slăbită, îi stătu-n loc. Tim! Cu o femeie frumoasă!

– Char, ce e? o întrebă Dixie și se răsuci să se uite peste umăr. O, uau, nu-mi vine să cred!

– Hai să plecăm!

Charlotte îșI închise iPad-ul și îl îndesă în geantă.

– După ce se așază ei..., zise ea și se lăsă în jos, spre masă, ascunzându-se după Dixie, ... putem să ne furișăm afară!

– Stai dreaptă! N-o să te ascunzi rușinată. Lui ar trebui să-i fie rușine!

– Sigur, dar el e cu o femeie splendidă, iar eu stau aici cu tine.

– O voi lua așa cum ai avut de gând s-o spui, nu așa cum a sunat, Charlotte.

– Știi ce vreau să spun, zise Charlotte schițând o grimasă și reținându-și cu greu lacrimile care o năpădeau.

Tim măsură din priviri restaurantul, cu capul ridicat, în vreme ce însoțitoarea lui, o blondă adorabilă – cu un profil al naibii de aproape de perfecțiune – își înlănțuia brațul de al lui. El se aplecă să îi șoptească ceva la ureche și ea îi surâse, cu un zâmbet fără cusur.

Charlotte simți fierbințeala din privirea visătoare a femeii străbătând toată încăperea. Trebuia să iasă imediat de acolo! Calculând câți metri erau până la intrare, estimă că zece pași uriași o vor scoate pe ușă rapid.

– Dixie, dacă vrei, poți să rămâi și să fii curajoasă, să ții capul sus și toate cele, dar eu plec, zise Charlotte smulgându-și portofelul din geantă și aruncând o bancnotă de douăzeci pe masă. Ar trebui să fie suficient pentru mâncarea mea.

Dixie o strânse de braț.

– Nu pleci! Am venit să mâncăm, să ieșim în oraș, să ne distrăm. Am venit aici ca să uiți de el. Și să discutăm despre afaceri.

– Cum să uit de el dacă sunt nevoită să-l privesc? Dacă orice râset mă face să mă uit în jur să văd dacă e al *ei*? Întrebându-mă oare ce îi spune *ei.* Și, în primul rând, de ce e aici cu *ea.*

– Charlotte, probabil e o clientă, o colegă, ceva legat de arhitectură.

– De ce îi iei apărarea? E la o întâlnire, îmi dau seama. Nicio clientă nu i-ar arunca priviri languroase. Oricum, eu plec şi nu vreau să mă vadă.

Chiar atunci apăru chelneriţa, iar Charlotte mai puse încă două bancnote de douăzeci pe masă.

– Scuzaţi-mă, domnişoară, noi o să plecăm. Ar trebui să fie suficient pentru nota noastră de plată.

– Ce notă de plată? întrebă Dixie fluturând din mână peste masa goală. Nici măcar nu am mâncat!

– Dar am comandat. Şi mâncarea neconsumată costă bani.

Charlotte se ridică, aplecându-se, cu ochii ţintă la Tim. Stătea aşezat cu *ea* de partea cealaltă a uşii. Charlotte putea să evadeze fără să fie văzută. Lăsându-se în jos, ascunzându-se în spatele chelneriţelor şi clienţilor, îşi croi drum până la uşă, printr-un labirint de oameni, şi ieşi brusc în noaptea răcoroasă de aprilie, răsuflând uşurată.

Dixie o urmă pe Charlotte cu un clămpănit de tocuri care, lovind trotuarul, parcă spuneau la fiecare pas: *Sunt nebună – Te înţeleg – Sunt nebună – Te înţeleg – Trop-trop*.

– E ridicol. El s-a despărţit de tine, iar tu îi dai voie să te alunge din restaurant?

Dixie îşi îndreptă cheia cu telecomandă spre maşină. Claxonul piui. Farurile licăriră.

Charlotte se urcă pe locul din dreapta, îşi încleştă mâna pe mânerul uşii cu atâta putere încât i se albiră articulaţiile şi îşi strânse geanta le piept.

– Am minţit, Dix. Nu mă simt chiar aşa de bine. Sunt tristă şi toată povestea asta îmi face rău.

Lacrimile îi scăldară cuvintele.

– Nu-mi vine să cred că are pe altcineva! Ea trebuie să fie motivul pentru care avea îndoieli, zise Charlotte privind pe geam, apoi se întoarse spre Dixie. Era drăguţă, nu-i aşa? Da, era superbă!

– Sigur, dacă îţi plac fetele slabe cu prea mult machiaj. Charlotte, n-ar face Tim aşa ceva!

– Încă îi mai iei apărarea? Dix, ce ştim noi *cu adevărat* despre el?

– Ştim că stă în faţa geamului tău chiar acum.

– Charlotte! Tim stătea lângă uşă, cu mâinile pe cureaua pantalonilor şi capul înclinat într-o parte, uitându-se în jos la ea. Pot să vorbesc cu tine?

Ea se aplecă spre Dixie, cu palmele făcute căuş la ochi.

– Crezi că m-a văzut?

– E la jumătate de metru de tine. Da, te-a văzut! zise Dixie râzând şi împingându-i uşor mâna din dreptul feţei. Dar numai o vorbă să-mi spui şi dau cu spatele să ieşim de-aici! Nu promit că n-o să-l calc pe degetele de la picioare!

– Ar trebui să vorbesc cu el? o întrebă Charlotte aruncând o privire peste umăr. Tim încă stătea lângă fereastră, uitându-se la ea.

– Vrei să auzi ce are de spus? La urma urmei, a plecat de lângă *ea* şi a ieşit să vorbească cu tine!

Charlotte slăbi strânsoarea genţii pe care o adăpostea în poală. Îl ştia dintotdeauna pe Tim drept un om onorabil, căruia, în plus, nu-i plăcea să lase lucrurile neterminate.

Ieşi din maşină, închizând uşa în urma ei. Îşi încrucişă braţele, rezemându-se de portieră.

– Ce e?

– Ce mai faci?

Tim stătea la câţiva paşi de ea. O aromă de mirodenii, amestecată cu un parfum floral difuz se strecură între ei.

– Minunat. Perfect! Mă bucur de o seară în oraş cu prietena mea, Dix. Jared e la lucru, la spital.

– E o prietenă, Charlotte, explică el, arătând spre restaurant.

– Cine? întrebă Charlotte şi se aplecă spre el, apoi privi spre restaurant de parcă n-ar fi văzut-*o* mai devreme.

– Kim.

– Erai aici cu Kim? Fosta ta iubită?

– Mda, cu ea, zise el şi făcu o grimasă. Ştiu că ne-ai văzut, Charlotte! Te-am văzut când te furişai afară.

– Tim, ce vrei? De ce ai ieşit?

– Să-ţi explic. N-am ştiut că e în oraş până când nu m-a sunat azi. Voia să vorbim, explică el şi îşi drese glasul, aruncând o privire spre locurile pustii şi întunecate din parcare. Te simţi bine?

– Arăt ca şi cum m-aş simţi?

Replica ei dură nu arăta deloc că inima i se înmuia.

– N-am putut să dorm azi-noapte, spuse Tim, încet și intim. Tu ai...

– Ce-a fost, a fost, Tim! Nu putem fi logodiți, dacă tu nu vrei să te căsătorești.

Se simți cam lașă, așa cum își ascundea propria frică de nuntă după frica lui. El dădu din cap aprobator, mușcându-și buza de jos.

– Da, cred că da.

– Hei, Tim, e bine, e foarte bine, zise Charlotte și își schimbă poziția, desfăcând brațele și schițând un gest nepăsător cu mâna. E mai bine așa, știi? Cel puțin n-am trimis invitațiile. Îți poți imagina cum ar fi fost să înapoiem toate cadourile alea? Ce coșmar!

– Întotdeauna e și o parte bună în orice situație, cred. Una mică, dar..., începu Tim și îi aruncă aceeași privire care îi vrăjise inima în prima seară când s-au cunoscut. Am putea să stăm de vorbă? Poate săptămâna asta?

– Despre ce să stăm de vorbă, Tim? Despre motivul pentru care n-a mers? Despre faptul că nu ai vrut să te însori cu mine? Cred că ne-am spus tot ce era de spus și eu fac acum tot ce pot ca să merg mai departe.

– Mi-e dor de tine, zise el, iar vântul îi răvăși bretonul, suflându-i-l peste ochi.

Charlotte își strânse degetele în podul palmelor, ținându-și brațele lipite pe lângă trup, încercând să reziste impulsului de a întinde mâna ca să-i dea la o parte părul de pe față, trecându-și ușor degetele peste fruntea lui, apoi mai jos, peste obrajii cu pomeți înalți și puternici.

– N-a trecut decât o zi, Tim!

El râse încet.

– Cea mai lungă zi din viața mea! M-am tot întins după telefon să te sun.

– Nu ți se pare ciudat? Ieri nu te puteai *hotărî* să mă suni. Te-ai dus la curse și ai uitat cu totul de planurile noastre.

– Toată ziua am încercat să înțeleg de ce. Singura explicație pe care am găsit-o a fost că îmi e dor de Charlotte, ca prietenă.

– Nu și ca logodnică?

– Angajamentul acela mă făcea să mă simt blocat, ca un raton într-un copac, dar de prietena mea Charlotte, de ea chiar mi-e dor!

– De ce ți-e teamă mai exact? De căsătorie în general sau de căsătoria cu mine?

– De căsătorie în general. De tine îmi cam place. Mult! Poate că nu îmi dădusem seama cât de mult.

Charlotte se înfioră în adierea vântului.

– Prietena era la pachet cu logodnica. Nu poți avea una fără alta.

– Da, așa m-am gândit și eu, zise și privi spre restaurant. Cred că ar fi mai bine să plec.

– Cred că da.

Luptă pentru mine, Tim! Luptă cu temerile tale! Charlotte deschise portiera.

– Poftă bună!

– Presupun că nu e posibil să ne-ntâlnim în curând la o cafea sau la un prânz.

– Nu, Tim, nu! Îmi pare rău că ți-e dor de mine ca *prietenă* și-ți lipsește confortul de-a mă avea alături, fără senzația de raton rămas în copac! Dar tu ai fost cel care m-a cerut în căsătorie. Am avut încredere în tine. Te-am iubit. Iar pe Charlotte-logodnica o cam doare acum că iei cina cu altă femeie, la douăzeci și patru de ore după ce ne-am despărțit.

– E doar o prietenă.

– La fel ca mine? O altă membră a brigăzii de foste logodnice ale lui Tim Rose!

El oftă.

– Ea s-a despărțit de mine.

– Atunci, dă-i bătaie! zise Charlotte și se sui în mașină. Ai acum șansa s-o recucerești!

– Haide, Charlotte, nu-i așa și-o știi și tu!

Dixie ieșise din parcare și se îndrepta spre șosea, înainte ca primul hohot de plâns să-i scape lui Charlotte dintre fălcile încleștate și buzele lipite. Cu umerii încovoiați, își plecă fața spre genunchi și plânse tot restul drumului spre casă.

Capitolul nouă

Emily

Când ajunse la ușa bibliotecii tatei, Emily se opri un moment înainte să apese pe clanță. De când era mică, tata o încurajase să vină la el ori de câte ori avea nevoie, fără să-i ceară vreodată să bată sau să întrebe dacă poate intra. Ușa lui era întotdeauna deschisă pentru ea.

– Emily, intră, intră!

Tata puse jos stiloul și se ridică să o întâmpine.

– Tocmai îi scriam fratelui tău. Să-i spun despre petrecerea de logodnă din seara asta.

– Spune-i că mi-aș fi dorit să fie și el aici. Îmi e dator cu o scrisoare lungă, cu toate noutățile.

Howard Jr., cu trei ani mai mic decât ea, îi fusese lui Emily unul dintre cei mai buni prieteni – un confident și un susținător – până plecase la Harvard. Îi lipseau acum sfaturile lui și felul în care-i spunea, necăjind-o: „O, surioară!"

– Da, da! zise tata și își netezi pantalonii pe genunchi când se așeză la loc pe scaun. Aștepți cu nerăbdare seara asta? Va fi aici toată crema orașului Birmingham!

Tata își împreună palmele și le așeză pe piept, lăsându-se pe spate, cu o atitudine de mândrie și mulțumire sufletească.

– Fetița mea se mărită!

– Da, tată. Mă... mărit. Și seara asta... seara asta este... ei bine, o seară importantă pentru noi toți.

Spune odată cu voce tare, Emily! Tata va ști ce să facă.

– Te frământă ceva, fata mea?

Da! Tata o citea întotdeauna. Problema care o preocupa de astă dată nu era măruntă! Emily se îndreptă spre fereastră, zărind imaginea fantomatică a trăsăturilor frumoase, regulate ale lui Daniel în umbrele copacilor care îşi clătinau şi loveau crengile.

– Ţi-aduci aminte că Howard Jr. nu voia să meargă la Harvard? Voia să urmeze Universitatea din Alabama, la fel ca mine, dar ai insistat tu. Lui i se părea că Harvard e prea departe, o şcoală de yankei, într-un oraş yankeu friguros.

– Descoperă acum că tatăl lui ştie ce e mai bine pentru el.

– De asta sunt aici, tată! Emily se apropie de fotoliul de lângă birou. Am nevoie de cel mai bun sfat al tău.

– Ce este, Emily? Pari neliniştită.

Tata scoase din cutie unul dintre trabucurile lui cubaneze neprețuite.

Cu toate că îi ascunsese scrisorile lui Daniel, tata era stânca ei, sprijinul ei, omul care ştiuse să aleagă ce era mai bine pentru ea, mult mai des decât voia să admită. Educaţia. Câteodată, prietenii. Şi chiar atunci când i-l sugerase pe Phillip ca pretendent serios după ce Daniel plecase să joace pentru Barons.

– E legat de Loveman's? Mama ta mi-a spus ce s-a întâmplat cu doamna Caruthers. Nu pune la inimă, fată dragă! E o simplă croitoreasă şi tot ce vrem de la ea e să lucreze cum ştie ea mai bine. Mama ta se va asigura de asta, nu-ţi face griji!

– Ba pun la inimă, tată! Nu-mi place de ea, după cum nu-mi place nici atitudinea ei faţă de persoanele de culoare.

Dar, în lumina aluziei lui Daniel referitoare la Phillip, prejudecăţile doamnei Caruthers păleau pentru moment.

– Ai grijă, Emily, există legi!

– Sunt conştientă de legi.

De legile foarte nedrepte. În clipa de faţă, însă, tânjea după alinarea tatei în ceea ce-l privea pe Phillip.

Tată, nu din pricina doamnei Caruthers am venit. Am venit din pricina lui Daniel Ludlow.

Tata îşi întoarse privirea spre trabuc, trăgând adânc câteva fumuri şi aşezându-se mai confortabil în fotoliu.

– Am auzit că s-a întors.

– Ai ascuns de mine scrisorile de la el.

Afirmaţia ei nu era insinuantă. Era purul adevăr.

– E o acuzaţie destul de serioasă, Emily.

Tata continuă să pufăie din trabucul lui. Emily se duse la fereastră şi o deschise. Adierea înrourată a serii, purtând mireasma pământului copt în soare, risipi fumul de tutun.

– Chiar aşa? Le-am găsit în grajd.

– Ce căutai tu în grajd? zise tata scuturând cenuşa în scrumiera înaltă de lângă birou şi privind-o apoi atent. Molly m-a dat de gol, nu-i aşa?

– Nu. Ai în ea o confidentă de încredere. Daniel a venit să mă vadă. El mi-a spus despre scrisori.

Emily se ţinea tare, cu mult curaj – aşa se stătea de vorbă cu tata, cu capul sus şi încrezătoare.

– De ce le-ai luat? Cred că îmi aparţin, tată. Nu-ţi stă-n fire!

– Scrisorile care ajung în casa mea sunt proprietatea mea. Şi fac ce consider de cuviinţă cu ele!

– Nu şi atunci când îmi sunt adresate mie. Eu nu sunt proprietatea ta. M-ai crescut să fiu o persoană independentă.

– Da. Totuşi, când vine vorba despre problemele inimii, un tată ştie cel mai bine. Daniel Ludlow e băiat bun, Emily, dar nu e de nasul tău.

– Cum poţi spune aşa ceva? zise Emily şi se aplecă peste birou, apucând cu mâinile de marginea groasă. Abia dacă-l cunoşti!

– Îl ştiu suficient, îi ştiu familia şi descendenţa. V-am urmărit anul trecut, iar ceea ce am sperat că e o idilă adolescentină s-a transformat în ceva ce tu ai considerat a fi iubire, îi mărturisi– tata, apoi îndreptă trabucul spre ea. M-am bucurat când a plecat să joace baseball.

– E hotărârea mea pe cine iubesc, tată!

– Nu-l iubeşti pe Phillip?

– Nu vorbim despre Phillip. Vorbim despre Daniel. Nu mi-ai dat ocazia să aleg singură între Phillip şi Daniel. Mi-ai manipulat sentimentele cum ai vrut tu, ascunzând scrisorile lui Daniel.

– Ce-ai vrea să fac? Să te las să-i dai lui Phillip Saltonstall inelul înapoi? Indiferent dacă eşti sau nu recunoscătoare, Saltonstall e o partidă bună pentru tine şi pentru întreaga familie, Emily! Mama ta a început să fie invitată la cluburile femeilor care înainte o desconsiderau. Eu am deja o poziţie mai înaltă în clubul meu. Cameron

Saltonstall are de gând să vină cu câteva dintre afacerile bancare la Casa de Schimb Canton și, în plus, să ne recomande prietenilor lui. Acum în joc sunt mult mai multe decât sentimentele tale, fată dragă! În afară de asta, nu te-am crescut ca să te măriți cu un bărbat fără bani, fără relații și fără viitor.

– Nici tu n-ai avut bani, relații și viitor atunci când ai început. Dar ți-ai făcut relații, ai făcut bani și, în felul ăsta, ți-ai făcut viitorul, tată! Nu te-ai dat înapoi de la muncă, oricât de greu ți-a fost, iar asta te-a făcut un om minunat, cu caracter.

Ocoli biroul și îngenunche în fața fotoliului, lipindu-și palmele de brațele netede de lemn.

– Asta am văzut eu la Daniel. Acele părți din tine care te-au făcut minunat. Tu, în schimb, nu i-ai dat nicio șansă!

– Emily, draga mea, cu ani în urmă, în vreme ce-mi rupeam spinarea ca să-mi clădesc compania, mi-a ieșit în cale un investitor. Mi-a dat o mână de ajutor, mi-a oferit sprijin financiar. Ce crezi, am fost destul de înțelept încât să accept?

– Sigur că da, răspunse Emily și îi scutură scrumul de pe mânecă. Nu ești un nechibzuit!

– Nici tu nu ești o nechibzuită, zise tatăl și o privi prin rotocolul de fum. Phillip îți va oferi o viață mai bună, Emily! O deschidere în societate, o cale prin care copiii tăi să aibă și mai mult decât ai avut tu.

– Da, dar, sincer, dacă...

Emily se ridică, privindu-și lung palmele, cu un frison de neliniște în vine. Oare ar fi cinstit față de Phillip să aducă vorba despre indiscreția lui, înainte să-l întrebe pe el mai întâi? Înainte să afle versiunea lui? Se prea poate ca Daniel s-o fi mințit. Deși nu-și aducea aminte ca el să-i fi spus vreodată vreo minciună. Nici măcar una mică, nevinovată. Fără îndoială că propriii ei ochi nu o mințeau. Văzuse ce văzuse în ziua aceea, la Loveman's. Și Daniel, la fel.

– Emily, începuseși să mă-ntrebi: „Dar dacă...?"

Se uită la tatăl ei.

– Nimic, cred.

Ce și-ar închipui tata dacă l-ar acuza pe Phillip de un asemenea lucru? Ar crede că face speculații, că se poartă prostește și complotează cu iubitul ei părăsit.

– Doar mă-ntrebam ce să-nțeleg despre scrisori.

– Aşadar, Molly e confidenta mea de încredere?

– Nu e nici proastă, tată.

– Emily, de ce nu te îmbraci? zise mama năpustindu-se în bibliotecă. Petrecerea ta începe peste o oră. Howard, de ce o reţii?

Mama purta o rochie mulată pe corp, din şifon roz pal şi dantelă. Părul ei des, brun cu reflexe chihlimbarii, era aranjat într-o coafură bogată, în stil Pompadour. Cercei cu diamante îi sclipeau în loburile urechilor.

– Molly ţi-a dus rochia sus, Emily. Hai fuguţa, schimbă-te!

Tata se ridică când se apropie ea şi se aplecă să-i dea un sărut.

– Smochingul e pregătit în camera ta, Howard!

– Mai voiai să-mi spui ceva, Emily?

Tata începu să-şi aranjeze la loc registrul şi stiloul.

– Nu, tată, zise ea şi o porni spre uşă. Mulţumesc.

– Emily! o strigă tata. Toate miresele devin neliniştite. Fii fără grijă, nu l-am îndrumat greşit pe fratele tău când l-am trimis la Harvard. Nici pe tine nu te-am îndrumat greşit!

Din înaltul Muntelui Roşu, care se înalţa peste valea Jones şi luminile pâlpâitoare ale Oraşului Magic, Emily era prinţesă pentru o noapte. O sută de invitaţi se ospătau cu friptură de prepeliţă şi piure de cartofi şi budincă de ciocolată la desert. Toate, în cinstea ei şi a lui Phillip.

Phillip o luă de braţ când se adunară în marea sală de bal a familiei Saltonstall. Majordomul deschise larg uşile terasei şi o adiere răcoroasă se strecură din vale. În cealaltă parte a încăperii, o mică orchestră îşi acorda instrumentele, purtându-şi arcuşurile peste corzi, creând o melodie disonantă.

– A fost o cină excelentă, Saltonstall!

Powell Jamison, unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Phillip, li se alătură lui Phillip şi Emily în mijlocul sălii şi se învârti încet în cerc, cu faţa către invitaţi.

– Doamnelor şi domnilor, în calitate de cavaler de onoare al bunului meu prieten Phillip, daţi-mi voie să ţin un toast!

Ridică în aer un pahar de şampanie aurie. În sală, chelnerii le împărţeau invitaţilor cupe de şampanie.

– Pentru Phillip şi frumoasa lui viitoare mireasă, Emily!

Invitaţii îşi ridicară paharele.

– Cele mai bune urări pentru o căsnicie lungă şi fericită! Şi, Emily, poate-mi spui mai târziu ce-a făcut ticălosul ăsta de te-a convins să te măriţi cu el!

Hohote de râs umplură sala. Phillip o cuprinse pe Emily de mijloc, chiar atunci când ea întâlni privirea tatei, care dădu din cap, făcându-i cu ochiul. *Ce ţi-am spus eu?...*

Emily îşi ridică paharul spre el. *Pentru tine, înţeleptul meu tată!*

– Vă mulţumesc tuturor că sunteţi alături de Emily şi de mine în seara asta! Phillip o trase mai aproape de el când se adresă oaspeţilor din sala de bal. Cum am convins-o pe această fiinţă desăvârşită să-mi fie mireasă, Powell? Am vrăjit-o cu farmecul meu, firește! Phillip făcu o plecăciune, iar răspunsul fu un ropot de aplauze şi râsete.

– Îndrăznesc să spun că e vorba de inelul mare pe care i l-ai dat, zise Cornelia Weinberg şi făcu un pas cutezător în faţă, remarcându-se din rândurile invitaţilor.

La treizeci şi patru de ani era deja văduvă, după ce soţul îi murise, cu trei ani în urmă, de atac de cord, la vârsta de şaizeci şi cinci de ani.

– Drept să-ţi spun, mie mi-ar fi câştigat inima.

– A, dar cred că sunt prea tânăr pentru tine, Cornie, o necăji Phillip. Ţie îţi plac bărbaţii... cum să spunem... mai experimentaţi?

Emily se lipi de bărbatul ei, lăsându-şi toate îndoielile să se evapore în zeflemeaua plină de viaţă a prietenilor şi în euforia de a fi sărbătorită în această seară. Cornie îi devenea o prietenă dragă, iar Emily îi admira optimismul.

Emily savura cel mai mult momentele ca acesta, când prietenia, camaraderia făceau să dispară toate etichetele sociale, iar oamenii se simţeau liberi să râdă.

– Dacă puneam ochii pe tine, Phillip Saltonstall, nu mi-ai fi scăpat! zise Cornie, împungându-l cu vorba, în mijlocul ringului de dans. Phillip o ţinea strâns în braţe pe Emily.

– Nu ocheşti tu chiar atât de bine, Cornie! replică Phillip, plecând bărbia, dar ridicând din sprânceană.

– Presupun că nu vei mai afla niciodată!

Nicio altă frumusețe din Birmingham nu știa să arunce ironii așa cum o făcea Cornie. Avea un fel aparte de a le face să pară nevinovate.

– Voi doi, gata! interveni între ei Powell. Orchestra e gata. Cornie, tu îmi poți acorda mie primul dans.

El era un burlac convins, așa că tacticile de vânătoare ale lui Cornie nu-l speriau.

Invitații se adunară în grupuri mici, așteptând să înceapă dansul. Femeile stăteau de vorbă despre viitorul sezon al debutantelor. Bărbații discutau despre echipa Barons și fotbalul din Alabama.

– Phillip, minunată petrecere! zise Herschel Wainscot și îi strânse mâna. Emily, adorabilă, ca întotdeauna! Te superi dacă eu și viitorul tău soț vorbim despre afaceri numai o clipă?

– Dar numai o clipă, domnule Wainscot! E petrecerea mea de logodnă și nu vreau s-o strice nimic.

Emily îi aruncă o privire mustrătoare, dar rapidă. Era prea fericită!

– Promit să nu-l reții mult, dar nu știu din ce motiv se pare că nu pot să dau de Phillip în timpul orelor de program. E foarte ocupat!

– Sunt tot timpul la dispoziția ta, Hersh.

– Atunci mai stai și pe la birou din când în când! O să-ți dau un telefon!

O femeie suplă apăru lângă domnul Wainscot. Emily înțepeni și un fior o străbătu prin tot corpul. Femeia de pe stradă... din fața magazinului Loveman's! Picioarele începură să-i tremure sub poalele lungi ale rochiei de tafta.

– Prezintă-mă, Herschel!

– Emmeline Graves, iată-i pe domnul Phillip Saltonstall și viitoarea lui mireasă, domnișoara Emily Canton.

– Încântată să vă cunosc, domnule Saltonstall! spuse femeia și îi întinse mâna lui Phillip, ferindu-și însă privirea. Domnișoară Canton, ai o rochie încântătoare!

– Mulțumesc.

Emily își adună toate puterile, în timp ce-l privea cu atenție pe Phillip. Oare o soarbe din ochi pe femeia asta zveltă? Cea pe care Emily o văzuse râzând cu el pe 19th Street? Avea aceeași siluetă subțire și același păr blond, bogat.

Dar Phillip abia îi strânse mâna, îndreptându-şi atenţia spre estradă şi orchestră.

– Cât timp le ia să-şi acordeze instrumentele, pentru numele lui Dumnezeu? zise el. Abia aştept să mă rotesc pe ringul de dans, cu fiinţa aceasta minunată în braţe!

Privi în jos la Emily, ridicându-i bărbia cu o atingere uşoară a degetului.

Domnul Wainscot chicoti.

– Ei bine, hai să vorbim în timp ce aşteptăm! Phillip, cum îţi merge cu programul de închiriere a deţinuţilor către minele Salton-stall? Ne-am gândit că ar putea fi de folos dacă ar lucra la drumurile oraşului.

– Nu avem plângeri din partea supraveghetorilor.

– Aveţi însă din partea cetăţenilor, Phillip, interveni Emily în conversaţie. Deţinuţii trăiesc în condiţii jalnice şi sunt trataţi cu cruzime. Tata are cai şi câini care o duc mai bine decât ei!

– Emily...

Privirea lui Phillip îi cerea supunere tăcută.

– Sunt oameni, nu animale!

– Sunt deţinuţi, domnişoară Canton, spuse domnul Wainscot, iar tonul său îşi pierdu orice urmă din farmecul de mai devreme. Îşi plătesc datoria faţă de societate.

– Cu lanţuri la picioare şi muncă silnică pentru o infracţiune măruntă? Pe jumătate morţi de foame, biciuiţi pentru cea mai mică abatere. E barbar şi sub demnitatea unui gentleman din Sud! punctă Emily şi se aplecă spre domnul Wainscoat. Şi toţi sunt de culoare.

– N-am ştiut că-ţi pasă, Emily! Au avut parte un proces corect.

– Din partea unor juraţi şi a unor judecători albi, care dau pedepse crude şi neobişnuite, pe care nu le-ar da unor albi! Oricum, nu pentru aceleaşi delicte. Nu văd deţinuţi albi repartizaţi în programul de închiriere. Oamenii sunt înşelaţi, făcuţi să muncească mai mult decât le e sentinţa, ca să plătească pentru ce? Pentru un trai în mizerie? Pentru a le burdusi buzunarele proprietarilor de mine şi escrocilor care conduc oraşul?

– Domnişoară Canton! făcu domnul Wainscot şi se uită pieziş la ea.

Emily îşi adună forţele pentru o replică tăioasă. El, în schimb, izbucni în râs şi îl bătu pe Phillip pe umăr.

– Phillip, ai aici un temperament aprig! Inteligentă. Spune, cu elocvenţă, ce gândeşte. Chiar mai bine decât majoritatea bărbaţilor. Poate va studia avocatura şi va intra în barou. Sau va prelua o funcţie de conducere în birourile Saltonstall.

Phillip chicoti, convins că Wainscot glumeşte.

– Emily nu are asemenea aspiraţii.

– De unde ştii, Phillip? sări Emily. M-ai întrebat? Bărbaţii ca voi doi le fac pe femei să îşi dorească să voteze, ca să aducă puţină politeţe şi omenie în politică.

– Draga mea! zise Phillip cuprinzând-o pe după mijloc şi strângând-o aproape de el. A sunat ca un pamflet. Credeam că nu te interesează întâlnirile sufragetelor. Uite, e petrecerea noastră. Hai să...

Orchestra începuse un vals.

– ... să dansăm!

– Da, sigur, zise Emily şi îşi tamponă stropii de sudoare de pe frunte cu batista pe care-o strângea în palmă. Îmi pare rău, Phillip, nu mi-am dat seama că ţineam în mine toate astea.

– În cazul ăsta, ne-ai luat prin surprindere pe amândoi, îi replică Phillip, apoi îi prinse chipul în mâini şi îi mângâie buzele cu degetele mari, făcând-o să freamăte. Dar eşti foarte frumoasă când eşti pătimaşă. Mă face să vreau... Buzele lui le acoperiră pe ale ei, iar Emily se agăţă de el şi de pasiunea lui. Când Phillip îi dădu drumul, ea căzu la pieptul lui.

– N-am vrut să te fac de râs.

– Nu m-ai făcut de râs, iubito, dar poţi fi sigură că sunt un bărbat ca Herschel Wainscot. Un om de afaceri care munceşte ca să ne fie mai bine tuturor din oraşul ăsta. Hersh e puţin cam arogant, dar e un om chibzuit şi puternic.

Phillip îşi trecu uşor mâna peste obrazul ei când începură să valseze de jur împrejurul sălii. Pas, întoarcere, pas, întoarcere.

– Nu mă satur niciodată să te privesc, Emily! Eşti atât de frumoasă!

Tonul său scăzut şi romantic o vrăji. Privirea lui o întâlni pe ai ei, iar Emily simţi că se contopeşte cu el.

– Eşti foarte amabil, frumosul meu Phillip! Nu vreau să-ţi fac probleme.

– Abia aştept noaptea nunţii noastre! Poate vei păstra pentru mine ceva din focul şi pasiunea ta.

– Phillip..., şopti ea, arzând de ruşine, deşi aluziile lui îi treziseră dorinţele.

– Nu-ţi face griji, iubito, te voi învăţa!

Buzele lui îi mângâiară pielea fină de la baza urechii, fără să ţină seama de sala plină de prieteni şi rude care i-ar putea vedea.

Emily se îndepărtă uşor de el. Încă nu era noaptea nunţii lor. Deşi, evident, lui i-ar fi plăcut să fie.

– Phillip, pot să te-ntreb ceva?

– Orice, îi răspunse el, învârtind-o pe Emily pe ring, cu graţie şi dezinvoltură.

– O cunoşti pe prietena domnului Wainscot, Emmeline? De unde este?

– Ştiu ce ştii şi tu, Emily. Doar ce am cunoscut-o în seara asta.

Wainscot apăru printre cuplurile care dansau, cu femeia cea zveltă în braţe.

– Phillip, fă-i vechiului tău prieten o favoare. În numele marii şi vechii frăţii Phi Delta. Dansează cu Emmeline şi dă-mi voie să fac un tur al ringului cu femeia aceasta incredibilă care îţi e logodnică.

Desprinse mâna lui Emily din cea a lui Phillip şi i-o împinse acestuia pe Emmeline în braţe. Wainscot îşi puse mâna pe spatele lui Emily, cu mâna ei într-a lui, şi dansară mai departe.

– Mulţumesc, dragă Emily, m-ai scăpat de doamna aceea prostuţă.

Herschel dansă cu ea dând roată ringului, abia atingând podeaua. Poalele rochiei lui Emily foşneau, atingându-i picioarele.

– În seara asta eşti cea mai frumoasă femeie de aici şi n-am mai fost niciodată atât de gelos pe prietenul meu cel mai bun.

Emily îşi aţinti privirea în podea în timp ce se-nvârteau şi simţi un val de căldură urcându-i pe ceafă. Cum se aştepta să-i răspundă?

– Domnule Wainscot! făcu Emily, ridicând bărbia, dar păstră un ton degajat şi afişă un zâmbet mândru. Dacă doamna e prostuţă, de ce i-ai băgat-o pe gât lui Phillip al meu?

Se uită pe furiş peste umărul lui Wainscot şi îl văzu pe Phillip dansând cu Emmeline ca şi cum trupul ei i-ar fi fost familiar. Ca şi cum rotunjimile ei şi-ar fi avut locul în palmele sale.

– Pentru că am vrut să dansez cu tine, spuse Herschel, respirând adânc, iar răsuflarea lui cu iz de vin de Porto îi trecu lui Emily prin

păr. Phillip a avut mereu noroc la femei. Mi-aduc aminte că, în prima noastră zi în campus, fetele roiau în jurul lui. Atunci m-am hotărât că va fi cel mai bun prieten al meu.

– Şi mai are şi acum noroc la femei?

Herschel se uită în ochii ei şi răsuflă, iar respiraţia-i caldă îi atinse faţa.

– Te are pe tine, nu-i aşa? M-aş bate cu el pentru tine, dacă aş crede că m-ai accepta după ce câştig.

– Domnule Wainscot! zise Emily şi se desprinse din braţele lui.

– Spune-mi Herschel, te rog!

– Nu pari să duci lipsă de însoţitoare frumoase, Herschel. Emmeline e foarte frumoasă. Emily cunoştea aproape toate femeile din cercul lor social, chiar şi pe nepoatele, strănepoatele şi rudele mai îndepărtate care veneau din când în când în Birmingham pentru vizite mai lungi. De unde o cunoşti?

– E fiica unui prieten.

Herschel îi oferi lui Emily braţul, făcând semn spre masa cu gustări. Îi oferi un pahar cu punch, apoi luă unul şi pentru el.

Băutura era dulce şi mentolată, dar atmosfera dintre Emily şi Herschel era încinsă şi sufocantă. Dorindu-şi să scape de compania lui, îi căută cu privirea, prin mulţimea de oaspeţi, pe mama şi tata. Sau pe Phillip. Însă nu reuşi să-i găsească printre dansatori.

– Emily, spuse Herschel după o clipă, sper că nu te-am supărat mai devreme. Cred că punctul tău de vedere e admirabil.

– Nu m-ai supărat, Herschel.

Se străduia să vadă unde era Phillip, luptându-se totodată cu vina de a-l fi suspectat. Blestemat fie Daniel Ludlow, pentru că i-a sădit în inimă seminţele îndoielii!

– Sper doar să nu te fi supărat eu pe tine.

Herschel râse.

– E nevoie de ceva mai mult decât să fugi din braţele mele ca să mă superi.

Ea îşi sorbi ultimul strop de punci şi, când îşi puse paharul pe masă, Herschel îi oferi braţul.

– Dansăm?

Emily ezită, apoi îi dădu încet mâna.

– Trebuie să-l găsim pe Phillip curând.

– Poate că e treaba lui să ne găsească pe noi.

Herschel o purtă pe Emily spre ringul de dans, cu luminile strălucitoare ale candelabrului jucându-i în părul blond, încercând s-o dea gata cu zâmbetul său magnific.

– Tu chiar ai o părere foarte bună despre tine, Herschel, nu-i așa?

– Nu mai bună decât are orice alt bărbat despre el însuși.

Emily râse, plutind cu el printre ceilalți invitați.

– Poate că Phillip are dreptate, nu ești un om rău.

– Îmi faci un mare compliment.

– Va trebui să te invităm la cină, după ce ne căsătorim.

– Chiar te rog, cât mai curând posibil!

– Voi vorbi cu Phillip după dansul acesta.

Chiar atunci, Emily zări spatele lat al logodnicului său pierzându-se în umbrele întunecate și tainice ale terasei, în timp ce dansa cu Emmeline Graves în brațe.

Capitolul zece

Charlotte

Charlotte ducea sus, în salonul de croitorie, rochia Herrera, trecând printr-o cascadă de raze de soare, ce se revărsau în magazin prin luminatoare. Parchetul din lemn de cireş îi lucea sub picioare.

Inima îi era încă lipsită de lumină, dar azi se simţise mai bine, la aproape o săptămână de când îl văzuse pe Tim la Homewood Gourmet, împreună cu fosta logodnică. Dormise bine în ultimele două nopţi, după ce se rugase la Dumnezeu pentru puţină linişte.

Îmbrăcând rochia pe manechin, Charlotte îşi trecu mâna peste corsajul de satin, de culoarea fildeşului, cu broderie făcută manual, sub care curgeau poalele lungi de tul – unul dintre modelele ei preferate.

O clientă nouă alesese rochia Herrera – care i se potrivea de minune – şi îşi programase prima probă pentru sâmbătă. Croitoreasa firmei Malone & Co, Bethany, examina întotdeauna rochia înainte să lucreze cu mireasa.

Întorcându-se jos, Charlotte îşi imagină chipul miresei când va îmbrăca rochia Herrera, pentru ca apoi să-şi sune, înlăcrimată, logodnicul. *Mi-am găsit rochia, iubitule!*

Ea de ce nu-l alintase niciodată cumva pe Tim? Nu-i dăduse niciun nume de alint? El era Tim şi atât. Din cât îşi aducea aminte, nici el nu o strigase altfel decât Charlotte sau Char. Nu iubi sau iubito. Nu dulceaţă sau scumpete.

Şi, dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, ceea ce acum avea curajul să facă, Charlotte avusese mereu rezerve faţă de el, nefiind dispusă să-şi dezvăluie identitatea de fată orfană ajunsă bine.

Ea, Charlotte Malone, putea să se avânte până la cer de una singură. Nu avea nevoie de un bărbat, de o familie sau de o nuntă ca a Cenușăresei care s-o valideze. Dovedise că poate reuși de una singură și își construise o viață bună, sigură și de încredere, care-i plăcea nespus.

Ajunsă la capătul scărilor, Charlotte se opri, când ușa de la intrare se deschise și clopoțeii sunară. Un parfum de trandafiri se împrăștie în magazin.

– Bine ați venit la Malone & Co! Cu ce vă pot ajuta?

Bărbatul se strecură spre ea printre rochiile Heidi Elnora și Bray-Lindsay. Ea încercă să-și dea seama dacă era tatăl vreunei mirese. Sau poate al vreunui ginere?

– Sunteți aici pentru o nuntă?

– Cam așa ceva!

Se opri în fața ei. Charlotte îi observase imediat cămașa violet, iar ochii lui albaștri îi păreau lui Charlotte foarte familiari, stârnindu-i o senzație de fiebințeală și neliniște. Se dădu în spate, gemând. Unde îl mai văzuse?

– Ai deschis cufărul? zise el.

– Poftim?

Charlotte se strecură în spatele tejghelei și simți un val de aer rece și mătăsos ce o lovi în piept, coborându-i apoi, în vârtej, pe picioare.

– Cufărul. De la licitație. L-ai deschis?

– Dumneata ești cel care mi-a vândut cufărul? râse ea încet, apăsându-și mâna peste mijloc. Cum ar fi putut să-l uite pe omulețul acela ciudat?

– Nu, nu, eu, ăă..., începu bărbatul.

Charlotte ridică apoi din umeri.

– E sudat.

– Da, dar e bine să te străduiești puțin ca să salvezi o comoară.

– O comoară? Cufărul acela nu e tocmai o comoară.

Charlotte își trecu mâinile peste brațele străbătute de un fior de gheață. Simțise fiorul atunci când el spusese: „să salvezi".

– Pot să te întreb de ce ești interesat de cufăr? A fost al tău? Al cuiva din familie?

– Se poate spune și așa.

Bărbatul începu să se plimbe prin magazin, cu mâinile la spate, privind cu luare aminte rochiile de lângă perete. Rochii unice. Minunate.

– Ai o fată care se mărită?

Charlotte se apropie de el, întinzându-i cartea de vizită. Bărbatul o privi politicos şi continuă să se plimbe prin magazin, fără s-o ia. Charlotte îşi lovi uşor cartea de vizită peste vârful degetelor.

– Am o fată care se mărită, zise şi se uită la ea peste umăr. E sezonul miresei.

– Sezonul miresei? Charlotte râse încet. Ce expresie neobişnuită! Sper din tot sufletul! Mi-ar fi de folos pentru afacere. Spune-i fiicei tale că m-aş bucura să... apropo, cum te cheamă?

– Fiica mea ştie de magazinul tău. Îl cunoaşte destul de bine.

Fiori de gheaţă îi coborau de-a lungul picioarelor când el îi vorbea. Era de parcă l-ar fi cunoscut. De parcă el ar fi cunoscut-o pe ea. Era însă imposibil.

– Cum se numeşte fiica ta? Poate o am notată în dosar.

– Charlotte, zise bărbatul şi se îndreptă spre ea întinzând mâna. Întrebam doar despre cufăr. Mă bucur că te-am văzut!

Strângerea de mână fu atât de firească, de parcă şi-ar fi dat înainte mâna de o sută de ori. Şi mai mulţi fiori reci îi străbătură trupul, în timp ce sufletul îi fu cuprins de o senzaţie de fierbinţeală. Se simţi... De parcă s-ar fi întâlnit cu cineva de mult ştiut.

Uşa din spate se trânti şi pe parchet răsunară paşii lui Dixie, ce păreau să spună: „Dragă, am ajuns acasă." Se opri lângă Charlotte, care îl privea, pe fereastră, pe bărbat cum se îndepărtează.

– Uau, ăsta da violet ţipător! zise Dixie şi ciocăni în geam. Măi omule, epoca disco a anilor '70 a cam apus! Apoi se întoarse de la fereastră, stârnind, de jur împrejur, un vârtej de raze. Cine era?

– Nu ştiu sigur decât că e omul care mi-a vândut cufărul la licitaţie. Dar, Dix..., începu Charlotte şi îşi lipi mâna peste mijlocul care-i tremura. Cred că se poate ca tocmai să-l fi cunoscut pe tata.

În camera ei, în lumina veiozei şi în acordurile muzicii, Charlotte îşi aşează uneltele una lângă alta. Ciocanul şi şurubelniţa de la Dix.

Un fierăstrău, pentru că Dixie susținea că s-ar putea să aibă nevoie de el, și o bormașină.

– Dix, nu știu să folosesc o bormașină!

– Ce e de știut? Îndrepți chestia asta ca o tijă spre metalul sudat și *vâj*, *vâj*, faci o gaură. Dixie schiță cu mâna prin aer instrucțiunile, de parcă ar fi spus: *vezi, e simplu ca bună ziua*!

– Nu rezolv nimic cu o gaură. Tot mai e metal sudat.

Charlotte luă bormașina și se aplecă să examineze încuietoarea cufărului.

– Păi, s-ar putea să fie nevoie să-l găurești ca să-l poți deschide!

– Jared! zise Charlotte uitându-se la dr. Bunăciune al lui Dixie, care stătea pe marginea patului. Am nevoie de o bormașină?

Ridică instrumentul și i-l arătă, în timp ce medicul, îmbrăcat încă în halatul albastru, de spital, arăta de parcă s-ar fi pregătit să hiberneze.

– Char are dreptate, Dix, n-are nevoie de bormașină! Îmi pare rău că nu pot să ajut mai mult, dar trebuie să mă întorc la spital peste câteva ore și speram că Dixie-iubi îmi va pregăti ceva de mâncare cât eu trag un pui de somn.

Charlotte se uită la Jared. *Dixie-iubi*. Uite, îndrăgostiții au nume de alint. Ea și Tim nu aveau.

– Sigur, dragule! zise Dixie și se ridică de pe podea. Ți-am spus că Charlotte crede că tatăl ei a venit la magazin?

– Serios?

– Nu știu, Jared, răspunse Charlotte în timp ce aranja din nou uneltele, de la mare la mic, de la mic la mare. Nu l-am cunoscut pe tata. Dar a venit la magazin un tip bătrân, același care mi-a vândut cufărul, și m-a întrebat dacă l-am deschis. A zis că are o fată care se mărită. L-am întrebat care e numele ei, iar el mi-a spus pe nume chiar atunci și a părut că pe fata lui o cheamă Charlotte. De fapt, doar își lua rămas-bun de la mine. Cred, adăugă ea și se uită întrebătoare spre prietenul ei, doctorul. *Tu ce crezi?*

– Dacă era tatăl tău, nu ți-ar fi spus?

– Tu i-ai fi spus, dacă n-ai fi făcut parte din viața ei vreme de treizeci de ani?

– Nu, presupun că nu. Crezi că ar putea fi vreun indiciu în cufăr?

– Nu știu, dar mi-a stârnit curiozitatea. Aș putea să-l deschid și să aflu.

După ce Dixie și Jared plecară, Charlotte se așeză pe podea în fața cufărului, imaginându-și-l pe omul cu cămașa violet și pantofii albi, sport. Să fi fost tatăl ei? Dar cel puțin își dorea un tată?

La ce bun? La ce i-ar folosi? Viața ei mergea bine, chiar foarte bine fără el. Simplu și fără drame. N-avea nevoie de el acum. Avusese nevoie de el când murise mama. Atunci unde era?

Charlotte oftă și ridică ciocanul, bătând ușor, cu capătul teșit, în metalul sudat.

Răspunsul pe care îl inventase când era mică, pentru a-și explica absența tatălui, era același de care se agăța și acum, când era o femeie în toată firea.

Tăticul ei era un aventurier, mânat de chemarea de a naviga pe mări răscolite de furtuni, de a traversa ținuturi brăzdate de soare. Chemarea lui era să evadeze dintre granițele orașului Birmingham, să iasă din acalmia unei vieți monotone, pe care i-ar fi oferit-o căsnicia și creșterea copiilor.

Nici dragostea profundă pentru fiica sa – pentru ea, Charlotte – nu-i putea schimba destinul. Trebuia să-și asculte chemarea inimii.

Da, acesta era tatăl *ei*. Un aventurier nemaipomenit. Un adevărat Indiana Jones.

Charlotte lăsă jos ciocanul. De ce se chinuia să deschidă cufărul ăsta brăzdat de tot felul de urme, zgârieturi și cicatrici? Ce spera să găsească înăuntru?

„Cufărul îți aparține", declarase adjudecătorul de la licitație, omul în violet.

Charlotte își trecu palma peste capac, descoperind că avea lemnul și pielea mai netede decât se așteptase. Luă șurubelnița și încercă să găsească un punct slab în metalul topit, ce fusese cândva o încuietoare.

Lovi cu ciocanul în capătul șurubelniței, încercând să creeze o breșă. Dar sudura refuza să cedeze, iar Charlotte se simți ușurată. Exact cum îi spusese lui Dix nu demult, dacă ar putea să spargă metalul sudat doar cu un ciocan și o șurubelniță, cum ar mai îndrăzni să meargă cu mașina pe un pod?

Luă fierăstrăul. Ridicol! Cum să taie metalul cu *fierăstrăul*? Îl potrivi însă, așezând dinții fierăstrăului în spatele încuietorii. După

ce trase de două ori înainte şi înapoi, Charlotte renunţă. Cel puţin încercase.

Cine îşi propusese să sigileze acest cufăr pentru totdeauna o făcuse temeinic. Charlotte se legănă pe spate, cu braţele împreunate peste genunchi. Poate cufărul ăsta n-ar trebui deschis. Poate că Omul Violet nu ştia ce spune. Poate ar trebui să care chestia asta afară, s-o arunce la tomberon, înainte ca orice ar fi sălăşluit înăuntrul ei să se trezească la viaţă şi să i se furişeze într-o noapte în pat.

Sau, şi mai rău, în inimă.

Charlotte sări în picioare. Nebunie! Cufărul era, cel mai probabil, gol. Trebuia să deschidă chestia asta şi să-şi demonstreze că totul era în regulă. Nimic despre tatăl ei! Nimic de recuperat sau de salvat!

Oare ce poate tăia metalul? Charlotte se uită prin cameră. Vreo sculă electrică. Dar nu avea aşa ceva în apartament.

Charlotte ştia însă cine avea uneltele potrivite. Se aruncă pe pat, întinzându-se spre noptieră, după telefon, şi îl sună pe Tim.

Închise însă imediat şi se aşeză mai comod pe pat, cu picioarele încrucişate. După conversaţia din parcare, de joia trecută, nu putea să-l sune să-i ceară ajutor, aşa, pur şi simplu. Sau putea?

Pe Tim prietenul? Da! Nu pe Tim logodnicul! Îi spusese însă că nu exista nicio delimitare între prietenia şi logodna lor. Bine, bine, poate s-a răzgândit.

Charlotte îl sună iar pe Tim, , cu inima bubuindu-i în piept, pregătindu-se să-i audă vocea. Imediat ce răspunse, Charlotte începu să turuie, evitând dialogul sau clipele de tăcere apăsătoare.

– Prietene Tim? Sunt eu, prietena Charlotte. Vreau să deschid cufărul, dar am nevoie de un fel de sculă electrică. Azi bărbatul de la licitaţie a trecut pe la magazin şi, ei bine, e o poveste lungă şi ciudată, dar mi-a stârnit curiozitatea. Am crezut că voi ajunge să scap de cufăr, ştii, dar uneori lucrurile vechi şi urâte te cuceresc şi nu te înduri să le arunci. Exact ca o păturică din copilărie. Dacă eşti ocupat sau ai o întâlnire... ai o întâlnire? Îmi pare rău. Kim e acolo? Nu îţi face griji, putem, ştii..., se bâlbâi Charlotte în timp ce strângea cu putere cuvertura, pierzându-şi suflul şi cumpătul. ...să facem asta altă dată sau pot să-l aştept pe Jared să vină acasă. Dar el nu are decât un ciocan, o şurubelniţă şi o furculiţă în cutia cu scule. Şi o bormaşină, dar aceea

nu e bună decât să dai găuri. Aș aduce cufărul la tine, dar nu are loc în mașina mea mică, decapotabilă și toate cele...

– Charlotte! Respiră!

Ea trase aer în piept.

– Mulțumesc!

– Sunt în camionetă. Ajung în zece minute.

– Deci bărbatul care ți-a vândut cufărul a apărut la magazin?

Tim potrivi la locul ei o pânză de fierăstrău și cercetă încuietoarea, apăsând metalul, și găsi un loc din care să înceapă.

– Mda, a fost înfiorător, dar în același timp grozav, zise Charlotte stând pe podea, lângă el. A spus unele lucruri de m-au trecut fiorii. Când a plecat, am avut senzația neobișnuită că s-ar putea să fi fost tatăl meu.

Tim se opri din lucru.

– Ce vrei să spui? Adică tatăl tău a venit la magazin? După ce ți-a vândut în mod misterios acest cufăr, la licitația Ludlow?

– Când o spui așa, sună straniu. A fost un moment neobișnuit... Deci, crezi că poți să-l deschizi?

– Pot, dar, Charlotte, ce te-a făcut să crezi că e posibil să fi fost tatăl tău?

– Nu știu.

Îi relatase dialogul lor – și îi povestise cum i-a răspuns străinul la întrebare, tocmai cu numele ei.

– Doar m-a pus pe gânduri. Nebunie? Da, nebunie! Nu făcea decât să-și ia rămas-bun.

– Charlotte! spuse Tim și puse unealta jos, întorcându-se spre ea. Dacă tatăl tău ar veni chiar acum la tine, zici că nu l-ai recunoaște?

– Nu, nu l-aș recunoaște. Nu l-am văzut niciodată, Tim!

– Nici măcar o poză?

Nici în pragul căsătoriei, Charlotte nu vorbise cu Tim despre asta. O dovadă în plus că avea rezerve față de el.

– Niciuna, zise ea pigulind o scamă ce se ițise din covoraș. Mama l-a întâlnit când era la FSU*, s-a îndrăgostit, a rămas însărcinată cu

* Universitatea de Stat din Florida (n.tr.)

mine şi, când i-a spus că o să aibă un copil, el s-a făcut nevăzut. Nu ştiu nici măcar cum îl cheamă. Charlotte se frecă la ochi, apoi îşi trecu mâinile prin păr. Hei, dar nu te-am târât până aici ca să-ţi vorbesc despre tata sau despre absenţa lui! Porneşte fierăstrăul, Tim! îl îndemnă Charlotte şi ciocăni în partea de sus a cufărului. Hai să despicăm puişorul ăsta!

– Nici măcar cum îl cheamă? repetă Tim, insistând să despice sentimentele ei demult ferecate, în locul cufărului închis.

– Păi, ar fi câteva nume în argou, nepotrivite pentru urechile unui creştin! Am întrebat-o odată pe mama despre el, când aveam zece ani. A zis că, dacă el n-a vrut să-mi dea numele sau dragostea lui, nici ea n-o să-mi povestească despre el. În certificatul meu de naştere, la numele tatălui e un mare *spaaaţiu goool*, explică Charlotte schiţând un gest cu mâna prin aer.

– Mi-e milă de el, spuse Tim şi se întoarse la cufăr, apucând fierăstrăul electric. A renunţat la ceva incredibil.

– Poate s-a simţit ca un raton rămas în copac.

Tim mări turaţia fierăstrăului, fără să mai scoată o vorbă, fără s-o privească, dar lui Charlotte, discuţia lor îi răsuna adânc în inimă.

– Scuză-mă!

Charlotte dispăru în baie şi, după ce închise uşa, se aşeză pe capacul lăsat al toaletei, smulse de pe rolă hârtie igienică, îşi îngropă faţa în norul alb şi începu să plângă. Dincolo de uşă, fierăstrăul şuiera şi bâzâia.

Emoţiile năvăliră la suprafaţă. Dorinţele amorţite i se puseră în mişcare. Zidurile din jurul inimii se cutremurară. Tim, prietenul ei, era aici, vorbindu-i despre Tăticul ei, despre cufăr.

Simţea nevoia să vorbească cu Tim, prietenul, despre Tim, logodnicul. Ar vrea să-i spună cât de mult o doare! Cât de mult îi lipseşte! Că nu-l învinovăţeşte pe el că nu fusese pregătit pentru căsătorie, din moment ce ea îi ascunsese o mulţime de lucruri despre ea.

Când lacrimile se opriră, Charlotte îşi suflă nasul, se spălă pe faţă şi se pieptănă. Când ieşi din baie, văzu că fierăstrăul îşi făcuse treaba.

Tim ţinea încuietoarea în mână.

– Iartă-mă, n-am vrut să te supăr!

– M-am supărat eu singură, zise Charlotte şi îngenunche în faţa cufărului. Hai să vedem ce e înăuntru!

Tim își strânse uneltele.

– Plec imediat!

Charlotte îl prinse de braț.

– Te rog, rămâi! Cineva trebuie să fie cu mine la marea deschidere.

– Ești sigură? Adică, da, dacă...

Charlotte îl privi în ochi pentru o clipă.

– Îmi place să-l am aici pe prietenul Tim.

El dădu din cap aprobator, cu un zâmbet cald pe buze.

– Prietenului Tim îi place să fie aici.

– Numai că prietenul meu Tim seamănă foarte mult cu logodnicul meu Tim.

– Poate că prietenul Tim va sta puțin de vorbă cu el.

Puse bormașina și capetele de bormașină înapoi în trusă.

– Da, și ce-o să-i spună?

– Ești un prost afurisit!

Charlotte zâmbi.

– Bine, prietene Tim, dar ia-l ușor pe logodnicul Tim!

– Vom vedea, spuse și bătu cu palma în capacul cufărului. Hai, deschide-l!

Charlotte deschise capacul, cu un gest de nerăbdare. Un miros puternic de cedru se revărsă dinăuntru, învăluindu-i din toate părțile. Uitându-se înăuntru, Charlotte începu să sape prin straturile de hârtie de împachetat.

– Cred că e gol. De ce-ar vrea Omul Violet să deschid un cufăr gol?

Tim își vârî mâna înăuntru și începu să răscolească hârtiile.

– Trebuie să fie ceva aici!

– Cum ar fi, de exemplu, o comoară pierdută? întrebă Charlotte și își trecu mâna peste fundul cufărului. Aur? Rubine?

– Sigur, de ce nu! Stai așa, cred că am găsit ceva!

Dintre hârtiile de împachetat, Tim ridică un sac moale de in. Capătul era strâns cu un șnur.

– Ce? Lasă-mă să văd!

Charlotte se ținea după Tim, care ducea spre pat sacul cel mare.

– Uite, desfă-l tu! E comoara ta!

Tim îi întinse, cu grijă, sacul alburiu de in, de parcă ar fi ținut în mâini un bebeluș.

Charlotte desfăcu șnururile și scoase un maldăr de satin. Părea să fie o rochie, o rochie perfect păstrată. Dându-se un pas în spate, o ridică, și niște poale cloșate, superbe, cu trenă de tip capelă, se revărsară pe podea.

– E ce cred eu că e? zise Tim.

Charlotte înghiți în sec, aruncându-i în treacăt o privire.

– Da, este.

O rochie de mireasă.

Tim stătea nemișcat, privind chiorâș rochia.

– E de-a dreptul ciudat, Charlotte! Ai cumpărat un cufăr cu o rochie de mireasă în el? Chiar înainte să ne despărțim?

– Hei, prietene Tim, spune-i logodnicului Tim, care se simte prins în capcană, că nu știam că e o rochie înăuntru!

– N-am zis că știai. Dar cineva știa.

– E o nebunie. Ce te face să spui...

– Vânzătorul de la licitație. Omul în violet. Hai, Charlotte, care sunt șansele ca tu să ajungi pe munte, la o licitație de la care nu aveai de gând să iei nimic și, cu toate astea, să cumperi un cufăr cu o rochie de mireasă în el? Și ce ți-a spus omul când a venit azi la magazin? Că are o fată care se mărită?

– Ce-ncerci să spui, Tim?

Strica momentul măreț al descoperirii acestei rochii uimitoare!

– Îmi pare rău dacă asta te face să te simți *prins în capcană*!

– Nu-mi mai atribui cuvinte pe care nu le-am spus! Dar, haide, Charlotte, nu ți se pare puțin cam ciudat ?

– Mi se pare foarte ciudat, dar vino-ți în fire! Fosta ta logodnică Charlotte nu va începe să plângă și să declare că eram meniți să fim împreună. Sau că ar trebui să ne împăcăm.

– Nici nu mi-a trecut prin minte.

Mda? Atunci de ce părea atât de ușurat?

Charlotte deschise ușa dulapului și trase afară un manechin vechi, pe care îl depozitase acolo mai demult.

– Nu sta, ajută-mă!

Tim se urni să o ajute, ridicând manechinul peste colțul patului.

– Pune-l acolo!

Charlotte făcu semn către un loc gol din cameră, unde avusese de gând să pună o măsuță de toaletă, dar nu ajunsese s-o facă.

– Ridică-l de tot!

Tim îl potrivi la înălțimea maximă, apoi se dădu la o parte, în timp ce Charlotte trase rochia pe manechin. Faldurile ușoare și învolburate, așezate unele peste altele, foșniră pe podea, de parcă s-ar fi bucurat să prindă viață din nou.

Charlotte și-ar fi dorit, în clipa aceea, să se topească în rochie. Combinația de satin și mătase sclipea în lumina slabă și aurie a veiozelor. Firele țesăturii păreau să strălucească, dacă putea să folosească un cuvânt atât de îndrăzneț. O dublură de tul și crinolina susțineau cloșul într-o formă perfectă. Charlotte scutură și desfăcu trena de tip capelă.

– E splendidă!

Partea din față a fustei cobora spre mijloc în formă de V, suficient cât ar fi fost nevoie ca să lase să se zărească pe dedesubt o pereche de pantofi eleganți.

– De unde crezi că e? spuse Tim fără să se miște din colțul său, aflat în cealaltă parte a camerei.

– Habar n-am!

Charlotte întoarse tivul ca să analizeze tighelul și cusătura. Satinul de culoarea fildeșului era cusut de mână, nu la mașină. Văzuse destule cât să observe diferența.

Perlele incandescente de pe talia înaltă erau, și ele, cusute de mână. Corsajul simplu părea să fie croit și ajustat pe măsura miresei. Charlotte se întrebă cum ar putea găsi o mireasă căreia să i se potrivească, fără să strice prin modificări lucrătura perfectă.

Să modifici rochia asta ar fi ca și cum ai schimba ceva la un tablou de Rembrandt sau ai adăuga o figură Capelei Sixtine a lui Michelangelo!

Nu, va trebui să găsească mireasa perfectă pentru această rochie! Obligatoriu! Va ști că este ea, atunci când o va vedea! *Ei* îi încredințase Dumnezeu acest dar!

– Tim, poate din cauza acestei rochii ne-am despărțit noi, zise ea și se întoarse brusc spre el.

Acum înțelegea.

– Eu am un magazin pentru mirese. Aceasta este o rochie de mireasă. Undeva, există o femeie care trebuie să poarte această rochie, iar *eu* sunt cea care trebuie să i-o dau.

– Poftim? făcu el şi îşi arcui sprâncenele.

– Poate că Dumnezeu... Stai puţin, ştii ce mi-a spus omul ciudat, îmbrăcat în violet? Că e sezonul miresei, spuse Charlotte şi îşi lipi degetele de frunte. Nu sunt sigură ce vrea să însemne asta, dar poate înseamnă că rochia mi-a fost „trimisă"? întrebă, desenând ghilimelele în aer. Ca să găsesc mireasa perfectă care s-o poarte.

– Bine.

Era sceptic. Firește. El era un om practic şi ancorat în realitate mai ceva decât e ancorat în pământ un bătrân stejar.

– Deci... eu am avut temeri înainte de nuntă pentru că rochia asta îi aparţine *altei* mirese?

– Da, zise Charlotte apucându-l de umeri, strângându-l şi apoi dându-i drumul. Poate. Nu ştiu. Dar e ceva aici. Nu e întreaga poveste. Ia uită-te, mai e ceva în sac?

Charlotte traversă camera ca să admire îndelung rochia, în timp ce Tim cotrobăia în săculeţul de in. Mai văzuse modele asemănătoare în revistele pentru mirese şi pe Internet, dar niciunul nu era exact ca rochia aceasta.

Nu era contemporan. Nu era însă nici de epocă. Se uită din nou la tiv, căutând monograma vreunei croitorese sau a vreunui designer. Ar fi cu neputinţă ca o rochie de calitatea aceasta, perfect păstrată, să fi fost de la început în cufărul care aparţinuse cândva unei mirese din 1912, aşa cum pretindea vânzătorul de la licitaţie. Veche de o sută de ani? În niciun caz!

Dacă rochia ar fi avut mai mult de douăzeci de ani, materialul s-ar fi îngălbenit măcar puţin, iar tulul s-ar fi destrămat. Rochia arăta de parcă ar fi fost făcută... ieri.

Degetele lui Charlotte trecură peste o porţiune de tighel ieşit în relief la spatele fustei, la jumătatea cusăturii. Ridică tivul să vadă mai bine.

TH

Se rezemă. TH? Nu recunoştea iniţialele. Charlotte nu se putea gândi la niciun designer de rochii de mireasă din ultimii cincizeci de ani care să aibă iniţialele acelea. Îi studiase pe toţi pe vremea când se gândea să fie designer, şi nu să vândă.

– Ai găsit ceva? Nu era nimic în sac, dar poate..., zise Tim şi îngenunche lângă cufăr. ... poate mai e ceva în ladă.

Pipăi scândurile de cedru, ciocănind, plecând urechea, ca să audă mai bine sunetul.

– Câteodată cuferele au compartimente secrete.

El ridică ultimele bucăți de hârtie de împachetat și scoase un pliculeț. Îl cercetă cu degetele.

– Nu e nimic, conchise și îl aruncă pe pat.

– O, nu, Tim! Cum să nu fie nimic?! E ceva! Ceva incredibil! Rochia are, chipurile, o sută de ani și arată de parcă n-ar fi fost purtată niciodată!

Charlotte lăsă poalele jos și mângâie fusta, iar o senzație electrică îi urcă de-a lungul brațului, cuibărindu-i-se în inimă.

Capitolul unsprezece

Emily

– Draga mea, e pur și simplu minunată! A ieșit chiar mai bine decât mi-am închipuit! Doamnă Caruthers, această rochie este divină!

Mama se plimba de jur împrejurul lui Emily, cu mâinile lipite de obrajii îmbujorați și cu ochii sclipind.

– Am adăugat puțin mai mult material la fustă decât se cerea în tiparul Goody.

Doamna Caruthers își umflă pieptul, mulțumită de ea însăși.

Întotdeauna adaug fiecărei rochii puțin din stilul și tiparele proprii.

Așa cum stătea pe scăunel în mijlocul încăperii, iar lumina palidă a zilei de octombrie se strecura pe fereastră și cădea pe podea, lui Emily îi venea să strige la reflexia ei. Părea umflată și rotundă, nu așa cum era în realitate.

Corsajul strâmt avea nevoie de un corset și mai strâmt. Părea gata să se sufoce. Gulerul înalt și strâns o sugruma. Gâtul părea să suporte întreaga greutate a masivelor poale albe ca zăpada, din satin, și a trenei de tip catedrală.

Era destulă rochie acolo cât pentru două mirese! Poate chiar pentru trei. Mânecile, bufante în partea de sus, aproape îi ajungeau la obraji, în timp ce la coate erau atât de strâmte, încât lui Emily îi era imposibil să îndoaie brațele. Arăta ca unul dintre soldățeii de plumb ai lui Howard Jr.

Închise ochii, înăbușindu-și un țipăt și impulsul de a o lua la fugă din încăpere, smulgându-și rochia de pe ea.

Coborî de pe scaun şi se duse la fereastră. O deschise şi se aplecă cât putu de mult în atmosfera oraşului Birmingham din acea zi, trăgând în piept aerul răcoros al toamnei, cu respiraţii scurte şi chinuite.

– Emily, pleacă de-acolo! Vrei să te vadă tot oraşul atârnând la fereastră, îmbrăcată cu rochia de mireasă? Mama îi atinse lui Emily braţul. Ce crezi, draga mea, nu e minunată?

– E hidoasă, îi şopti ea mamei, cu un ochi spre uşă, aşteptând-o pe doamna Caruthers să se întoarcă cu o pereche de pantofi asortaţi.

– Emily, ce te-a apucat? Nu e hidoasă. E frumoasă. Ai grijă ce vorbe spui, altfel o vei jigni pe doamna Caruthers şi mai are să ne coasă tot trusoul!

– Chiar are de ce să fie jignită, mamă!

Emily îşi strecură degetul între gât şi gulerul de dantelă strâmt.

– Nu pot să port rochia asta! Motivul pentru care ea îşi închipuie că e potrivită pentru o nuntă de primăvară mă depăşeşte. E atât de strâmtă, încât nici nu pot să mă mişc! Nu pot să respir!

– Îi voi cere să modifice gulerul, să lărgească puţin talia, dar în rest rochia e uluitoare, Emily! Pur şi simplu, uluitoare!

– Gulerul, talia şi mânecile, mamă! zise Emily şi îi arătă apoi braţele ţepene. Mânecile!

Dacă nu s-ar fi temut că ar putea leşina din pricina lipsei de aer, Emily ar fi continuat să se contrazică cu mama sa. Era însă sufocată de dantelă şi satin, sufocată de amintirea conversaţiei cu Phillip din seara trecută. Îşi luase, în sfârşit, inima-n dinţi ca să vorbească cu el despre Emmeline. Dar încercarea o făcuse să se simtă ca unul dintre caii ologi ai tatei.

– E sau nu amanta ta?

– Nu-mi vine să cred ce aud! Mă acuzi că am o aventură înainte ca măcar să fim căsătoriţi? Ai cel puţin politeţea de-a mă lăsa să fiu bărbat însurat mai întâi!

– Ia uitaţi!

Doamna Caruthers puse o pereche de pantofi albi din piele, cu toc înalt, la picioarele lui Emily.

Emily stătea pe fotoliu, dar nu se putea apleca să-şi scoată pantofii. Fu nevoie să-i desfacă mama panglicile. Nu se va bucura de nicio clipă din nunta ei îmbrăcată în... în cămaşa asta de forţă!

Doamna Caruthers îi îndesă lui Emily picioarele în pantofi, dar marginile îi prinseră șosetele și îi zdrobiră degetele. Când Emily se ridică, se clătina.

– Cred că sunt prea mici, doamnă Caruthers, spuse ea.

– Cu jumătate de număr, da. Te vei obișnui, însă. O mireasă trebuie să aibă picioare grațioase, delicate.

Emily se încruntă la mama și se aruncă înapoi pe fotoliu, simțind cum coastele îi strivesc plămânii.

– Îmi răspunzi la întrebare cu altă întrebare, Phillip. E suficient un simplu da sau nu. E amanta ta?

– Emily, pentru un bărbat acuzat de infidelitate, nu există un răspuns simplu.

– Mi se pare că „nu" e destul de simplu. Mă nedumerește motivul pentru care nu poți rosti acest cuvânt.

– Pentru că încerc să-ți înțeleg acuzația, draga mea. Sunt uimit de interogatoriul tău!

Oh, bărbatul acela o înnebunise deja!

– Rochia e foarte potrivită pentru o nuntă în familia Saltonstall, zise doamna Caruthers părând mulțumită de ea însăși. Cred că se va bucura de aprobarea doamnei Saltonstall.

– Se bucură cu siguranță de aprobarea doamnei Canton, zise mama cu puțin cam prea mult entuziasm.

Foarte bine pentru tine, mamă!

– Voi leșina dacă nu ies din rochia asta chiar acum.

Emily încercă să se ridice, dar se prăbuși la loc în fotoliu. Își aruncă pantofii din picioare.

– Voi lua o pereche pe măsura mea.

Îi aruncă o privire hotărâtă doamnei Caruthers, apoi își ridică brațele – sau mai degrabă încercă să-și ridice brațele – ca să desfacă încheietoarea cu moș și babă de la ceafă.

– Ai grijă, îți vei rupe mânecile! strigă doamna Caruthers dându-i mâinile la o parte și începu să desfacă încheietoarea, apoi nasturii.

– Doamnă Caruthers! începu mama cu tonul ei diplomat. Vă rog să dați drumul un centimetru în talie și să faceți loc cât trebuie la mâneci. Pentru numele lui Dumnezeu, fata va avea un buchet în mâini când va păși spre altar! Și va trebui să mănânce la masa de nuntă. Abia va putea să-și ridice paharul cu care va toasta.

– Voi lărgi mânecile, dar în talie nu voi da drumul decât o jumătate de centimetru, niciun milimetru în plus!

– Îndrăznesc să spun că vă plătim să faceţi ce vă cerem, doamnă Caruthers, se opuse mama.

– Îndrăznesc să spun că mă plătiţi pentru priceperea mea, zise doamna Caruthers şi descheie ultimul nasture.

Emily închise ochii când aerul îi atinse pielea. Fericirea supremă!

– Şi pentru reputaţia mea.

Odată ce se văzu descătuşată, Emily o rugă pe mama să-i slăbească şnururile corsetului. Avea nevoie de aer! De libertate! Când mama o eliberă din corsetul strâmt, Emily se îmbrăcă în costumul ei cadrilat, alb cu negru, îi ură o zi bună doamnei Caruthers, apoi coborî scările bocănind şi ieşi pe uşile din faţă ale magazinului Loveman's, în adierea învăluitoare a zilei de octombrie.

Cu mâna pe piept şi nasul înălţat în aer, fremătând, Emily inspiră aerul răcoros, stingându-şi în sfârşit focul din plămâni.

– Doamne, Emily! se răsti mama şi se opri lângă ea, gâfâind, punându-şi mănuşile. Fii supărată dacă vrei, dar nu-ţi voi da voie să fii nepoliticoasă şi obraznică!

– Ea e cea nepoliticoasă şi obraznică.

Emily îşi potrivi pălăria marinărească peste părul prins cu ace. Vântul îi smucea borul drept.

– Cum de consideră domnul Loveman că e potrivit s-o păstreze angajată, pe mine, una, mă depăşeşte!

– Am mai discutat despre asta de o sută de ori, Em! Doamna Caruthers e cea mai bună croitoreasă din oraş, iar femeile din Birmingham au încredere în ea, spuse mama lovind cu vârful umbrelei de soare în trotuar şi îşi ridică bărbia în faţa cumpărătorilor care treceau pe lângă ele.

– Eu, una, nu am. Mamă, te rog, putem să mergem la Newman's să mâncăm îngheţată? Simt nevoia să mă răcoresc.

Emily îşi duse mâna la mijloc, înghiţind fierea ce i se strângea în gât, şi respiră adânc, ca să-şi umple plămânii cu aer proaspăt.

– E prea frig pentru îngheţată, Emily. Ce zici de nişte cacao fierbinte?

– Niciodată nu e prea rece pentru îngheţată, mamă.

– Ei bine, trebuie să mănânci o masă caldă la prânz. Un prânz cu dulciuri nu-ți va face bine.

– Voi cere sirop cald de caramel. Cum ți se pare?

– Presupun că nu te pot face să te răzgândești, zise mama și îi strânse mâna lui Emily. Ia-o înainte! Vreau să vorbesc cu tatăl tău. Am văzut sulurile de catifea de la Loveman's și mi-am dat seama că nu ai la trusou destule rochii de catifea. Cerule, și nu ți-am comandat cufărul! Chiar îmi doresc să-nveți să te-mpaci cu doamna Caruthers, Emily! Îți face un serviciu, indiferent dacă-ți dai sau nu seama de asta.

Mama coborî de pe bordură și pătrunse în marea de cumpărători din acea zi de joi, îndreptându-se spre tramvai.

Emily își privi mama cum se îndepărtează și cum cotește, așteptând ca traficul să se elibereze ca să poată traversa. Se lupta cu propriile frustrări. Doamna Caruthers nu făcea niciun serviciu nimănui altcuiva decât ei înseși, dar mama era mult prea hotărâtă să se integreze în societatea doamnei Saltonstall ca să mai privească și altfel lucrurile.

Dar acum, odată ce Emily era liberă și pornise spre Newman's, gândurile îi rătăciră nestingherite spre *cealaltă* tulburare din sufletul ei. Phillip.

Cu o seară în urmă se certaseră pe șoptite în umbrele de pe veranda mamei și tatei, departe de ferestrele salonului. După ce au epuizat toate cuvintele, Phillip a încercat să o aline cu sărutări și mângâieri.

– Inelul cui îl porți pe deget? Buzele cui le săruți?

– Ale tale.

Emily abia dacă îl auzea din pricina pulsului care îi răsuna nebunește în urechi.

– Inima cui o stăpânești pe deplin?

– A ta.

O sărutase într-un fel senzual și intim, iar atingerea mâinii lui peste partea de sus a corsajului îi făcea dorințele să ia foc la simpla amintire. Phillip știa cu siguranță cum să îi aprindă pasiunea.

– Cred că mă simt măgulit. Am făcut-o geloasă pe măreața Emily Canton.

– Nu-ți face un obicei din asta, Phillip, e stânjenitor! Și nu sunt măreața Emily Canton. Sunt doar o fată care se mărită.

– Eşti măreaţa Emily Canton. Iar gelozia ta e îmbătătoare. Mă iubeşti atât de mult!

– Tu mă iubeşti atât de mult?

– Lasă-mă să-ţi arăt.

O sprijinise cu spatele de peretele casei, îşi trecuse mâna peste umerii ei, dezgolindu-i, şi începuse s-o sărute şi s-o mângâie pe gât.

Nu era prima oară când îi răspundea la întrebările despre iubirea lui cu atingeri, sărutări şi şoapte aprinse despre cum vor împărţi patul.

Emily îşi întrerupse drumul către Newman's şi scoase din poşetă o carte de vizită, în timp ce o rafală de vânt îi mişcă poalele rochiei. Îi ceruse lui Big Mike să-i facă rost de cartea de vizită a croitoresei de culoare.

Taffy Hayes

Hotelul Gaston. 5th Avenue

– E o zi capricioasă.

Emily privi în sus şi văzu chipul lat şi ochii albaştri arzători ai unui bărbat de vârsta tatei, poate. Nu era nimic extraordinar la el. Părul îi era cenuşiu, iar costumul din stofă, cu picăţele, şi vesta păreau să fi fost la modă nu anul trecut, ci secolul trecut.

Totuşi, cravata lată de mătase, de un violet aprins, îi dădea un aer îndrăzneţ şi regal. Emily simţi deodată cum i se înmoaie genunchii.

– Ne-am cunoscut, domnule... ?

– Să te însoţesc, domnişoară?

Domnul îi oferi braţul, dar chiar atunci un curier trecu grăbit pe lângă ei, pe bicicletă.

– Şi de unde ştiţi încotro merg eu, domnule?

Emily îşi lipi cartea de vizită a lui Taffy de talie, pentru cazul în care bărbatul ar fi fost şiret şi ar fi încercat să citească adresa.

– Pentru rochia de mireasă, îi zise bărbatul şi îi oferi încă o dată braţul. Dacă te însoţesc eu, vei fi în siguranţă oriunde te-ai duce.

– Nu vă cunosc, însă. Iar dumneavoastră nu ştiţi unde mă duc.

Degetele lui Emily tremurară uşor când îşi strecură cartea de vizită la loc în poşetă. Inima îi bătea cu putere. Voia s-o ia la fugă. Cu toate acestea, picioarele refuzară să se clintească.

Din nou, el îi oferi braţul.

– Hai, ţine-te de mine! N-am să-ţi fac niciun rău. Sunt demn de încredere.

Emily ezită, apoi îşi sprijini mâna pe braţul său. Bărbatul chemă o trăsură, care opri imediat pentru ei, şi îi dădu birjarului indicaţii, dirijându-l către hotelul lui A.G. Gaston.

Emily simţi că i se face pielea de găină pe braţe şi pe spate.

– De unde aţi ştiut?

Citise probabil cartea de vizită înainte să apuce s-o ascundă.

– Nu acolo mergi?

– Dar nu v-am spus asta!

Îşi ţinea mâinile în poală, în legănarea trăsurii, concentrându-se la tropăitul ritmic al calului, pe caldarâm. Birjarul smuci frâiele şi îndemnă bidiviul să ocolească un automobil care frânase.

Pe 4th Avenue, trăsura încetini.

– Ai văzut filmul cel nou de la Teatrul Princess? o întrebă bărbatul, odihnindu-şi mâinile pe baston.

– Am fost cam ocupată.

– E nevoie de timp să planifici o nuntă. Ştiu. Bărbatul dădu aprobator din cap, privind drept înainte şi zâmbind larg. Şi de răbdare, adăugă.

– Este, într-adevăr.

Emily îşi trecu mâna de-a lungul braţelor, unde simţea tot mai intens acea senzaţie de înfiorare. Domnul părea genul care citeşte rubrica mondenă a gazetelor.

– Văd că ştiţi multe despre mine, deşi suntem doi străini.

– Pot să te-ntreb ceva? Ce cauţi de fapt, Emily?

– Dacă vreţi neapărat să ştiţi, o rochie de mireasă.

Îşi înclină capul într-o parte şi-l privi, încercând să-şi dea seama ce vrea să afle. Dacă i-ar fi stat în puteri, l-ar fi împiedicat să-i mai săgeteze inima cu privirea-i albastră, de fiecare dată când vorbea.

– Dar în viaţă?

Trăsura *tropăi* şi se balansă când trecură pe lângă un grup de deţinuţi, legaţi cu lanţuri unul de altul, închiriaţi pentru muncă. Gardienii albi stăteau de vorbă şi glumeau, în timp ce bărbaţii de culoare loveau cu topoare şi ciocane betonul dur. Emily îşi coborî privirea. Era probabil istovitor, aproape imposibil, să spargi ce se aşezase şi se întărise, în atâta timp, în oraş.

– Libertate.

Răspunsul îi țâșni din inimă, fără voia ei. Pe când trăsura trecea de șirul de negri cu pielea lucind în soarele de octombrie, Emily se întoarse să mai arunce o privire.

Trăsura coti pe 5th Avenue Nord și trase în fața hotelului. Doi ochi negri îi priveau fix din colțul străzii.

Birjarul îi ținu ușa deschisă.

– Am să v-aștept, domnișoară.

– Mulțumesc. Nu stau mult.

Dl. Bizar îi oferi din nou brațul. Emily ezită, apoi își petrecu mâna pe sub cotul său și coborî. Brațul lui era încordat și cald.

De pe partea cealaltă a bulevardului răsuna *Cakewalk Rag*, de la o fereastră deschisă. Băieți pe biciclete se luaseră la întrecere pe trotuar. Proprietarul unui magazin ieși să-i certe pentru că fuseseră la un pas să-i doboare tarabele cu legume. Atmosfera zumzăia de muzică și plesnea de râsete.

– Nu e cum te-ai fi așteptat?

Căldura îi îmbujoră lui Emily obrajii. Îl privi pe furiș pe însoțitorul ei.

– Nu știu sigur la ce mă așteptam.

Atmosfera veselă și primitoare îi dădea însă un sentiment de siguranță.

– Nu știi? zise el, ridicând vocea. Dacă ai fost o dată în lanțuri, libertatea îți este mult, mult mai dulce.

– Dar nu sunt complet liberi.

– A, cu trupul, nu, dar cu spiritul, da.

Își mută ochii albaștri de la privelиștea de pe stradă pe chipul ei. Inima lui Emily bătea cu putere.

– Uitați ce e, zise ea. De unde știți atât de multe?

În loc să răspundă, Dl. Bizar o conduse pe Emily în hotel, întrebă de domnișoara Taffy Hayes, apoi schimbă câteva vorbe politicoase cu tânărul de la recepție.

După câteva minute, o femeie de culoare, înaltă și subțire, îmbrăcată cu o fustă și o bluză pe corp, în culori vii, apăru în holul hotelului.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Domnişoara Hayes? întrebă Emily şi îi întinse mâna. Eu sunt Emily Canton.

– Ştiu cine sunteţi. Logodnica lui Saltonstall.

Emily observă trăsăturile întunecate şi uscăţive ale lui Taffy. Ochii ei de un căprui intens o examinau cu o uitătură ca de şoim.

– V-am văzut în ziare.

– Am auzit că sunteţi croitoreasă. Una dintre cele mai bune.

– Dintre cele mai bune? zise tânăra şi zâmbi. Nu ştiu dacă e aşa, dar sunt mândră de munca mea. Domnul m-a binecuvântat.

– Aş vrea să-mi faceţi rochia de mireasă.

Emily păşi spre ea, concentrată, şi simţi cum căldura care-i tulbura sufletul se întețeşte. Firicele lucioase, umede şi lipicioase îi umeziră fruntea şi ceafa.

– Să-mi spuneţi cât costă.

– Ştiam că veţi veni.

Emily se uită în jur după Dl. Bizar. O însoţise până aici. O condusese spre ceva ireal. O vrăjise. Apoi se făcuse nevăzut. În locul lui stătea, în schimb, un bărbat cu chip rotund şi ochi căprui.

– Bine aţi venit în stabilimentul meu, domnişoară Canton! Sunt A.G. Gaston.

– Da, desigur, domnule Gaston! Mă bucur!

– Vă rog, simţiţi-vă ca acasă!

Taffy aştepta şi, când Emily se întoarse, o străpunse cu privirea ei fixă. Se uita la ea de parcă ar fi încercat să-i măsoare tăria de caracter.

– Am să vă fac o rochie, dar o să avem necazuri.

– Dumneavoastră sau eu?

– Îmi închipui că amândouă. Dar eu sunt obişnuită cu necazurile. Dumneavoastră sunteţi?

Dialogul i se strecură lui Emily prin piele, pătrunse adânc, până în tendoane şi oase, încolăcindu-i-se apoi, fierbinte, în jurul inimii.

– Nu ştiu, domnişoară Hayes. Am doar senzaţia că dumneavoastră trebuie să-mi faceţi rochia.

– Aveţi curaj? întrebă Taffy şi o porni pe hol. Veniţi, am o idee pentru dumneavoastră!

– Pentru mine?

Emily nu-şi putu însă urni picioarele din loc, ca să o urmeze pe croitoreasă. Se simţea ca bătută în cuie.

– Cum se poate? se miră ea.

– După cum am zis, ştiam că veţi veni. În cele din urmă, Taffy zâmbi. Un zâmbet frumos, perfect şi alb. Aveţi curaj? repetă ea întrebarea.

– Sunt aici, nu? Vreau să am curaj. Admir curajul.

Emily ţâşni înainte, desprinzându-şi piciorul din ancora invizibilă din parchet.

– Foarte bine, atunci!

Taffy o cuprinse pe Emily cu braţul pe după umeri, în timp ce înaintau pe hol.

Taffy o aştepta. Emily se înfioră deodată! Îşi dădu seama că nu prea i se întâmplase până atunci ca Dumnezeu să-I iasă-n cale, nici ei, nici altcuiva cunoscut. Majoritatea rudelor şi prietenilor ei duceau vieţi creştine simple şi liniştite, încercând să facă bine şi umplând băncile bisericii, timp de o oră sau două, în fiecare duminică. Însă aşa, ca acum? Dumnezeu să vină la ea în mijlocul săptămânii?

Dar, în timp ce paşii ei loveau podeaua la unison cu paşii lui Taffy, Emily avu senzaţia sfântă că e atinsă de Cel Divin.

– Vai, Emily, unde ai fost? o întâmpină Molly, în uşa bucătăriei, ca o prietenă, nu ca o servitoare.

– Să mă-ntâlnesc cu nişte oameni înspăimântător de interesanţi, Molly!

Emily îşi dădu jos pălăria, purtând încă pe chip strălucirea glorioasă a după-amiezii petrecute împreună cu Taffy.

– Am găsit o croitoreasă pentru rochia mea de mireasă.

– Am crezut că doamna Caruthers cea mare şi tare ţi-a făcut rochia.

– Era oribilă. Unde sunt mama şi tata?

Emily îşi vârî pălăria la subsuoară şi se aplecă să-şi vadă reflexia în partea umbrită a ferestrei, aranjându-şi părul cu palma, fixându-şi cu acele de păr suviţele răvăşite.

– În bibliotecă. mama ta a ajuns acasă de ore bune. S-a frământat, întrebându-se ce s-a întâmplat cu tine.

– M-am dus pe 5th Avenue să mă-ntâlnesc cu Taffy Hayes, zise Emily şi îi strânse mâna lui Molly.

– Nu mai spune, domnişoară. De una singură?

– Da... ei bine, nu.

Emily deschise frigiderul să ia sticla cu lapte.

– M-a însoţit un domn ciudat cu o cravată violet.

– Te-ai dus în cartierul celor de culoare cu un străin?

Molly îi puse lui Emily un pahar pe masă, luă apoi sticla de lapte şi i-l umplu.

– Bănuiesc că aşa am făcut, îi răspunse Emily şi, ridicând paharul, şi-l imagină pe Dl. Bizar. Părea inofensiv. Demn de încredere. De parcă l-aş fi cunoscut de-o viaţă.

Sau ca şi cum el ar fi cunoscut-o pe ea. Emily luă o înghiţitură zdravănă din laptele rece.

– Mai bine m-aş duce să vorbesc cu mama şi tata.

Împingând uşa bucătăriei, o apucă pe coridorul lung, spre bibliotecă. Avusese de gând ca întâlnirea cu Taffy să fie scurtă şi rapidă, dar aceasta îi arătase crochiurile pe care le făcuse cu gândul la ea, iar minutele se transformaseră în ore.

Era recunoscătoare că birjarul o aşteptase. Tata avea să-l răsplătească cum se cuvine.

La uşa bibliotecii, Emily trase adânc aer în piept, o dată pentru curaj şi încă o dată pentru încredere.

– Mamă, tată, bună ziua!

Mama se ridică, punându-şi cartea la o parte.

– Bună ziua? E aproape ora cinei. Unde ai fost, Emily? Când te-am lăsat la colţ, te îndreptai spre Newman's să iei îngheţată.

– Ne-ai îngrijorat, fiica mea.

Tata îşi părăsi biroul şi începu să se plimbe de jur împrejur prin încăpere, scoţându-şi ceasul din buzunarul vestei. O susţinu pe mama în interogatoriul ei, dar îi făcu cu ochiul lui Emily, pe furiş.

– M-am dus să rezolv un comision.

– Unde? Ce fel de comision? întrebă mama, aruncându-i o privire tatei.

– Dacă chiar vreți să știți..., începu Emily și își ridică bărbia, dar nu chiar atât încât să-i privească de sus pe mama și tata.

Chiar atunci, Jefferson ciocăni și intră.

– Domnule! Domnul Phillip Saltonstall e aici și vrea să vă vadă.

Phillip dădu buzna fără să mai aștepte invitația.

– Ce-am auzit, Emily? Te-ai dus la hotelul Gaston? Ai stat înăuntru ore întregi! Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ai făcut acolo?

Mama gemu, pipăind cu mâna la spate, după brațul acoperit cu pânză al fotoliului, prăbușindu-se apoi în el.

– Phillip, cum Doamne, iartă-mă?

– Emily, e adevărat? Te-ai dus în cartierul de afaceri al negrilor? Tata se aplecă și o bătu ușor pe mână pe mama. Gata, gata, dragă! Emily are, cu siguranță, un motiv serios!

– Te-ai dus să te întâlnești cu croitoreasa *aceea*, nu-i așa? zise mama și se îndepărtă de soțul ei, cu maxilarele încleștate și cu ochii umplându-i-se de furie.

Emily se dădu în spate, lovindu-se de Phillip. Încrederea și curajul pe care și le insuflase înainte să intre în bibliotecă se evaporaseră.

– M-am dus, da. Cu domnișoara Taffy Hayes. Îmi va face o rochie.

– Ai deja o rochie!

Tonul încordat al mamei nu cadra cu eticheta impusă unei doamne din Sud.

– Am plătit-o pe doamna Caruthers, Emily. Rochia făcută de ea l-a costat pe tatăl tău șapte sute de dolari!

– Rochia făcută de Taffy, împreună cu rochiile pentru toate domnișoarele de onoare vor costa numai cinci sute de dolari.

– Cinci sute de dolari? Pentru toate acele rochii? Mama o apucă pe Emily de brațe. Nu vreau să mergi la altar într-o rochie de calitate proastă, care să se descoasă.

– Mama are dreptate. Primești cât plătești, Emily.

De data asta, tata nu îi mai făcu cu ochiul.

– Tată, domnișoara Hayes nu va face treabă de mântuială. Ar trebui să vezi desenele pe care le-a schițat pentru rochia mea. Înainte să ajung, chiar!

Emily își frecă, dusă pe gânduri, brațul plin de furnicături.

– Scuzați-mă! interveni Phillip, făcându-și brusc simțită prezența în încăpere. La naiba cu prețul rochiilor de mireasă! Fiica voastră,

logodnica mea, a petrecut trei ore în această după-amiază cu o negresă, în stabilimentul ei din cartierul de afaceri. Ştirea s-a răspândit pretutindeni pe Highland Avenue şi pe Muntele Roşu. Ce-a fost cu tine, Emily? Puteai să fii violată sau răpită!

– Violată sau răpită? De cine? De bărbaţi cumsecade, taţi şi fii care încearcă să-şi câştige un trai decent? Lumea mi s-a părut amabilă şi prietenoasă, sunt oameni cumsecade, exact ca noi. Vrei să-mi spui că înalta societate din Birmingham răsuflă uşurată că sunt în siguranţă? Sau poate din dezamăgire că n-am fost schilodită?

– Şuşotesc despre prostia ta cumplită!

– Phillip! spuse tata. Hai să ne calmăm, să nu ne pierdem capul!

– Capul meu e foarte bine, Howard. Phillip se plimba în cercuri mici, cu mâinile în şolduri, ţinându-şi sacoul ridicat. Nu sunt însă la fel de sigur de capul fiicei tale!

– Mai jigneşte-mă o dată, Phillip, şi plec din cameră!

– Ce-a fost în mintea ta, să mergi în cartierul celor de culoare? Acolo muncesc deţinuţii, un pic mai departe de locul în care erai tu.

– Legaţi în lanţuri, supravegheaţi de oameni cu arme şi bice. Aş fi putut să mă plimb goală pe stradă şi aş fi fost mai în siguranţă cu acei deţinuţi decât cu gardienii albi, ascultă la mine! Şi decât cu jumătate dintre oamenii de afaceri linguşitori din Birmingham, îndrăznesc să spun!

– Emily! strigă doamna Canton, părând la un pas să leşine.

– Phillip a adus vorba de viol, mamă!

– Îţi baţi joc de mine! zise Phillip şi o înfruntă pe Emily cu o expresie dură şi hotărâtă. Nu-ţi voi permite să umbli prin oraş de colo până colo, în cartierul celor de culoare, doar pentru că ţi-a venit o idee nebunească pentru o rochie nouă. Noi suntem familia Saltonstall.

Emily se aşează uşurel în fotoliul acoperit cu o ţesătură din păr de cal.

– N-am vrut să dezonorez numele Saltonstall, Phillip, zise ea şi se foi, ascunzându-şi mâinile în faldurile fustei. Şi nici numele Canton, tată.

– Dar n-ai gândit, zise Phillip.

Emily îi aruncă o privire piezişă. Trebuie să se potolească cu insultele. Încă o dată şi...

– Povesteşte-le şi restul, Emily, spuse el, scoţându-şi o ţigară în foiţă de tutun din buzunarul vestei. Povesteşte-le că nu te-ai dus singură.

– Nu m-am dus, într-adevăr.

Emily se ridică, în timp ce Phillip se pregătea să aprindă chibritul. Îi prinse delicat mâinile într-ale ei, luă chibritul şi i-l aprinse. Zâmbind, privindu-l în ochi, apropie flacăra de ţigara lui.

– Am avut pe cineva să mă însoţească.

– Un *bărbat*.

Phillip îşi lăsă în jos ţigara aprinsă, având aceleaşi scântei reci în privire. Emily stinse chibritul, strângându-i mâna. Ea nu ştia multe despre bărbaţi, dar învăţase câteva lucruri despre Phillip. Răspundea negreşit la atingerea ei. La fluturarea genelor.

– Ai...ai înrăutăţit situaţia, Emily! spuse Phillip, iar trăsăturile lui chipeşe se înmuiară. Când te plimbi cu un bărbat pe care nu-l cunoaştem...

– Cine a fost însoţitorul tău? întrebă tata, pe un ton scăzut şi ferm.

– Un bătrân cumsecade, pe care l-am întâlnit la colţul străzii, după ce mama a luat tramvaiul. I-am zis Dl. Bizar, pentru că nu mi-a spus numele lui. Pentru că numele lui era divin. Ceva supranatural. Cel puţin aşa îşi închipuise Emily în drum spre casă.

– Emily, ce te-a apucat? Tonul mamei părea exasperat. E probabil stresul de dinaintea nunţii. Îşi aşează braţele în jurul umerilor lui Emily. Poate ar trebui să te duci să te întinzi. O pun pe Molly să-ţi aducă o compresă rece de pus pe cap.

– N-am nevoie să mă întind, mamă, zise Emily, apoi se întoarse către Phillip. De unde ai ştiut că m-am dus în cartierul celor de culoare? De unde ai ştiut despre Dl. Bizar?

– Am eu metodele mele.

Phillip trase din ţigară, astfel încât scrumul din vârf se aprinse şi deveni portocaliu incandescent.

– Dar, dacă vrei să ştii, te-am văzut cu ochii mei.

– Mă urmăreai? Emily îl împinse uşor, făcându-l să se întoarcă cu faţa spre ea. Din ce motiv?

Tata se apropie.

– Phillip?

– Am oameni, prieteni ai familiei Saltonstall, angajaţi şi muncitori. Ei urmăresc pentru noi.

– Dar ai zis că m-ai văzut cu ochii *tăi*, îl încolţi Emily.

El rânji, cu un zâmbet răutăcios şi obraznic în colţul gurii, ce o făcu pe Emily să clocotească.

– Te-am văzut cu ochii mei cum te-ai urcat în trăsură cu Dl. Bizar ăsta de care zici. Purta o cravată violet hidoasă.

– Ce căutai în centru la ora două după-amiază? întrebă Emily.

– Aveam un comision de rezolvat.

Mama suspină şi se prăbuşi în fotoliu.

– Toţi aveau comisioane de rezolvat, care i-au dus în altă parte a oraşului în după-amiaza asta? Howard?

– Eu nu, Maggie. Am fost la birou, ca de obicei.

– Phillip, ce fel de comision? insistă Emily, iar imaginea lui Emmeline îi invadă gândurile. Nu e nimic în zona aceea a oraşului, în afară de o tipografie şi un magazin de mobilă. Tu îţi trimiţi *oamenii* să facă treburile de jos.

– Din când în când îmi fac singur treburile. Ai impresia că eu doar stau la birou şi le cer lucruri celorlalţi?

Îşi înfipse ţigara de foi între buze, cu fumul învăluindu-i faţa şi cu pieptul ridicându-se şi retrăgându-se la fiecare pufăitură.

– Dacă m-ai văzut, atunci de ce nu m-ai strigat?

– Era prea târziu.

– Emily, nu mai bate omul la cap! interveni mama, apoi se ridică, netezindu-şi fusta cu mâna şi umflându-şi părul. Nu ştiu de ce e nevoie să fii atât de agresivă.

– Iar eu nu ştiu de ce trebuie să-l aperi pe el, în loc să-ţi aperi propria fiică!

– De ajuns! interveni tata între Emily şi Phillip. Pare o ceartă într-un cuplu de tineri. Phillip, Emily e o fată pe cinste şi cu capul pe umeri. Chiar mai raţională decât unii bărbaţi pe care îi cunosc.

Mulţumesc, tată! Emily se uită urât la Phillip. Ascundea ceva. Ceva nelalocul lui.

– Phillip, îmi pare rău pentru necazurile pe care poate ţi le-a pricinuit Emily!

– Nu vă îngrijoraţi, doamnă Canton! Avem relaţii. Ne vom asigura că orice zvon e ucis în faşă.

Rânjetul lui Phillip deveni şi mai impertinent, iar Emily se simţi vlăguită. Când el îi aruncă o ocheadă, ea respiră adânc, aranjându-şi marginea cămăşii şi netezindu-şi pe spate o şuviţă rebelă.

– Bine, bine, zise mama şi îl bătu pe braţ pe Phillip. Şi acum, Emily, vreau să stabilim chestiunea cu rochia ta. Vei purta rochia făcută de doamna Caruthers. Aşa cum vor face şi domnişoarele de onoare, nu-mi pasă de preţ. Şi cu asta, basta!

Mama o porni spre uşă, bocănind tare pe covor cu tocurile ei groase.

Howard, mă duc să văd ce e cu cina. Phillip, vei cina cu noi, bineînţeles.

– Mulţumesc, dar nu în seara asta. Am alte obligaţii. Poate mâine.

– Alte obligaţii? Joi seara? întrebă Emily în timp ce-l privea pe tata cum închidea uşa bibliotecii în urma lui şi a mamei. Te duci la clubul Phoenix?

Nuanţele roz şi portocaliu ale apusului pătrundeau printre crengile copacilor, scăldând ungherele pline de încordare ale bibliotecii. Adierea vântului se furişă prin fereastra deschisă şi inspectă hârtiile tatei, ridicându-i-le de pe birou şi aşezându-le apoi uşor la loc.

– Am făcut planuri cu nişte prieteni. Wainscot şi Powell. Avem o seară între domni. Nu voi mai avea parte de prea multe după ce ne vom căsători. Ne apropiem de sezonul social*, apoi sunt sărbătorile, iar nunta noastră va veni înainte să ne dăm seama. S-ar putea să nu mai am altă ocazie.

Wainscot, prietenul zveltei Emmeline.

– Înţeleg. N-am ştiut că te gândeşti că mariajul îţi va strica distracţia. Ce te-a făcut să mă ceri în căsătorie, în primul rând? Te însori, nu eşti târât la închisoare.

– N-am vrut să spun asta, Emily, şi o ştii prea bine.

– Nu ştiu decât că ai dat buzna aici şi m-ai acuzat de tot felul de greşeli de comportament. Nu ştiu nimic decât că ai dansat în umbră cu...

---

* Perioada anului în care înalta societate organizează balurile debutantelor, petreceri, evenimente caritabile etc. (n.tr.)

– Nu începe iar! Am tot discutat despre dansul cu Emmeline. Se simţea slăbită şi avea nevoie de puţin aer curat, zise Phillip şi îşi înăspri cuvintele. Ai impresia că te măriţi cu un prost, Emily? Dacă mi-ar fi plăcut copila aceea mărginită şi subliniez, dacă, puţin probabil să mă dau în spectacol cu ea la propria-mi petrecere de logodnă.

– Da, presupun că da.

Poftim, se purta ca o fetişcană, imatur. Cum de putuse să se îndoiască de el?

Ochii lui Phillip sclipiră când o prinse pe Emily şi o lipi de el, ridicând-o pe vârfuri şi sărutând-o cu o ardoare nepotolită. O ţinea atât de strâns, încât fata nu mai putea să respire. Sau să scape.

Buzele lui le explorară pe ale ei, până când Emily nu mai putea spune unde se terminau ale ei şi unde începeau ale lui.

– Vino cu mine în seara asta, Emily! Fii cu mine!

– Phillip..., spuse ea şi îl împinse cu palmele în piept. Adu-ţi aminte de educaţia creştină în care ai fost crescut. Voi fi a ta destul de curând. Nu va ieşi nimic bun dacă mă furişez cu tine.

– În afară de potolirea poftelor mele?

Îndârjirea din tonul lui îi răcori lui Emily pasiunea.

– Phillip, eu nu sunt o fată de doi bani din localurile de dans. În curând vom fi căsătoriţi.

– Îmi pare rău, ai dreptate! zise Phillip, apoi o eliberă din strânsoare şi se rezemă de fereastră. Îmi cer iertare, iubirea mea!

– Dumnezeule, cum te vei purta atunci când voi fi numai a ta şi nu ne vom mai certa, ci ne vom spune tot felul de nimicuri dulci?

Emily se aplecă să-i vadă faţa, zâmbind.

– Da, ei bine..., începu Phillip şi se uită lung la ţigara de foi ce-i ardea între degete, apoi se întinse spre scrumiera tatei. Aruncă beţigaşul fumegând. Trebuie să plec.

Phillip o luă de mână.

– Emily, nu te mai duce, însă, la hotelul Gaston! Există legi, dragă, legi pe care trebuie să le respectăm, indiferent dacă ne plac sau nu.

Aşadar, conversaţia se întorcea de unde plecase. Emily îşi retrase mâna şi se duse în spatele fotoliului.

– Ştii de ce am stat atât la domnişoara Hayes azi după-amiază? Pentru că mi s-a părut că mi-e ca o soră. De parcă aş fi cunoscut-o de-o viaţă.

– Nu-mi vine să cred ce aud! Ce Dumnezeu ai putea avea tu în comun cu o croitoreasă de culoare?!

– Moda şi materialele. Cărţile. Muzica. Pe Iisus. Am vorbit despre după-amiezile de toamnă şi despre dragostea pentru familiile noastre. Amândouă suntem triste pentru nedreptăţile din oraşul nostru – cu deţinuţii legaţi în lanţuri, cu votul femeilor, cu doctrina „separaţi, dar egali”*. Am vorbit despre nunţi, căsnicii şi copii.

Phillip râse, lăsându-şi braţul să alunece pe trupul lui Emily şi învârtind-o prin cameră.

– Aşa mai zic şi eu. Căsnicie şi copii.

Când problemele din sufletul ei prinseră viaţă, odată puse în cuvinte, Emily se simţi deschisă şi vulnerabilă în faţa lui Phillip. Deşi îl cunoştea de-o viaţă, niciodată nu-şi exprimase temerile şi visurile în faţa lui. Nici nu-i împărtăşise gândurile ei despre lume, oameni sau credinţă.

– Tremuri, zise Phillip şi se opri, cu vocea blândă şi puţin tulburată.

– Phillip, vrei cu adevărat să te căsătoreşti cu mine? întrebă Emily ţinând în continuare mâna dreaptă în mâna lui, în timp ce cu braţul stâng îi înconjura gâtul. Ne *cunoaştem* cu adevărat unul pe celălalt?

– Emily, o, dulce Emily! Phillip o cuprinse cu mâna pe după ceafă şi o sărută pe frunte. Tu eşti diferită, Emily Canton. Bineînţeles că vreau să mă căsătoresc cu tine. Dar trebuie să-mi păstrez convingerile. Nu-mi pot lăsa logodnica să se ducă în hotelul unei persoane de culoare sau să lucreze cu o croitoreasă de culoare. Oamenii vorbesc. Dăunează afacerilor.

– Nu mă voi răzgândi. Domnişoara Hayes – Taffy – îmi va face rochia. Phillip, e frumoasă! Cea făcută de doamna Caruthers e oribilă!

– Dacă nu-ţi pasă de mine sau de tine, gândeşte-te măcar la domnişoara Hayes şi la bătrânul Gaston.

Phillip îşi lăsă mâinile în jos, dându-i drumul lui Emily.

– Oamenii vor crede că încalci legea, poate chiar că îi stârneşti pe negri împotriva albilor.

---

* Este vorba despre Hotarârea Curţii Supreme a Statelor Unite, din 1868, de a legitima segregarea şi legile discriminatorii ale statelor sudiste. (n.tr.)

– E absurd. De ce aș face așa ceva?

– Te-ai dus la o întrunire a sufragetelor, nu-i așa?

– Votul nu presupune să stârnești revolte, replică Emily în timp ce se foia prin cameră. Ce au oamenii ăștia?

– Nimic. Pur și simplu ne place să trasăm niște granițe și trebuie să ne gândim la comunitate și la binele suprem. Phillip și Emily Saltonstall pot face pași mari în Birmingham, *dacă* joacă jocul așa cum trebuie.

– Îmi pare rău, Phillip. Nu mi-am dat seama cât de mult te va afecta pe tine și afacerea ta.

Emily își așează capul pe umărul lui, în timp ce el o mângâie pe spate.

– N-am să mă mai duc la hotelul Gaston.

– Ce fată bună am! exclamă Phillip, apoi îi ridică bărbia cu vârful degetului și își trecu ușor buzele peste ale ei. Am venit supărat, dar, Emily, tu mă faci să uit de mine!

Emily se feri de un al doilea sărut, lipindu-și obrazul de pieptul lui. În compania croitoresei, Emily văzuse ce înseamnă un colțișor de rai pe pământ și nu avea de gând să se abată de la drum. Dacă ea nu putea să se ducă la Taffy, atunci îl va pune pe Big Mike să o aducă pe Taffy aici. Pe Highland Avenue.

Capitolul doisprezece

Charlotte

Charlotte se trezi dintr-un somn zdravăn. Dădu la o parte aşternuturile şi se duse în bucătărie să-şi ia un pahar cu apă. Când se întoarse în cameră, se târî în pat, ţinând paharul în mâini, şi se uită lung la rochia agăţată în colţ.

Clipi des, alungându-şi somnul fără vise, şi scrută camera întunecată. Strălucirea luminilor oraşului ardea printre marginile jaluzelelor, înrămând în aur fereastra dormitorului.

Dar, în mod straniu, rochia părea să aibă propria energie luminoasă. Charlotte îşi aşeză pernele la spate şi continuă să privească rochia. Probabil doar îşi închipuia că avea propria strălucire. Poate că lumina se reflecta din oglindă pe veşmântul imaculat.

Dar rochia era agăţată pe manechinul din colţ, departe de fereastră. Departe de oglindă sau de orice altă sursă de lumină.

Charlotte sorbi o gură de apă. Fără-ndoială, Tim arăta ca un puşti prins că a spart cu bâta sau mingea fereastra vecinilor, în clipa în care Charlotte ridicase rochia din sac.

Un val de emoţie îi împăienjeni ochii. Chiar *nu* voia să se căsătorească cu ea. Dar Charlotte avea acum un scop. Să afle pentru cine era făcută rochia.

Data viitoare când bărbatul în violet avea să mai intre în magazin, *dacă* va mai intra vreodată în magazin, Charlotte avea de gând să se năpustească asupra lui.

– Care-i povestea ta, rochiţo? şopti Charlotte. De unde eşti şi de ce m-ai căutat pe mine? O fată orfană care caută o altă fată orfană?

Se ridică din pat şi se aşeză pe podea, trecându-şi degetele peste materialul mătăsos, simţindu-se de parcă şi-ar fi făcut o prietenă nouă.

Cufărul vechi, omul în violet, rochia magică de aur. Se întâmpla ceva. Dar ce?

– Ajută-mă să-ți găsesc mireasa!

Charlotte se rezemă de piciorul patului. În cameră persista parfumul lui Tim. Își lăsă capul pe spate ca să-l inspire îndelung, dar aroma florală nu era a lui Tim. Plutea în aer, chiar în dreptul nărilor ei. Grea. Uleioasă. Neprihănită.

– Bine, Doamne, ce se întâmplă?

Charlotte își trase genunchii la piept și așteptă.

Prima oară auzise că Dumnezeu e tatăl ei ceresc la o adunare a tineretului, la biserică, pe când avea șaisprezece ani, la patru ani după ce murise mama. Crescând fără tată, crezuse că e imposibil și improbabil să mai aibă vreodată pe cineva căruia să-i spună tată.

Dar, în ultima seară a întrunirii, când cel care le vorbea tinerilor L-a numit pe Dumnezeu Tată, ceva s-a schimbat în sufletul lui Charlotte. Și a simțit același parfum care plutea acum în cameră.

Numai că atunci mirosul fusese mai dens, mai greoi și aproape c-o doborâse la pământ. S-a agățat de fata de lângă ea ca să nu se prăbușească. Când a reușit să gândească limpede, a înțeles că Dumnezeu e Tatăl ei și a *crezut*. Nici n-ar fi putut să-și imagineze un tată mai grozav.

Dar apoi, următorul vorbitor a urcat pe scenă și a spus că singura cale de a ajunge la Tatăl Ceresc era să crezi în Iisus și în Cruce. *Nimeni nu vine la tatăl altfel decât prin Mine.*

Această opțiune nu a încântat-o deloc pe Charlotte. Iisus? Crucea? Sângele și moartea? Nu era pentru ea.

O pală rece, de la aparatul de aer condiționat, o făcu pe Charlotte să tresară și să se-ntoarcă la realitate. Aprinse veioza și își puse paharul cu apă pe noptieră. Nu se mai gândise demult la seara acelei adunări a tineretului. Era, însă, o amintire prețioasă.

Când pastorul tinerilor, Tony, și-a încheiat mesajul cu „Iubirea pentru Iisus" și a întrebat dacă dorea cineva să Îl cunoască, Charlotte s-a repezit spre altar. Și-a închis ochii, și-a oprit gândurile și a alergat, nemaiauzind nimic altceva decât bătăile propriei inimi.

N-avea idee ce înseamnă *mântuit*. Nici nu-i păsa. Tot ce știa era că simte pasiunea bubuitoare din piept, tremurul frenetic din picioare și faptul că *Dumnezeu* era tatăl ei. *Bună, Iisus, arată-mi calea!*

A sorbit mântuirea din acea vară, a devorat-o, a trăit realitatea iubirii şi a *dorinţei* lui Dumnezeu pentru ea. Avea un tată!

Iar Crucea pe care o dispreţuise odată era dovada numărul unu a iubirii extraordinare a lui Iisus pentru ea.

– Hei, rochiţo, tu Îl cunoşti pe Dumnezeu?

Râse încet, întinzându-şi picioarele peste marginea patului, astfel încât vârfurile degetelor atinseră luciul mătăsos al rochiei.

– Nu, cred că nu.

Rochia îi părea însă vie. Deja o iubea, deşi nu înţelegea de ce îi căzuse în braţe tocmai ei. Sau de ce omul în violet îi înmânase un act de vânzare pe care era deja ştampilat SALVAT*.

Magazinul se linişti, miercuri, după aglomeraţia de la ora prânzului şi după o întâlnire, în pauza de masă, cu o viitoare mireasă şi cu domnişoara ei de onoare. Charlotte mâncă jumătate de sendviş la birou, în timp ce-şi plătea online facturile şi îşi verifica e-mailul.

Uşa bucătăriei se trânti de perete. Charlotte îşi ridică privirea şi ascultă, atentă.

– Eu sunt.

Cadenţa moale a vocii lui Bethany.

– Am adus câteva rochii înapoi. Croitoreasa se înclină la uşa biroului lui Charlotte. – Rochia lui Tawny e gata, plus două ale domnişoarelor ei de onoare.

– Eşti cea mai bună, Beth! zise Charlotte şi zâmbi. Ia zi, care sunt şansele ca o rochie să se potrivească cuiva fără să fie modificată?

– E posibil. Dar, în lumea rochiilor de mireasă, ceva cât de mic tot se schimbă. Corsajul, tivul, se adaugă căptuşeală. Ştii cum stau lucrurile. De ce întrebi?

– Dar se poate ca o rochie să rămână în stare perfectă aproximativ o sută de ani? Se întâmplă aşa ceva?

Bethany se sprijini de tocul uşii şi râse.

– Ce te-a apucat, Char? O sută de ani? întrebă, ridicând din sprâncene. Pe bune? Depinde cum a fost păstrată, dar, şi să fi fost

* În original, *redeemed*, care înseamnă şi „mântuit”. (n.red.)

bine păstrată, există o șansă destul de mare să se fi zdrențuit sau să se fi îngălbenit ceva.

– Mda, așa m-am gândit și eu.

Charlotte se roti cu scaunul spre poșeta ce se ițea din sertarul de jos al fișetului.

– Poți să faci unul la fel? o întrebă, ridicând plicul de mătase pe care Tim îl găsise în cufăr. Aș vrea să vând așa ceva.

Bethany își așeză mai bine maldărul de rochii din brațe și întinse mâna după săculețul alb.

– Nu se mai găsește așa ceva. E un stil foarte vechi. De unde l-ai luat?

– Era în cufărul vechi. Împreună cu o rochie în stare perfectă. Care n-a fost modificată niciodată. Cel puțin, din cât pot eu să-mi dau seama.

– N-a fost modificată niciodată? Atunci, probabil n-a fost niciodată purtată. Ai zis că e în stare perfectă?

– De parcă ar fi fost făcută ieri.

Bethany zâmbi, dar Charlotte citi pe buzele ei un „imposibil" nerostit.

– Atunci probabil că *a fost* făcută ieri. Dar din astea pot să fac, sigur. Câte vrei?

– Hai să facem zece, pentru început. De diferite culori. Modifică, eventual, modelul pentru mirese și domnișoarele de onoare, mama miresei, mama mirelui. Le voi arunca acolo, împreună cu rochiile. Ce-ar fi să le faci și niște monograme, să arătăm ce putem face cu ele?

– S-a făcut! zise Bethany și ridică plicul în lumină. Destul de frumoasă lucrătura! De fapt, e o cusătură deosebită. De unde ziceai că l-ai luat?

– Din cufărul vechi.

Îl lăsă pe Tim la o parte. Charlotte nu avea chef să discute problema. Oricum, va avea de dat destule explicații când îi va povesti lui Dixie.

– E ceva aici.

Degetele lui Bethany se plimbau peste fundul plicului.

– Serios? Noi, hmm, eu m-am uitat, dar n-am găsit nimic.

Charlotte luă punguța pe care i-o întindea Bethany și trase de șnurul din capăt.

Vârându-şi mâna în pungă, Charlotte dădu de o plăcuţă metalică rece. Când o trase afară, pe degete i se legăna un set de plăcuţe de identificare.

– Nu mă aşteptam la aşa ceva! zise Bethany şi se întinse să vadă plăcuţele. Tatăl meu a fost în Vietnam. I-am văzut plăcuţele de zeci de ori, iar astea arată exact ca ale lui.

– Oare ce caută în plic?

Charlotte se duse mai aproape de lumină ca să cerceteze numele gravat.

– Habar n-am! zise Bethany, recuperă plicul şi se retrase din birou. Duc astea sus. Trebuie să dau o fugă să-mi iau copiii, dar mă voi apuca din seara asta să fac nişte replici după plicul ăsta!

– Da, mulţumesc, Beth!

Charlotte se aşeză la birou, cu plăcuţele, reci şi netede, răsfirate în palmă.

Joel Miller
12711960
USMC – M
Protestant

Soldatul avea un nume. Şi, pentru o clipă, rochia avu un nume şi ea. Charlotte strânse medalioanele între degete, iar ochii i se umplură, pe neaşteptate, de lacrimi.

Joel Miller. El să fi fost soţul femeii care purtase rochia? Iar ea să fi fost TH? Şi să fie aşa, oare cum ar putea Charlotte să afle?

Inima îi tresăltă de bucurie. Dumnezeu îi ascultase rugăciunea. O călăuzea ca să poată împlini destinul rochiei.

Dixie intră îmbujorată, cu părul răvăşit de vânt, făcând-o pe Charlotte să tresară şi să se desprindă din reveria sa.

– Îmi iubesc bărbatul! zise Dixie suspinând şi lăsă poşeta să cadă pe fişet. A fost atât de drăguţ, la prânz, să-mi spună cât de mult apreciază că-i suport programul şi că sunt alături de el, că mă descurc fără mărunţişurile obişnuite şi nu mă plâng. I-am spus: „Mda, ei bine, bucură-te că volanul maşinii nu poate să mă citeze!”

Dix se aplecă peste birou și luă o înghițitură din sticla cu apă a lui Charlotte.

– Ce-ai în mână?

– Plăcuțe de identificare. Charlotte ridică mâna și le lăsă să cadă în fața lui Dixie. Erau în plic.

– Știi, lui Jared nu-i venea să creadă că ai deschis cufărul cu un ciocan și-o șurubelniță, îi spuse Dixie și se apucă să cerceteze medalioanele.

– Bethany a zis că plăcuțele sunt exact ca ale tatălui ei. A fost în Vietnam.

– Aha. Cum ai deschis cufărul?

– Mă-ntreb cine e Joel Miller...

– Și eu. Cum ai deschis cufărul?

– Cu ciocanul și șurubelnița, exact cum a spus Jared.

– Charlotte, Jared știe al naibii de bine că n-aveai cum să deschizi cufărul ăla cu un ciocan și-o șurubelniță!

– Tim. Ok.

Dixie putea fi atât de neînduplecată!

– A venit Tim și a tăiat încuietoarea.

– Tim, adică tipul care te-a părăsit?

– Tim, adică prietenul meu. Nu Tim, logodnicul ticălos și rău. Prietenul meu Tim are unelte. Unelte adevărate.

– A fost acolo când ai găsit rochia?

Un rânjet îi răsări lui Dixie pe vârful buzelor. Și o sforăitură fină îi umflă nările.

– Păi, n-am știut...

Charlotte citi din nou plăcuțele. *Cine ești tu, Joel Miller?* Oare mai trăia? Dacă mai trăia ar fi avut... între șaizeci și șaptezeci de ani? Asta, dacă fusese în Vietnam.

– Ce ironie dulce, spuse Dixie! Tim și-a ajutat fosta logodnică să descopere o rochie de mireasă ascunsă. Ce-a zis?

– Nimic. Arăta un pic panicat, până când l-am asigurat că nu e un complot ca să-l fac să se-ntoarcă la mine.

Charlotte începu să se joace cu medalioanele.

– Deși părea un pic cam dezamăgit, adăugă Charlotte.

– Că n-ai pus la cale un plan măreț ca să-l recucerești? Doamne, Dumnezeule, ce impresie bună are Tim Rose despre el însuși! zise

Dixie şi mai luă o înghiţitură din apa lui Charlotte. Crezi că Joel Miller ăsta are vreo legătură cu rochia?

– Poate, dar, dacă a fost în Vietnam în tinereţe, asta înseamnă că a fost mire în anii şaizeci, iar rochia aia nu e o rochie din anii şaizeci. Toată dimineaţa am căutat pe Google rochii de mireasă şi nu-mi dau seama ce model e, nici în ce epocă a fost făcută. Nu se potriveşte cu stilul din 1912. În anii 1910 femeile purtau rochii împodobite, cu dantelă şi guler înalt şi cu trene lungi. Altele purtau rochii simple, cu tivul până la vârful pantofilor şi cu văl lung, din tul. După ce Bethany şi cu mine am găsit plăcuţele de identificare după-masă, am căutat rochii din anii patruzeci până în anii şaizeci, dar rochia mea e prea... prea... , încercă Charlotte să explice şi pocni din degete. Bogată? Nu găsesc alt cuvânt.

Îşi privi prietena.

– Dix, e o rochie splendidă! Aşteaptă s-o vezi!

– Miresele de după Primul Război Mondial nici nu purtau plicuri. Îmi aduc aminte câteva lucruri de la cursul de materiale textile de la Universitatea din Ohio. Şi cele mai multe femei nu purtau rochie din mătase sau satin. Purtau muselină ori bumbac sau chiar caşmir. Mătasea şi satinul încep să fie folosite la nunţi abia din anii cincizeci, după al Doilea Război Mondial.

Dixie scoase capul pe uşa biroului lui Charlotte ca să arunce o privire prin magazin.

– Bună, Bethany! Pa, Bethany! Fata asta e ca vântul, se strecoară pe-aici, când înăuntru, când afară.

– Ne va face plicuri, ca să le dăm odată cu rochiile.

– Genial, şefa! Deci ai probat-o?

– Rochia? Nu. Şi nici n-am de gând!

– Glumeşti! Serios? Cum poţi să te abţii? Eu am un chef teribil s-o încerc şi sunt deja măritată!

Dixie întinse mâna după apa lui Charlotte, dar aceasta apucă sticla şi dădu din cap, arătând spre minifrigiderul din colţul biroului.

– Ştii că avem un frigider plin cu apă, nu?

Cu un oftat şi dându-şi ochii peste cap, Dixie se aplecă să deschidă minifrigiderul.

– De ce nu vrei s-o probezi?

– Aşa.

– Cum adică așa?

Charlotte răsucea plăcuțele în mână, iar lacrimile-i încețoșară ochii, pentru o clipă.

– N-am s-o probez. Dacă n-a purtat-o nimeni, niciodată? Dacă e făcută pentru o singură mireasă specială? N-am s-o stric.

– Cu siguranță cineva a probat-o, mai ales dacă afurisita asta de rochie e veche de nouăzeci sau o sută de ani.

– Treaba mea e să găsesc femeia pe care o caută rochia.

Charlotte nu reușea să-și explice venerația sfântă, aparte, pe care o nutrea pentru rochia asta. Merita tot respectul ei. Merita mai mult decât o mireasă imatură care s-o probeze, cu o strâmbătură din buze, cu un disprețuitor „Nu, nu e de mine". Nu, instinctele lui Charlotte o vor călăuzi spre mireasa potrivită.

– O să cauți acul în carul cu fân, dar, dacă cineva poate să găsească o mireasă potrivită pentru rochia asta, atunci tu ești aceea. Dixie o strânse de umăr pe Charlotte, apoi desfăcu sticla de apă. Între timp, ce putem afla despre plăcuțele de identificare?

– Înapoi la Google, spuse Charlotte!

Motorul de căutare furniză un răspuns rapid. Cu siguranță, plăcuțele nu erau din Primul Război Mondial. Nici din al Doilea Război Mondial – acelea erau crestate.

– Ultimele plăcuțe crestate au fost emise în 1964. Ale lui Joel Miller nu aveau crestătură, așa că se prea poate să fie din ultimii ani ai războiului din Vietnam.

Charlotte tastă „Joel Miller" în bara de căutare. Era un început. O listă de nume țâșni pe ecran. Charlotte trecu peste un avocat din New York, un politician, un actor. Pe cine sau ce căuta de fapt, ce se aștepta să găsească?

Clopoțeii de la intrare răsunară și Dixie se duse spre ușă.

– Mai caută, zise ea! Mă ocup eu de clienți.

Charlotte detalie căutarea. „Joel Miller+Birmingham." Google îi întoarse o listă de nume. După ce răsfoi câteva pagini, își mai perfecționă căutarea un pic.

Joel Miller+USMC+Vietnam+Birmingham

Descoperirea plăcuțelor ridicase o mulțime de întrebări. Cum ajunseseră ele să fie înghesuite într-un plic de mireasă? Oare Joel își lăsase baltă mireasa înainte de nuntă? Charlotte își imagină o

mireasă supărată și rănită, îndreptând o lampă de sudură spre încuietoarea cufărului.

Dacă era așa, atunci fusese rochia purtată vreodată? Și cum fuseseră încuiate înăuntru plăcuțele?

Primul rezultat furnizat de Google era The Wall, un site comemorativ dedicat veteranilor din Vietnam. *O, Joel Miller, aici ești?*

Charlotte intră pe site, cu degetele împiedicându-i-se pe tastatură, când scrise numele lui Joel, numărul matricol și statul. Un fior de gheață îi cuprinse inima, apoi i se furișă mai jos, până-n pântec.

Ținându-și respirația, cu degetele lipite pe buze, așteptă rezultatele căutării. Când apărură, ochii i se împăienjeniră.

Joel C. Miller, Corpul de Marină, locotenent, 02, 22 de ani, născut la 4 septembrie 1946 în Birmingham, Alabama. Data morții, 14 aprilie 1969.

O, Joel Miller!

Și era...

Căsătorit.

Cuvintele de pe ecran începură să i se amestece în fața ochilor. Inima lui Charlotte începu să bată din ce în ce mai repede, când dădu click pe fila cu informațiile despre el. Începuse serviciul militar pe 11 septembrie 1968. Pe 14 aprilie 1969 murise în Quang Tri, în Vietnamul de Sud, sub focul inamicului... căzut la datorie în lupte la sol, trupul nerecuperat.

Nerecuperat. Nu a fost... Recuperat. Ce însemna asta? Se rătăcise, fusese lăsat să moară singur? Sfârtecat în explozie, astfel încât a fost imposibil să...

Îndurare, îndurare, îndură-te, Doamne!

Un alt buton o conduse la un grup de postări pentru Joel C. Miller, din partea prietenilor, familiei și a camarazilor din Marină.

„Am fost acolo în ziua în care ai murit. Îmi voi aminti veșnic de tine, JC. *Semper Fi*[*]."

„Mă gândesc la tine, Miller. Îți mai aduci aminte când am câștigat campionatul de baseball în ultimul an la Universitatea din Carolina de Nord, chiar înainte să ne înrolăm la Marină?"

---

[*] *Semper Fidelis*, „Întotdeauna credincios", în lat. în orig. – motto al Marinei SUA. (n.tr.)

Dixie se întoarse, se sprijini de birou, lângă ecranul computerului lui Charlotte, şi se aplecă să vadă. Coada de cal i se legăna în jos pe umăr.

– Ai găsit ceva?

– A fost ucis, zise Charlotte ridicând privirea spre Dix. Şi a fost însurat.

Dixie îşi îndreptă spatele, iar ochii îi străluceau.

– Ea a pus rochia în cufăr şi l-a sigilat!

– Aşa mă gândesc şi eu. Ascultă aici la biografia lui, Dix! Joel a făcut parte din Societatea Onorurilor Militare, la Universitatea din Carolina de Nord, din Societatea Semper Fidelis şi din Teaca şi Sabia. Un jucător de baseball recrutat.

– E şi-o poză?

– Nu, nu e nicio poză.

Lui Charlotte, însă, deja începuse să-i fie dor de un om pe care nu-l întâlnise niciodată, imaginându-şi un soldat al Marinei, cu trăsături pronunţate, tăioase, şi cu privire de oţel.

Răsfoind paginile de mesaje, cu ochii plini de lacrimi, căuta un indiciu cât de mic legat de femeia care se poate să-l fi iubit. Cea care îi băgase plăcuţele de identificare într-un plic de mătase, înainte să le închidă pentru totdeauna în cufăr.

Pe ultima pagină nu erau decât trei postări, iar una dintre ele i-a atras atenţia. Data din urmă cu trei săptămâni, pe 14 aprilie, la comemorarea zilei în care murise Joel Miller.

„Au trecut mai bine de patruzeci de ani, dar eu încă mă gândesc la tine. Nu te-am uitat. Mi-e dor de tine, Joel C! Nu sunt sigură că inima mea s-a vindecat vreodată. Cu dragoste, Soţia Ta."

– O, Doamne, a postat un comentariu! Dixie se trase un pas în spate, oftând. Uau, îţi dai seama? Îi dădu un şerveţel lui Charlotte, peste umăr. Războiul e oribil, adăugă Dixie.

– Moartea, în general, e oribilă.

Charlotte îşi şterse lacrimile de sub ochi şi se uită lung la ecran, în timp ce îi trecu prin minte o constatare rece şi gravă.

– Dix, 14 aprilie e ziua în care m-am dus pe munte să mă gândesc la ale mele şi am ajuns la licitaţia Ludlow!

– Ziua în care ai cumpărat cufărul!

Charlotte îşi abandonă scaunul, cu gândurile aşezându-i-se zgomotos la locul lor.

– Deci, această văduvă, îndurerată de peste patruzeci de ani, postează pe pagina lui Joel în aceeaşi zi în care eu cumpăr cufărul în care e o rochie de mireasă, poate chiar rochia ei de mireasă, cufărul cu plăcuţele astea de identificare închise înăuntru!

– Tocmai m-au trecut fiorii, zise Dixie cutremurându-se şi frecându-şi braţele.

– A lăsat o adresă de e-mail?

Întoarsă la computer, Charlotte se uită din nou la postarea femeii. Da, lăsase o adresă de e-mail.

Charlotte dădu click pe link şi tastă: *Aţi sudat un cufăr acum patruzeci de ani, cu plăcuţele de identificare ale lui Joel înăuntru?*

– Charlotte, opreşte-te, nu poţi să faci asta!

Dixie îi trase lui Charlotte mâna de pe tastatură.

– S-ar putea să nu vrea să primească veşti de la tine. Sau să-i trezeşti amintiri despre Joel. A pus plăcuţele în cufăr şi l-a sudat cu un motiv anume.

– Atunci de ce a postat recent pe pagina lui? E clar că nu-i e teamă să se gândească la el sau să citească despre el, zise Charlotte şi se uită în sus pe pagină, până la ultima postare, de dinaintea celei semnate „Soţia Ta". De mai bine de un an nu mai vizitase nimeni pagina. *Ea* a postat acum trei săptămâni, argumentă Charlotte şi se întoarse la e-mailul ei. Cred că şi-ar dori să poată intra cumva în legătură cu el. Îi e dor de el. Rochia a fost probabil a mamei sau a bunicii ei, iar ea a purtat-o la nunta lor.

– Da, apoi el a murit şi ea a ferecat toate amintirile lor în cufăr. Charlotte, doar pentru că a postat, asta nu-nseamnă că vrea ca tu să-i dezgropi trecutul! Care pare, pe deasupra, şi unul dureros!

Charlotte oftă şi se lăsă pe spate, privind în sus spre Dixie.

– Nu-mi place deloc când ai dreptate, recunoscu ea, apoi îşi trecu degetele prin păr şi se uită lung la ecran. Trebuie să-l trimit, Dix!

– Ştiu că trebuie.

Charlotte apăsă pe Trimitere. Tot ce avea de făcut acum era să aştepte. Şi să se roage să nu fi deschis un mormânt ferecat şi să nu trezească amintirile unei inimi sfărâmate.

Capitolul treisprezece

Aroma de usturoi și busuioc a persistat în apartament mult timp după ce Charlotte și Dix au stat la masa pe care rămăseseră acum bolurile goale de spaghete și salată. Dixie plecase apoi la un film cu sora lui Jared.

– Sigur nu vrei să vii?

– Nu, mulțumesc. Ultima oară când am ieșit undeva cu tine și cu Sally, ironiile voastre tăioase m-au făcut bucăți.

Charlotte făcu repede curat în bucătărie, apoi își pregăti un ceai și se duse în living. Adusese manechinul din dormitor și îl așezase lângă canapea. Stând lângă el, îndreptă telecomanda spre televizor și îi dădu drumul.

– Acesta este un televizor, rochițo! Ai mai văzut un televizor până acum? Transmite o grămadă de prostii, în zilele noastre.

Charlotte navigă prin câteva canale, schimbând de la filmele ce aveau în rolul principal tocilari care cuceream sentimentele unor femei superbe, cu un decolteu perfect, nerealist.

Din când în când, privirea îi fugea către rochie. Ar fi putut să jure că se mișca. Și chiar că strălucește. Oprind televizorul, Charlotte se așeză cu fața la rochie, cu picioarele încrucișate pe canapea.

– Ce e? Spune-mi povestea țesută în firele tale!

Email-ul ei către soția lui Joel Miller fusese întors de MAILER-DAEMON. Lucru pe care Charlotte îl găsise ciudat, pentru că adresa fusese postată cu doar trei săptămâni în urmă.

„Soția Ta" își ștersese, oare, contul așa de repede după ce postase?

Charlotte sorbi din ceai, restrângându-și opțiunile, căutând alte căi prin care să afle cine îl iubea și îi ducea lipsa locotenentului Joel Miller.

Ca și cum ar fi încercat să obțină o imagine cât mai completă a puzzle-ului, Charlotte atârnase plăcuțele la gâtul manechinului. Se odihneau pe faldul de mătase care decora decolteul.

Dându-se jos de pe canapea, se așează lângă manechin, umăr la umăr, mișcându-și degetele de la picioare sub poale. Fusta îi ajungea până la vârfurile degetelor.

Poate, dacă ar încerca-o, i s-ar potrivi. Poate. Dar nu îndrăznea. Inima ei nu avea nevoie să se agațe de speranța unei nunți sau a unei rochii uimitoare, cu o poveste în sine. Charlotte plecă de lângă rochie. Era probabil la a doua sau a treia generație, transmisă din mamă-n fiică. Modelul atemporal și țesătura rezistentă erau incredibile!

Îi trebuia un alt indiciu. Charlotte însă nu se pricepea la mistere. Nu-i plăceau deloc jocurile. Mamei îi plăceau, pentru că mama le și câștiga întotdeauna.

Ar putea să-i ia la rând pe toți Millerii din cartea de telefon a orașului Birmingham. Nu era exclus să-i ia luni de zile să-i sune pe toți. Erau probabil peste o mie de Milleri îngrămădiți pe patru pagini. Evident, căutase mai întâi un Joel Miller sau Joel C. Miller. Poate era printre ei unul mai în vârstă sau un fiu cu același nume. Nu exista însă niciun Joel Miller în tot comitatul Jefferson.

Oooo, ar mai putea fi ceva în cufăr? Charlotte se grăbi în camera ei și îngenunche pe podea. Dădu la o parte hârtiile de împachetat, una câte una, netezindu-le, împăturindu-le și așezându-le unele peste altele. Pipăi tot fundul lăzii, așa cum făcuse și Tim, ciocănind în laturile din cedru neted și parfumat.

Când văzu că nu găsește nimic, o sună pe Bethany.

– Mai era ceva în plic?

Nu, nu mai era nimic. Charlotte căută în sacul de in în care găsise rochia. Nimic. Scutură sacul cu înverșunare, ca și când ar fi vrut să înfrângă voința fibrelor ce păreau să-i ascundă dinadins răspunsurile. Apoi, dintr-un imbold, băgă mâna până la fund și întoarse sacul pe dos.

O carte de vizită dreptunghiulară zbură în zigzag și ateriză pe piciorul ei. Era de un roz pal, cu petale de magnolii presate la colțuri și litere în relief pe mijloc. *Celebrele plăcinte ale doamnei Lewis, 2nd Avenue North. Centrul comercial, Birmingham*

Doamna Lewis. Charlotte își trecu degetele peste litere. Știa unde e. Tim renovase minunat clădirea de pe colț, în care funcționase cândva compania care făcea plăcinte.

O transformase într-o clădire de birouri, cu apartamente la etaj. Charlotte fusese la un pas să cumpere acolo, înainte să-și găsească casa din Homewood.

Îl apelă automat pe Tim, fără să se gândească la costuri sau implicații. Avea nevoie de răspunsuri. Să pună asta la punct.

– Știi clădirea aceea de pe 2nd Avenue pe care ai renovat-o? Mi-ai arătat-o când am mers pe jos în centru de Anul Nou.

Fusese o noapte amuzantă, a șasea lor întâlnire, dar primul sărut. Când stăteau sub un șirag de lumini roșii, albastre, verzi și portocalii.

– Mi-aduc aminte, îi răspunse el dregându-și vocea.

– Nu era pe vremuri o plăcintărie acolo?

– Da. Celebrele plăcinte ale doamnei...

– Lewis. Exact! Gert tot vorbea despre ele.

– Bunica mea a lucrat acolo după ce a absolvit liceul. Familia Lewis avea și brutăria Lewis. Dar de unde interesul acesta subit pentru doamna Lewis?

– I-am găsit cartea de vizită în cufăr. În sacul de in, zise Charlotte fluturând cartea de vizită prin aer de parcă Tim ar fi putut s-o vadă.

– Se îngroașă gluma.

Acum, Tim părea relaxat, binedispus.

– O, Tim, îmi pare rău! Nici măcar nu te-am întrebat dacă ești ocupat. Ești ocupat? Charlotte se aruncă pe pat. Distrusă sau nu, atunci când vorbea cu el, se simțea de fiecare dată în largul ei.

– Ți-aș fi spus dacă eram. Deci tu crezi că rochia a fost a doamnei Lewis?

– Bună întrebare! A fiicei sau a nepoatei sale. O, și am și niște plăcuțe de identificare.

– Plăcuțe de identificare?

– Știu, e o nebunie. Le-am găsit în plic.

Charlotte îi povesti pe scurt lui Tim, iar el fluieră și spuse:

– Uau, e incredibil! Când am căutat eu, n-am găsit nimic. Ciudat!

– Tim, crezi că poți să afli cine a fost ultimul proprietar al plăcintăriei? Sau cine ar fi putut lucra acolo? Există ceva la arhivele primăriei?

– Mda, sunt destule informații despre cumpărări și vânzări la arhive. Lasă-mă să văd ce pot face.

– Ești eroul meu. Dă-mi de veste!

Chiar și în glumă, „ești eroul meu" imprima o greutate pe care nu avusese de gând s-o dea vorbelor sale. Tuși, își lăsă piciorul să alunece peste parchetul bine lustruit, din lemn masiv, și se gândi să pună capăt repede conversației.

– Mersi. Sună-mă dacă afli ceva. Sau trimite-mi un e-mail. Nu e nicio grabă. Știu că ești ocupat.

– Mă uit mâine.

Închizând, Charlotte se întoarse în living și vârî cartea de vizită cu adresa plăcintăriei în cordonul lat, strâns pe mijloc. Se aruncă pe canapea și îndreptă telefonul spre rochie.

– Am să te ajut să-ți găsești drumul spre casă. Stai să vezi!

Emily

În camera de cusut de la etaj a casei Canton, Emily stătea pe un scăunel, în pantalonași bufanți și corset, în timp ce Taffy Hayes îi trecea peste cap rochia încă neterminată. Mama stătea de pază, cu brațele încrucișate și buzele strânse.

Ferestrele dinspre apus erau aprinse de soarele glorios aflat la apus, încălzind atmosfera răcoroasă, de octombrie, din odaie.

– Mi-e drag să văd materialul pe pielea unei fete. Mâinile subțiri și închise la culoare ale lui Taffy încrețeau materialul și înfigeau acele cu multă pricepere. Cum vi se pare, doamnă Canton? Satinul acesta ivoriu se potrivește de minune cu nuanța pielii și cu castaniul intens al părului.

Taffy vorbea atât de respectuos, de amabil și de blând! Nu ca femeia aceea zgomotoasă și arogantă, Caruthers.

Când Taffy se dădu la o parte, Emily își zări reflexia în oglindă. Rochia, rochia ei de mireasă, prindea viață! Exact așa își imaginase ea că va arăta ca mireasă. Rochia era atât de delicată și ușoară pe umeri! Gulerul rotund i se așeza chiar sub claviculă. Nu îi venea până sus, sub bărbie, încercând cu disperare să îi taie respirația.

Fusta, ori ceea ce improvizase Taffy până acum, abia îi atingea pantofii în față, în vreme ce în spate se prelungea cu o trenă micuță.

– Am de gând să adaug două volane peste fustă, uite așa, arătă Taffy suprapunând niște bucăți de material. Un fel de fald, ca să dau fustei personalitate și volum. M-am gândit că o talie înaltă îți va accentua silueta, zise ea zâmbind ușor, și o voi coase cu perle.

– Și corsajul?

Tonul condescendent al mamei atrase o privire tăioasă din partea lui Emily.

– Din același material ca fusta, dar cu dantelă. Mânecile vor fi din dantelă și mătase. Măi, să fie, doamnă Canton, domnișoara Canton e la fel de drăguță ca o fată Gibson*, ba chiar mai drăguță, zic eu, cu părul ăsta des și silueta ca o clepsidră.

– Rochia e minunată, Taffy, spuse mama. Din ce se vede.

– Mă bucur că vă place. N-am mai lucrat de mult pentru..., începu Taffy ţuguind buzele. Pentru o nuntă.

– Ce fel de culoare au rochiile pe care le lucrezi pentru miresele de culoare, Taffy?

– Emily! făcu mama și își îndreptă brusc umerii, dând drumul brațelor încrucișate.

Emily își privi mama în oglindă.

– Nu vreau să fiu lipsită de respect. Dar n-am mai fost niciodată în preajma unei fete de culoare.

– Fetelor de culoare care-și permit o rochie de mireasă, și nu-s multe, le plac satinul alb sau taftaua. Unele aleg ivoriul. Cele mai multe se mărită în rochiile de mers la biserică. Dacă au ceva bani, s-ar putea să se mărite într-o ținută nouă.

Nu exista invidie în vocea ei. Doar o hotărâre, o certitudine legată de felul în care decurgea viața pentru fetele de culoare din Birmingham.

– Majoritatea fetelor sărace din orașul acesta se mărită în rochiile de mers la biserică, spuse mama, de parcă ar fi vrut să minimalizeze mărturisirea lui Taffy. Nu e valabil doar pentru cele de culoare.

– Nici n-am zis altfel, doamnă Canton.

---

* Personificare a idealului feminin în epocă, înfățișat în schițele satirice ale graficianului american Charles Dana Gibson (1877–1944). (n.tr.)

Taffy se dădu în spate, măsurând cu privirea materialul sclipitor.

– Domnul Saltonstall o să fie topit când o să vă vadă mergând la altar!

Mama își trecu mâna peste fustă și măsură cu privirea gulerul jos.

– Va ieși mai mult o rochie de seară. Privirea îi coborî la fusta dreaptă. Poate poți să te schimbi în ea la petrecerea de nuntă.

– Mamă, nu...

– Emily, nu-i putem spune acum doamnei Caruthers: „Lăsați, nu mai e nevoie!"

– Caroline Caruthers? E o croitoreasă pe cinste. Am avut aceeași profesoară, pe madam Sinclair.

– Ai auzit, mamă? zise Emily și își trecu mâna peste talia de mătase. Rochia doamnei Caruthers mă face să mă simt de parcă aș purta pe umeri toată greutatea lumii. Mă voi sufoca în ea. Voi leșina în brațele tatei.

– Nu fi așa dramatică, Emily! zise doamna Canton îndreptându-se spre ușă. Taffy, scuză-ne, te rog! Aș vrea să rămân o clipă singură cu fiica mea.

– Da, doamnă.

Taffy se îndreptă spre ușă, cu centimetrul pe după gât, înfigând boldurile în pernuța prinsă în jurul mijlocului.

– Găsești prăjitură și lapte în bucătărie, strigă mama după ea. Spune-i lui Molly că te-am trimis eu!

Când Taffy închise ușa, Emily coborî de pe scăunel.

– Nu, mamă! Știu ce vei spune.

– Atunci de ce te porți așa?

Emily se duse la fereastră și privi afară. Nu era sigură că știe răspunsul. Sub fereastră, în curte, era copacul unde Daniel o luase prin surprindere acum două luni.

De când îl văzuse la Newman's, se mai gândise la el din când în când, amintiri pe care le dăduse la o parte. La următoarea-i răsuflare, Emily știu însă că îi e dor de el. Ceva legat de ziua aceasta, legat de proba cu rochia lui Taffy, îi răscoli dorul de el.

Când o privea pe Taffy și o asculta vorbind, Emily simțea o legătură cu femeia aceea de culoare mai în vârstă ca ea. Mai mult decât o credință comună în Iisus, era un sentiment că se simțea... prinsă în capcană. Întemnițată de societate, de așteptările și dorințele celorlalți.

– Emily.

Mama îi atinse brațul și se aplecă să îi vadă chipul.

– Spune-mi, draga mea, la ce te gândești, de ai expresia asta pe față?

Zâmbind, Emily atinse ușor geamul.

– Îți mai amintești prima dată când ne-am mutat aici, și eu și Howard Jr. am săpat în curtea din spate să facem un fort?

– Cerule, îmi amintesc! zise mama lipindu-și mâinile de obraji. Abia mă înscrisesem la clubul de grădinărit și trebuia să găzduiesc prima mea întrunire. Peluza mea prețioasă și trandafirii erau distruși.

– Eram îngroziți, zise Emily râzând și arătând spre o salcie îndepărtată. Ne-am ascuns acolo, să ne sfătuim dacă fugim de acasă sau nu. Știam că tata ne va bate cu cureaua.

Mama zâmbi.

– N-a fost, însă, cu intenție. Știam că n-a fost.

– I-ai spus tatei că te-ai ocupat tu de noi, iar el doar ne-a aruncat o privire severă la cină și ne-a amintit să ne purtăm frumos, că de-acum trăiam printre altfel de oameni.

– E ceva ce nu putem uita niciodată. Ceva ce trebuie să-ți aduci aminte acum, Emily. Societatea noastră te deranjează? Prietenii noștri?

– Recunosc, mamă, mi se pare că tu și Phillip, și chiar și tata, ați încerca să mă încadrați într-un tipar, astfel încât societatea să mă placă.

Emily se-ndepărtă de la fereastră, cu un foșnet moale de mătase în jurul picioarelor.

– E nunta mea. Vreau să port o rochie care să-mi placă. Nu-mi pasă dacă croitoreasa e cea la care au apelat fetele din familia Woodward sau Campbell. Sau dacă e de culoare.

– Ia ascultă-mă puțin.

– Tocurile mamei tropăiră pe podea când traversă încăperea.

– Vei purta rochia pe care a făcut-o doamna Caruthers și cu asta, basta! De cum se termină nunta, poți să te schimbi în rochia pe care o face Taffy.

Emily se uită în oglindă, oftând. Cunoscuse înfrângerea.

– Mamă, tu ești fericită?

– Mă pui pe gânduri în clipa asta.

Tonul scăzut al mamei îi trăda nemulțumirea.

– Eşti fericită cu tata?

Obrajii mamei se făcură trandafirii.

– Nu par fericită?

– Ţi-a fost vreodată necredincios?

Mama inspiră adânc.

– Cerule, ce întrebări pui, fată! Bineînţeles că nu, zise doamna Canton şi îşi făcu de lucru cu satinul şi mătasea care încă o împodobeau pe Emily. Tatăl tău şi cu mine suntem făcuţi din aceeaşi plămadă. M-a însoţit la balul debutantelor şi de atunci nu cred că a mai existat altă femeie pentru el. Rochia aceasta e chiar frumoasă. Doamne, cred că Taffy a cusut cu fir de aur!

– Crezi că eu sunt din aceeaşi plămadă ca Phillip Saltonstall? El e un bărbat ca tata?

– E un bărbat foarte puternic, dintr-o familie foarte puternică. Sunt foarte mândră şi fericită pentru tine. E o partidă bună. Pentru tine, pentru familiile noastre. Chiar şi pentru Howard Jr. Tu şi Phillip veţi fi un cuplu influent în oraşul nostru. De fapt, vorbeam la clubul de bridge cu Della Branton, iar datorită ţie, ea s-a hotărât să participe la întrunirile sufragetelor cu fiica ei. Dacă viitoarea doamnă Saltonstall crede în votul femeilor, atunci va crede şi ea.

– Ce prostie! Eu am fost la câteva întruniri. Nici măcar nu sunt sigură că susţin votul femeilor. Ar trebui să creadă într-o cauză pentru că aşa îi spune inima, nu pentru că aşa spune viitoarea doamnă Phillip Saltonstall.

Aşadar, acum era responsabilă pentru convingerile şi acţiunile celorlalţi?

– O, draga mea, chiar eşti fiica tatălui tău! se mai domoli mama, zâmbindu-i cu dragoste. Eşti atât de directă câteodată! – zise şi o sărută pe Emily pe obraz. Vei fi foarte fericită cu Phillip. Va fi un soţ minunat. E chiar chipeş, nu crezi?

– Mamă, l-am văzut cu altă femeie.

Mărturisirea eliberă o supapă în inima ei.

– În ziua în care ne-am întâlnit prima oară cu doamna Caruthers, când m-am aplecat pe fereastra de la Loveman's.

De ceva vreme se tot gândise la Phillip şi Emmeline. Seara, scrisorile lui Daniel, ascunse sub pat, parcă o chemau. Dar nu putea să le citească dacă nu voia ca Phillip să aibă o legătură cu altă femeie. Scrisorile de dragoste nu erau acelaşi lucru? Ca şi cum Emily ar fi avut o

legătură cu un alt bărbat? Cu Daniel? Chiar dacă era numai în intimitatea inimii ei?

– Doamne, Emily! Phillip cunoaşte pe toată lumea. Are douăzeci şi opt de ani şi prieteni prin tot oraşul.

– E femeia aceea care a luat parte la petrecerea noastră de logodnă, împreună cu Herschel Wainscot. Emmeline Graves.

– Emmeline Graves? Păi, abia s-a desprins de fustele mamei. Nu te teme. Un bărbat ca Phillip caută o femeie, nu o fetiţă.

– Doamnă Canton, domnişoară Canton! strigă Taffy, de cealaltă parte a uşii. Pot să intru? Dacă domnişoara Molly mă mai serveşte mult cu prăjituri şi lapte cu atâta bunătate, s-ar putea să nu mai plec.

– Da, intră. Suntem gata. Şi-acum, te rog, fă din asta o rochie de recepţie pentru Emily!

Mama se îndreptă spre uşă.

– Mă duc să văd cum stăm cu masa de prânz.

Taffy trecu la treabă, aruncându-i o privire lui Emily când aceasta se urcă pe scăunel.

– Fă din asta o rochie de mireasă, Taffy!

Femeia de culoare lucră un moment în tăcere, înfigând ace şi măsurând.

– În ce situaţie v-aţi băgat, domnişoară Canton?

– Sunt sigură că nu ştiu ce vrei să spui.

– Din când în când, Domnul îmi trimite viziuni noaptea...

– Ca un vis?

– Un vis... da. Văd rochii. Am făcut una pentru fiica domnului Gaston, acum câţiva ani. În noaptea de dinainte să mă vizitaţi, am văzut o rochie. Când m-am trezit, am pus-o pe hârtie. O purtaţi în clipa asta.

– Ce crezi că înseamnă, Taffy?

Emily se aplecă s-o privească atent în ochi, cu inima tremurându-i în piept.

– Chiar nu ştiu. Pot doar să ghicesc că o să ai nevoie de tot curajul din lume ca să porţi rochia asta.

Capitolul paisprezece

Daniel

Era târziu. Vineri seara. După o săptămână lungă și grea la școală, Daniel ajunse la Grădina Italiană, bucuros să-și găsească prietenii adunați la o masă din colț. O porni spre ei, salutându-l din cap pe șeful de sală.

– Daniel! zise Ross dând mâna cu prietenul său. Am crezut că ai uitat de noi, colega!

– La miezul nopții, Ross? Nu găseai și tu o oră mai decentă pentru socializare?

Daniel se așeză, apoi îl salută pe bărbatul din dreapta sa.

– Alex, nu poți să-i bagi mințile-n cap?

– Nu, și având în vedere că tu ai fost mai mult timp prietenul lui, ar trebui să știi mai bine, răspunse Alex zâmbind și bătându-l pe spate pe Daniel. De altminteri, s-a dat drumul la teatru și la simfonie.

Alex făcu semn din cap spre partea din față a restaurantului.

– Toate doamnele drăguțe ar trebui să intre pe ușă, dintr-o clipă într-alta.

– Împreună cu însoțitorii lor, îmi închipui. Daniel abia dacă aruncă o privire la cuplul care intra în restaurant, întinzând, în schimb, mâna spre meniu. Sunt lihnit.

După o săptămână la școală, își petrecuse seara de vineri nu în compania unei doamne frumoase și delicate, ci încercând să-și spele hainele. Era istovit. Însă compasiunea lui pentru sexul „slab", care se ocupa cu asemenea treburi anevoioase, crescuse semnificativ.

Ross îi trase lui Daniel meniul dintre degete.

– Însoțitorii pot fi tați, frați, unchi. Nu mai fi atât de încuiat la minte, Ludlow!

– O să ţin minte asta, dacă va intra o fată atât de frumoasă încât să-mi facă inima să uite de foame.

Înhăţă din nou meniul, îl deschise zgomotos şi începu să citească. *Dacă ar intra Emily Canton...*

– Te avertizez, stomacul meu e foarte important.

– Cum e viaţa la Ridley, colega? spuse Alex.

– Decentă. E acolo o doamnă cu apucături de bunică şi-i place să-mi facă fursecuri. Mi le lasă la uşă şi le găsesc când mă-ntorc de la institut.

– Ai văzut? Acum nu mai ai nevoie de nevastă. Alex îi făcu semn ospătarului. Apă pentru toată lumea şi pâine, pentru început! Lasă-ne un minut să ne gândim ce mai luăm.

– Mori de foame, Al? zise Ross punând meniul deoparte.

– Ne-ai făcut pe mine şi pe Danny să aşteptăm până aproape de miezul nopţii ca să mâncăm, Ross. Tu ce crezi? Mi-e o foame de lup.

Ross plesni din palme.

– Am să dau gata o farfurie mare de spaghete cu chifteluţe, apoi am să dansez Návajo Rag cu cele mai simpatice fete din local, până când soarele va-ncepe să licărească peste Muntele Roşu.

– N-am de gând să dansez cu vreo împiedicată, zise Alex rezemându-se de spătar, apoi îşi luă pipa din buzunarul jachetei şi o aşeză între buze, fără s-o aprindă. Nu-mi pasă cât e de drăguţă. Trebuie să ştie să danseze.

Daniel zâmbi.

– Pipa aia te face să arăţi ca tatăl tău, Alex.

– Foarte bine, nu-mi place să am douăzeci şi trei de ani. Ar trebui s-auzi cum îmi vorbesc directorii de la bancă. De parc-aş fi un ţânc cu caşu' la gură. Mai acum câteva zile, unul dintre ei m-a mângâiat pe creştet.

Ross îşi dădu scaunul pe spate, râzând.

– Mai aşteaptă puţin! Peste câţiva ani o să-i mângâi tu pe cap pe noii funcţionari.

– Sper că nu, zise Alex şi îşi strecură pipa la loc în buzunar. E umilitor.

– Cum îţi merge cu Georgette, Alex? Devin serioase lucrurile?

Daniel îşi închise meniul, hotărându-se la o porţie de linguine. Se dădu la o parte, ca să-i facă loc ospătarului să pună pe masă apa şi coşul cu pâine.

– Cred că da. Dar cine ştie? Cum poţi să-ţi dai seama care e aleasa? Alex luă o felie din coş şi muşcă din ea nici mai mult, nici mai puţin de jumătate. Îi privi pe băieţi şi încercă să vorbească în timp ce mesteca.

– V-am spus că mi-e foame.

Daniel luă o bucată de pâine şi o puse pe farfurie.

– Dacă afli răspunsul, anunţă-mă şi pe mine!

– Înveseleşte-te, colega, mai sunt şi alte femei în afară de Emily Canton! zise Ross şi îşi lungi gâtul să o vadă pe fata care stătea la masa vecină. Uite-aici o frumuseţe de fată!

Daniel nu se deranjă să se uite la tânăra care îi plăcea lui Ross – orice fată îmbrăcată în rochie era o frumuseţe pentru el. În timp ce îşi ungea pâinea cu unt, cercetă, timid, încăperea.

Grădina Italiană era un loc slab luminat, romantic, cu o formaţie italiană care cânta melodii din patria mamă. La miezul nopţii, însă, localul trecea la ragtime şi jazz. Erau destule fete frumoase prin preajmă, dar cele mai multe păreau să aibă pe cineva.

– Nu-mi vine să cred că ai renunţat la baseball ca să te însori cu Emily, iar ea te-a lăsat baltă pentru Saltonstall! Alex clătină din cap. Nu te invidiez, fiule!

– Şi, mai rău de-atât, rubricile mondene ale ziarelor *News* şi *Age-Herald* scriu până şi despre firul de iarbă pe care calcă. Ross îl privi de sus, cu ochii mijiţi, ridicându-şi bărbia. Domnul Phillip Saltonstall şi logodnica lui, domnişoara Emily Canton, au participat la o cină la casa Strasburg, pe Muntele Roşu, dată în onoarea logodnei lor. Domnişoara Canton a purtat o rochie de seară frumoasă din...

– Colega, ai milă! Am înţeles... ştii să citeşti, zise Daniel şi îşi îndesă pâinea în gură, apoi îl lovi pe Ross peste umăr.

După logodna lui Emily, evitase să mai citească rubrica mondenă, şi ocolea până şi paginile de afaceri, în care putea găsi vreun articol despre familia Saltonstall. Sau despre Howard Canton.

– L-ai cunoscut pe Saltonstall? zise Alex, pe un ton curios.

– Nu personal. Doar am citit despre el. Ai auzit că minele Saltonstall au avut cei mai mulţi morţi din rândul deţinuţilor ţinuţi în lanţuri, dintre toate minele? Nu găseşti asta în niciunul dintre ziarele

noastre bune. De ce nu cercetezi asta, colega? zise Daniel şi îi făcu semn lui Ross.

– Dacă nu e în ziare, atunci tu de unde ştii?

– Un prieten de-al tatei e gardian la una din minele lor, zise Daniel.

– Când ai atâţia bani – Alex mai rupse o bucată de pâine şi îşi sprijini coatele pe masă – poţi să scapi basma curată din orice.

– Ai prins ideea.

Ross se răsuci când începu muzica, pocnind din degete în ritm de ragtime.

– Suficient cât să facă un om să creadă că femeile ar trebui să voteze, spuse Daniel ridicând vocea ca să se facă auzit în vacarmul din local.

Ross îşi întoarse brusc capul, cu ochii mari.

– Acum spui prostii, Ludlow.

– Nu zic decât că *poate* votul femeilor are logică.

Se întinse să mai ia pâine, rezistând impulsului de a mânca toate feliile care mai erau. Anii în care mama lui se străduise să-i bage în cap bunele maniere avuseseră efect permanent.

– Sună la doctor, Alex, boala din dragoste a lui Ludlow i-a zăpăcit creierul! zise Ross şi îşi ciocăni, cu subînţeles, tâmpla.

– Mi-ar plăcea şi mie să apară o doamnă şi să-mi zăpăcească creierul, zise Alex, îndesându-şi nişte pâine în gură, într-o încercare de a le atrage atenţia femeilor care stăteau la masa vecină.

– Nu sunt nici zăpăcit, nici bolnav din dragoste, spuse Daniel. Sunt un bărbat care gândeşte.

– O, haide, colega, îl luă Ross în râs.

Ironiile lor făcură înconjurul mesei, discuţia sărind de la votul femeilor la sport şi la sfârşitul de sezon al echipei Barons. Când ospătarul le aduse mâncarea, Ross se rezemă de spătar, bătându-se pe burtă.

– Delicios, Angelino! Ce-ar fi să ne-aduci nişte *vino*?!

– Cum să nu, domnule Kirby!

Ospătarul se retrase. Pielea lui măslinie, ochii închişi la culoare şi părul des îi trădau descendenţa italiană.

Daniel ridică furculiţa şi îşi răsuci pastele într-un ghem gros, inspirând aroma usturoiului şi a roşiilor. Prima îmbucătură – fierbinte

și delicioasă – îi încălzi oasele și îi stimulă emoțiile. Discuția despre Emily făcuse să-i fie și mai dor de ea. De zece ori se dusese în camera din casa Ridley în care era telefonul, să sune la familia Canton, dar închisese înainte ca operatorul să-i preia comanda.

– În seara asta te facem să dansezi, Ludlow. În picioare, învârtindu-te pe ringul de dans cu o fată drăguță în brațe! Da, așa vom face, zise Ross în timp ce-și tăia chifteluțele.

– Așa te-ai lăudat!

– Numai o fată te poate face să uiți altă fată!

– Asta dacă prima nu e de neuitat!

Ross se uită chiorâș la Alex.

– Ți-am spus, prietene, sună la doctor! Danny e bolnav din dragoste.

Daniel își alină durerea sufletească luând încă o furculiță plină cu paste și zâmbindu-le într-o doară amicilor săi. Ross îi era prieten de pe vremea când erau la universitate și își depuneau jurământul la frăția Phi Delta. Mai mult decât oricine, în afară de Dumnezeu, Ross înțelegea zbuciumul lui Daniel legat de Emily. Lui îi dăduse primul vestea, când se întorsese în camera de cămin, după prima întâlnire cu Emily. „Ea e fata cu care am să mă însor."

Ross îl ascultase amabil, fără să chicotească și fără să-l considere nebun. Nici în seara asta nu aduse în discuție, în prezența lui Alex, ideile romantice, eșuate ale lui Daniel. Conversația de la cină se îndreptă apoi spre serviciu – studenții lui Daniel și postul de la Institut, reportajele lui Ross de la ziarul *Birmingham Age-Herald* și ambițiile de la bancă ale lui Alex –, apoi se întoarse la adevărata dorință din inimile domnilor.

– Singurul lucru feminin pe care-l ating zilele astea e vârful mânușii unei femei când îi dau banii peste ghișeu, la bancă, zise Alex și își duse furculița la buze simulând, ostentativ, un sărut.

– Cum m-am descurcat, băieți? Credeți că pot să-mi amintesc cum se face? Ce trebuie să facă un băiat, în zilele noastre, pentru o întâlnire?

– Să aibă bani! spuse Daniel, fără să-și fi cumpănit vorbele.

Dar nu-i păru rău. Așa reușise Saltonstall s-o facă pe Emily să-i accepte cererea în căsătorie.

– Privește lucrurile așa, Danny, băiete. Dacă numai de bani e nevoie ca să-i cucerești inima lui Emily, atunci ce fel de fată e? La

suflet, acolo unde contează. Ce fel de soție și mamă ar fi? Ce s-ar întâmpla dacă ai da de greu? Primul bărbat bogat și vesel i-ar fura sentimentele, în timp ce tu ai fi plecat, rupându-ți spinarea ca să o scoți la capăt. Ross străpunse aerul cu furculița, părul lui întunecat alunecând de sub stratul de pomadă și căzându-i greu peste frunte. Nu, nu, mai bine te lipsești, colega! Crede-mă. Mai bine să afli acum ce fel de femeie e Emily.

– Aici e aici. Emily pe care o cunoșteam eu nu s-ar fi căsătorit cu un bărbat pentru bani.

– Așa te-a făcut să crezi, colega. Eu cred că...

Întrebări și răspunsuri, discuții, râsete, încercări de a stabili dacă unul sau altul s-a căsătorit din dragoste, pentru bani sau frumusețe. Dacă o femeie se putea mărita pentru bani, atunci de ce n-ar putea și un bărbat să se însoare pentru frumusețe?

– Cu cât un flăcău are mai mulți bani în cont, cu atât îi e mai frumoasă mireasa, insistă Alex. Văd asta în fiecare zi.

Conversația despre dragoste se transformă pe negândite într-o conversație despre sport. Discuția era acompaniată de clinchetul paharelor și zăngănitul tacâmurilor de argint pe farfuriile de porțelan și înmiresmată de lumânările ce se topeau și de aromele de usturoi, vin și pâine caldă.

Atmosfera intimă din încăpere, încălzită de muzică și râsete, îi pătrunse lui Daniel în suflet și-i mai ridică moralul. Ross și Alex se dovediseră a fi prieteni mult mai buni decât reușise să fie el în ultima vreme. Aveau dreptate. Emily nu era singura fată frumoasă, bună, isteață și iubitoare din Birmingham.

Doar că... Daniel dădu pe gât ultimul strop de vin. Doar că râsul ei melodios încă îi mai răsuna în urechi în fiecare noapte, înainte să adoarmă.

Ea fusese piedestalul pe care-și clădise toate visurile și planurile. Uneori, seara, când își ridica privirea din lucrările pe care le corecta la lumina lămpii, se simțea de parcă i-ar fi bătut numai jumătate de inimă.

În timp ce ospătarul strângea farfuriile, Ross își trecu în revistă planurile și medită la ce ar putea face bun pentru viitorul său. Daniel aminti, în treacăt, că s-ar putea să-și continue studiile și eventual va urmări să obțină o catedră plină. Îl interesa și politica.

Numai că, oricât se străduia să-şi imagineze viitorul, chipul lui Emily nu-i dădea pace şi-i distrăgea atenţia.

Chiar atunci, Alex, care se lansase într-o prelegere despre cum poţi avansa la bancă, scoase un fluierat melancolic şi dădu din cap spre uşă.

– Uite un om norocos! Plin de bani, judecând după croiala costumului, şi însoţit de o zeiţă de femeie. Trebuie să fac rost de bani, ca să mă dau mare!

– Curaj, Alex, nu se reduce totul la...

Îndemnul i se opri lui Daniel pe buze când se întoarse spre uşă şi privirea îi ateriză pe bărbatul în smoching şi cu joben pe cap. Parcă toată lumina din încăpere se adună pe faţa nou-venitului.

– E Saltonstall! şopti el.

Ce căuta aici după miezul nopţii? Cu ea? Nu-i mai văzuse din ziua în care vorbise cu Emily la Newman's şi o prevenise.

Nici tatăl, nici fratele lui, ofiţeri de poliţie, nu văzuseră şi nu auziseră nimic legat de activităţile speciale ale lui Phillip Saltonstall.

– Saltonstall? Care dintre ei – tatăl sau fratele? întrebă Ross întorcându-se şi aplecându-se să îl vadă mai bine.

– Nu e fratele. Nici tatăl, spuse Daniel şi se întoarse cu spatele la uşă. Ce lepădătură de doi bani! E Phillip.

– Phillip? Care e logodit cu prietena ta? şopti Alex ceva cam tare, în timp ce-şi întindea gâtul să vadă mai bine. Deci, ea e Emily? Nu-i de mirare că eşti bolnav din dragoste, colega! Mi-e milă de tine!

– Aceea nu e Emily.

Daniel îşi împinse deoparte paharul de vin, întinzându-se după cel de apă. Gura îi era ca un deşert, inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar nervii îi erau întinşi la maximum.

– Eşti sigur că acela e Phillip? Ai zis că nu-l cunoşti, zise Ross aruncând din nou o privire spre uşă.

– Nu personal, nu. Daniel îşi sprijini mâinile pe masă şi se ridică în picioare. Dar el este.

Pastele i se întăriseră în burtă şi îşi simţea toate mişcările lente şi înţepenite, dar n-avea de gând să-l lase pe Saltonstall să scape cu minciuna.

– Şi a sosit momentul să-l cunosc!

– Ce-o să faci?

– Nu știu.

Daniel se strecură printre mesele acoperite cu fețe de masă în pătrățele, pe care se revărsa lumina prelungă și subțire a lumânărilor.

La intrarea în restaurant, șeful de sală îi conducea pe Phillip și pe însoțitoarea sa prin umbrele slabe. Pentru o clipă, Daniel se gândi să-i acorde lui Phillip prezumția de nevinovăție. Poate că femeia era doar o verișoară sau o prietenă. Cu toate că felul intim în care-și ținea mâna pe șoldul ei îi spunea altceva. Apropiindu-se, Daniel îșI drese glasul.

– Paul! Scuză-mă, Paul. Sunt eu, Daniel.

Phillip se opri și se uită înapoi, în timp ce-i mângâie femeii umărul gol.

– Paul, nu-ți amintești de mine? zise Daniel zâmbind larg și îi întinse mâna.

– Mă tem că nu. Mă confunzi cu fratele meu, răspunse Phillip și dădu mâna cu Daniel, strângându-i-o cu putere.

– Da, sigur, Phillip. Iartă-mă. Eu sunt Daniel Ludlow.

– Jucătorul de baseball de la Barons. Te-am văzut jucând.

– Chiar așa?

Cu oricare altă ocazie, ar fi fost flatat. Nu însă și în seara asta.

– Să fac o reverență triumfală sau să mă fac mic de rușine? zise Daniel și își vârî degetele în buzunarele vestei, înclinându-și capul în fața femeii.

Era frumoasă, zveltă și blondă, cu ochi albaștri cristalini și buze roșii ca rubinul.

– O reverență. Ai aruncat pentru un no-hitter, spuse Phillip cu admirație.

– Înseamnă c-a fost un joc bun, conchise și se întoarse apoi către femeie. Îmi pare rău că v-am deranjat, domnișoară!

– Deloc, zise ea cu o rafinată dicție yankee. Phillip și Paul seamănă într-un fel. Amândoi sunt atât de chipeși!

Se lipi de Phillip, iar Daniel se aștepta să-l vadă că se crispează sau se retrage, dar el nu făcu decât să o strângă și mai aproape de el.

– Hai, draga mea! o îndemnă Phillip întorcând-o spre șeful de sală, care îi aștepta, și către ușa deschisă a unui separeu. Masa e pregătită.

– A fost o plăcere să vă cunosc.

Daniel îi prinse ușor degetele, înclinându-se să-i sărute mâna.

– Domnișoară...

– Graves. Emmeline Graves.

Emmeline.

– Sper să ne mai întâlnim!

– Bineînțeles! Phillip, se poate să ni se alăture? chicoti ea, în timp ce Phillip o strânse de mână și o împinse încetișor spre separeu, protestând împotriva sugestiei sale printr-o șoaptă răgușită.

Odată întors la masă, Daniel smulse scaunul, iar picioarele acestuia zăngăniră pe podeaua pietruită. Formația cânta o piesă lentă, de dans.

Alex ridică privirea din meniul cu deserturi.

– Și de aproape e de vis?

– Foarte atrăgătoare.

Daniel aruncă o privire înapoi, spre locul în care îi întâlnise pe Phillip și Emmeline.

– În orice caz, el e un ipocrit.

– Așadar, ce vei face, amice? Expresia lui Ross era în ton cu umbrele din încăpere. O să stai aici, bombănind?

– Trebuie să-i spui! Adică lui Emily, zise și dădu cu pumnul în masă. Fii eroul ei! Recucerește-o! Spune-i cu ce ticălos se mărită!

– Știe deja.

– Știe? Atunci de ce e cu el? vorbi Alex zgomotos, făcându-i semn ospătarului când trecu pe lângă ei. Trei felii de tort de ciocolată, vă rog!

– L-am văzut cu ea pe 19th Street, acum câteva luni, și erau destul de intimi. În miezul zilei, ține minte! Apoi m-am întâlnit din întâmplare cu Emily. Aflu că l-a văzut și ea. M-a întrebat dacă Phillip are o amantă și i-am zis că da. Apoi mi-a zis că sunt mincinos, explică – Daniel și își privi prietenii. Așa că mai are rost să-i povestesc despre seara asta? Nu va vrea să știe. În plus, se va simți umilită, iar eu n-o să mă aleg cu nimic. „Bună, Emily, am ieșit aseară cu Ross și Alex și l-am văzut pe Phillip cu o femeie uimitor de frumoasă, pe nume Emmeline. Ai vrea să mergem la Strand să vedem un film?" zise Daniel clătinând din cap și trecându-și degetele printre cârlionți. Nu, pur și simplu nu pot s-o fac!

Dar ceva tot trebuia să facă! Doamne, ce trebuie să fac?

– Presupun că ai dreptate. N-ai cum să câştigi, nu-i aşa? spuse Ross.

– Nicio şansă!

Daniel se simţea prins în capcană. Blestemat, şi dacă-i spunea. Blestemat, şi dacă nu-i spunea.

– Tot ce pot să sper e că ea va afla, nu-i aşa?

– Şi mai bine, roagă-te să afle, zise Alex.

Daniel se lăsă în spătar, gândindu-se la întreaga seară, şi un zâmbet îi încălzi sufletul. Dacă ar fi fost după el, ar fi stat acasă în seara asta şi ar fi citit o carte. Cedase, în schimb, insistenţelor lui Ross să iasă, să se distreze. Daniel îşi bătu pe spate prietenul.

– Îţi rămân dator, colega! Pentru că m-ai convins să ies în seara asta.

Câteodată, norocul aducea un om în locul potrivit, la momentul potrivit. Alteori, o făcea un prieten. Cel mai adesea însă, se gândi Daniel, erau la mijloc pronia lui Dumnezeu şi graţia Lui nemărginită.

Charlotte

Zăngănitul ceştilor de ceai se auzea prin perete. Doamna Pettis ţinuse morţiş să facă ceai.

– Pot să v-ajut? strigă Charlotte, foindu-se pe marginea canapelei de mohair tocit. Genunchiul i se lovi de măsuţa de cafea, cu muchii ascuţite. Fiecare locşor din cameră era ticsit cu mobilă. Charlotte nu-şi dădea seama cum reuşea bătrâna cofetăreasă să se mişte prin casă fără să dea peste vreun scaun sau vreo masă.

Camera lungă şi îngustă mirosea a drajeuri de lămâie. Draperiile de dantelă atârnau mototolite la ferestre, iar mileurile de un alb cenuşiu acopereau braţele fotoliilor şi partea din spate a canapelei.

Chiar în faţa lui Charlotte, Tim stătea pe un fotoliu demodat. Folosindu-se de relaţiile lui de la primărie, aflase că ultimul proprietar al companiei Celebrele Plăcinte ale doamnei Lewis fusese Aleta Pettis. Tim o sunase luni dimineaţă şi, în după-amiaza aceleiaşi zile, Charlotte era deja la el în maşină, pe autostrada I-20, îndreptându-se spre Irondale.

– Sigur nu te deranjează că sunt aici? zise el, ridicându-se de pe perna moale şi trăgându-se pe marginea fotoliului.

Ea ridică din umeri, cercetând imaginile rustice de pe perete. O cam deranja, dar...

– Ai putea să-ţi vezi roadele muncii.

Charlotte îl privi cu atenţie. Practic, insistase s-o aducă cu maşina ca să se întâlnească cu doamna Pettis. Dar, de fapt, ce căuta el aici? Era chiar atât de curios în legătură cu rochia de mireasă?

Frânturi din discuţia cu Dix, de la prânz, îi trecură lui Charlotte prin minte.

– Ai grijă, Char, vei ajunge să crezi că te place!

– De unde ştii că nu-i aşa?

Dixie ridică mâna lui Charlotte, fără inel.

– Proba numărul unu!

– Eu sunt cea care i-a înapoiat inelul. El nu l-a cerut.

– Sigur că nu. Într-o oarecare măsură, are şi el o inimă. Nu poţi să anulezi o nuntă şi să ceri înapoi inelul, în aceeaşi seară. Trebuie s-o faci din aproape în aproape.

– Dixie, el voia să rămânem logodiţi!

– Dar nu şi să vă căsătoriţi! Alo, Charlotte, dacă nu se căsătoreşte cu tine, nu te place! Niciun bărbat nu renunţă la o fată pe care şi-o doreşte cu adevărat.

– De unde ştii?

– De la Jared. Mi-a dezvăluit codul bărbaţilor, când eram în luna de miere.

Charlotte se întoarse într-o parte, îndepărtându-se de Tim. Dacă nu se căsătoreşte cu tine, nu te place.

– Poftiţi, tinereilor! Ceai. O, fursecurile, am uitat fursecurile! Doamna Pettis schiţă un semn cu degetul prin aer, întorcându-se în bucătărie. Nu sunt făcute în casă, îmi pare rău s-o spun. A trebuit să renunţ să mai fac prăjituri. Şi-acum, unde sunt fursecurile alea?

Uşile dulapurilor se deschiseră şi se închiseră apoi la loc.

Tim îşi adulmecă ceaiul.

– Pare destul de amabilă.

– Nu cumva vrei să spui... inofensivă? Charlotte inhală aburii fierbinţi şi dulcegi ai ceaiului. Tim, n-are cum să-şi amintească un

tort pe care l-a făcut în 1968. Sau în ’67. Sau când s-o fi însurat Joel Miller.

– Ai un nume. Asta va limita căutările.

– Un nume. Al mirelui. Chiar crezi că-şi va aminti de mire? Probabil nici nu l-a cunoscut.

– Hai s-o-ntrebăm! Să vedem ce zice.

Pentru optimism. Şi perseverenţă. De-asta îl luase cu ea.

– Poftiţi. Fursecuri. Doamna Pettis ţinea în mână un pachet de Oreo, legat cu un elastic. Se clătină, întinzând mâna să se sprijine de un fotoliu. Din când în când, îmi mai pierd echilibrul. Desfăcu elasticul verde şi vărsă biscuiţii pe o farfurie de porţelan din set cu ceştile, pe toate zărindu-se, şters, acelaşi desen cu floarea miresei. Vreţi să vorbim, aşadar, despre compania doamnei Lewis.

– Da, doamnă, zise– Charlotte, apoi îşi puse în poală farfurioara şi ceaşca şi căută în poşetă cartea de vizită a firmei. Am găsit cartea asta de vizită într-un cufăr vechi, împreună cu o rochie de mireasă şi un set de plăcuţe de identificare.

– O, Doamne! exclamă doamna Pettis şi îşi trecu degetul peste tipăritura în relief de pe cartea de vizită. N-am mai văzut una din astea de ani de zile! zise, iar ochii îi scânteiau când îşi ridică privirea.

– Cunoaşteţi numele de Joel Miller, doamnă Pettis? E numele de pe plăcuţele de identificare. E cumva rudă cu dumneavoastră? Poate e căsătorit cu fiica dumneavoastră?

– Eu n-am nicio fiică. Iar pe fiul meu îl cheamă Pettis, firește. Nu cunosc niciun Miller. Cel puţin niciun Joel. Sigur, memoria mea nu mai e ce-a fost cândva.

– A murit în 1969. Ucis în Vietnam.

– O, Doamne, e trist, foarte trist!

– Se poate să fi făcut un tort pentru nunta lui? Judecând după data naşterii şi cea a morţii, e posibil să se fi căsătorit prin ’68.

– E posibil. Am făcut o mulţime de torturi de nuntă când eram tânără. Mai întâi, când lucram pentru doamna Lewis, apoi când compania era deja a mea. Aveam atât de mulţi clienţi, foarte mulţi! Toţi ne ştiau numele, firește, dar noi zâmbeam şi le spuneam tuturor Jimmy. Chiar şi doamnelor.

Doamna Pettis râse cu mâna la gură, mestecându-şi biscuitul.

– Ştiţi că am calculat câte plăcinte am făcut în cei patruzeci de ani cât am fost cofetăreasă? Două mii două sute de plăcinte. Dumnezeule, era să mă şi înec de-atâta râs!

– Şi câte torturi de nuntă?

Charlotte voia să-şi facă o idee cam ce şanse erau ca bătrâna Pettis să fi făcut tortul lui Joel Miller. Poate că asta ar ajuta-o să ajungă la mireasa lui. Nu ştia prea bine cum. Dar, dacă săpa destul de adânc, poate avea să găsească un indiciu.

– O, sigur, aproape două mii de torturi! chicoti bătrâna. Îmi dă sentimentul că am realizat ceva acolo, cât de mic. Nu mă simţeam eu chiar aşa de importantă, făcând ce putea să facă orice femeie în bucătăria ei. Dar, puţin acolo, tot m-am mândrit cu asta. Am făcut cu grijă fiecare plăcintă şi fiecare tort. Mi-a plăcut mult cofetăria. A fost o perioadă atât de tristă când toate afacerile s-au mutat din centru! Toate clădirile alea mari, magazinele ca Loveman's şi Pizitz au pus lacăt pe uşă şi s-au făcut nevăzute, de parcă nici n-ar fi existat.

– Vreţi să păstraţi cartea asta de vizită, doamnă Pettis? întrebă Charlotte şi îi oferi femeii peticul acela de hârtie, rămăşiţă a zilelor ei de glorie.

Mâna îi tremură, întinzându-se după cartea de vizită, iar ochii îi sclipiră.

– Şi-acum, cu ce pot eu să v-ajut, tinereilor? Vă căsătoriţi?

– Nu, nu, spuse Charlotte, suntem doar prieteni.

– Urma să ne căsătorim, dar...

– Suntem doar prieteni, i-o tăie –Charlotte, săgetându-l cu privirea.

– Te-a înşelat, dulceaţo? Doamna Pettis se întinse să mai ia un Oreo. Îmi pare rău, fiule, dar pari genul care înşală. Ştii, bărbaţii chipeşi, cu păr lung, aşa sunt de obicei.

Lui Charlotte îi veni să râdă, dar Tim păru destul de surprins. Bine i-a făcut!

– Nu m-a înşelat, doamnă Pettis. S-a hotărât doar că nu e pregătit pentru căsătorie. N-are decât treizeci şi trei de ani.

Biscuiţii aceia Oreo arătau din ce în ce mai bine. Charlotte se întinse să ia unul.

– A aşteptat fix douăzeci şi patru de ore după ce mi-a sfărâmat inima, ca să iasă la o întâlnire.

– N-a fost o întâlnire. Doar o cină între prieteni.

– Vai, făcu doamna Pettis.

– Fosta lui logodnică.

Charlotte strâmbă din nas, privind-o complice pe doamna Pettis. În plus, îi plăcea să-l vadă pe Tim ruşinat şi stând ca pe ace.

– Vai, vai! repetă bătrânica, fluturând spre Charlotte un biscuit pe jumătate mâncat. Trebuie să ai mare grijă la frumuşeii ăştia cu părul bogat, ascultă la mine! La fel era şi pe vremea mea.

– Am putea, vă rog, să ne-ntoarcem la problema noastră? interveni Tim, trecându-şi palmele prin păr, luă ceaşca micuţă de ceai în mâna lui mare, apoi o puse jos. Doamnă Pettis, ne puteţi spune ceva despre Joel Miller? Vă amintiţi de el? Era soldat, în Marină.

– Zici că a murit în război? Atâţia bărbaţi buni pierduţi în război! Fratele meu a murit în război. În cel mare. De atunci, tata n-a mai fost acelaşi om. Venea acasă de la oţelărie, se aşeza pe fotoliul lui şi citea ziarul, apoi ieşea pe verandă, se sprijinea de stâlp şi se uita lung dincolo de curtea vecinului, de parcă şi-ar fi aşteptat fiul să se-ntoarcă acasă. Câteodată cred că tânjea să fie cu el, departe de oţelăria aia împuţită. A murit şi el, vreo zece ani mai târziu. L-a doborât tuberculoza, ca pe atâţia oameni din minerit. Pe vremea aia, un inel de ceaţă şi fum plutea deasupra oraşului. Voi, copii, vă mai aduceţi aminte? Bănuiesc că sunteţi prea tineri! Mama nu putea nici măcar să agaţe rufele pe sârmă fără să le murdărească fumul.

– Doamnă Pettis! zise Tim şi se ridică. Vă mulţumim că ne-aţi primit. Trebuie să mă întorc la birou.

Care birou? Charlotte îi aruncă privirea aceea care îi ordona, parcă, să stea jos!

– Fosta mea cofetărie e acum clădire de birouri.

– Da, cu apartamente de locuit la etaj, spuse Tim, aşezându-se la loc în fotoliu.

– Ei bine! Doamna Pettis adulmecă aerul, încreţindu-şi nările. Mă întreb dacă oamenii mai pot să simtă, în cărămizile bătrâne, aroma de plăcinte la cuptor. Pe vremuri, spuneam că, atunci când ceva se coace, împrăştie aroma raiului, povesti bătrâna râzând, hoinărind pe aleea amintirilor, în compania unor oameni care mai trăiau doar în inima ei. Obişnuiam să împodobim totul de Crăciun. Cu ghirlande şi bomboane. Aveam o competiţie cu Newberry's şi Mary Ball Candies. În centru se petrecea totul. Sigur, pe vremea aia, atmosfera era încărcată de tensiuni rasiale. Centrul a devenit de-a dreptul înfricoşător

după ce a explodat o bombă la biserică şi poliţiştii au asmuţit câinii asupra oamenilor. Dar zilele alea s-au dus. Aleluia!

Charlotte se uită pe furiş la Tim. Doamna Pettis n-avea să-i ajute, nu-i aşa?

– Vă mulţumim din nou, doamnă Pettis!

Duse ceştile în bucătărie. Apoi se îndreptă spre uşă, unde o aştepta Tim.

– Ne-a făcut plăcere să vă cunoaştem.

Speranţa i se stinse. Ce avea să facă acum? Unde l-ar putea găsi pe Joel Miller? Ar trebui să angajeze un detectiv? Nu făcuse asta nici măcar ca să-şi găsească propriul tată.

– Doamnă Pettis, trebuie să plecăm.

Tim apăsă pe clanţă. Charlotte îşi atârnă geanta sub braţ, aruncându-i o ultimă privire bătrânei cofetărese.

– Ce păcat! Am podul plin cu arhivele de la cofetărie, începând din 1939. Joel Miller al vostru şi mireasa lui sunt sigur acolo!

– Ţi-a plăcut cum a procedat? spuse Tim când ajunseră la capătul scării înguste a podului. Dădu la o parte mai multe cutii, ca să facă o potecă. O, copii, nu-mi mai amintesc niciun client, le spuneam tuturor Jimmy. Apropo, am în pod arhive ce se întind pe şaizeci de ani.

– Opreşte-te! Eşti iritat doar pentru că a zis că bărbaţii ca tine sunt infideli.

– A zis că bărbaţii care *arată* ca mine sunt infideli, zise Tim şi împinse cu piciorul o cutie.

– Aşa, răzbună-te pe cutie!

– E foarte cald aici. N-am putea să găsim mai repede orice-am căuta şi să plecăm? o întrebă Tim în timp ce se ducea spre rafturile de pe perete.

– Hei, eşti liber să pleci oricând, Tim! Eu o să caut o factură, ceva, orice cu numele lui Joel Miller şi al miresei sale. Du-te dacă trebuie!

– Şi tu cum te întorci?

– Cu autobuzul. Cu taxiul.

Charlotte inspectă încăperea, pe sub streşinile calde. Ferestre mici şi rotunde, aflate de-o parte şi de alta a podului, lăsau înăuntru suficientă lumină încât să vadă. Tim îşi croia drum printre mobile ca să ajungă la o veioză cu picior, în stil Tiffany, aruncată lângă un balansoar lat, din lemn de salcie.

– Uită-te în stânga, Tim! Nu e un gramofon Victrola? Şi un radio Westinghouse.

– Bunicul meu avea unul din astea în garaj, zise Tim şi răsuci, dus pe gânduri, butoanele radioului.

Costume vechi, rochii decolorate şi un palton cu eşarfa şi mănuşile vârâte în buzunare atârnau pe o sfoară, întinsă între colţurile acoperişului.

– Şi oamenii se mai întreabă dacă putem călători în timp! Ar trebui să vină aici să vadă! Charlotte îşi descheie sacoul Malone & Co şi îl dădu jos, agăţându-l de balustradă. Cred că ce căutăm noi se află pe rafturile alea, Tim! strigă ea arătând spre peretele din partea opusă. Uitându-se de jur împrejur, surprinse privirea lui Tim aţintită asupra ei. Ce e? Charlotte împinse o cutie cu haine împăturite.

– Când i-am spus doamnei Pettis că urma să ne căsătorim, n-am vrut să te supăr.

– Nu putem să găsim pur şi simplu arhivele cofetăriei? zise Charlotte şi făcu din nou semn spre rafturi. Cutiile astea arată oficial, nu-i aşa?

– Aşa mă gândeam şi eu. Tim traversă încăperea şi scoase prima cutie de pe raftul de jos. Dap, arhive de la cofetărie! Şi sunt datate! Pe cutie scrie 1959.

O deschise şi scoase o factură.

– Decembrie 1959. Toate astea sunt din 1959.

– Bine, hai să găsim ’67, ’68, şi ’69 şi să vedem dacă putem să dăm de Joel Miller.

Charlotte se întinse după o cutie din dreapta ei, aflată două rafturi mai sus.

Era marcată 1967. Îi dădu drumul pe podea şi îngenunche lângă ea.

– Doamne, multe plăcinte şi torturi a mai făcut!

Tim o privi peste umăr, din locul în care era, chiar lângă rafturi.

– Ai găsit ceva?

– Poate, spuse Charlotte, cu degetele zburându-i printre facturi. Le-a ordonat pe luni.

Tim se întinse după cutia pe care scria 1968.

– Mi se pare atât de firesc să fiu cu tine. Uit că suntem... ştii tu. Despărţiţi.

– Încearcă să ţii minte, Tim, te rog!

Pe lângă faptul că îndosariase facturile pe luni, doamna Pettis le mai şi aranjase în ordine alfabetică.

– Se pare că a îndosariat comenzile de torturi de nuntă după numele de familie al miresei.

– Dar noi nu ştim numele de familie al miresei.

Charlotte ridică privirea, zâmbind.

– Îl ştim însă pe cel al mirelui, iar doamna Pettis a scris numele mirelui sub cel al miresei.

– Am dat lovitura! Acum, dacă-l putem găsi pe Joel Miller... Charlotte, dar dacă doamna Pettis nu le-a făcut tortul?

– Şşş, n-o spune cu voce tare! Aduce ghinion.

Charlotte răsfoi facturile din iulie şi august ’67. Nimic.

– E din cauza *ei*? îndrăzni să întrebe, fără să se uite însă la Tim.

– A ei? Despre ce vorbeşti?

Charlotte oftă. Zgomotos.

– A lui Kim? Nu, n-am amânat nunta din cauza *ei*, accentuă el, imitând tonul lui Charlotte. Ţi-am spus, nu m-a sunat decât după ce am... vorbit noi. Am nevoie să pun nişte lucruri în ordine, Char. Nimic mai mult.

Se întoarse cu faţa spre el. Ochii lui albaştri o cercetau de sub sprâncenele închise la culoare şi păreau că o privesc până-n străfundul inimii.

– Îmi pare rău că te-am rănit. Chiar îmi pare rău.

– Te cred.

Charlotte se întoarse la cutia ei, răsfoind facturile.

– Dar s-a terminat între noi. Mergem mai departe. Mai bine să aflăm înainte de nuntă că nu ne potrivim, decât după.

De ce nu putea să fie supărată pe el? Sau cel puţin să ridice un zid între ei? Dar el reuşise să-i topească hotărârea doar cu farmecul său.

Tim deschise capacul unei cutii.

– N-am zis niciodată că nu ne potrivim. Cred că ne potrivim destul de bine. Eu doar...

– Tim, am venit aici să aflăm cu cine s-a însurat Joel Miller. Hai să facem numai asta! zise Charlotte şi se întoarse la facturile sale.

De parcă ar fi putut citi cu ochii în lacrimi.

Tăcuţi şi îngânduraţi, verificară cutie după cutie. Când, brusc, foşnetul hârtiei subţiri încetă.

– Bună, comoară!

Tim ridică o factură în lumina fierbinte şi difuză ce răzbătea prin ferestrele mici.

– Ai găsit-o? Serios?

Charlotte se aplecă peste umărul lui să o vadă. Apa de colonie i se strecura prin ţesătura cămăşii Oxford, în timp ce ea îşi odihnea palma pe rotunjimile musculoase, familiare, ale braţului său.

Îşi lăsă mâna să cadă. Despărţirea pusese capăt clipelor sale cu Tim, dar nu şi dorinţelor inimii ei.

– Ia să vedem! spuse Tim, uitându-se în sus la ea, cu ochi mângâietori.

Charlotte îşi înfipse degetele în genunchi. Dacă nu era atentă, avea să facă o greşeală şi să se îndrăgostească.

– Mireasa. Hillary Saltonstall. Mirele. Joel Miller. Au comandat un tort de nucă de cocos cu multă glazură. Uite, *multă* e subliniat de trei ori. Tim atinse hârtia cu degetul, cu un zâmbet ca o rază albă. Se va ridica în dimineaţa nunţii. 8 septembrie 1968, citi Tim, apoi se sculă şi o cuprinse cu braţul, sărutând-o pe frunte. Ne-am găsit mireasa!

Realiză apoi ce a făcut şi îi dădu drumul, cu un „Scuze" timid, întinzându-i factura.

– N... n-are nimic.

Charlotte îşi şterse de pe piele arsura de foc a buzelor lui. Dar nimic nu i-o putea scoate din inimă. Opreşte-te! Concentrează-te! Gândeşte! Rochia! *Aici e vorba despre rochie!*

– Joel Miller, Hillary Saltonstall. E o notă la sfârşit: Comandă urgentă, mirele pleacă în Vietnam.

Asta îi îndepărtă inima de Tim. Joel Miller se grăbise să facă nunta înainte să plece la război.

– Când ai spus că a murit?

– În aprilie ’69.

– Șase luni mai târziu.

Ochii lui rămaseră fixați pe factură, de parcă bucata aceea de hârtie i-ar fi putut dezvălui cumva trecutul.

– Crezi că s-au căsătorit într-adevăr? Ai zis că rochia nu pare purtată.

– Sau modificată, zise Charlotte și luă factura din mâna lui Tim. E posibil ca o rochie să se potrivească de la o mireasă la alta fără modificări, numai că e extrem de puțin probabil. Ceva tot trebuie schimbat. Tivul. Corsajul. Ceva. Dacă nu cumva rochia nici n-a fost făcută în 1912, iar vânzătorul de la licitație doar a scornit o poveste ca să mă păcălească s-o cumpăr.

Tremura. Cu toate că făcuse pași importanți spre descoperirea poveștii acestei rochii, se simțea încă la kilometri depărtare de adevăr.

Ținea, însă, în mână o bucată din viața unui om pe care istoria și timpul îl uitaseră. În afară de „Soția Ta”, care postase pe pagina lui Joel. În afară de Dumnezeu.

– Crezi că doamna Pettis mă va lăsa s-o iau? S-o împrumut, măcar.

Tim potrivi capacul cutiei la loc și o puse înapoi pe raft.

– De ce nu? E motivul pentru care am venit.

Ajunsă în dreptul scărilor, Charlotte își luă sacoul și îl atârnă pe braț.

– Pe pagina pe care am găsit numele lui Joel, scria că trupul său nu a fost niciodată recuperat.

– Cred că asta trebuie să fie îngrozitor pentru o proaspătă mireasă, zise –Tim, se apropie de ea și îi dădu părul la o parte de pe umeri, apoi își retrase în grabă mâinile și le băgă în buzunare. Ești gata?

– Da.

În podul acela vechi se făcea din ce în ce mai cald.

Capitolul cincisprezece

Sâmbătă, chiar înainte de prânz, Charlotte parcă pe aleea din faţa casei lui Hillary Saltonstall din Crestline. Drumul unduia ca un râu de beton prin faţa casei din cărămidă şi străbătea peluza luxuriantă şi îngrijită. Stejari şi ulmi umbroşi camuflau casa, alungând soarele amiezii şi căldura tot mai viguroasă, de mai.

Charlotte coborî din maşină, iar pantofii cu toc jos se auzeau bocănind pe alee. Îşi dăduse jos sacoul, abandonându-l pe scaunul din dreapta.

Adierea vântului din acea zi senină transfigură lumina şi îi linişti emoţiile. Pe drum, croise în minte un interviu cu Hillary, plănuind cum să sape în trecutul femeii. Lucru care îi permise lui Charlotte să ignore faptul că se întorcea ea însăşi în propriul trecut – vechiul ei cartier Crestline.

Ca să ajungă acum aici, îi sunase la rând pe toţi cei cu numele Saltonstall din cartea de telefon, până când dăduse de o mătuşă în vârstă a lui Hillary, care îi ascultase cu amabilitate povestea, apoi, după câteva întrebări, îi dăduse numărul de telefon al nepoatei sale.

Faptul că Hillary locuia în cartierul copilăriei lui Charlotte, cartierul în care ea se jucase cu prietenii şi se plimbase pe bicicletă, faptul că era posibil ca Hillary să-i fi făcut mamei semn cu mâna când trecea cu maşina pe stradă, nu-i produse lui Charlotte nicio emoţie. Până acum.

Merse până la marginea aleii şi se opri exact în punctul în care strada Baker se intersecta cu Monarch. La şapte case distanţă, pe partea dreaptă, se zărea o căsuţă albă cu ornamente din cărămidă roşie, verandă din ciment şi un leagăn din scândurele.

Charlotte îşi încordă simţurile să audă, să vadă, să miroasă esenţa acelei case. Însă nu-i reveniră în minte decât nişte instantanee neclare.

Etajul, camera cu alcov, odinioară roz, cu margarete galbene ce creşteau din „pământul" scândurilor maronii ale parchetului.

Mama, stând pe alee, îmbrăcată în blugii ei strâmţi şi tricoul scurt, strigând după Charlotte să se grăbească acasă, că era gata masa.

Charlotte miji ochii în lumina unduitoare a amiezii. Şapte case mai jos, numai pereţii îşi mai aminteau de vocea mamei.

Aruncând o privire în spate, spre casa lui Hillary, cu vântul răvăşindu-i părul peste faţă, se întrebă oare cât timp trăise Hillary aici. Să o fi întâlnit vreodată tânăra Charlotte pe doamna Joel Miller, văduva de război îndurerată?

Numai că pe Hillary o chema Warner acum. Nu Saltonstall. Nici Miller.

Charlotte îşi scoase telefonul din geantă şi o sună pe Dix. Îi intră, însă, direct căsuţa vocală. Dixie avea în după-amiaza aceasta o întrevedere cu o clientă nouă, aşa că, cel mai probabil, se pregătea. Charlotte închise, fără să lase vreun mesaj, se uită lung la telefon, apoi îl sună pe Tim.

– Bună!

Ezitant. În aşteptare. Pe fundal se auzeau motoare ambalate de motociclete.

– Unde eşti? întrebă Charlotte dându-şi părul la o parte de pe faţă.

– Pe pistă. Tu unde eşti?

– Stau pe bordură, la intersecţia dintre străzile Baker şi Monarch.

– Ai sunat-o deci?

Vocea lui Tim deveni mai puternică, pe măsură ce huruiala de motoare din fundal se estompa.

– Locuieşte la şapte case mai sus de cea în care am crescut eu. Casa în care locuiam când a murit mama.

El fluieră.

– Ai ştiut asta când te duceai acolo?

Vocea lui de tenor, catifelată, se topi în sufletul lui Charlotte ca un caramel dulce.

– Până acum nu m-am gândit serios la asta. E ciudat să mă aflu aici, Tim. N-am mai fost aici de când a murit mama.

O lovitură adâncă şi înăbuşită răsună din telefonul lui.

– Hei, Charlotte, poţi să aştepţi o secundă?

Ea auzi un freamăt, apoi: „Vorbesc la telefon, omule!"

Conversația îndepărtată, în surdină, îi dezvălui că Tim trebuia să închidă și să se ducă pe pistă. Urma turul lui de încălzire.

– Char, îmi pare rău, dar într-o secundă trebuie să plec. Așa deci... e ciudat?

– Într-un fel, da, de parcă mama ar trebui să fie încă aici. În căsuța aia albă din cărămidă. Dar nu este. Ce e mai rău e că nu-mi amintesc mare lucru din vremea în care locuiam acolo.

– S-a dus demult, Charlotte. Ai fost o fetiță care și-a pierdut mama. Acum ești o femeie care-și croiește drum în viață și are succes.

– Dar unei fete n-ar trebui să-i treacă dorul de mama ei.

– Cine spune asta? Charlotte, oamenii trec în fiecare zi peste plecarea sau moartea mamelor și taților, a fraților, a prietenilor. Să mergi mai departe face parte din viață.

– Cu moartea e altceva. Mi-am pierdut amintirile despre ea, Tim! Mă-ntreb dacă nu cumva amintirile despre ea nu sunt altceva decât o imagine, un ideal inventat de mine. Încerc să văd limpede ceva din trecutul meu și, pur și simplu, nu reușesc. Nu o simt pe ea.

– Poate că e o binecuvântare.

Pocnetul greoi al ușii camionului o avertiză pe Charlotte că apelul se va încheia curând.

– Dar amintirile sunt tot ce am. De fapt, *ele* sunt familia mea.

– Îți vei face amintiri noi. Vei avea o familie nouă... cândva, zise, iar cuvintele i se poticniră.

Prietenul Tim se lupta cu Logodnicul Tim.

– Hei, tu trebuie să pleci, și eu la fel. Mulțumesc că mi-ai răspuns.

– Da, Charlotte... ori... oricând ai nevoie!

– Distracție plăcută! Ai grijă, da? Acum, că ești prietenul, și nu logodnicul meu, pot să-ți spun că nu-mi place deloc pasiunea ta pentru cursele Dirt-Track. Sunt atât de periculoase!

El râse, iar vocea lui de tenor îi dădu curaj.

– Și-acum îmi spui? Carevasăzică, aveai de gând să-l lași pe logodnicul Tim să-și riște pielea, în schimb, soțului Tim să-i spui: „În niciun caz, băiete!"?

– Nu m-am gândit așa departe. Dar probabil că da. Ceva de genul ăsta.

– Ar fi trebuit să-mi spui. Amuzamentul din vocea lui se stinse. Astea-s lucruri pe care o fată ar trebui să i le spună iubitului ei.

– Când să fi făcut asta? Ne-am cunoscut, am vorbit, ne-am sărutat, ne-am logodit.

– Nu-ți mai bate capul, Charlotte! Oricum, am impresia că nu faci decât să demonstrezi că am avut dreptate cu amânarea nunții.

– Închid acum. Și, Tim... Ai grijă de tine!

Auriul soarelui păli când un nor cenușiu răsări, plutind în derivă și întinând cerul albastru.

– Baftă cu Hillary! Fii tu însăți! Te va îndrăgi negreșit.

Charlotte închise și vârî apoi telefonul la loc în poșetă. Când își ridică ochii, o femeie înaltă și subțire, cu păr grizonant, o privea de la marginea peluzei.

– Tu ești Charlotte?

– Da, iar dumneavoastră sunteți doamna Warner?

Charlotte se îndreptă spre ea și-i întinse mâna, surprinsă de lacrimile ce străluceau în ochii femeii.

– Te rog, spune-mi Hillary!

Purta blugi, o bluză și tenișI albi de pânză. Părul scurt îi flutura liber în vânt și i se cârlionța de jur împrejurul chipului. În ochii căprui i se citea bunătatea.

– Pot să te întreb ce e așa interesant pe stradă?

Amintiri.

– Am locuit în casa albă de pe dreapta – cea cu cărămizi – când eram fetiță.

Razele aurii ale soarelui învinseră norul de ploaie rătăcitor.

– Chiar așa? Hillary păși pe stradă, aplecându-se să vadă pe după copaci și pe după o mașină aflată în trecere. Eu și Greg ne-am mutat aici acum douăzeci de ani și erau o mulțime de copii alergând pe străzi, mergând pe biciclete. Toți au plecat acum. De fapt, zise și își lipi vârful degetelor de buze, era o fetiță slăbuță, cu părul închis la culoare, care se plimba cu o bicicletă violet prin cartier. Pedala, zornăind încolo și-ncoace. Hillary își plesni și frecă palmele. Obișnuiam să-i spun soțului meu că, dacă vom avea o fetiță...

– Eu am avut o bicicletă violet, spuse Charlotte. Și părul lung și închis la culoare.

– Îți ajungea până la mijloc. Nu-l țineai niciodată prins în coadă, spuse Hillary și o privi cu atenție.

– Niciodată.

– Ei bine..., începu ea, iar privirea i se îngustă. Tu erai, așadar. Cum ai...

– Lumea e mică.

Lui Charlotte începu să-i bată inima cu putere.

– I-am spus lui Greg că, dacă vom avea vreodată un copil, aș vrea să fie o fetiță ca aceea. De pe bicicleta violet.

Lui Charlotte îi plăcu ideea.

– Îmi amintesc de mirosul de grătar care venea vara din curtea voastră. Iar de Crăciun, casa voastră avea cele mai drăguțe decorațiuni și cele mai multe luminițe.

– Soțului meu îi plăcea mult să gătească afară, pe grătar. Eu nu eram cine știe ce bucătăreasă, așa că toată lumea avea de câștigat. De Crăciun, în schimb, eu mă ocupam de tot, povesti Hillary făcând semn spre casă și apoi începu să meargă. Mama ta a murit, nu-i așa?

– Când aveam doisprezece ani. Într-un accident de mașină.

Hillary se opri în umbra aleii din fața casei.

– Îmi pare rău. Și tatăl tău?

– Nu l-am cunoscut niciodată. Încă nu-l cunosc. M-am dus să stau cu prietena mamei, Gert.

– Habar n-am avut. Hillary ezită, pornind-o pe peluză. Habar... n-am avut. O privi cu atenție pe Charlotte un moment îndelungat, apoi se întoarse spre casă. Am făcut brioșe cu scorțișoară.

Interiorul casei se asorta cu exteriorul. Curat, primitor, confortabil. Covorul era nou și gros, mobila, modernă. Aerul avea un iz de vopsea proaspătă cu o notă de scorțișoară. Hillary traversă livingul către o verandă luminoasă, împrejmuită cu ferestre.

– Ia loc! spuse ea, lovind ușor cu palma spătarul unui balansoar de un roșu aprins. Perechea lui era așezată la capătul celălalt al măsuței. Amândouă, cu fața spre ferestre și spre curte. O carte despre păsări și un binoclu se odihneau pe masă.

Charlotte își înghesui poșeta lângă ea, pe scaun. De afară, văzuse camera aceasta de multe ori. Deci, Hillary o privise plimbându-se cu bicicleta! Fusese ultimul ei cadou important primit de la mama. Un an mai târziu, Charlotte era deja orfană și locuia cu Gert – care

dăduse cu spatele, cu maşina, peste bicicleta lui Charlotte, chiar în săptămâna în care fata se mutase la ea.

– Poftim! zise Hillary punând pe masă o farfurie albă cu brioşe aburinde. Ce preferi? Lapte, cafea, ceai, apă, Cola? Nu din cea dietetică. Noi bem de-aia adevărată.

– Lapte, te rog!

Suna bine. Charlotte îşi strânse braţele pe lângă corp, încălzită de purtarea sinceră şi blândă a gazdei sale.

Femeile începură să pălăvrăgească şi să se cunoască, în timp ce-şi savurau laptele şi brioşele cu scorţişoară. Hillary fusese asistentă medicală în Marină, apoi la spitalul St. Vincent.

Charlotte era proprietara unui magazin pentru mirese.

Hillary se măritase cu Greg când avea patruzeci şi ceva de ani. Era ofiţer de Marină în rezervă şi lucra ca antreprenor în civil.

Charlotte avea treizeci de ani şi era încă singură.

Amândurora le plăceau zilele însorite şi călduroase. Câinii. Şi Michael Bublé.

– Ai succes? întrebă Hillary lăsându-se pe braţul balansoarului. Cu magazinul, adică.

– De cinci ani şi numărătoarea merge înainte. În cea mai mare parte a timpului am profit. Tawny Boswell şi-a cumpărat de curând rochia de mireasă de la mine.

– Tawny Boswell. Miss Alabama? Măi să fie!

Charlotte zâmbi. Hillary nu părea genul care să fie la curent cu reginele frumuseţii.

– Îmi dau seama după expresia ta că eşti surprinsă că ştiu despre Miss Alabama. Hillary se legănă în balansoarul ei, ducându-şi cana de cafea la buze. Eu am fost finalistă în concursul Miss Adolescenţa Alabama, în 1962.

– Serios? spuse Charlotte, zâmbind. Nu pari genul care participă la concursuri de frumuseţe.

De ce sunase ca o jignire?

– Vreau să spun, cu fandoseli şi pretenţii. Şi falsitate.

– Douăzeci de ani ca asistentă în Marină îţi scot zorzoanele din cap, zise ea şi bău din cafea. Nu sorbi. Bău. Nu trebuie să mă priveşti aşa sfioasă. Nu mai sunt femeia care eram atunci. Nu sunt nici femeia care credeam că voi fi când voi ajunge la şaizeci şi cinci de ani.

Așa că, spune-mi, ce te aduce la mine? Ai zis că ai găsit ceva ce mi-a aparținut.

– Speram să poți să m-ajuți să dezleg un mister.

Charlotte scoase plicul de mătase din poșetă și i-l întinse lui Hillary. Bethany i-l înapoiase după ce făcuse eșantioanele, iar Charlotte băgase plăcuțele de identificare la loc în săculeţul original.

– L-am găsit într-un cufăr pe care l-am cumpărat la o licitație.

La început, Hillary nu dădu semne că l-ar recunoaște. Dar, atunci când atinse mătasea, degetele îi tremurară. Nasul și ochii i se înroșiră.

– Ei, Doamne!

Emoția îi subție vocea, iar pleoapele i se zbătură.

– Nu m-am așteptat vreodată să-l mai văd!

– Plăcuţele de identificare sunt înăuntru. Tu le-ai pus acolo?

– Să înțeleg că ai găsit o cale să deschizi cufărul acela? întrebă Hillary, apoi lăsă plăcuțele să i se reverse în palmă și le strânse în pumn. Am vrut să ard tot calabalâcul în seara de după înmormântarea lui.

– Am citit că trupul nu i-a fost recuperat niciodată.

– A fost făcut bucăţele într-o explozie. Nu mai era niciun corp *de recuperat*, o lămuri Hillary, întinzând mâna lângă scaun, după un șervețel. N-aș fi crezut că va mai deschide cineva cufărul acela după ce l-am sudat cu lampa!

– N-a fost ușor. Prietenul meu a fost nevoit să-l taie.

– Se pare că nu sunt o sudoriță chiar așa grozavă cum mi-am închipuit.

Curba lină a zâmbetului lui Hillary atinse o lacrimă solitară, ce-i aluneca domol pe chip. Mângâie plăcuțele de identificare ale lui Joel.

– Încă mi-e dor de el. După patruzeci și ceva de ani, mi-e dor de el.

– V-ați căsătorit înainte ca el să plece?

– Am făcut cea mai frumoasă nuntă, în curtea din spate a casei părinților mei – nu departe de aici, de fapt. Joel trebuia să plece, iar eu voiam atât de mult să mă mărit cu el! Mai aveam un an de facultate, dar el avea să fie în Vietnam. M-am gândit să ne pecetluim dragostea printr-o nuntă. Știam, pur și simplu, că iubirea noastră e mai puternică decât moartea.

– Poate că este, Hillary. Încă îl mai iubeşti, nu-i aşa?

Hillary îşi şterse obrajii cu dosul palmei.

– Iubirea noastră n-a rezistat în faţa gloanţelor. Nu l-a ţinut în viaţă. Nu ştiu cum a fost pentru tine când ţi-ai pierdut mama, dar mie cu Joel mi s-a părut îngrozitor de greu... Să mă despart de o viaţă care nici nu începuse! Toate visurile noastre au fost puse în aşteptare cât timp el a fost în misiune, zise Hillary legănându-se în balansoar. Şi iată-le, tot în aşteptare, şi acum. Ruginite şi prăfuite pe raft, singure, fiindcă nu mă mai uit la ele. El n-a vrut să ne căsătorim, dar...

– Ce s-a întâmplat? Adică, v-aţi căsătorit, nu-i aşa?

Charlotte revăzu în minte numele lui Hillary şi Joel pe factura ferfeniţită pentru tort.

Hillary schiţă un zâmbet vag.

– Mă hotărâsem deja să dau o petrecere în cinstea lui, înainte de îmbarcare. Am discutat şi ne-am contrazis în legătură cu căsătoria, iar Joel mi-a tot spus că nu vrea să mă lase singură, că nu vrea să rişte să mă lase văduvă la o vârstă atât de fragedă. Petrecerea de rămas-bun i se părea în regulă, nu însă şi o nuntă. I-am invitat pe toţi prietenii noştri de la facultate, rudele... Făceam curat la subsol, când am găsit cufărul şi rochia.

– N-ai ştiut că e acolo?

– Habar n-am avut. Nici părinţii mei. Doamne, dacă n-aş fi privit rochia aceea ca pe un semn!

– Joel ce-a zis? întrebă Charlotte şi se aplecă să audă mai bine povestea lui Hillary.

– Nu i-am spus. Aproape m-a dat gata să ţin secretul ăsta.

Zâmbi, un zâmbet descumpănit, pe care Charlotte îl simţi până în adâncul sufletului.

– Am vrut ca ultimele două săptămâni împreună să fie fericite. Să nu ne certăm în legătură cu nunta şi căsătoria. Dar..., începu Hillary străpungând aerul cu degetul, ... ceea ce nu ştiam eu era că Joel se răzgândise. Eram pe la mijlocul petrecerii, când s-a lăsat în genunchi şi m-a cerut în căsătorie, în prezenţa familiilor noastre şi a prietenilor.

Şi Tim o ceruse în faţa familiei lui şi a prietenilor. Dar povestea asta rămâne pentru altă dată!

– Următoarea săptămână a trecut pe negândite, în zăpăceala pregătirilor de nuntă. Ne-am căsătorit vineri seara, el s-a îmbarcat în vinerea următoare şi aceea a fost ultima oară când l-am mai văzut.

Charlotte se lăsă în spătar. Niciun cuvânt care-i trecea prin minte n-ar fi fost potrivit atunci. În cele din urmă, spuse:

– Hillary, am rochia.

– Dacă ai deschis cufărul, sunt convinsă că o ai. Spune-mi, te rog, că nu te măriţi în ea.

– Nu, nu mă mărit. Dar, rochia este... ca nouă, zise Charlotte şi dădu să mai ia o brioşă, dar apoi îşi retrase mâna. Arată de parcă n-ar fi fost purtată niciodată.

– Eu am purtat-o, îi răspunse Hillary şi o privi ridicând din sprâncene.

– Ai modificat-o?

– N-a fost nevoie. Ăsta a fost cel mai ciudat lucru. mama şi bunica nu puteau să înţeleagă. Rochia îmi venea ca turnată. Ca şi cum ar fi fost croită special pentru mine, spuse Hillary strângând ceaşca la piept. Modelul era atemporal. Mi-a plăcut mult. Spune-mi, mai are încă talia înaltă cu perle şi... Ei, sigur că le mai are, din moment ce a stat în cufăr atâta timp!

– Da, le mai are. E perfectă.

– Am vrut să-i dau foc. Dar nu m-a lăsat tata. M-a prins exact când mă pregăteam să dau foc la cufăr, la rochie şi la plăcuţe. Eram înnebunită de durere. Nici măcar n-am văzut trupul neînsufleţit al lui Joel, nu i-am sărutat buzele reci şi vineţii. Aş fi făcut-o. Nu mi-ar fi păsat că sufletul lui nu mai era, de fapt, acolo. După înmormântare, am aprins lampa şi am sudat încuietoarea. Voiam ca nimeni să nu mai poarte vreodată rochia aceea cu o poveste atât de tristă, zise, iar privirea i se îndreptă spre Charlotte. Nu credeam că voi mai găsi iubirea a doua oară. Apoi l-am întâlnit pe Greg, soţul meu, chiar după ce am împlinit patruzeci de ani. M-a salvat. Îţi spun eu, m-a salvat. Hillary îşi desfăcu palma şi se uită la plăcuţele de identificare. E incredibil de greu să fii căsătorită cu o fantomă!

– Hillary, de unde a apărut rochia? Ai idee?

– Din casă. Cufărul şi rochia au aparţinut casei.

– Casei? făcu Charlotte şi se răsuci uşor în balansoar ca să o vadă mai bine pe Hillary.

– L-am găsit în casă. L-am lăsat în casă. Aparţinea casei. Tu cum l-ai găsit?

– L-am cumpărat la licitaţia Ludlow. De pe Muntele Roşu.

– După patruzeci şi patru de ani, cufărul acela afurisit şi-a croit drum pe Muntele Roşu! zise Hillary şi strânse degetele în jurul plăcuţelor. Ne-am mutat când casa a fost demolată ca să facă loc unui centru comercial. N-am întrebat-o niciodată pe mama ce a făcut cu cufărul. Pe atunci eram pierdută, aproape cu minţile rătăcite.

– Aşadar, n-ai idee cum a ajuns cufărul la licitaţia Ludlow patruzeci de ani mai târziu!

– N-am nici cea mai mică idee.

Fundătură. Şi se descurcase atât de bine până aici! Charlotte tresări când telefonul îi întrerupse momentul contemplativ. Bâjbâi după el, nerecunoscând numărul de pe ecran.

– Alo?

– Charlotte, sunt Jared.

Dr. Bunăciune.

– Dixie mi-a dat numărul tău.

– Jared, e totul în ordine? E vorba de Dix? De magazin?

Charlotte îngheţă în camera caldă şi luminoasă.

– Dix e bine. E prea încăpăţânată ca să păţească ceva. Magazinul e în ordine, din cât ştiu eu. Doar ai lăsat-o pe Dix să se ocupe de el! spuse Jared şi oftă într-un fel ce îi dădu fiori lui Charlotte. Tocmai am întrat în tură şi... Charlotte, e vorba de Tim. A fost adus cu elicopterul la spital. M-am gândit că ai vrea să ştii.

Capitolul șaisprezece

Emily

Taffy îi trecu peste cap rochia finisată. Emily închise ochii, lăsând senzația de ploaie caldă, într-o după-amiază fierbinte de vară, să-i inunde mângâietor brațele și să-i foșnească, în valuri, la picioare.

– Nu știu dacă mă simt tocmai în largul meu, Emily! Mama dumitale a insistat să porți rochia făcută de Caroline Caruthers.

– Eu mă simt cât se poate de bine. Eu sunt mireasa. Nu mama. Nu e ziua mea?

– Doar nu ești atât de naivă, încât să crezi că nu-i vorba și despre familie, nu-i așa?

– Nu, dar asta nu contează! Și nu sunt încăpățânată, Taffy! Dar e ziua nunții mele, e rochia mea de mireasă! Eu. Aleg. Această. Rochie, spuse Emily și se admiră în oglinzile croitoresei. Mă simt iubită în rochia asta!

– Și cel care te iubește e bărbatul tău?

Taffy îngenunche să măsoare tivul, tușind peste umăr. Își anulase vizita la familia Canton din cauza bolii. Așa că pe Emily o adusese Big Mike până pe 5th Avenue.

– Domnișoară Emily, nu te mai foi atâta, ca să isprăvesc odată! Și să te scot frumușel de-aici! N-aș vrea să ne prindă careva împreună, să dai de belele! Nici nu vreau să duci boala în casa maică-tii!

– N-am să dau de belele.

Emily își trecu mâna peste corsaj. Da, bărbatul ei o iubea. Nu? Rochia era frumoasă. Sclipitoare, mătăsoasă și dacă așa ceva era cu putință...

– Taffy, mărturisesc că rochia asta pare să radieze lumină!

– Am cusut-o cu fir de aur.

– De aur? se minună Emily cercetând tivul mânecii strâmte de mătase. Ce Dumnezeu? Aur de-adevăratelea?

– Mai capăt de ici, de colo. Mai pun deoparte de la lucrările la bucată pe care le fac. Poți face rost de o droaie de lucruri în orașul ăsta, chiar dacă ești de culoare, numai să vrei și să știi cum să le obții. Câteodată Îi cer lui Dumnezeu să-mi dea ce-mi trebuie.

– Ce I-ai cerut în timp ce mi-ai cusut mie rochia, Taffy?

– Să Îți aducă ție ce-ți trebuie, zise Taffy și o bătu ușor pe picior pe Emily. Întoarce-te, ca să prind boldurile mai departe.

Se cocoșă din nou sub accesul de tuse, cu pieptul huruind.

– Ar trebui să te vadă un doctor, îi zise Emily întorcându-se, pentru ca Taffy să poată termina tivul.

– Fetele albe se duc la doctor. Bătrânele de culoare îngenunchează și se roagă.

Emily privi în jos la ea și-i spuse:

– Îmi doresc să fi avut credința și curajul tău!

– Asta m-am rugat și eu să ai, domnișoară Emily! Curaj și credință.

Emily se cercetă în oglindă, peste umăr. Spatele rochiei era decupat de la umeri în jos. Fusta i se potrivea de minune pe șolduri și vălurea, ca laptele, peste scăunel, curgând într-o trenă de tip capelă. Se simțea de parcă în rochia aceasta ar fi putut să plutească. N-ar mai fi dat-o jos niciodată!

– Curaj și credință, spui?

Emily își îndreptă atenția spre Taffy. Va avea nevoie de amândouă, negreșit, ca să se mărite cu Phillip cel încăpățânat. Își dăduse seama încă de la logodnă că nu va fi lucru ușor să poarte numele de Saltonstall. Femeilor ca Emmeline nu le păsa câtuși de puțin de jurămintele matrimoniale. Își fluturau întotdeauna genele și își împingeau pieptul înainte, în fața bărbaților ca Phillip.

– ...E prea plin de sine, prea prost ca să nu se simtă flatat.

– Poftim, domnișoară Emily?

Obrajii îi ardeau.

– Vorbeam singură.

Taffy zâmbi și trase un alt bold dintre buze.

– Şi eu vorbesc singură, ziulica-ntreagă, când trebăluiesc pe-aici.

– Taffy, de ce crezi că voi avea nevoie de curaj şi credinţă?

– Fiindcă..., începu femeia şi oftă când prinse cu acul ultima bucată de tiv. Se ridică în picioare cât era de lungă şi o privi pe Emily în ochi. O să ai nevoie de ele ca să te măriţi cu bărbatul potrivit.

Stropii moi de noroi îi împroşcară lui Emily pantofii şi poalele fustei, când traversă curtea vecinului, ca să ajungă la uşa bucătăriei sale. Big Mike o lăsase la Taffy, dar nu mai putuse s-o aştepte. Tata îi dăduse o listă de treburi de care să se ocupe, aşa că Emily se întorsese acasă cu tramvaiul.

– Aha, aici erai, domnişoară! zise Molly şi intră în bucătărie, ridicând din sprâncene. Te-a căutat doamna. Hmm, ţi-ai zis să te zbengui un pic prin noroi, nu-i aşa?

– Am mers pe jos de la tramvai, zise Emily şi-o porni spre scările din spate. Unde-i mama? Poţi s-o speli înainte s-o vadă? – Emily îşi descheie fusta şi păşi afară din ea, ascunzându-se după uşa cămării, pentru cazul în care omul tatei, Jefferson, ar fi intrat cât ea era în pantalonaşi.

– Las-o la tine în şifonier. O să vin eu după ea, zise Molly şi dădu drumul unui cocoloş de cocă pe masă. Şi unde-ai fost, mai precis, în după-amiaza asta?

Emily roşi sub privirea iscoditoare a lui Molly. Femeia o cunoştea mai bine decât mulţi dintre prietenii ei de la şcoală.

– M-am dus la Taffy. Mi-a trimis vorbă că rochia e gata pentru tivit.

– De ce nu i-ai spus să vină aici? Ştii ce părere au ai tăi despre faptul că te duci în cartierul celor de culoare.

– Nu se simţea bine.

Emily se apropie de masă.

– Oricum, trebuia să mă asigur că Taffy face o rochie de mireasă, nu o rochie de seară, cum ţinea morţiş mama. Voi găsi o cale să port rochia lui Taffy la nunta mea, Molly! O să vezi! Când am probat-o azi, m-am simţit cu adevărat... iubită.

– Iubită? repetă Molly făcând o grimasă. *Nu ești iubită*, domnișoară?

– Ai grijă la ton, Molly!

De la confruntarea avută cu Phillip în urmă cu patru săptămâni, provocată de prima ei vizită la Taffy, el devenise cel mai atent și afectuos logodnic din lume. Pasiunile îi erau temperate, controlate, de parcă n-ar fi uitat nicio clipă ale cui buze le sărută. Ale viitoarei soții. Și nu pe ale unei amante supuse, care n-avea alt rol decât să-i stingă poftele.

– Sigur că sunt iubită. Numai că rochia aceea mă face să mă simt... atât de bine! Atât de curată! zise Emily străduindu-se să găsească cuvintele care să descrie întocmai ce simțea.

– A, așa mă simt eu la biserică, atunci când se pogoară Duhul Sfânt.

– Ce face Duhul Sfânt când se pogoară?

Emily stătea lângă scările din bucătărie, privind-o țintă pe Molly. Auzise despre tot felul de semne și minuni, din unele biserici. Pastorul ei le considera însă rodul unor minți înfierbântate. Dar Molly era o fată chibzuită, care nu căuta semne divine la tot pasul.

– Ce face? Păi ce vrea El, domnișoară. Știi cum e nevoie, câteodată, să scoți toate așternuturile din dulap, ca să le pui apoi la loc cum se cuvine, în ordine? Tot așa face, din când în când, și Duhul Sfânt cu păcatele noastre.

– Îți scoate toate păcatele la vedere? Îngrozitor!

Pe Emily o înfioră ideea. La fel cum o înfioră și aerul rece al serii care se strecura în bucătărie pe fereastra pe care Molly o ținea întredeschisă.

– Numai pentru ochii tăi. Nu pentru toată lumea. E posibil însă ca omul respectiv să verse lacrimi. Sau să tremure. Sau să plângă, cerând iertare. Apoi, cât ai bate din palme, Duhul Sfânt îndreaptă lucrurile și omul e înapoi la treabă, perfect curat și pus în ordine pe dinăuntru. Voios.

Emily se simțea oare curată și pusă în ordine pe dinăuntru? Voioasă?

– Nu-i spune mamei că m-am dus la Taffy!

Când râsese ultima dată? Când râsese cu adevărat? Cu Daniel, atunci când el...

– Și dacă oamenii domnului Phillip te-au văzut din nou?

– Am fost atentă.

Emily luase în considerare riscurile, dar acum, odată ajunsă acasă, fiori reci îi străbătură trupul, înfăşurându-l parcă într-o strânsoare grea.

– Phillip n-are decât să înţeleagă! Rochia trebuia probată şi tivită.

Mama apăru din cealaltă parte a bucătăriei.

– Emily, aici eşti? Cerule, eşti în lenjerie! Ce-ai făcut cu fusta?

– E doar puţin noroi, mamă, nu e sfârşitul lumii!

– Bineînţeles că nu! Dar de ce e fusta ta plină de noroi?

– A plouat... străzile sunt pline de noroi.

Emily fugi pe scări, aruncându-i o privire lui Molly, înainte ca mama să apuce s-o mai descoasă.

– Vreţi nişte prăjitură, doamnă Canton? o auzi pe Molly spunând. Ultima bucăţică cu ciocolată e în cutia de metal.

O, mulţumesc, Molly! Mama ar face orice pentru o prăjitură cu ciocolată! Mai ales pentru cea făcută de tine!

Emily se spălă şi se schimbă, cu gândurile hoinărindu-i la o felie groasă de pâine cu peltea, când auzi sunând clopoţelul din faţă. Se uită pe fereastră. O trăsură de poliţie aştepta pe aleea circulară. *Tata? Sau... Big Mike?* Mama avea dreptate, până la urmă avea să facă rău cuiva ducându-se în cartierul celor de culoare.

Emily se repezi din camera ei pe scări.

– Bună seara, ne pare rău să vă deranjăm, răzbătură voci ursuze de bărbaţi din vestibul.

– Domnilor poliţişti! zise Jefferson ţinându-le uşa deschisă. Cu ce vă pot fi de folos?

Emily sări de pe ultima treaptă în vestibul.

– Totul e în ordine?

Se uită de la un poliţist la altul.

– Nu e vorba despre tatăl meu, nu-i aşa? Sau despre Big Mike?

– Nu domniţă! îi răspunseră ofiţerii schimbând între ei o privire mohorâtă. Pe dumneata te căutăm!

– Ce se întâmplă? făcu mama apărând din bucătărie. Domnilor poliţişti, poftiţi vă rog, nu vreţi să intraţi? Domnul Canton nu e acasă, dar îl aşteptăm dintr-o clipă într-alta.

– Doamnă! Zise poliţistul înalt, cu ochi albaştri, serioşi, şi îşi scoase şapca. Suntem într-o misiune oficială.

– Ce fel de misiune?

Mama stătea în faţa lor, cu mâinile în şold.

– Avem un mandat de arestare pentru domnişoara Emily Canton.

Emily îngheţă, cu inima gata să i se oprească.

– Pentru mine?

Vorbele îi ţâşniseră afară odată cu respiraţia, stinsă şi întretăiată.

– Să-mi arestaţi fiica? De ce e acuzată?

Mama interveni între Emily şi poliţişti. Emily se prăbuşi de pe scară, cu un zgomot surd. Jefferson îi puse mâna pe spate, îngenunchind pe trepte, lângă ea.

– De încălcarea legii, doamnă. A fost văzută în această după-amiază la hotelul Gaston. Acuzaţia este de fraternizare cu cei de culoare, existând riscul să stârnească o răzmeriţă.

– Răzmeriţă! strigă mama, bătând în podea cu piciorul ei zdravăn. Taffy Hayes e croitoreasa mea. Spuneţi oare că nu putem face afaceri cu croitoreasa mea doar pentru că e de culoare?

– Nu şi atunci când există bănuiala că se pune ceva la cale. Sunt unii care vor să ne aducă aminte că albii şi cei de culoare sunt separaţi, dar egali.

– Aşa că dau spectacol cu fata mea? bubuiră cuvintele mamei, ca un tun de 4 iulie.

Emily se ţinea strâns de Jefferson, în timp ce poliţistul înalt, cu grad superior, îi arătă mandatul. Ea încercă să-l citească, dar cuvintele îi jucau, pur şi simplu, prin faţa ochilor. Mama smulse documentul din mâna ofiţerului.

– Nu-mi vine să cred! Nu-mi vine să cred!

– Domnişoară, va trebui să veniţi cu noi!

Poliţistul întinse mâna după Emily, dar Jefferson o ţinu strâns. *Să nu-mi dai drumul, Jefferson!*

Poliţistul îşi ceru scuze din priviri când o smulse pe Emily din strânsoarea lui.

– Mamă?

– E scandalos! strigă mama urmându-i pe scările verandei. Jefferson, telefonează la biroul domnului Canton! Acum!

Emily se împiedică în drum spre trăsură, în timp ce picioarele nu-i mai dădeau ascultare, vârful pantofilor i se târa pe pavaj, iar gândurile îi erau, ca frunzele moarte, purtate de vântul toamnei.

Mama alerga pe lângă ea.

– Ia ascultă la mine! zise şi îi prinse faţa în mâini. Eşti din familia Canton şi ai prin vine sângele clanului Woodward. Fii puternică şi curajoasă!

Ochii mamei scâteiară de furie, săgetându-i pe poliţişti.

– Sunt sigură că aceşti oameni te vor trata ca pe o doamnă, aşa cum eşti! Voi fi chiar în spatele tău! Jefferson mă va aduce cu maşina!

– O, mamă!

Emily se prăvăli peste poliţist, neputincioasă, în timp ce el o conducea în trăsură.

– N-am vrut decât o rochie de mireasă care să mă facă să mă simt liberă şi iubită. Frumoasă. Ca o prinţesă!

– Emily, fii tare! zise mama şi o ridică, scuturându-i umerii. Toate astea se vor sfârşi până la cină!

Poliţistul o ajută pe Emily să urce pe bancheta din spate a trăsurii. Când vizitiul îndemnă caii să pornească, lacrimi fierbinţi săpară pe chipul lui Emily o dâră usturătoare, de la ochi până la bărbie, căzându-i ca nişte cărbuni încinşi peste mâinile de gheaţă.

Capitolul șaptesprezece

Charlotte

Sala de așteptare ar fi avut nevoie de mai multă lumină. De ce țineau morțiș arhitecții ca oamenii îndureraţi, speriaţi şi neliniștiți să stea pe întuneric? Charlotte se duse la fereastra ce dădea spre oraș, recunoscătoare pentru lumina soarelui ce zăbovea încă, revendicând ceasurile timpurii ale serii.

A ajuns la spital odată cu domnul şi doamna Rose şi cu Katherine. În timp ce ei vorbeau cu doctorul, ea a rămas lângă scaune, așteptând. Fraţii David, Jack şi Chase erau pe drum, aducându-şi acasă motocicletele din Huntsville.

Tim era transportat în sala de operaţie şi, într-o liniște grea, Charlotte a rămas să aştepte veşti împreună cu familia, umplând timpul cu o conversaţie politicoasă şi încercând să pună cap la cap detaliile răzleţe din apelul dezarticulat şi chinuit al lui David.

A încercat o săritură. A ratat coborârea. A aterizat pe altă motocicletă. A lui Tim a zburat prin aer şi a aterizat *pe* el. A fost prins între cele două motociclete, într-o menghină îngrozitoare.

Vestea a înnebunit-o pe Charlotte. De ce se poartă bărbaţii în toată firea de parcă ar fi nişte puşti invincibili? Doamna Rose, care trecuse prin mai multe accidente cu băieţii ei, a bătut-o pe mână pe Charlotte.

– Tim va fi bine.

Pentru Charlotte era ceva nou. Sporturi mortale şi bărbaţi care le iubesc. Tocmai îi spusese să aibă grijă.

Pe la şase au ajuns şi fraţii, purtând încă echipamentul de curse, plin de praf. Pe la şapte, Tim a ieşit din operaţie şi a fost dus într-un

salon. Imediat ce le-a dat voie medicul, toţi membrii familiei Rose s-au îmbulzit pe hol, grăbindu-se să-l vadă.

Katherine a rămas în spate pentru o clipă.

– Îmi pare rău pentru tine şi Tim, Charlotte.

– Nu mai e de actualitate, Katherine. Dacă ţi-ar fi părut rău, m-ai fi sunat acum câteva săptămâni.

N-avea chef de jocuri.

Femeia care aproape îi ajunsese cumnată dădu să mai zică ceva, apoi ezită.

– Vreau să fie fericit.

– Amândouă vrem.

Charlotte rămase să aştepte. Familia avea întâietate să-l vadă pe Tim. Nu fosta logodnică. Oricum, nu s-ar fi simţit bine cu ei.

Privindu-i cum se adună în salonul lui Tim, Charlotte îşi trecu degetul mare peste inelarul gol. Familie. Nu era sigură că va şti vreodată *cum e*.

Ea şi mama erau „noi, fetele" sau „noi două". La aniversări. De Crăciun. De Ziua Recunoştinţei. Iar, când a murit mama, Charlotte a fost singura rudă menţionată în necrolog.

Se duse la fereastră, îşi odihni fruntea pe geamul încălzit de soare şi oftă, descătuşându-şi emoţiile înăbuşite. *Te rog, Iisuse, fii alături de Tim*!

– Charlotte, hei!

Îşi ridică privirea. Jared se apropia, îmbrăcat în salopeta albastră şi halatul alb.

– Dix a zis să nu-ţi faci griji pentru magazin. Se ocupă ea.

– Ce se-aude cu Tim? întrebă Charlotte abandonându-şi mâinile în mâinile lui. Erau fine şi puternice. Vindecătoare.

– E bine, pentru un om care a aterizat peste o motocicletă şi apoi peste el a aterizat motocicleta lui de 227 de kilograme, explică Jared şi îi strânse degetele. E plin de vânătăi şi rănit grav. A trebuit să-i scoată splina şi i-am montat un tub în piept ca să ajutăm plămânul stâng să revină la volumul normal. Îl vom ţine sub observaţie câteva zile. Are noroc că trăieşte. Dacă ar fi aterizat pe ceafă, cu 2-3 centimetri mai sus, ar fi fost paralizat sau mort.

Are noroc că trăieşte. Mărturisirea aceea i se învolbura, ca un vârtej, în minte. Ce s-ar face ea fără Tim? Fără prietenul Tim. Îl iubea

și avea nevoie de el. Depindea de el într-un fel de care nu-și dăduse seama până acum.

Jared o luă în brațe.

– Suntem alături de tine.

Charlotte oftă, transferând o parte din povară asupra lui, doctorul Bunăciune al lui Dixie. Dacă ar fi avut un frate, așa ar fi vrut să fie.

– Charlotte?

Jack ieși din salonul lui Tim. Chipul îi era plin de noroi. Glasul, abătut.

– Tim întreabă de tine.

– Oh?

Privi pe după Jared, de-a lungul coridorului.

– Mă-ntorc mai târziu, zise Jared întorcându-se să plece și, pentru o fracțiune de secundă, Charlotte își dori să se agațe de căldura lui frățească. Trebuie să verific câțiva pacienți.

– Mulțumim, doctore, spuse Jack și îl privi cum se îndepărtează, apoi se uită la Charlotte. Lui Tim puțin îi pasă de noi, ceilalți. Întreabă întruna de tine. E când inconștient, când își revine, așa că...

Jack îi făcu semn să-l urmeze. Când intră Charlotte, toți din familie ieșiră, fiecare îmbrățișând-o ușor.

– Draga mea, vino la cină dacă poți!

Doamna Rose, mămoasă ca întotdeauna, îi mângâie părul lui Charlotte, așa cum obișnuia când ea făcea parte din viața lui Tim.

– Ne găsești acasă.

– Mulțumesc.

Dar nu. Charlotte se dădu la o parte să-i facă lui Katherine loc să treacă.

Salonul lui Tim era liniștit, luminat de o veioză slabă, prinsă de perete, chiar în spatele patului. Fereastra lui cadra ultimul strigăt victorios al soarelui. Charlotte se aplecă să-i spună „Sunt aici", dar el dormea.

Se așeză ușor pe scaunul de lângă pat.

– Băiat nebun, aproape ai reușit să te omori!

Legat la tuburi și aparate, părea liniștit în somnul lui, cu un farmec aparte pe chipul frumos și plin de vânătăi.

Semne îngrozitoare, albastru închis şi negre, îi înconjurau gâtul şi coborau pe braţul drept, pe sub ghips, ieşind apoi pe cealaltă parte, până în vârful degetelor.

– O, Tim, trebuie să te faci bine!

Charlotte îşi odihni fruntea pe marginea patului şi şopti:

– Ce m-aş face fără tine?

O atingere uşoară pe cap o înfioră. Tim îi mângâia părul cu blândeţe.

– Tim..., spuse ea ridicând deodată capul.

– Îmi pare rău.

Tim îşi trecu degetul mare peste obrajii ei umezi, iar glasul îi era doar o şoaptă gâfâită.

– Îţi pare rău? Pentru ce? Pentru că ai fost tu însuţi? Nu-mi datorezi...

– Pentru că am crezut că e ceva pe lumea asta ce iubesc mai mult decât te iubesc pe tine.

Cuvintele îi erau când ferme, când şoptite, urcând şi coborând, după cum i se topea puterea.

Charlotte îşi lipi buzele de palma lui.

– Numai să nu îmi mori. Dacă mori, o să înnebunesc!

El zâmbi, apoi se crispă de durere.

– Totul mă doare. Până şi firele de păr!

Charlotte se ridică şi se sprijini de marginea patului.

– Dormi, odihneşte-te, spune-i plămânului tău să se facă bine!

– M-am rănit destul de rău, nu-i aşa?

Tim îşi îndoi braţul, care nu era chiar atât de afectat, până când îşi atinse buzele cu degetele.

– Ce e? Ai nevoie de ceva? Apă?

– Sărut.

– De un sărut? zise Charlotte dându-i la o parte de pe frunte părul transpirat şi încâlcit.

– Mai ia din durere, nu-i aşa?

– Nu pot refuza un rănit, nu?

Charlotte se întinse să-i sărute colţul gurii. Tim închise ochii, iar respiraţia lui caldă îi atinse uşor faţa. Îşi lăsă buzele să alunece peste ale lui, într-un alt sărut diafan. Tim o îmbrăţişă cu mâna sănătoasă.

Charlotte își ridică apoi capul și, când privirile li se întâlniră, se aplecă și-l sărută din nou, simțind pe buze gustul pasiunii lui.

– Te iubesc, Charlotte, susurară buzele lui, lipite aproape de ale ei.

– Dumnezeu să m-ajute, și eu te iubesc! Îi mângâie blând fruntea cu degetele. Era singurul loc fără vânătăi. Nu vreau, dar te iubesc, spuse ea.

Tim își trecu degetele prin părul ei.

– Când mi-am revenit după accident, nu mă puteam gândi decât la tine. Nu știam unde sunt și, pentru câteva minute, nici cine sunt, dar știam că tu exiști.

– Prietenii buni sunt greu de găsit, știi?

Îi mângâie pieptul cu mâna, printre leucoplast și tuburi.

– Am prieteni buni. Dar o femeie pe care s-o iubesc, care mai e și cea mai atrăgătoare pe care am văzut-o în viața mea și care se întâmplă să-mi fie și cea mai bună prietenă – asta-i aproape imposibil de găsit! Charlotte...

Părea treaz acum, așa cum o cerceta cu privirea, șoptindu-i cu un glas ferm.

În spatele lor se deschise ușa.

– Doamne, Tim, am ajuns cât de repede am putut!

Charlotte se trase înapoi când Kim, blonda de la restaurant, se năpusti în salon.

– Katherine m-a sunat acum câteva ore, dar filmam o reclamă. O, dragule, ești bine? Veni la marginea patului și îl sărută pe buze.

Buzele care tocmai se dezlipiseră de cele ale lui Charlotte.

– Kim, zise Tim și se crispă de durere, ferindu-și capul de ea. Ea e Charlotte Malone.

– Mă bucur să te cunosc.

Kim îi întinse mâna, apoi își puse poșeta pe noptieră și își aruncă peste umăr părul superb, mătăsos. Își aplecă apoi chipul perfect sculptat peste fața lui Tim, aproape lipindu-și de el corpul suplu, fără cusur.

– Am anulat rezervările pentru cină, iubitule! George și gașca îți transmit toată dragostea lor.

Charlotte se lovi de scaun când se îndepărta de pat.

Kim își ridică privirea, încruntându-se.

– Doamne, te simți bine?

– Da.

Charlotte se încordă, încercând să țină sub control vertijul de emoții năvalnice. Dacă le-ar fi lăsat libere, nu se știe ce-ar fi răbufnit din ea.

– Ne mai vedem, Tim.

– Charlotte, așteaptă!

Vocea lui o urmă, abia auzită, când ieși din salon.

Era pe la jumătatea holului, sufocată de hohote înăbușite de plâns, când își dădu seama că își uitase poșeta pe scaunul de lângă patul lui Tim.

Dar în niciun caz nu avea de gând să se întoarcă să o ia!

Duminică dimineață, Charlotte se trezi devreme, când soarele răsărea peste munți și, pentru o clipă, totul îi păru minunat în lume.

Pentru o clipă.

Apoi își aduse aminte. Tim și Kim. Drăguț, nu? Tim și Kim. Se meritau unul pe altul.

Se ridică din pat, interzicându-și să dea atenție durerii care-i sfredelea inima, și își făcu un duș înainte să plece la biserică.

Se așeză pe un loc în spate și asistă alături de credincioși la slujba de dimineață, cu ochii închiși și brațele larg deschise, oferindu-și inima Celui de Sus, care încerca să o câștige cu iubire și har. Necondiționate și fără compromisuri. El făcea totul perfect, ea în schimb, nu prea.

Putea, însă, să aibă încredere în El. El nu și-ar fi luat privirea de la ea când intra altcineva în încăpere. Era miracolul și frumusețea lui Iisus – afecțiune permanentă și neclintită. Un val de bucurie i se născu lui Charlotte în viscere și i se deschise, într-un zâmbet, pe buze. Ea era favorita Lui.

Sunt a Ta, sunt a Ta.

Prezența unui bărbat, parfumat cu santal, care se așeză lângă ea, o făcu să deschidă ochii.

– Bună, Jack!

– Am auzit.

– Ce-ai auzit?

– A apărut Kim.

– Mulţumită lui Katherine.

Jack scăpă un oftat, în timp ce muzica se oprea, iar femeia din faţă le aruncă o căutătură piezişă, peste umăr.

– Vrea să te vadă, îi şopti Jack la ureche lui Charlotte.

– M-a *văzut*. Ieri.

– Haide, Charlotte, n-o lăsa pe Kim să te scoată din cursă.

– Nu te teme, Jack. Kim nu poate să mă scoată din cursă, zise ea bătându-l pe umăr şi îl străpunse cu privirea. Fiindcă eu nu concurez.

Se întoarse din nou cu faţa când corul începu următorul cântec. Jack nu se clinti. Charlotte îşi petrecuse seara de sâmbătă ronţăind o pungă de morcovi tineri, rezistând impulsului copleşitor de a comanda o pizza mare şi de a o mânca singură pe toată. Cu morcovii-de-consolare, s-a uitat la filme şi a stat de vorbă cu rochia. Cu rochia lui Hillary. Rochia din cufăr. Rochia care îi fusese lăsată în grijă până când îi va găsi următoarea mireasă.

Apoi, în salon vine tipa asta, Kim. M-asculţi, rochie? Intră de parcă e proprietara spitalului. O secundă mai devreme, ne-ar fi prins sărutându-ne. Mda, ştiu. Mi-a cerut să-l sărut, dar avea întâlnire cu ea.

– Ce vrei să-i transmit? zise Jack, în timp ce cântecul răsuna cu tot mai multă putere, în acordurile de final ale corului.

Dumnezeu stăpâneşte peste noi, Dumnezeu stăpâneşte peste noi. Muzica vibra tot mai tare, iar Charlotte îşi lăsă inima inundată de forţa ei copleşitoare.

– Spune-i să se facă bine.

Charlotte închise ochii, simţind în piept tobele şi basul, înălţându-şi spiritul, îmbărbătându-şi sufletul.

Dumnezeu stăpâneşte peste noi, Dumnezeu stăpâneşte peste noi.

– Te iubeşte.

Declaraţia lui Jack îi tulbură lui Charlotte avântul spiritului.

Deschise un ochi spre Jack.

– Are un mod ciudat de a o arăta.

– Mie-mi spui! Tu eşti cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată.

Jack, al treilea fiu în ordinea vârstei din familia Rose, îşi trecu braţul pe după umerii lui Charlotte, apoi îşi făcu loc printre scaune şi plecă.

Tremurând, Charlotte se făcu mică în strană. Era într-un loc binefăcător, bucurându-se de Dumnezeu și de slujbă. Dintr-odată se-ntoarse în starea chinuitoare de dinainte, tulburată de gândul la inima ei frântă și la cealaltă femeie. Își ridică geanta de pe podea – rugase o asistentă să i-o recupereze –, își luă Biblia și se îndreptă spre ieșire.

Când parcă în Homewood, gândindu-se că azi ar fi o zi bună să mănânce o pizza cu brânză, o strigă o femeie. Se întoarse și o văzu pe Hillary grăbindu-se către ea, cu o geantă de piele pe umăr.

– Hillary? Ce faci aici?

– M-am tot gândit la tine. Am sunat la magazinul tău pentru mirese după ce ai plecat ieri. Prietena ta mi-a spus unde locuiești. Sper că nu te superi.

O ajunse din urmă pe Charlotte la intrarea în clădire și aceasta văzu că Hillary avea la gât plăcuțele de identificare ale lui Joel.

– N-am putut să nu mă gândesc întruna la tine, la rochie, la mine și la Joel. Când a venit Greg acasă, m-a găsit înconjurată de fotografii, retrăind încercare grea prin care am trecut, plângând. Niciodată n-am înțeles de ce. De ce m-am măritat cu Joel, știind că o să-l pierd? Și cum de nu mi-am dat seama că eram încă atât de îndurerată?

Adevărul spuselor sale se citea în ridurile adânci ce-i brăzdau chipul.

– Hillary, n-ar fi trebuit să vin la tine. Îmi doream atât de mult să aflu cine e Joel și ce legătură are el cu rochia, încât nu m-am gândit nicio clipă ce efect ar putea avea asupra ta. Nu m-am gândit la modul serios. Devenise un fel de obsesie, zise Charlotte și își puse mâinile în șolduri.

Dix încercase să o avertizeze.

– Într-o zi m-am trezit că am o rochie veche. În ziua următoare, încercam deja să dezleg misterul unui om a cărui viață se rezuma la cinci rânduri scrise pe o plăcuță și la câteva detalii descoperite pe un site.

– Mă bucur că ai venit la mine, Charlotte. Aveam nevoie să vii la mine.

Părul lui Hillary se înfioră în vânt. Purta un tricou cu mânecă lungă, inscripționat cu *Go Navy,* pantaloni scurți kaki și aceiași tenișI din ziua precedentă.

– Chiar și soțul meu știa că, la un moment dat, tot avea să vină și ziua socotelilor. A zis că știa de ani de zile că nu mi-am luat, cu

adevărat, rămas-bun de la Joel. Poate că, în sfârşit, voi găsi un final pentru povestea mea.

Charlotte scutură cheile în mână.

– Aveam de gând să comand o pizza cu brânză şi blat subţire.

– Îmi spui sau mă inviţi?

Charlotte o privi cu ochii mijiţi.

– Depinde de tine. Îţi place pizza?

– Îmi place mult pizza. De orice fel.

– Eu stau la etajul patru.

– După tine, draga mea.

Urcară pe scări până la etajul patru, apoi Charlotte descuie uşa, amintindu-şi, când Hillary ocolea peretele scurt al holului, că rochia rămăsese în living. I se tăie răsuflarea şi îşi duse o mână la gură. Pe cealaltă apăsând-o pe inimă.

– Îmi pare rău, Hillary. Am uitat că rochia e afară.

– N-am crezut c-am s-o mai văd vreodată.

Se învârti de jur împrejurul rochiei, ştergându-şi obrajii şi ridicând uşor volanele poalelor. Îşi apropie faţa de material, închise ochii şi trase adânc aer în piept.

– Întotdeauna mi s-a părut că fusta miroase a ulei parfumat şi dens.

– Parcă ar capta lumina şi-ar păstra-o în ţesătură, zise Charlotte şi îşi trecu uşor mâna peste mânecă. Îmi plac firele de aur.

– Încă e cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o vreodată.

Charlotte se aşeză pe marginea canapelei, încrucişându-şi picioarele, şi se simţi dintr-odată liniştită, relaxată.

– Am văzut o mulţime de rochii de mireasă, multe dintre ele splendide, dar niciuna nu se compară cu aceasta.

– E specială, spuse Hillary, cu glasul şi privirea pline de emoţie.

– De ce crezi că e atât de specială, Hillary?

Charlotte îşi sprijini bărbia în mână. Să vadă rochia prin ochii lui Hillary îi făcu lui Charlotte inima să crească şi îi întări hotărârea de a-i găsi următoarea mireasă.

– Pentru că e numai pentru cele care o acceptă. Care o pot purta.

– Ce vrei să spui? Numai pentru cele care o acceptă?

– Nu știu ce vreau să spun... așa simt eu aici, zise Hillary și își duse mâna la inimă. Trebuie să accepți rochia, să crezi în ea. Să ai credință, dacă vrei.

– E doar o rochie.

– Nu, e un destin. Chipul lui Hillary se lumină, ochii ei căpătând nuanța firelor aurite ale rochiei. Mă bucur atât de mult că ai găsit cufărul, Charlotte! O, Doamne! făcu ea și își duse mâna la inimă, iar ochii i se umplură de lacrimi, ce începură să i se prelingă pe obraji.

Charlotte își înăbuși emoția ce-i creștea în piept.

– Bărbatul care mi-a vândut cufărul a pomenit ceva de anul 1912 și de o mireasă. Mi-a înmânat o chitanță pe care era ștampilat SALVAT. Știi ce-ar putea însemna? Știi cumva dacă ești singura care a purtat-o, Hillary?

– Nu știu sigur, dar când am îmbrăcat-o prima dată am avut sentimentul că nu sunt prima mireasă care o poartă, răspunse Hillary și o sfredeli cu privirea pe Charlotte. Și am impresia că știu destul de bine cine s-ar putea s-o poarte după mine.

– Hei, nu eu! Charlotte se ridică de pe canapea, cu mâinile sus. Am să găsesc mireasa potrivită, dar crede-mă, *aceea* nu sunt eu.

– Cerule, dar tare mai protestezi!

– Când oamenii vorbesc prostii, trebuie să vorbesc mai tare. Acum, hai să comandăm pizza.

Charlotte își luă telefonul mobil și făcu comanda, apoi se schimbă în blugi, lăsând-o pe Hillary singură cu rochia, singură cu amintirile ei.

Când Charlotte se întoarse în sufragerie, o găsi pe Hillary lângă fereastră, cu privirea pierdută spre orașul aflat în Nord-Vest. Ținea strâns la piept o fotografie cu ramă neagră.

– Ai un apartament grozav aici, Charlotte, zise ea, întorcându-se spre cameră.

– Pe creasta de Vest a munților se văd niște apusuri minunate! Dar ai zis că ai fost în Marină – ai trăit pe o navă? Ai văzut, probabil, niște apusuri grozave.

– Am stat în cabine mai mici decât debaralele tale. Dar, da, am văzut câteva apusuri spectaculoase deasupra oceanului. Și răsărituri. Chiar și o furtună pe ocean e extraordinar de frumoasă. Am avut de înfruntat câteva. Hillary traversă camera până la Charlotte. Am ceva pentru tine. Îi oferi fotografia. Eu și Joel în ziua nunții noastre.

– Hillary!

Era o poză în culori șterse. Imaginea din fundal era neclară. Dar în mijlocul fotografiei de 20 X 25 stătea un locotenent chipeș și atletic, cu brațul strâns în jurul miresei sale, Hillary, care radia de fericire, cu păr blond strălucitor, perfect sculptată în rochia ce atârna acum pe manechin. Charlotte își aruncă privirea prin cameră și, dacă n-ar fi știut că așa ceva nu e cu putință, ar fi putut jura că rochia respira. Era probabil lumina schimbătoare, a dimineții târzii, ce se revărsa prin fereastră.

– Ești atât de frumoasă! Iar Joel arată exact așa cum mi l-am imaginat.

Erau tineri, încrezători, cu ochii strălucind de iubire. Chipurile erau luminate de zâmbete largi, pline de speranță. El, un erou cuceritor. Ea, o regină a frumuseții din Sud, cu o atitudine cuceritoare.

– Păstreaz-o. Te rog! zise Hillary și împinse fotografia spre Charlotte, care voia să i-o înapoieze.

– Nu, n-aș putea. Charlotte își trecu degetele peste chipul lui Joel, de-a pururea tânăr. N-o vrei?

– Vreau să fie a ta. Joel ne aparține amândurora de-acum. Tu mi l-ai adus înapoi. Și pe bună dreptate. Te-a cucerit, tot așa cum m-a cucerit și pe mine. Expresia feței lui Hillary se îmblânzi în timp ce vorbea despre el. Pentru prima dată de când a murit, m-am bucurat că m-am căsătorit cu el. Mi-am adus aminte de tot binele și de toată fericirea. Și asta ți-o datorez ție.

Soneria zbârnâi, întrerupând discuția. Sosise pizza. Charlotte plăti, refuzând banii pe care i-i întindea Hillary.

– Miroase bine, zise Hillary și deschise dulapurile. Mm... farfurii și pahare?

– Lângă chiuvetă. Charlotte îi arătă cu degetul, din cămară, de unde se dusese să ia șervețele. Am ceai cu gheață, apă, lapte, suc, Cola dietetică. Eu nu beau din aia adevărată.

– Vreau ceai cu gheață, zise Hillary și se opri. E dulce?

Charlotte zâmbi, deschizând cutia de pizza pe masa de sufragerie.

– Să zicem!

– Satisfăcător. Nu vreau să știu mai multe.

Femeile mâncară în liniște primele îmbucături de pizza cu brânză și sos. Apoi Hillary întinse mâna după un șervețel.

– Cum se simte prietenul tău care e în spital?

– Acum vorbim despre mine?

– Am putea foarte bine. Rochia aceea ne face să fim ca o familie.

Familie. Cuvântul o lovi pe Charlotte în piept și un fior încins îi trecu prin inimă.

– E bine. A avut un accident la o cursă de motociclete.

Charlotte își șterse sosul de roșii care îi cursese pe degete.

– E cineva special pentru tine?

– A fost. Am fost logodiți, dar el a anulat logodna. Charlotte întinse mâna după sucul ei. Mă rog, a vrut doar s-o amâne. A zis că nu e pregătit. Dar cum să treci de la logodnă și pregătirea pentru nuntă la... așteptare? Așa, în aer..., spuse Charlotte și sorbi cu nesaț din Cola dietetică.

Băutura și conversația mergeau bine cu pizza.

– Ne-am mișcat prea repede. Ne-am logodit la două luni după ce ne-am cunoscut.

– Unele dintre cele mai bune povești de dragoste ale lumii sunt despre bărbați și femei care s-au cunoscut azi și s-au căsătorit mâine.

– Mda, cine, de exemplu?

Hillary se eschivă.

– Nu știu, tu ești consultant pentru nunți. Dar sunt sigură că e adevărat.

Charlotte râse.

– Nu știi deloc să minți!

– Poate că nu, dar trebuie să fi auzit și tu destule povești cu iubiri la prima vedere. Și am impresia că nu vrei de fapt să-ți iei adio de la tipul ăsta.

Hillary luă o bucată de pizza dintre feliile rămase.

– N-am vrut nici ca mama să moară la treizeci și cinci de ani, dar a murit. Nu putem avea mereu viața pe care ne-o dorim. Dar putem avea întotdeauna pizza.

Charlotte luă o îmbucătură mare dintr-o felie mică. Săpând în trecutul lui Hillary, îi dăduse permisiunea să facă și ea același lucru.

– Înainte ca Joel să fie omorât, spuse Hillary, ne scriam scrisori și alegeam o zi în care să privim amândoi luna. Erau douăsprezece ore diferență între noi, așa că unul se uita noaptea, celălalt ziua, dacă

reușeam s-o găsim. În noaptea de după înmormântarea lui, era o lună plină și strălucitoare, ca un glob dansând pe cer. Cum îndrăznea luna să strălucească, când inima mea era atât de tristă? M-am pierdut cu firea, am alergat în camera mea, am smuls rochia de pe umeraș, am scos plăcuțele de identificare ale lui Joel și am coborât la subsol. Habar n-aveam ce voi face, până când am zărit cufărul. Am aruncat rochia în el, înapoi de unde venise, am băgat plăcuțele lui Joel în punguță și l-am târât afară. Eram hotărâtă să-l ard, ca să nu mai rămână decât cenușa din el. Apoi am dat nas în nas cu tata.

Charlotte își scutură firimituri de pe degete și ascultă mai departe.

– „Draga mea", a zis el, „nu cred că vrei să faci asta". Dar eu nu l-am ascultat. Aveam să ard prostia aia de cufăr și tot ce însemna el. Nu voiam să rămână nimic care să-mi amintească de Joel. Tata a stat de vorbă cu mine: „Ia ascultă-mă", povesti Hillary fluturând din deget, așa cum făcuse probabil tatăl său în noaptea aceea din urmă cu patruzeci de ani. Acum suferi, dar nu te vei simți așa pentru totdeauna. S-ar putea să vrei din nou rochia asta. Va apărea un alt Joel. O, cerule, asta m-a înnebunit! Cum putea să spună așa ceva? Nu era decât un Joel. Pentru mine, nu mai exista alt bărbat. Dar argumentul a avut efect într-o oarecare măsură, așa că, după ce a plecat tata, m-am dus în atelierul lui, am găsit lampa lui de sudură și am aprins-o. M-a pus să fac cursuri de atelier în liceu. Am sudat încuietoarea până când a început să strălucească așa ca focul din Furnalele Sloss. Apoi m-am prăbușit. M-am trezit dimineața în patul meu, plină de bandaje, pentru că lampa îmi arsese mâinile.

Hillary se ridică de la masă ca să-și ia geanta neagră, din care scoase o fotografie făcută pe veranda din fața casei.

– Am găsit-o când scotoceam prin fotografii, zise și îi întinse lui Charlotte o poză alb-negru. Ei sunt mama și tata, iar lângă ei sunt foștii proprietari ai casei.

– Casa în care ai găsit cufărul?

Femeia, de vreo treizeci și cinci de ani, arăta bine în costumul ei de duminică.

– Crezi că au vreo legătură cu rochia?

– Habar n-am. Numele lor sunt scrise pe spate. Thomas și Mary Grace Talbot. E scrisul de mână al mamei. E aproape perfect, nu-i așa? Mi-amintesc că Thomas era predicator și tocmai își cumpăraseră un

cort mare, pentru că voia să călătorească prin toată țara ca să țină prelegeri. I-a spus mamei că are darul tămăduirii. Eu îl consideram cel mai ciudat om pe care l-am întâlnit vreodată.

– Serios? Din cauza chestiei cu tămăduirea?

– Eu îmi doream să fiu asistentă medicală, așa că da, nici măcar la zece ani nu credeam că un om poate să *tămăduiască*. Hillary își arcui sprâncenele. Tu ce crezi?

– Eu cred că Dumnezeu folosește oameni imperfecți prin care împlinește vrerea Lui. Pe mine mă folosește ca să le ajut pe mirese să se pregătească pentru nuntă, zise Charlotte și privi din nou fotografia, atingând cu vârful degetului chipurile de pe hârtie. Thomas și Mary Grace Talbot. Pe unde sunteți oare?

– Cred că acum au vreo optzeci și ceva, nouăzeci de ani.

– Dacă mai trăiesc.

Hillary luă o bucată de pizza.

– Mai trăiesc, zise Hillary cu un zâmbet. Și cred că pot să aflu unde locuiesc.

Capitolul optsprezece

Charlotte despachetă noul transport de rochii, sosit miercuri după prânz. Rochiile de iarnă pe care le comandase erau frumoase. Comerțul cu marfa ei neprețuită îi echilibra întotdeauna emoțiile date peste cap.

Din iPod-ul ei, cânta Jesus Culture și, în zile ca aceasta, Charlotte privea depozitul magazinului ca pe un adevărat sanctuar.

Pe parchetul masiv al magazinului răsunară pași.

– Am venit.

Era Dixie.

– Gura ta de oxigen.

Intră în depozit și se așeză pe biroul vechi pentru împachetat și expedieri, strângându-și părul în coadă.

– Apropo, Jared a zis că Tim se simte bine. Probabil azi îl externează.

– Bine, mă bucur.

Luni, la o masă de prânz de două ore, Charlotte i-a povestit în detaliu evenimentewle de peste weekend lui Dixie – care a cerut să știe tot, începând cu primul „h" din „Hei", până la ultimul „e" din „La revedere".

– Jared a zis că fata blondă care fusese cu Tim la restaurant a venit la spital în fiecare zi.

– E bine să ai pe cineva care să-ți poarte de grijă când suferi.

Dixie lovi cu mâna în birou.

– Vrei să nu mai fii atât de drăguță? Supără-te. Explodează. Ridică pumnul! „N-am să mai sufăr niciodată de foame"*, zise, și adoptă cel

---

* Replică celebră rostită de Scarlett O'Hara în filmul *Pe aripile vântului*. (n.tr.)

mai bun ton sudist de care era în stare. „Luptă pentru el, luptă pentru ce e al tău!"

Charlotte zâmbi, dându-şi ochii peste cap.

– Foarte dramatic, don'şoară O'Hara! Ce-aş rezolva dacă aş ridica ameninţător pumnul? N-aş face decât să mă enervez pentru ceva ce nu pot schimba.

Ridicase destul pumnul, iar asta nu reuşise decât s-o facă din ce în ce mai furioasă şi mai tristă. Acum era împăcată şi îşi dorea să rămână aşa măcar o vreme.

– Nu pot să lupt pentru un bărbat care nu mă vrea.

– Dar ai spus că el...

– Da, a zis nişte chestii. Dar, când a intrat ea, a fost ca şi când eu aş fi dispărut în umbră, spuse Charlotte şi ridică o rochie nouă Bray-Lindsay. Îţi plac rochiile? Mie-mi plac toate rochiile Bray-Lindsay.

Ar fi vrut să o ia în braţe şi să se contopească cu fibrele mătăsoase şi cu albul moale şi pur.

– Fac oamenii ăştia o treabă nemaipomenită. Să n-o laşi pe Tawny să le vadă! Se va răzgândi.

Charlotte scutură următoarea rochie, una nou-nouţă, de la un designer local, Heidi Elnora.

Chiar atunci, clopoţeii din faţă răsunară în tot magazinul, urmaţi de o voce înaltă.

– E cineva?

– Mă duc eu.

Dixie ieşi din cameră, întorcându-se câteva clipe mai târziu însoţită de Hillary.

Charlotte agăţă rochia pe stativ.

– Hillary, hei, ce faci aici? Îi făcu semn să intre. Dixie, ea e Hillary.

– Ştiu. Am făcut cunoştinţă. Dixie se strecură sus la locul ei, pe vechiul birou. Deci tu eşti Hillary, cea care a purtat rochia? Cea care a încuiat-o în cufăr?

– Mă declar vinovată. Dar îi rămân datoare acestei femei care a salvat-o. M-a salvat şi pe mine.

Salvat. Cuvântul bărbatului în violet. Îi răsună lui Charlotte în suflet pentru o clipă.

– Charlotte, eşti liberă câteva ore? o întrebă Hillary.

– Aş putea fi, dacă ai nevoie de mine.E în regulă?

Se consultă cu Dix din priviri, iar aceasta dădu afirmativ din cap. Avea să stea ea după-amiază.

– I-am sunat pe Thomas şi Mary Grace Talbot. Sunt dispuşi să ne primească în vizită după-amiază, dacă vrei să mergem.

– Acum?

– Acum.

– Ho, ia staţi niţel! Explicaţi-i şi bătrânei Dixie ce se întâmplă. Cum aţi luat legătura cu familia Talbot? Îşi agită degetul prin aer, certând-o pe Charlotte. Partea asta din poveste nu mi-ai spus-o!

– N-am ştiut nici eu, până ieri. Charlotte îi oferi lui Dixie versiunea scurtă, de tip Twitter. Hillary a lucrat la spitalul St. Vincent cu un doctor pe nume Talbot. Când a dat peste numele lui Thomas şi al lui Mary Grace, l-a sunat, sperând că ar putea exista o legătură între ei.

– Şi? întrebă Dixie, întorcându-se către Hillary.

– N-auzise niciodată de ei, continuă Hillary povestea. Dar a mers la şcoală cu un alt Talbot. Când eşti în aceeaşi clasă cu un băiat, din clasa întâi până într-a douăsprezecea, afli unele lucruri. Doctorul Talbot pe care îl cunoşteam eu m-a pus în legătură cu Harry, care e strănepotul lui Thomas şi al lui Mary Grace.

De pe biroul pe care stătea, Dixie şuieră un „uau!".

– Crezi că doamna Talbot a purtat rochia înaintea ta, Hillary?

Charlotte aşeză pe portmantou ultima rochie din transport.

– Hai să mergem să aflăm!

Kirkwood by the River era un sat de pensionari, aflat în mijlocul unei păduri, lângă râul Cahaba. Charlotte parcă maşina, apoi porni împreună cu Hillary spre intrarea principală, în timp ce femeia începu să-i povestească.

– El are nouăzeci şi patru de ani, suferă de un fel de demenţă. Ea are nouăzeci şi trei, dar are mintea ascuţită ca briciul. Cel puţin aşa spune Henry.

Când ajunseră într-un loc auriu, scăldat în soare, din curtea interioară, Charlotte se opri.

– Nu sunt sigură că vreau să intru.

– Poftim? Am bătut atâta drum. Nu de asta m-ai găsit *pe mine*?

Hillary se așează pe o bancă cu două locuri, din fier forjat, cu pernuțe înflorate.

– Și dacă nu știe nimic despre rochie? Dacă e o fundătură? Tu ai fost ultima care a purtat-o și habar n-avem cine a purtat-o înaintea ta. Nu vom ști dacă mireasa de dinaintea ta era îndrăgostită sau dacă s-a măritat din interes. Sau dacă a rămas văduvă, ca tine. Mai avem trei războaie de dus. Nu sunt sigură că vreau să ajung la capătul firului. Să aflu *că nu voi ști niciodată.* Am deja prea multe necunoscute în trecutul meu. Nu vreau să mai adaug și rochia pe listă.

– Charlotte, nu întrebările ne lasă pe întuneric – deja ne aflăm acolo, nu? Și dacă ajungem la o fundătură în istoria rochiei, cel puțin știm că am încercat. În viață, nu ai niciodată garanția că vei găsi răspunsuri.

– Dar pot să mă prefac că e așa.

Charlotte se așează încetișor alături de Hillary.

– Dacă nu vorbesc cu doamna Talbot, pot să inventez eu continuarea poveștii. O fată frumoasă, un mire chipeș, o nuntă simplă. Iar ea poartă rochia ta.

– Și *a ta*, zise Hillary și o porni spre intrare. Ți-ai ratat cariera, Charlotte. Ar fi trebuit să scrii romane de dragoste!

– Nu e vorba despre dragoste, Hillary. E vorba despre viață. Cine nu vrea să fie iubit? Să se simtă în siguranță. Să aibă un loc pe care să-l numească acasă și o familie?

Oare asta își dorea ea cu atâta disperare? Să se simtă în siguranță? Să aibă un cămin și o familie? Charlotte nu-și mai exprimase niciodată până acum teama în cuvinte. Oare de aceea avea îndoieli privind căsătoria cu Tim? Pentru că nu era sigură că se va simți cu adevărat iubită? Sau pentru că un cămin însemna o familie? Evident, Katherine era convinsă că nu se putea adapta.

– Se pare că tu cauți iubirea perfectă, Charlotte. O iubire care să nu-ți răvășească inima sau să-ți răscolească temerile. Hai să-ți spun ceva, o astfel de iubire nu există! Să presupunem că intrăm pe ușile astea și aflăm că niciunul dintre cei doi Talbot nu-și amintește de rochie. Nu știe nimic despre ea. Știi că au fost căsătoriți timp de șaptezeci și doi de ani? Șapte decenii plus doi. E de două ori vârsta ta și încă ceva pe deasupra. Poate că nu vom găsi cealaltă femeie care a

purtat rochia sau nu vom afla cum a ajuns rochia în subsolul părinților mei, dar, cu siguranță, vom găsi pe cineva care știe să iubească. E genul acela de iubire care îți va alunga toate temerile. Nu genul pe care ai impresia că-l vei găsi fugind și ascunzându-te, zise Hillary și își trase umerii în spate, drepți, ca la Marină. Și-acum hai să mergem!

Charlotte o urmă fără un cuvânt. Un tânăr asistent, cu părul închis la culoare, le întâmpină și le conduse pe un hol lung, trecu de camera în care erau televizorul și sala de mese, și se opri la ușa lui Thomas și a lui Mary Grace Talbot.

– Vă așteaptă? întrebă el și ciocăni încet. Mary Grace? Thomas? Sunt eu, George. Aveți musafiri.

Apăsă pe clanță.

Prin ușa ce se deschidea, Charlotte o zări pe doamna Talbot, slabă și pierdută în puloverul și pantalonii ei, deplasându-se prin cameră cu bastonul.

– Să intre, George!

Lui Charlotte i se umplu inima de speranță. Doamna Talbot zâmbi, iar Charlotte recunoscu aura tinerei frumuseți, din fotografie.

– Intrați, intrați! Thomas, ne-au venit oaspeții!

George traversă grăbit camera, ca să-i sară în ajutor bărbatului plăpând care apăru din dormitor.

– Afurisite de picioare, îmi fac figuri! Să nu îmbătrâniți, tinere doamne! Făcu semn din deget, aplecându-se să se așeze pe fotoliul lui rabatabil. Nu se merită. Nu se merită. Eu sunt în relații bune cu Domnul... nu știu de ce nu vrea să vină să mă ia. Nu-I mai sunt de niciun folos pe aici.

– Numai să-mi ții mie companie.

Doamna Talbot se duse în spatele camerei, îndreptându-se spre alt fotoliu, iar George îi dădu o mână de ajutor.

– Ți-ar fi dor de mine dacă te-ai duce pe lumea cealaltă, Tommy.

– Drăguța mea, n-aveam de gând să plec fără tine. Mi-ai fost alături la bine și la greu. Răsplata e a ta tot atât cât e și a mea.

Mâna lui pătată, cu vene proeminente, se lăsă peste brațul fotoliului și o prinse pe a ei.

– Și-acum, cu ce vă putem ajuta, tinere doamne?

Lumina din privirea lui Thomas era blândă. Înţeleaptă şi răbdătoare. Charlotte îl îndrăgi imediat. Dacă suferea de demenţă, ei bine, astăzi boala nu se făcuse simţită.

– Eu sunt Charlotte Malone, domnule Talbot. Ea este Hillary Warner.

– Nouă ni se spune Thomas şi Mary Grace pe aici.

– Cu mine aţi vorbit la telefon, spuse Hillary, ridicându-se pe jumătate, când Mary Grace încercă să se scoale din fotoliul ei. George plecase şi nu-şi dădea seama ce voia să facă bătrâna. Să v-ajut?

– Am pus apă la fiert, pentru cafea. În bucătărie. Ai putea s-o aduci? Aş face-o eu, dar până mă târăsc acolo şi-napoi se face ora cinei.

Râsul o întinerea.

Hillary se duse în bucătărie, făcându-i semn lui Charlotte.

– Începe povestea!

Charlotte se aplecă şi mai mult spre cei doi soţi, rezemându-se de braţul canapelei, şi întâlni privirea lui Mary Grace, albastră şi limpede ca cerul verilor din sud.

– Am găsit o rochie de mireasă.

Atmosfera din cameră se schimbă. Ochii lui Charlotte se umplură brusc de lacrimi.

– Într-un cufăr pe care l-am cumpărat la o licitaţie.

– Ai găsit rochia, aşadar?

Degetele lui Mary Grace rămaseră împletite cu cele ale soţului ei.

– Cea cu poale din satin, cu perle în talie şi cu fir de aur strălucitor?

Hillary veni în grabă din bucătărie, cu o ceaşcă de cafea în fiecare mână.

– Da, pe aceea. Cine vrea frişcă şi zahăr?

– Eu o vreau neagră, zise Thomas ridicând mâna tremurândă.

– Pentru mine, o linguriţă cu vârf din fiecare! zise Mary Grace făcându-se că umple o linguriţă invizibilă, iar spiritul şi aerul ei tineresc răzbătură până la Charlotte.

– Charlotte? întrebă Hillary.

– Pentru mine, apă.

Cofeina n-ar fi făcut altceva decât s-o agite. Nervii îi erau şi aşa întinşi la maximum de entuziasmul şi tulburarea provocate de această întâlnire.

– Mary Grace, dumneata ştii despre rochie?

– Sigur că da. Am purtat-o la nunta mea.

– Cea mai frumoasă mireasă pe care a văzut-o vreodată orașul Birmingham! spuse Thomas, clar și răspicat.

– Mai taci, Thomas! Grace luă cana pe care i-o întinse Hillary. Încă mă copleșește cu vorbe dulci. Spune-mi, Charlotte, cu ce te ocupi?

– Eu... eu am un magazin pentru mirese în Mountain Brook.

Mary Grace purtase rochia! Charlotte întinse mâna după cana cu apă pe care i-o întindea Hillary. Ceramica rece era plăcută la atingere.

– Și mi-ai găsit rochia. Mary Grace zâmbi, dar surâsul i se stinse pe chip. Dar rochia nu trebuie vândută. Trebuie purtată de cea care o găsește.

– Păi, da, vezi dumneata, Mary Grace, cred că eu sunt cea care trebuie să *găsească* următoarea mireasă, zise –Charlotte, apoi duse cana cu apă la buze și luă o înghițitură. Poate cineva va intra în magazinul meu și eu voi ști imediat că ea e aleasa.

– Tu ești mireasa!

Mary Grace o arătă pe ea, încet și intenționat, aproape ca și cum ar fi împuns ceva invizibil, ce plutea în aer.

– Ți-am spus eu, șopti Hillary din colțul gurii.

– Taci!

Charlotte se lăsă să alunece pe marginea pernei de pe canapea, concentrată la Mary Grace. Ea o va ajuta să înțeleagă.

– Treaba mea e să le ajut pe mirese să se pregătească pentru cea mai importantă zi din viața lor. Ai putea spune că e darul meu. Sunt foarte bună în ceea ce fac.

Până și în propriile ei urechi, argumentul suna superficial. Habar n-avea de ce *salvase* rochia.

– Sunt sigură că ești foarte bună în ceea ce faci, numai că rochia n-a fost niciodată de vânzare. A fost dăruită din mireasă în mireasă.

Hillary îngheță, cu cana de cafea în aer.

– Dar eu am găsit cufărul în subsolul părinților mei.

– Știu, Mary Grace se legănă ușor în fotoliul ei. Eu l-am lăsat acolo pentru tine.

– L-ai lăsat acolo... eu aveam zece ani.

Șocul și uimirea se amestecară pe chipul ascuțit al lui Hillary.

Charlotte vedea prea bine că Hillary încă nu își rezolvase, în inima ei, problema cu Joel, așa că schimbă subiectul, pentru moment.

– Thomas, am auzit că eşti predicator.

– Da, da, de cincizeci şi doi de ani. Am predicat Evanghelia Împărăţiei Domnului, din Maine până în Hawaii, în Sud până în Mexic şi Guatemala. În Nord, până în Canada şi Alaska.

– Încă mai predică, spuse Mary Grace. Mie şi tuturor celor care locuiesc aici. Menajera noastră, sărmana, ascultă câte o predică în fiecare săptămână. Iar omul care ne aduce cumpărăturile e pe cale să renască, ştiu asta. Mai e dragul de George, care insistă că el e... cum a zis, Tommy?

– Agnostic.

– Da, asta zice el că e. Închipuie-ţi, să nu crezi în nimic! Ce speranţă poate fi în asta?

– Chiar aşa! Dacă primeşti veşti bune, ai face bine să le spui, zise Thomas şi râse încetişor. N-are nicio noimă să le ţii pentru tine.

– E un predicator înzestrat, spuse Mary Grace. A călăuzit multe suflete pierdute către Sfânta Cruce. Păi, era pe vremea când predica într-un cort în mijlocul preriei din Kansas şi...

– Mary Grace, unde e cafeaua mea?

Ea o luă de pe măsuţa dintre ei şi i-o întinse.

– Era mai cald ca niciodată în vara aceea, iar muştele roiau pretutindeni. Vă spun, nicio adiere de vânt nu se simţea peste câmpie în seara aia. Dar oamenii tot au venit să audă predica.

– Cei mai mulţi n-aveau televizor pe-atunci. Thomas sorbi din cafea, apoi o puse la loc. Era chiar după război şi ţara era pregătită să primească veşti bune. Un mesaj al speranţei.

– Dar căldura îi topise, pur şi simplu, pe oameni pe scaune. Agitau evantaiele, apoi Thomas a început să predice şi, după cincizeci de cuvinte, s-a oprit. Mary Grace îşi încremeni palmele în aer, cu ochii la soţul ei. S-a oprit chiar în mijlocul scenei, a întins mâinile, şi-a dat capul pe spate şi a închis ochii.

Povestea lui Mary Grace îi provocă lui Charlotte o senzaţie de efervescenţă, ce îi umplea pieptul. Cei doi soţi Talbot vorbeau ca nişte credincioşi tineri şi entuziaşti. Niciun semn de amorţeală. Sau de demenţă.

– Tommy a rămas neclintit, în mijlocul scenei, cu braţele întinse, cu faţa înălţată spre cer şi a spus, cu glasul cel mai liniştit din lume, însă atât de sigur, de ferm: „Doamne, Care eşti sus, în ceruri, care ai domolit mările şi ai dojenit furtuna, Îţi cer îndurare pentru aceşti

bieți oameni, care au mers kilometri întregi să-Ți audă cuvântul. Trimite-ne, rogu-Te, o ploaie blândă și răcoroasă!"

– Câțiva oameni din primul rând au chicotit, își aminti Thomas clătinând din cap.

– Totuși, n-a lăsat asta să-l supere sau să-i pertube concentrarea, continuă Mary Grace. Timpul se scurgea. Iar Thomas nu s-a clintit și nimic nu s-a întâmplat.

– Transpirația ce-mi șiroia pe sub cămașă a început să se îmbibe în material. Îmi pusesem în joc întreaga reputație și preoția, cu rugămintea aceea nebunească.

– Așa că ce-a făcut? S-a rugat din nou, zise Mary Grace pocnind în aer cu pumnul strâns ușor.

Un gest menit, parcă, să spună: „Cine și-ar fi închipuit?"

– Pentru cazul în care ar fi vrut să chicotească și oamenii din spate.

Thomas și Mary Grace își spuneau povestea ca pe un vals pe care-l dansaseră de multe ori.

– „Doamne", a spus el, „Stăpânul vântului și al valurilor, Creatorul tuturor lucrurilor, Cel care ne iubește sufletele"...

– Dacă e să cazi, cade preamărindu-I numele plin de bunătate.

– Trimite-ne o ploaie răcoroasă și blândă! a încheiat Mary Grace.

– Scaunele scârțâiau, spuse Thomas. Bărbații își dregeau glasurile, dezlipindu-și de pe gât gulerele pline de transpirație. Copiii plângeau, iar mamele încercau să se răcorească fluturând din evantaie.

– A fost cel mai lung minut din viețile noastre, în care am așteptat să vedem ce va face Thomas sau Dumnezeu. Apoi... Mary Grace făcu o pauză, cu ochii scânteind. Charlotte se aplecă spre ea, strângând în mână cana cu apă. Hillary se trase mai aproape. Apoi cortul s-a scuturat un pic.

– Aerul s-a pus în mișcare.

– Și cea mai dulce adiere răcoroasă a năvălit direct pe sub cort, pe lângă scaunele noastre. Prin părul oamenilor. Puteai să le vezi șuvițele fluturând în aer.

– Mirosea a iarbă proaspăt cosită. Oamenii s-au ridicat în picioare, au început să aducă laude. Chiar atunci când vocile lor au răsunat mai puternic, o ploaie a început să răpăie pe acoperișul cortului. A continuat să plouă tot restul nopții și toată ziua următoare.

Thomas se lăsă pe spate, cu un zâmbet pe chipul său ridat şi cana de cafea sclipindu-i în mână.

– Vă spun eu, zise Mary Grace. Nu a fost niciun ateu în mulţime în seara aceea. Am avut o mulţime de oameni care şi-au dăruit inimile lui Dumnezeu. Am avut şi câteva vindecări. Îţi mai aduci aminte de băiatul cu poliomielită, Tommy? îl întrebă bătrâna, iar ochii ei închişi la culoare strălucire. Şi-a aruncat cârjele, şi-a smuls proteza şi a început să alerge prin cort ca un om eliberat. Tatăl lui l-a prins până la urmă şi a lăsat un doctor care asista să îl examineze. A constatat că băiatul avea un picior complet nou.

– Un băiat a fost vindecat de poliomielită? Hillary îşi puse cafeaua jos, pufnind. Uite-aşa! făcu ea pocnind din degete. Am fost asistentă aproape patruzeci de ani. Dar n-am văzut pe nimeni să se vindece de o boală ca poliomielita.

– Înţeleg. Credinţa ta se bazează, aşadar, doar pe experienţă? Pe ce ai văzut? Asta nu te va duce prea departe.

Dintr-odată, Thomas nu mai părea bătrân. Vorbea cu autoritate.

– Fără credinţă e imposibil să Îl mulţumeşti pe Dumnezeu.

– Thomas, te rog! îl întrerupse cu delicateţe Mary Grace, strângându-i mâna. A fost un miracol născut dintr-o credinţă puternică, demonstrat medical. Acum, dragelor, ce doreaţi să aflaţi de la noi?

Da, înapoi la rochie. Charlotte îşi drese glasul şi îşi netezi cu mâna fusta Malone&Co.

– Mary Grace, Hillary a găsit această fotografie într-o cutie, prin lucrurile părinţilor ei. Charlotte îi sugeră lui Hillary că ar trebui să le arate soţilor Talbot fotografia cu părinţii ei.

– Are o dată pe spate, spuse ea. Ziua în care părinţii mei au cumpărat casa de la voi.

– O, Doamne! zise Mary Grace şi îşi duse la piept mâna mică şi pătată. Asta a fost cu atât de mulţi ani în urmă!

Thomas îşi puse ochelarii şi se aplecă să vadă fotografia.

– Cine e doamna cea tânără şi frumoasă de lângă mine?

Mary Grace râse pe înfundate.

– Aveam treizeci şi ceva de ani şi mi-era groază că va veni momentul în care o să împlinesc patruzeci şi mă gândeam că sunt atât de bătrână!

– Pun pariu că acum ai vrea să mai ai vârsta de-atunci, dacă s-ar putea, nu-i aşa, iubito? întrebă Thomas.

– Cât ai zice peşte.

Aşa cum soţii Talbot şi-ar fi dorit să mai aibă anii lui Charlotte sau Hillary, şi Charlotte ar fi vrut să fie în locul lor. Măcar pentru o clipă. Să ştie cum este să iubeşti timp de şaptezeci şi doi de ani. Să poţi spune, împreună cu cineva, o poveste, completându-te, armonizându-te perfect. Iar el să considere, şi acum, după atâţia ani, că ai fost cea mai drăguţă mireasă din Birmingham.

– Sunteţi cu părinţii mei. Lindell şi Arlene Saltonstall. Hillary trecu lângă Thomas, care privea fotografia. În ’57 au cumpărat casa de la voi. Eu aveam zece ani. Aveam un frate mai mare. Îi spuneam Shoop.

– Hillary, tu eşti fetiţa pentru care am lăsat rochia! Mary Grace se lăsă în spătar, oftând şi închizând ochii. Spune-mi, erai rudă cu familia Saltonstall, care era proprietara minelor? Tatăl meu a lucrat în minele lor vreme de treizeci de ani.

– Străbunicul meu a fost unul dintre fraţi. Dar bunicul meu, Paul Saltonstall, n-a vrut să aibă nimic de-a face cu minele familiei. A vrut să lucreze în inginerie.

În timp ce Hillary vorbea, Mary Grace îşi înclină capul pe spate. Ochii i se închiseră uşor.

– Doamnă Talbot? zise Charlotte şi dădu să se ridice.

Oare femeia se simţea bine? Thomas nu părea îngrijorat. Nici pe deplin treaz.

– Dragă, spune-mi Mary Grace! spuse bătrâna deschizând ochii. Doar îmi aminteam de tatăl meu. Deci, spune-mi, Hillary, ai purtat rochia?

Hillary se lăsă antrenată în conversaţia neobişnuită.

– Da, da, am purtat-o.

Chalotte putea auzi în cuvintele lui Hillary bătăile inimii ei.

– M-am căsătorit cu primul meu soţ îmbrăcată cu acea rochie. Şase luni mai târziu a fost ucis în Vietnam.

– O, draga mea, îmi pare atât de rău!

Mary Grace se ridică uşor din scaun. Întinse mâna după baston, se sprijini în el şi se duse la un dulap cu multe sertare. Când se întoarse încetişor în fotoliul ei, ţinea în mână o fotografie.

În poză, Charlotte îi recunoscu pe soţii Talbot, zâmbitori, proaspăt căsătoriţi.

– Aceştia suntem eu şi Tommy în ziua nunţii noastre.

Charlotte ridică fotografia alb-negru, retuşată. Un artist îi pictase o nuanţă de roz în obraji lui Mary Grace. Le înroşise buzele amândurora. Dar nu puteai pune la îndoială frumuseţea ei, nici faptul că el era tânăr şi chipeş. Iar ea purta *rochia*.

– Ne-am cunoscut la şcoala generală. M-am îndrăgostit de el în curtea şcolii.

– Ea era fata predicatorului şi eu nu voiam să am de-a face cu ea.

Thomas se legănă în fotoliul lui, iar ochii lui Mary Grace se închiseră din nou. Charlotte îi aruncă o privire lui Hillary. Dacă nu aveau să afle despre rochie în următoarele minute, s-ar putea să nu mai afle deloc. Cel puţin nu astăzi.

– Mary Grace!

Hillary se duse lângă fotoliul ei şi îngenunche, strângând-o de mână. Charlotte ghici că, pe de o parte, voia să vadă dacă mai e trează şi, pe de alta, îi verifica pulsul.

– De unde ai avut rochia? A fost făcută special pentru dumneata?

Bătrâna se ridică puţin. Mâna ei tremurândă se întinse după cafea.

– Mi-a fost dată de femeia care a purtat-o prima.

Afirmaţia ei, atât de gravă şi de clară, deschise uşa pentru un noian de întrebări. Charlotte simţi furnicături în tot trupul şi se aplecă repede spre Mary Grace, aruncându-i o privire lui Hillary, care se încruntase dintr-odată.

– Deci, de ce ai lăsat-o în casă?

Ok, bună întrebare, dar nu cea pe care ar fi pus-o Charlotte. *Cine* i-a dat rochia lui Mary Grace? Cine a fost prima femeie care a purtat-o? Ziua de azi părea să fie însă ziua lui Hillary şi călătoria ei spre adevăr. Charlotte se rezemă de spătar şi sorbi o gură de apă.

– Le-am vândut casa părinţilor tăi şi, după ce împachetasem tot şi eram gata de plecare, am văzut că mai rămăsese de încărcat cufărul în care era rochia.

– Eram gata să-l car afară şi să-l urc în camion, spuse Thomas, stând rezemat în spătar, cu pleoapele întredeschise, când Gracie mi-a zis: „Tommy, lasă-l! Pentru fetiţa aceea."

– Deci, chiar ai lăsat cufărul special pentru *mine*?

Vocea lui Hillary tremura. Expresia ei era şovăitoare.

– Am simţit că trebuie să ţi-l las ţie.

– Și ea a iubit rochia. Dar, atunci când Dumnezeu îi face lui Gracie un semn, ea răspunde.

Hillary se ridică.

– Dumnezeu ți-a spus să lași *acel* cufăr la subsol pentru mine?

Neîncredere. Îndoială. Mirare.

– Cred că așa a făcut. Am credință că așa a făcut. Și l-ai găsit. Și ai purtat-o.

– Da, da, am purtat-o. Una dintre cele mai fericite zile din viața mea. Care a dus însă la cea mai rea. Am purtat-o pentru un mire care a fost ucis șase luni mai târziu.

Hillary se ridică și ieși pe ușă înainte ca cineva să mai poată spune vreun cuvânt. Fără mă scuzați, fără mulțumesc, fără la revedere.

– Hillary!

Charlotte ieși în urma ei, pe hol. Noua ei prietenă se făcuse însă nevăzută.

– Mary Grace, Thomas, îmi pare atât de rău!

Charlotte luă geanta ei și pe cea a lui Hillary.

– O năpădesc amintiri vechi. Vă mulțumesc că ne-ați primit. Pot să mai vin?

– Te rugăm, vino să ne mai vezi! Nu-ți face griji pentru Hillary. Îi va fi bine. Îi va fi bine.

De pe buzele lui Mary Grace, la urechile lui Dumnezeu. Charlotte o prinse din urmă pe Hillary exact când aceasta ajunsese la mașină.

– Hei, alergi repede pentru o doamnă în vârstă! râse forțat Charlotte, îndreptându-și cheia cu telecomandă spre mașină.

Hillary stătea în picioare, lângă ușa din dreapta, cu o expresie împietrită. Charlotte se strecură la volan, aruncând poșetele în spate.

– Ce se întâmplă?

– Pornește!

Hillary, cu chipul cenușiu, coborî geamul și scoase capul afară. Își trecu mâna stângă peste corp, apoi strânse cu putere mânerul ușii.

– Așadar, Dumnezeu a stabilit în 1957 ca eu să rămân văduvă? Să mă căsătoresc cu un bărbat cu șase luni înainte să moară? zise și lovi cu pumnul drept în portieră. Niciodată nu voi mai pune piciorul în biserică!

– Crezi că Dumnezeu stă numai în biserică? Era cu noi în camera aia, acum cinci minute. E peste tot.

Aflase despre omniprezenţa lui Dumnezeu în vara aceea, în tabăra pentru tineret. Charlotte ieşi cu spatele din locul de parcare, dar opri maşina în mijlocul aleii.

– Te simţi bine?

– A ştiut, a ştiut că Joel va muri!

Lacrimile alunecau pe obrajii prelungi şi trandafirii ai lui Hillary. Sorbi cu nesaţ, prin geamul deschis, aerul proaspăt.

– Şi m-a lăsat să mă căsătoresc cu el.

Charlotte oftă. *Doamne, ajută-mă! Ce să spun?*

– Hillary, poate că Dumnezeu...

– E vreun motiv pentru care ne-am oprit aici, în mijlocul parcării?

– Hillary!

Charlotte privi pe geam. Vântul alerga printre copaci. Gândurile îi alergau prin minte. – Dacă nunta cu Joel nu a fost pentru tine? Dacă a fost doar pentru el?

– Căsătoria a fost pentru amândoi.

– Dar, conform teoriei tale, numai unul dintre voi era predestinat să-şi sfârşească viaţa după doar şase luni. Dacă mariajul a fost dat pentru ca Joel să fie trimis la război ca un tânăr iubit, fericit, consolat de ideea că are un cămin cald şi o soţie frumoasă care îl aşteaptă să se-ntoarcă? Dacă gândul la tine, amintirea nunţii voastre şi a nopţii de dragoste, prietenia şi râsul tău...

Gândurile lui Charlotte formau cuvinte mai repede decât le putea ea rosti.

– ... dacă au fost singurele lucruri care l-au făcut pe Joel să meargă mai departe în nopţile în care se simţea speriat şi singur, în care îi era frig şi foame, în care se simţea atât de nefericit cum, sunt convinsă, numai un om aflat în război poate să fie? Şi dacă scrisorile tale erau singurele care, în toiul bătăliilor, îl ajutau să nu-şi piardă minţile? Dacă nunta cu Joel nu a fost pentru tine, Hillary? Dacă a fost numai pentru Joel? Doar pentru Joel? Dacă Dumnezeu l-a iubit atât de mult încât i-a dat o mireasă înainte să moară? Aşa ar fi bine? Ar fi?

Charlotte băgă în viteză, apoi ridică piciorul de pe ambreiaj. Maşina se repezi înainte, pe drumul învăluit în ceaţă ce se deschidea în faţa lor.

Hillary se ghemui în scaun şi îşi înăbuşi plânsul, ascunzându-şi faţa în mâini, cu umerii tresăltând, zguduiţi de hohotele ce nu se mai opreau.

Charlotte opri la intrarea în locuinţă şi o mângâie pe Hillary pe spate.

– Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău! Nu ştiu ce mi-a venit.

Se opri, şoptind, din când în când: „Iisuse, Iisuse."

Adierea vântului ce şuiera printre copaci aduse puţină alinare în maşină. După un timp, Hillary îşi ridică privirea, îşi şterse faţa cu dosul palmei şi privi pe geam.

Charlotte băgă în viteză şi acceleră. Când luă curba să intre pe şosea, Hillary se întinse şi îi strânse mâna.

Capitolul nouăsprezece

Emily

Emily stătea singură în celula din centrul orașului, așteptând ca tata sau Phillip, sau *cineva*, să o salveze. Încăperea din piatră, cu ușa ferecată, era rece și întunecată, făcând-o pe Emily să înghețe până în măduva oaselor. Și până în adâncul inimii.

Mama venise cu Jefferson și ceruse eliberarea ei, dar polițistul care îi adusese mandatul le spusese că trebuie plătită cauțiunea. O mie de dolari. *O mie de dolari*. Salariul pe un an al unui muncitor. Bineînțeles că tata își putea permite, dar, cum băncile erau deja închise astăzi, va reuși să facă rost de bani?

În vreme ce Emily era escortată în celulă, mama insistase – ceruse – ca polițistul să-i ducă mantia pe care o adusese pentru ea.

– Plec să-l găsesc pe tatăl tău. Emily, fii tare, ești o Canton!

Emily însă se prăbușise, plângând, moale ca o cârpă, astfel încât polițistul fusese nevoit s-o ducă târâș până la celulă.

Când ușa de fier s-a închis zgomotos în urma ei, nu s-a mai putut ține pe picioare și a căzut pe patul tocit și plin de mucegai. Minute lungi și amare, n-a auzit nimic altceva decât propriile hohote de plâns.

Acum stătea rezemată de peretele de piatră, strângându-și mantia în jurul umerilor. Frigul de noiembrie se strecura prin zidul de beton și îi cuprindea brațele și picioarele.

Își imaginase multe lucruri despre viitorul ei. Dar niciodată nu-și închipuise că va ajunge să fie arestată și să stea închisă într-o celulă.

Ce umilitor! Devastator! Măcar dacă ar putea să fie puternică și curajoasă, așa cum o rugase mama să fie. Ea voia să renunțe, să

promită că n-o va mai vizita niciodată pe Taffy Hayes. Ea nu era o Canton. Era o lașă.

Ridicându-se în picioare, Emily apucă gratiile celulei și își vârî fața printr-o deschizătură mică, pătrată, încercând să deslușească ceva pe coridorul întunecat.

– E cineva? Cineva, vă rog! E cineva?

Vor mai veni vreodată după ea? Sau o vor lăsa să putrezească aici, după gratii, uitată de toți?

Cu umerii plecați și inima grea, Emily se lăsă iar să cadă pe pat și se ghemui cu picioarele la piept, încercând să nu se gândească prea mult la pereții întunecați care se strângeau parcă tot mai mult în jurul ei. Nu se putea gândi însă la nimic altceva decât la răceala de piatră din celula strâmtă, sufocantă.

Cine îi făcuse asta? Cine o ura atât de mult încât s-o acuze și să depună mărturie împotriva ei, ca s-o vadă arestată?

Emily își aruncă mantia de pe ea, în vreme ce gândurile începură să-i clocotească. Tot calvarul acesta era de neconceput. De-a dreptul absurd.

N-avea dușmani, din cât știa. Sări în picioare, frângându-și mâinile, apăsând cu degetul mare pe inelarul gol.

Polițistul îi luase inelul de logodnă. Îi zisese că o face pentru a-l păstra la loc sigur. Dacă ar fi știut că va fi ținută aici atât de mult, ar fi cerut ca inelul să fie răscumpărarea ei.

Valora cu siguranță o mie de dolari. Emily oftă, cu gândul la suma uriașă. O mie de dolari! Până și cauțiunea părea să aibă proporții absurde.

O ușă de oțel se auzi trântindu-se. Ea țâșni lângă gratii și își înclină fața ca să vadă lumina unei lămpi, ce strălucea pe peretele din față. Voci plutiră până la ea, apoi se stinseră.

– Hei, e cineva... acolo? Sunt Emily Canton, țipă ea din toți rărunchii. Vă rog, eliberați-mă!

Vocile se auziră tot mai slab, apoi tăcură. Ea oftă. Nu veneau după ea.

Ce naiba se întâmplase cu mama? Cu tata? De ce nu alerga Phillip să o salveze? Trecuseră ore întregi de când fusese aruncată la închisoare. Întunericul nopții pătrundea prin fereastra zăbrelită ce dădea în strada pe care murmurul comercianților se stinsese de mult.

Emily își recuperă mantia și o înfășură în jurul ei. Cum puteau să o lase așa aici?

Se auzi o ușă. Emily sări lângă gratii și se aplecă din nou să vadă pe coridor. O lumină strălucitoare se lovi de perete. O pereche de pași răsuna pe culoar. Felul de a merge nu-i părea cunoscut. Apoi, însă, un chip, un chip foarte familiar și chipeș apăru de după colț.

– Daniel!

Emily își întinse mâinile printre gratii, cu pulsul bubuind în urechi.

– Ce faci aici?

El îi prinse mâinile într-ale lui.

– Voiam să te întreb același lucru.

– Sunt acuzată că am încălcat o lege a lui Jim Crow*.

El râse, dându-și șapca jos și strângând-o în mână.

– Ce democrat ai supărat, draga mea?

– Crezi că e amuzant, Daniel Ludlow? Mă aflu în spatele gratiilor. Uită-te în jur! Sunt închisă în locul ăsta umed, întunecat și rece. Pentru ce? Pentru că am angajat-o pe Taffy Hayes să-mi facă rochia și pentru că i-am vizitat atelierul.

– Acum știi cum e să te afli de partea cealaltă. Vei avea o compasiune mai profundă pentru cei care sunt acuzați pe nedrept.

– Dar am compasiune pentru ei, zise ea, deși, în lumina întâmplărilor recente, începuse să se cam îndoiască de profunzimea dăruirii ei. Ai venit aici să râzi de mine?

– Am venit să te ajut, îi răspunse el – întinzând mâna printre gratii și trecându-și degetul peste curbura bărbiei ei. Ah, Emily, ești frumoasă chiar și la închisoare! Mai ales când ești furioasă.

– Mai necăjește-mă, tu, Daniel Ludlow și vei vedea o frumusețe cum nimeni n-a mai văzut! Nu poți să mă scoți de-aici?

– Încerc. Am trecut pe la biroul tatălui tău, dar plecase deja.

– E joi. Se duce la club. Sunt sigură că acolo s-a dus mama. Dar băncile sunt închise și nu sunt sigură că are o mie de dolari la îndemână. O, Daniel, nu pot să petrec noaptea aici!

---

* Jim Crow (Jim Cioară), figură simbolică a discriminării rasiale, înfățișând un bărbat de culoare care dansează. (n.red.)

Emily îşi retrase mâinile din ale lui şi îşi încrucişă braţele sub mantie.

– De unde ai ştiut că sunt aici? Se ştie în tot oraşul Birmingham? Am ajuns în gazeta de seară? Era un fotograf la poarta închisorii când am ajuns. O, Doamne, e atât de umilitor!

– Nu e în ziar, Em, cel puţin din câte ştiu eu. Am aflat că eşti aici de la prietenul tatei, locotenentul Flannigan. A trimis vorbă şi am venit imediat ce am putut.

– Locotenentul Flannigan ţi-a trimis ţie vorbă?

– S-a gândit că aş vrea să ştiu.

Daniel îşi vârî braţele printre gratii şi o prinse pe Emily de mijloc. Strânsoarea puternică a mâinilor lui îi aducea alinare. Acum nu mai era singură.

– Nu-i aşa de greu pentru nimeni, nici măcar pentru prietenii unui om, să-şi dea seama când e îndrăgostit, adăugă el.

Mărturisirea lui parcă i-ar fi înfăşurat lui Emily inima în panglici moi.

– Nu spune asta, Danny. Prietenia noastră a fost cea mai sinceră şi te ador, dar s-a terminat când ai plecat să joci pentru Barons. A fost felul tău blând de a-mi spune la revedere.

– Felul meu blând de a-ţi spune la revedere? Eu n-am avut nicio intenţie de a alege între baseball şi tine. De unde era să ştiu că te vei logodi cu arogantul acela de Saltonstall? Dacă mi-ai fi citit scrisorile...

– Ţi-am găsit scrisorile vechi şi caraghioase.

Era la închisoare, de ce să nu mărturisească totul?

– Tata le ascunsese în grajd.

– De ce ar face un asemenea lucru? întrebă Daniel şi îi dădu drumul din strânsoare, făcând un pas în spate.

– Nu contează de ce. Aşa a făcut. Am început să le citesc, dar m-am răzgândit. Sunt logodită cu un alt bărbat şi n-ar trebui să citesc scrisorile fostului iubit. N-ar fi corect. Nici mie nu mi-ar plăcea ca Phillip...

– Să umble cu altă femeie?

Emily se răsuci într-o parte, pentru ca mâinile lui să n-o mai poată ajunge, ignorând fiorii adevărului ce-i străbătură trupul obosit.

– Iar începi să-l acuzi pe bărbatul pe care-l iubesc?

– Nu l-am acuzat de nimic, Emily.

Ea apucă gratiile și își scose bărbia printre ele, înfruntându-l pe Daniel.

– Mai știi și altceva? zise ea și îl apucă de gulerul hainei. Mai știi?

– Nu pune întrebarea, dacă nu vrei să auzi răspunsul. Ne-am mai învârtit o dată în jurul subiectului, Emily!

– În numele decenței, Daniel Ludlow, spune-mi răspunsul! îi ceru Emily și îi trase fața spre ea, lipind-o de gratii. Oțelul rece îl apăsă pe obraz, dar el nu tresări și nu se eliberă, păstrându-și privirea calmă ațintită pe chipul ei. Dacă iubirea pe care mi-ai mărturisit-o și care te chinuie are măcar un sâmbure de adevăr, atunci spune-mi ce știi! Îmi ești prieten, nu?

– L-am văzut. Cu ea.

– Vrei să spui că în afară de ziua aceea, pe stradă? Emily îi eliberă gulerul din strânsoare și Daniel se frecă pe obraz. Era cu ea? Cu Emmeline?

– La Grădina Italiană, la cina de la miezul nopții.

– E foarte frumosă, nu-i așa?

Emily se duse în capătul celulei înguste, simțindu-se dintr-odată neputincioasă și banală, o infractoare, arestată rușinos. O privelișteștearsă și jalnică prin comparație cu uimitoarea Emmeline Graves.

– Ea nu e nimic în comparație cu tine, Emily.

Își șterse șiragul de lacrimi de pe obraji.

– Îți vine să crezi că umblă cu o fată care are aproape același nume cu mine? Probabil ca să nu ne confunde.

– Ea nu are personalitatea ta. Uită-te la tine, ești la închisoare pentru că ai fost de neclintit în convingerile tale.

– Ce bine ne va prinde! zise Emily și se întoarse brusc. Taffy, o, Doamne, Daniel!

Întoarsă lângă gratii, îl apucă din nou de guler.

– Sunt atât de egoistă... nu mi-am făcut griji decât pentru mine, dar lui Taffy ce-i vor face? Te rog, spune-mi că e bine!

– Din câte știu eu, e bine. Flannigan a zis că i s-a cerut doar să-i trimită vorbă să nu se mai apropie de tine.

– Să nu se mai apropie de mine? N-are nicio noimă. Absolut niciuna, Danny! Cine ar cere așa ceva?

– Emily, nu ești chiar atât de naivă încât să nu știi cum merg treburile în acest oraș, nu-i așa?

– Nu, dar...

– Uite ce e... Îți mai amintești de colegul meu de cameră, Ross? Scrie la *Age-Herald* și pot să-i cer să afle informații despre arestarea ta.

– Te rog, Danny, vrei? Ajută-mă să-l găsesc pe cel care m-a acuzat.

– Cum aș putea să refuz o rugăminte atât de sinceră?

Se întinse să-i cuprindă mâinile. Bretonul lui des și moale i se revărsa pe frunte, făcând-o pe Emily să-l privească fix în ochii albaștri.

– Mi-e dor de tine.

– Danny, nu! Nu ne va face deloc bine să ne aducem aminte cum eram. Trebuie să mergem înainte așa cum suntem acum, așa cum vom fi. Eu chiar îmi doresc să fim prieteni.

– Dar te iubesc!

Emily își retrase mâinile.

– Atunci ar fi trebuit să vorbești cu tata. Dacă nu înainte să pleci cu echipa Barons, atunci după ce te-ai întors acasă.

– Nici măcar nu vorbisem cu tine, Emily. Nu-mi răspunseseși la niciuna dintre scrisori. Ce era să-i spun tatălui tău? Bună ziua, domnule, aș vrea să mă însor cu fata dumitale, chiar dacă n-am mai vorbit cu ea de cinci luni.

– Da, Daniel, pentru numele lui Dumnezeu, da!

El oftă și se întorse cu fața spre umbrele întunecate de pe coridor.

– Atunci de ce te măriți cu Phillip Saltonstall?

– Sunt la închisoare, Daniel. Emily își lăsă mâinile să cadă de pe gratii și își apucă mantia ce stătea să-i alunece de pe umeri. Nu vreau să port această discuție. Nu mă pot gândi la asta acum. Nu vreau decât să ies de aici.

– Îmi pare rău, ai dreptate, zise Daniel și lovi cu șapca în gratii. Lasă-mă să mă duc să văd ce pot face.

– Mulțumesc. Și, Daniel?

– Da?

– În seara aceea, la Grădina Italiană. Cu cine erai?

N-avea niciun drept să știe, dar întrebă, oricum.

– Cu colegii mei de cameră, Ross și Alex.

– Ai dansat?

– O singură dată, și numai ca să-i salvez pielea lui Ross și să n-o fac să se simtă prost pe biata fată pe care o târâse la masa noastră, îi răspunse el și își potrivi șapca pe cap. Ți-e foame?

– Sunt lihnită.

– Am să mă întorc cu mâncare și cafea fierbinte și, sper, cu vești despre eliberarea ta.

– Daniel, ești atât de amabil, iar eu mă port atât de nepoliticos! Îmi pare rău, dar asta e prima mea experiență la închisoare. Data viitoare voi fi mai prietenoasă!

Îi plăcea mult râsul său. Îi mai atenua durerea.

– Sunt sigur că vei fi. Își întinse mâna printre gratii și îi mângâie obrazul cu dosul degetelor. Emily Canton, poți să-ți descarci nervii pe mine oricând, îi zise el și se înclină, în timp ce se retrăgea pe coridor. Să mă cert cu tine e mai amuzant decât să petrec cu orice altă fată.

Emily se sprijini de gratii, privind lung locul în care fusese Daniel, adulmecând parfumul curat ce se simțea încă în urma lui. Oare îl iubea? O, bărbatul ăsta putea să i se bage pe sub piele, să-i facă sângele să fiarbă. Dar și ei îi plăcea să se certe cu el. Îi făcea inima și mintea să alerge. Spre deosebire de Phillip, care părea interesat doar de... trupul ei? Vorbea mereu despre farmecul și frumusețea ei. Și despre numele familiei sale. Rareori însă avea ceva de spus când îi auzea poveștile sau râdea la glumele ei.

Oare îl iubea pe Phillip? În clipa asta nu se putea gândi la nimic altceva decât că vrea să fie eliberată.

O, dar ce mai conta? Îi jurase lui Phillip dragostea ei, îi acceptase inelul. Ce-ar mai valora cuvântul ei, dacă nu și l-ar respecta atunci când viața pare grea și stearpă?

Chiar dacă îl iubea pe Daniel, îi fusese dată lui Phillip. Indiferent dacă-i convenea sau nu, se legase singură prin ceea ce făcuse și prin mărturisirea ei.

O, cerule! Emily smuci gratiile.

– Dați-mi drumul!

Ușa de oțel din depărtare zăngăni din nou și inima ei tresări. *Daniel*. Lui Emily îi lăsă gura apă, cu gândul la mâncare. Pulsul i se acceleră, cu gândul la Daniel.

Dar nu Daniel apăru de după colţ.

– Phillip.

Ea întinse braţele, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul, în spatele gratiilor.

– Ai venit!

Phillip mergea alături de poliţist, cu bărbia ridicată, spatele drept şi umerii lui largi arcuiţi.

– Imediat ce am putut, draga mea!

Îi cuprinse faţa în palme şi îi înclină fruntea spre el, să o sărute.

– Îmi pare atât de rău, Emily, atât de rău! Poţi să ai încredere că voi vorbi cu şeful poliţiei şi cu primarul despre această eroare judiciară.

– Cauţiunea a fost depusă, spuse poliţistul. Sunteţi liberă să plecaţi, domnişoară Canton.

Uşa celulei se deschise şi Phillip o trase pe Emily spre el, mângâind-o şi vorbindu-i în şoaptă.

– Acum sunt aici. Mă voi ocupa de asta. Ai încredere în mine!

– O, Phillip!

Lacrimile îi înecară cuvintele. Se simţi slabă, ca o femeie, având nevoie de braţele bărbatului ei. Cum putuse să cocheteze cu Daniel cu câteva clipe mai devreme? Cum de îndrăznise el să-i sădească îndoiala în inimă? *Din nou*. Emily privi în sus, spre Phillip.

– Nu vreau să mai aştept.

Un rânjet neruşinat îi aprinse o lumină în ochi.

– Draga mea, eu spun asta de ceva vreme, dar nu putem – privi în jur – poliţiştii ar putea să dea peste noi. Ridică mâna şi lăsă diamantul să alunece pe degetul ei. Cred că îţi aparţine.

– Adică, hai să ne căsătorim, Phillip! Nu vreau să aştept până la primăvară. Hai să ne căsătorim de Anul Nou. Hai să încheiem anul 1912 unul în braţele celuilalt!

– Eşti sigură? Cum rămâne cu Europa pentru luna de miere?

– Hai să mergem la Hot Springs sau în Florida. La primăvară vom merge cu vaporul la Paris. Nu sună minunat, Phillip?

– Sună magnific. De Anul Nou vei deveni soţia mea. Voi vorbi cu tatăl tău şi cu al meu.

– Şi cu mamele noastre?

Phillip o îmbrăţişă, o sărută pe frunte şi o însoţi afară din celulă.

– Asta, scumpa mea păsărică, e o treabă pentru tine.

Ea râse. Un râs sincer, liber.

– Mă trimiți pe mine la lupi, în timp ce tu te ocupi de miei, să-nțeleg!

– Un bărbat trebuie să facă ce are de făcut.

În vreme ce ei coteau, Daniel stătea pe coridor, cu un coș în mână. Ochii lui rătăceau de la chipul lui Emily la cel al lui Phillip. Fără un cuvânt, se întoarse și plecă.

Phillip clătină din cap.

– Ce tip ciudat, spuse el, chicotind, în batjocură.

– Tu îl..., începu Emily, apoi își drese glasul. Îl cunoști?

– Se poate spune și așa. L-am cunoscut, zise Phillip și își retrase mâna cu care o îmbrățișa pe Emily. În oraș... știi, ca bărbații.

– Phillp! Emily încetini pasul, atingându-i brațul. Pot să-ți pun o întrebare și să cer un răspuns adevărat și sincer?

– Și să risc să te supăr cu o minciună?

– După ce ne vom căsători...

Ferindu-și privirea, îi atinse ușor haina cu mâna. Lâna fină eliberă o urmă abia simțită de parfum de femeie.

– Emmeline nu va mai fi. Nu?

– Emily! Phillip tresări, dându-se în spate, își flutură într-o parte sacoul sport și trase în jos de vestă. Ce te-a făcut să întrebi așa ceva? Am mai discutat asta. De ce vrei să te căsătorești cu mine, dacă mă crezi necredincios? Din cauza lui? zise Phillip și arătă cu degetul spre ușă. Cretinul acela ți-a împuiat capul cu minciuni?

– Răspunde-mi doar limpede și cinstit, Phillip. Îmi ești necredincios? Ai fost cu Emmeline?

– Pot să te întreb și eu ceva?

Emily oftă. Phillip părea să-i răspundă mereu la întrebări cu o altă întrebare.

– Da, ce este?

– Va fi ultima oară când te scot de la închisoare? Mi-a fost destul de greu să-l liniștesc pe tata după ce-a auzit veștile. Am sunat la ziar să șteargă numele tău și am plătit o sumă frumușică să ne asigurăm că nu va exista nicio fotografie. Nu vreau ca nunta noastră să fie umbrită de imaginea ta într-o dubă a poliției.

– N-am avut de gând să fiu arestată, în primul rând. M-am dus doar la Taffy pentru o probă.

– Ce ți-am spus eu să nu te mai duci în partea de oraș a celor de culoare?

Ea își reținu răspunsul, obosită să susțină întruna același lucru.

– Emily, draga mea! zise Phillip și îi prinse bărbia. Noi suntem familia Saltonstall. Nu ne ducem noi la oameni, vin ei la noi. Noi nu facem afaceri cu cei de culoare.

– Niciodată?

– Sunt destui bărbați și femei albe care au nevoie de o slujbă. Pentru orice slujbă pe care i-aș da-o unuia de culoare aș putea să găsesc un alb sărac să o facă la același preț.

– Cu excepția minelor Saltonstall. Acolo cum funcționează teoria ta, Phillip? Deținuții de culoare par să facă toată treaba. Nu te deranjează să găsești căi prin care să le prelungești pedepsele, astfel încât să continue să muncească fără plată, nu-i așa? *Atunci* un muncitor de culoare e exact ce îți trebuie.

– Le dăm delincvenților deținuți slujbe și calificări, astfel încât, atunci când sunt eliberați, *la momentul potrivit*, pot fi angajați cu plată.

– Când s-a întâmplat ultima oară ca minele Saltonstall să angajeze un fost deținut de culoare într-o slujbă plătită?

Phillip își mușcă buza de jos și privi în tavan.

– Acum cinci minute aș fi putut să fac dragoste cu tine într-o celulă. Erai un trandafir în palma mea, zise și privi în jos la ea. Acum îmi ești ca un spin în ochi.

– Să ne întoarcem atunci la întrebarea de la care am plecat.

Phillip o luă pe Emily în brațe și, plecându-și buzele spre buzele ei, o sărută cu pasiune, lăsând-o cu suflarea tăiată, dar înviorată. Când se desprinse de Emily, ea își înăbuși geamătul de dorință pentru mai mult.

– Un bărbat care te-a sărutat în felul ăsta crezi că și-ar satisface dorințele cu altă femeie?

– Cred că nu.

De fapt, Emily habar n-avea. Avea multe de învățat despre bărbați. Despre bărbatul ei. Pentru moment însă, ardoarea pasiunii lui era suficientă ca s-o convingă. Phillip Saltonstall îi aparținea. Numai ei.

Capitolul douăzeci

Tim

Mai fusese făcut praf și înainte. Zdrobit și ars. Cu oasele rupte. Coastele fisurate. Cu tărtăcuța rănită. Dar niciodată cu inima sfărâmată. Nu, domnule, fusese foarte grijuliu cu acel lucru prețios care îi bătea în piept.

Imaginea lui Charlotte, retrăgându-se din salonul lui de spital, în timp ce Kim se apleca asupra lui, i se învârtea prin minte cu repeziciune. Fără oprire. Nemiloasă. Tim se crispă. *Prost. Prost. Prost.* Numai că, s-o salveze pe Charlotte ar fi însemnat s-o umilească pe Kim, iar ea nu greșise cu nimic – atenția cu care îl înconjura nu era altceva decât un răspuns la avansurile lui.

Tim își trase blugii pe el, își vârî picioarele în pantofii Nike, apoi își aruncă încetișor cămașa pe umeri. La zece zile după accident, încă avea dureri. Durerea pornea din talie, urca pe trunchi și cobora pe braț. Câteodată, noaptea, își simțea osul cum se mișcă pe sub piele. Sau cel puțin așa i se părea.

Vânătăile, încă vizibile pe gât, piept și brațe, transformau dușul și îmbrăcatul într-un chin, și îl solicitau la fel de mult ca o alergare pe o distanță de opt kilometri. În urcuș.

Întregul corp îi era acoperit de vânătăi profunde. Doctorul îi dăduse drumul acasă numai după ce îi promisese că se va odihni, nu va munci, își va lua o perioadă de repaus. Fără condus. Și, ei bine, fără curse. De parcă mai era nevoie să i se spună! Dar, slavă cerului, putea să supraviețuiască fără aparate.

Ușa bucătăriei se trânti de perete.

– Tim? Ți-am adus micul dejun.

Grinzile căsuței din anii ’20, proaspăt renovate, scârțâiră, ca și cum ar fi răspuns glasului familiar al lui Kim.

– Dulceață, te-ai trezit?

– Da, da, vin pe hol, zise –Tim, apoi își bagă telefonul în buzunar și înaintă încet și sigur pe coridorul larg.

– Ar fi trebuit să vezi coada de la Starbucks, strigă ea.

– Da? Nu mă surprinde. E un loc popular.

Tim se opri în biroul său. De când se întorsese acasă, avusese prea mult timp să se gândească la viața lui. La alegerile lui. La inima pe care singur și-o rănise.

– Dar, dacă știe cineva cum să se strecoare la coadă, iubitule, eu sunt aceea, Kim Defario! zise ea, accentuându-și fiecare silabă a numelui prin pocnete de degete.

– Foarte adevărat! Nici nu mai e nevoie s-o spunem! strigă Tim, trăgând aer în piept. Îl durea când vorbea tare. Se așeză pe taburetul de la masa de desen, tresărind de durere. Încă îi mai plăcea să deseneze de mână primele idei și modele. Îi plăcea senzația creativă pe care i-o dădea creionul pe hârtie.

– Vii? Trebuie să plec cam într-o jumătate de oră.

– O secundă!

Tim își trecu mâna peste coastele fisurate, care-l dureau. Doamne, greu mai era să te recuperezi după ce a căzut peste tine o motocicletă de 226 de kilograme!

Nu avusese de gând să reia relația cu Kim. Nici măcar nu știuse că e în oraș până să-l sune ea, invitându-l să se întâlnească și să povestească ce-au mai făcut. Drăguț și prietenește, nu?

Trei săptămâni mai târziu, Kim devenise deja o constantă în viața lui, iar el se întreba cum de îngăduise să se ajungă aici. Se simțea ca un ticălos. Ca un imbecil, pentru că o lăsase să plece pe Charlotte cea tandră și frumoasă, care-i făcea inima să-i bată nebunește.

Tim își scoase telefonul din buzunar. Niciun apel pierdut. Nicio Charlotte. Rămăsese fermă pe poziție și nu mai trecuse pe la spital să-l vadă, după ce apăruse Kim și le întrerupsese momentul tandru. Nu-i mai trimisese apeluri sau mesaje.

Tim îl trimisese la ea pe Jack. Dar nici măcar fratele mai mic și plin de farmec nu reușise s-o facă să se răzgândească. Până la urmă, de ce îi era dor de ea? Tot ce avea de făcut era să meargă mai departe, să treacă peste, să o uite. O femeie minunată, iubitoare și inteligentă tocmai îi adusese micul dejun. În fond și la urma urmei, care era problema?

Problema lui? Gustul buzelor lui Charlotte, pe care nu-l putea uita. Mirosul pielii ei, care-l bântuia. Atingerea ușoară a părului ei pe obrazul lui. Râsul ei neașteptat, care-l lua de fiecare dată prin surprindere și îl făcea și *pe el* să râdă. Felul în care ochii îi dansau odată cu cuvintele atunci când vorbea despre magazin – rochii de mireasă și mirese. Tim se înfioră. *Vino-ți în fire, omule*!

Începea să-i invadeze sufletul exact ca atunci când o văzuse prima dată. Charlotte a fost ca un fior neașteptat și frumos ce făcea ca zborul pe o pistă de motociclete să pară o copilărească plimbare într-un carusel. După prima lor întâlnire, își petrecuse zilele gândindu-se cum s-o câștige pe ea, în loc să-l preocupe cum să obțină un proiect nou pentru firma Rose.

El și David nu se certaseră niciodată atât de mult ca atunci.

Adună-te, Tim! îi spusese.

După doar două luni, o și ceruse în căsătorie. A dormit ca un bebeluș în noaptea aceea. Totul era perfect. Făcea un pas înainte în viață, se maturiza. Înainte să-și dea seama, treizeci și doi de ani aveau să se facă patruzeci și doi, iar el își dorea o soție și copii. Dar, pe măsură ce nunta se apropia, realitatea dură a contopirii a două vieți într-una singură a transformat liniștea în furtună.

– Hei, Timbo, eu mănânc deja micul dejun și, dacă nu ești aici în șaizeci de secunde, îl voi mânca și pe al tău!

– Kim, serios acum, de când poți tu să mănânci două porții? Îl voi mânca pe-al meu și jumătate din al tău.

Râsul ei răsună pe hol.

– Ce bine mă cunoști!

Cu cât se apropia mai mult data de 23 iunie, cu atât era mai speriat. Și-a ascuns capul în nisip ca un struț și a lăsat să-i scape cel mai bun lucru din viața lui.

– Lasă-mă să dau un telefon scurt!

Tim își scoase telefonul din buzunar și formă numărul pe care îl mâzgălise pe marginea hârtiei pentru schițe, cu o zi înainte de accident.

În vreme ce telefonul suna, Tim se cutremură și se duse șchiopătând să închidă ușa ce rămăsese întredeschisă. Îi era dator vândut prietenului său Brooks, de la arhiva comitatului, pentru că îi făcuse rost de numărul pe care tocmai îl formase.

Tresări când bărbatul răspunse.

– Alo? spuse Tim. Monte Fillmore?

– La telefon.

– Nu mă cunoşti, dar sunt Tim Rose şi logodni... prietena mea, Charlotte Malone, a locuit cu mama ta, Gert.

– Sigur că da. Cu ce vă pot ajuta?

Tonul lui oficial îi dădea de înţeles lui Tim că trebuie să intre direct în subiect.

– Mă întrebam dacă ştii cumva numele tatălui ei.

– Tatăl lui Charlotte? Nu. N-am fost chiar atât de apropiat de ea sau de mama ei. Eu eram însurat şi aveam copii când mama le-a luat sub aripa ei pe Phoebe şi pe Charlotte.

– Mama ta a pomenit vreodată despre el?

– În faţa mea, nu. Se prea poate ca Phoebe să fi vorbit cu mama despre el, dar eu n-am auzit vreodată nici numele, nici altceva.

– Dar ştii pe cineva care ar putea să-l cunoască pe tatăl lui Charlotte? Bunici? Mătuşi, unchi? Tim se duse la fereastră. Dincolo de geam, ziua de iunie se desena din nuanţe de albastru şi alb, ce pluteau pe cerul oraşului Birmingham. A mai rămas ceva după ce s-a mutat ea sau după ce a murit mama ta?

– Nu cunosc pe nimeni care să fi fost atât de apropiat de Phoebe. Mama a primit-o pe Charlotte după ce a murit Phoebe pentru că fetiţa nu mai avea pe nimeni. Singurele opţiuni ar fi fost plasamentul sau orfelinatul. Nu-mi vine în minte niciun lucru pe care să-l fi lăsat în urmă. Am făcut o treabă destul de minuţioasă când am demolat casa mamei. Am donat mobilă, haine şi aparatură din cinci camere. N-a mai rămas mare lucru. De ce mă întrebi?

– Încerc să-i fac o favoare unei prietene. Îţi mulţumesc pentru timpul acordat, Monte!

Tim apăsă pe tasta de Încheiere apel. Când deschise uşa, Kim stătea pe hol cu braţele încrucişate.

– Ştii, s-ar putea ca ea să nu vrea să-i scotoceşti prin trecut.

– Poate.

Ochii lui Kim, căprui ca ai unui şoim şi de două ori mai sfredelitori, îl străpunseră în timp ce se îndrepta spre bucătărie.

– Câteodată, să nu ştii e singura modalitate de a face faţă lucrurilor dificile, Tim. Nu poţi să apari pur şi simplu în viaţa femeii şi să-i spui „Ţi-am găsit tăticul", apoi să te aştepţi să fii eroul ei.

– N-am zis niciodată că vreau să fiu erou.

Tim deschise dulapul să ia un castron. Avea chef de cereale. Dar care era adevărul? Chiar voia să fie erou pentru Charlotte? Voia să se revanşeze cumva pentru prostia lui? Să facă pentru ea ceva important şi trainic?

– Tim, ce se întâmplă?

Kim se rezemă de bufet, încrucişându-şi picioarele lungi. Bluza i se mula pe formele unduitoare, iar pantalonii îi îmbrăţişau molatic şoldurile. Iar inima îi bătea cu putere, de parcă ar fi început să-i pulseze pe braţe în jos.

– Luăm micul dejun. Asta facem.

Ce isteţ era! Neliniştea lui sufletească nu avea nicio legătură cu ea.

– Nu-ţi descărca frustrarea pe mine! spuse Kim, apoi se duse la masă şi îşi luă cafeaua. De fapt, ce se întâmplă cu tine şi cu mine? Cu toată povestea asta? Cu noi?

– Cred că încă o iubesc.

Tim deschise frigiderul şi întinse mâna după lapte, apoi îl turnă peste cereale.

– Crezi?

– Ştiu. Ştiu.

Când se întoarse, Kim îşi arunca geanta pe umăr.

– Am iubit-o mereu.

– Atunci, du-te la ea! îi zise Kim, iar bunătatea îi atenuă tristeţea din voce.

– Nu mă vrea. Şi nu pot s-o învinovăţesc pentru asta.

– Şi cu mine ce-a fost? Ai vrut să-ţi fie mai uşor după despărţirea de ea?

– Te-ai întors în oraş, m-ai sunat, am ieşit la cină. O privi atent. Kim, îmi pare rău! Am vrut să fim doar prieteni, dar ţi-am dat de înţeles altceva. Ar fi trebuit... Se uită la lapte, răsucind capacul. Ar fi trebuit să fiu sincer.

– Sigur că aşa ar fi trebuit, băiete!

Tocurile lui Kim răsunară pe gresia din bucătărie.

– Aşa că măcar cu ea n-o da în bară.

Uşa se închise încet în urma ei.

Tim deschise sertarul cu tacâmuri și scoase o lingură, luând prima îmbucătură dulce, și simți un val de tristețe pentru Kim atingându-i inima.

Doamne, iartă-mă!

Bucurie, însă! Era încă îndrăgostit de Charlotte!

Toată luna iunie, Charlotte își ocupă zilele de sâmbătă cu nunți. Și nu singură. Ea și Dix au pregătit nu mai puțin de douăzeci și cinci de mirese.

Iar partea cea mai bună era că se implicase și Hillary. Venea la magazin aproape în fiecare zi. Se oferea să facă comisioane sau să ajute la inventar. Refuza orice fel de plată sau recompensă. Aducea tot soiul de mâncăruri pentru prânz, pregătite în bucătăria de-acasă, și se simțea apropiată de Dixie, pentru că amândurora le plăcea emisiunea *Meserii murdare*, a lui Mike Rowe.

– Ai văzut ce-a făcut aseară?

– Știi bine că da. Chiar când eram la masă. Niciodată n-am să mai privesc spaghetele cu aceiași ochi!

Duminica îl zărea pe Tim de la distanță, când ea ajungea la biserică la a doua slujbă, iar el pleca de la cea de dimineață. Își parca mașina cât mai departe de camioneta lui și se furișa pe ușa laterală a bisericii, dar, chiar și așa, în trei dintre cele patru duminici din iunie aproape că dăduse nas în nas cu el.

Sute de credincioși, iar ea trebuia să se ciocnească tocmai de Tim Rose! Și, de obicei, de încă unul sau doi membri ai familiei Rose. Făcuse toate eforturile – cu riscul de a întârzia la biserică – să nu se intersecteze cu ei.

Cu toate astea, îi era dor de ei.

Astăzi, în duminica de după ziua în care ar fi trebuit să aibă loc nunta ei, Charlotte se grăbea spre biserică, cu privirea împăienjenită, frântă de oboseală după luna nunților, dar recunoscătoare pentru faptul că își revenise și că era din nou activă.

Cu o zi în urmă, pe 23 iunie, îmbrăcase șapte mirese, îngropând orice risc ca inima ei să-și aducă aminte că aceea ar fi trebuit să fie ziua nunții *ei*.

Soarele de la zece dimineața pârjolea din înaltul cerului albastru, cu nori firavi. Vara astronomică își intra în drepturi, în prima ei duminică din an, stârnind serenada tristă a greierilor, ce plângeau, parcă, după zilele umede ce se duceau. Charlotte urca treptele porticului, când o voce familiară o făcu să se oprească.

– Unde vă duceți la micul dejun?

Se întoarse și îl văzu pe David trecând pe alee, ieșind de la slujba de dimineață, împreună cu Jack și frații mai mici, Chase și Ruddy. Restul familiei Rose, Katherine cu cei doi copii și domnul și doamna Rose, erau strânși în mijlocul parcării.

Charlotte se sprijini de balustradă. Ce voia la micul dejun? *Asta*. Să fie în sânul unei familii reunite. Sau să se ducă în mijlocul lor, să-și vâre capul între ei și să întrebe: „Care-i planul?" Fără să fie nevoie de invitație. Fără să se aștepte la un refuz.

Tim traversă parcarea alergând ușor, șchiopătând, cu cămașa fluturându-i la spate peste pantaloni, cu părul înfiorat de adierea vântului, răvășit peste față și strălucind în soare.

Un trandafir, oricum îi spui... *

El se opri la o aruncătură de băț de grup și se întoarse spre biserică, privind-o pe Charlotte pe sub pleoapele întredeschise. Pântecul îi fremătă de o emoție diafană, ca învolburarea frunzelor într-o zi de vară.

– Hei! zise el venind spre ea. Ce mai faci?

– Sunt obosită... obosită, dar mă simt bine. Tu? întrebă Charlotte zâmbind, pentru că Tim avea o aură ce părea să spună că „totul e în regulă". Era încrezător și totodată vulnerabil. O combinație pe care nu era sigură că inima ei va putea să o îndure. Arăți mai sănătos decât ultima oară când te-am văzut.

– Mă simt mai bine decât ultima oară când m-ai văzut, zise el și se opri la baza scărilor, cu mâinile în șolduri. Așadar, ieri a fost...

– O zi foarte, foarte aglomerată. Eu și Dix am avut șapte nunți. Am ajuns acasă abia la miezul nopții. Am adormit îmbrăcată.

Să nu-i dai nicio șansă să o spună! Că astăzi ar fi fost soția lui.

– Arăți bine.

Tonul pe care i-o spuse o făcu să se simtă admirată, și un val plăcut de căldură o străbătu.

---

* Celebru vers din *Romeo și Julieta*. *Rose*, în engleză, înseamnă „trandafir" (n.tr.)

– N-am cearcăne mari sub ochi?

– Deloc. Charlotte, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la spital!

– Ce s-a întâmplat la spital? Kim, adică?

– Sărutul. Şi, mda, Kim.

Sărutul? Îi părea rău pentru sărutul dulce, tandru, pasional? Sărutul care-i revenea în minte ori de câte ori avea o clipă de liniște, sărutul care nu-i dădea pace?

– Uite ce-i, ar trebui să intru! Se aude muzica.

Charlotte urcă cu spatele treptele ce duceau spre biserică.

– Vrei să vii cu noi la micul dejun? zise Tim şi făcu semn peste umăr, în direcţia clanului.

Mai mult decât orice!

– Nu, nu, nu pot! Mai bine mă duc să petrec puţin timp cu Iisus şi prietenii Lui.

– Eşti sigură? zise el privind-o încruntat şi cu ochii mijiți. Putem să aşteptăm până se termină slujba.

– Serios? Nu, n-aş putea să vă cer asta, Tim! Mulţimea înfometată de acolo se va transforma într-o hoardă furioasă dacă le vei cere să aştepte!

El făcu un pas în faţă.

– Atunci voi aştepta eu.

Rămase nemişcat, respirând adânc, iar parfumul lui pe bază de lemn de esenţă tare umplu aerul dintre ei.

– E în regulă. Mă duc la slujbă, apoi acasă, să mă odihnesc.

– Bine, atunci. Presupun că nu pot să ţin o fată departe de Domnul.

O privi îndelung, apoi...

– O, chiar, cum merge cu rochia? Ce s-a întâmplat cu Hillary?

– Extraordinar!

Charlotte zâmbi. O adiere de vânt îi ridică uşor câteva şuviţe de păr, care fluturară spre el.

– S-a măritat cu Joel îmbrăcată în rochia aceea. Când el a fost ucis, Hillary a sudat cufărul. Avea şi o fotografie a părinţilor ei, împreună cu oamenii de la care au cumpărat casa, iar asta ne-a condus la Mary Grace Talbot, care a purtat şi ea rochia, în 1939.

– Uau! *Extraordinar* chiar e cuvântul potrivit!

– Acum Hillary ne ajută la magazin tot timpul. Apare, pur și simplu, pe neașteptate...

– Tim, vii? îl strigă David din mulțime. Bună, Charlotte!

Ea îi făcu semn cu mâna.

– Bună, David!

– Da, un minut! strigă Tim peste umăr.

– Hai, du-te cu familia ta! Ne mai vedem, Tim!

– Pot să te sun?

– Nu, Tim, te rog!

Charlotte privi spre coasta de apus a domeniului bisericesc, cu mâna pe ușa sanctuarului.

– Charlotte, ca să știi, prietenului Tim îi e dor de tine!

– Mda, dar în momentul de față încă mi se pare că prietenul Tim și logodnicul Tim seamănă îngrozitor de mult unul cu altul.

Capitolul douăzeci și unu

Tim

Pentru ultima oară, Tim revăzu planurile pentru prezentarea proiectului de restaurare, programată pentru acea zi. Firma Rose fusese selectată în ultimul moment, iar el voia să dea ce avea mai bun.

Tim se opri asupra unei fotografii înfățișând un grup de deținuți de culoare, legați cu lanțuri la picioare, recrutați prin programul de închiriere a deținuților. Îi plăcea să adauge sculpturi comemorative proiectelor sale de restaurare. Cine a muncit și a trăit aici înainte? Cum se îmbrăcau? Cum arătau? Cum putem învăța din istorie? Cum să nu mai repetăm greșelile din trecut?

Lucrase cu artistul său preferat, care sculpta în bronz, la un plan comemorativ care să se potrivească cu birourile din minele Salton-stall. Sculptura va reproduce perioada de sfârșit a programului de închiriere a deținuților, din 1928.

Repetându-și concluzia – „Libertatea, la toate nivelurile și prin toate mijloacele, trebuie sărbătorită" –, Tim răsfoi studiul, căutând fotografia femeii care luptase să pună capăt programului. Le va arăta poza și va sugera ca o gravură sau o placă din bronz cu imaginea femeii să fie plasată lângă sculptură.

În timp ce punea fotografia la loc în teancul de foi, întinse mâna după sticla cu apă, sorbi și se uită fix la femeia din mijloc. Emily Ludlow.

Dintr-un motiv sau altul, îi atrăgea atenția. De parcă ar fi cunoscut-o. Cu siguranță, îi admira entuziasmul și pasiunea pentru dreptate.

Fotografia în alb-negru avea marginile zdrenţuite. Asistentul său, Javier, o împrumutase de la Cleo Favorite şi domeniul Ludlow. Promisese că o va înapoia imediat după prezentare.

– Bravo ţie, doamnă L., că ai luptat cu nedreptatea! Când nu credeau prea mulţi în asta. Sorbi iar din apă şi se aplecă s-o vadă mai bine. Era copil când murise ea, dar, în toată şcoala generală, profesorii le predaseră lecţii de cultură civică ce-i aveau în prim-plan pe doamna Emily Ludlow şi pe soţul ei, Daniel.

Era ceva în expresia ei, în zâmbetul ei triumfător, în ochii ei. Tim trase fotografia mai aproape şi o îndreptă spre lumină.

Ochi expresivi. Buze arcuite. Înaltă şi impunătoare. Arăta de parcă i-ar fi stat în putere să prindă luna cu lasoul şi să o călărească până dincolo de orizont. Avea sentimentul că o cunoaşte.

Tim aruncă o privire la ceas. Ora unu. Trebuia să-şi pună ordine în gânduri, să mănânce de prânz, apoi să se asigure că *slide*-urile erau pregătite pentru întâlnirea de la ora patru, din centrul oraşului, cu comisia de restaurări.

– Tim! zise Javier băgând capul pe uşă. A venit cineva care vrea să te vadă. Monte Fillmore.

Ridică din umeri şi se strâmbă.

– A zis că ştii tu despre ce e vorba.

– E aici? Da, trimite-l.

Tim traversă încăperea şi îl întâmpină pe Monte cu o strângere fermă de mână.

– Te rog, ia loc!

Îi oferi unul dintre fotoliile aşezate de jur împrejurul unei mese micuţe, de conferinţe.

– Pot să-ţi aduc nişte cafea? Sau apă?

– Mulţumesc, nu. Nu cred că te aşteptai să mă vezi.

Monte stătea la fereastra încăperii aflate la etajul cinci şi privea oraşul, în timp ce strângea sub braţ o cutie de pantofi.

– Drăguţ ai amenajat aici! Frumoasă privelişte!

Tonul lui puternic îi reaminti lui Tim de liderii şi mentorii pe care îi întâlnise în călătoria sa prin viaţă. Am avut şi eu un birou pe 22nd North. Am avut propria agenţie de asigurări, timp de patruzeci de ani.

– Îmi amintesc de reclama voastră la radio. Melodia îţi rămânea întipărită în minte.

Bărbatul râse, iar o scânteie i se aprinse în ochii ridaţi.

– Ei bine, da, a fost ideea partenerei mele din umbră.

– Parteneră din umbră?

Se ridică pufnind.

– Soţia mea. Ea a scris cântecelul acela pe care l-ai auzit. Uite ce e, după ce m-ai sunat, am început să mă gândesc.

Împinse spre Tim cutia de pantofi Nine West.

– Când am demolat casa mamei, am găsit asta în spatele şifonierului din dormitor. Nu e mare lucru, mărunţişuri din biroul lui Phoebe Malone. Cred că mama le păstra pentru Charlotte şi am tot vrut să i le duc, dar, fiind ocupat cu înmormântarea, cu testamentul, cu conturile, apoi preocupat să-mi menţin familia şi afacerea pe linia de plutire, n-am mai apucat s-o fac. Conţinutul nu părea prea important. În mare parte, sunt tăieturi din ziare şi câteva fotografii. Am lăsat luni de zile cutia pe bufetul din bucătărie, până când nevastă-mea s-a dus să facă fursecuri de Crăciun şi a mutat-o. Apoi am tot mutat-o de colo-colo, tot mai departe, ca să n-o mai vedem. M-am gândit că într-o bună zi o să mă întâlnesc din întâmplare cu Charlotte şi-mi voi aduce aminte, numai că n-a fost aşa. Apoi m-ai sunat tu.

Tim deschise capacul cutiei. Tăieturi din ziare, galbene şi sfărâmicioase, plutiră în aer. Le scoase una câte una, aruncând o privire pe titluri.

Fundaţia Ludlow oferă prima bursă pentru antreprenori

Emily Ludlow îşi sărbătoreşte cei nouăzeci de ani

Profesorul Colby Ludlow, premiat la banchetul Universităţii din Birmingham, Alabama

Emily Ludlow, moartă la nouăzeci şi unu de ani

Domeniul Ludlow înfiinţează Fundaţia pentru Afaceri şi Educaţie

– Interesant amestec! Mă întreb de ce strângea Phoebe articole despre familia Ludlow? Era rudă cu ei?

– Nu sunt sigur, dar familia soţiei mele se trage din neamul Canton, adică familia lui Emily, înainte ca ea să devină o Ludlow. Soţia mea nu ştie de vreo altă familie cu numele de Malone. Aşa că nu credem ca Phoebe şi Charlotte să facă parte din arborele genealogic Ludlow-Canton.

Tim așează tăieturile din ziare una peste alta, dădu la o parte pixurile și creioanele și găsi o fotografie cu Phoebe și Charlotte. Un fior rece îl străbătu.

Frumoasa Phoebe, cu părul ei lung, des și ondulat. Frumoasa Charlotte, cu un zâmbet știrb, ochi expresivi și buze arcuite.

Își ridică privirea. Fiorul rece de pe șira spinării începu să se încălzească. Să i se răspândească prin trup. Tim întoarse fotografia. *Prima noastră zi în Birmingham.*

– Phoebe era mai degrabă eclectică. O artistă. O ingineră. Deșteaptă foc. Obișnuiam să discut politică cu ea din când în când, dar mamei îi creștea tensiunea, așa că ne-am oprit. Dar nu puteai să o duci cu una, cu două.

– Și fiica ei e la fel.

– Îmi pare rău că nu am mai multe informații să-ți dau. Un nume sau un motiv. Mama mi-a spus odată că tatăl lui Charlotte nu e important.

– Ușor de spus, dacă nu ești Charlotte.

Tim studie fotografia. Dincolo de chipurile lor zăceau ascunse mii de conversații pe care și-ar fi dorit să le asculte.

Mai era o poză pe fundul cutiei. O fotografie a lui Phoebe la vârsta studenției, cu un grup de... prieteni? Colegi?

Tim citi pe spate. Proiectul de vară de la Silver Lake ’81. FSU. Geniile profesorului Ludlow.

– Ludlow? Ai văzut fotografia asta, Monte?

Tim cercetă poza, cu Monte privind atent peste umărul lui. În mijlocul grupului era un bărbat chipeș, cu o atitudine trufașă. Fotografia de 10 pe 15 făcea detaliile greu de observat, dar bărbatul părea să aibă undeva la patruzeci de ani, purta un sacou din catifea raiată și avea părul lung, tuns în scări.

– Când a fost făcută? întrebă Monte. O văd pe Phoebe, dar pe Ludlow din fotografie nu-l cunosc.

– A fost făcută în ’81.

Tim sări din fotoliu și apucă dosarul cu studiul său.

– Ce-ai văzut, Tim? zise Monte și îndreptă fotografia spre lumina de la fereastră.

– Eu văd imaginea leită. Spune-mi ce vezi tu!

Tim alătură fotografia de grup a lui Emily şi pe cea a profesorului.

– Profesorul, aici, zise Tim atingând chipul bărbatului. Şi Emily Ludlow, aici.

– Măi să fie! E oareşce asemănare şi acelaşi nume. Crezi că Colby Ludlow a fost rudă cu Emily?

– Dap. Şi cred că Phoebe Malone s-ar putea să fi fost îndrăgostită de el. Presupun şi eu. Tim îşi strânse notiţele şi studiul şi închise laptopul, cu sângele fierbându-i. Imaginea familiară a ochilor lui Emily din fotografie! Văzuse expresia aceea de o sută de ori. La Charlotte!

Dacă se grăbea, putea să dea o fugă pe munte, să meargă la domeniul Ludlow, să ceară mai multe indicii şi să se întoarcă la timp pentru şedinţă.

– Monte, mulţumesc mult! Eu trebuie să plec. Îţi sunt recunoscător că ai venit.

Îşi luă telefonul. Şi cheile.

– Sună-mă dacă găseşti ceva, spuse Monte, urmându-l pe Tim şi ieşind pe uşă, după el.

– Te sun. Te sun. Mi-ai fost de mare ajutor.

Tim ciocăni la uşa lui David, când trecu pe lângă biroul lui.

– David, ne vedem la şedinţă! Sună-mă pe mobil, dacă ai nevoie de mine.

– Tim, unde te duci? Te-ai uitat pe *slide*-uri?

– Nu m-am uitat, dar am s-o fac. Ne vedem la şedinţă!

Tim apăsă butonul liftului, aruncându-i o privire lui Monte, care avea un zâmbet larg.

– Ce-i aşa amuzant?

– Tu, zise el. Şi mai toţi tinerii îndrăgostiţi.

– Îndrăgostit? Încerc doar să ajut o prietenă, zise Tim şi păşi în lift cu Monte.

– Să ajuţi o prietenă? Monte apăsă pe butonul pentru parter. Aşa se spune acum? Pe vremea mea i se spunea dragoste. Dragoste, care-ţi face inima să bubuie.

Emily

Mama aranjase o masă de Crăciun frumoasă, cu porţelanuri de culoarea fildeşului, cristaluri tăiate manual şi argintăria bunicii, atât de bine şlefuită şi lustruită, încât te puteai oglindi în ea. Ţesătura moale a feţei de masă din olandă capta lumina lămpii şi reflecta strălucirea lumânărilor. Pe şervetul roşu aprins aşezase crenguţe de brad proaspete şi parfumate.

Tata stătea în capul mesei, mama, în capătul celălalt. Phillip şi Emily erau aşezaţi la mijloc, iar doamna şi domnul Saltonstall, exact în faţa lor.

Howard Jr. era în dreapta doamnei Saltonstall. Iar prietena lui, aflată în vizită, în stânga lui Emily.

Molly şi Jefferson, împreună cu doi servitori care îi ajutau, cărau din bucătărie în salon şi înapoi farfuriile cu mâncărurile pregătite de mama, adică supă de ceapă, raţă la cuptor, piure de napi şi sos. Împreună cu pâinea şi gemul divine, făcute de Molly.

Dar, dintre toate bunătăţile, doamna Saltonstall nu înceta să laude ceaiul cu gheaţă al mamei.

– Trebuie să-mi dai reţeta, Margaret! E divin!

– A fost a bunicii mele, zise mama roşind la auzul complimentului. De vreme ce suntem o familie – se uită la Emily – sau vom fi în curând, ţi-o voi da chiar în seara asta.

– Eu, unul, mă bucur că au grăbit copiii nunta. Nu ştiu de unde concepţia că logodnele lungi ar fi o idee bună, vorbi tata, peste furculiţa în care avea înfiptă o bucată de friptură de raţă.

Pe sub masă, Phillip îi strânse lui Emily genunchiul, trimiţându-i un fior fierbinte până în inimă. Fata luă o îmbucătură mare de pâine ca să-şi ascundă suspinul. De când se hotărâseră să nu mai aştepte cu nunta până la primăvară, Phillip redevenise cum era înainte, din ce în ce mai drăgăstos.

Emily se şterse uşor la gură cu şerveţelul roşu aprins. Lacom. Devenise lacom. Nu putea să-şi şteargă cuvântul din inimă. Atât de lacom, că alaltăieri seară fusese foarte recunoscătoare pentru cât de complicat era corsetul ei.

– Howard, ţi-a spus Phillip?

Domnul Saltonstall îşi şterse buzele şi bărbia cu şerveţelul.

– A scăpat-o pe Emily de toate acuzațiile.

– Avocatul nostru a făcut o treabă pe cinste, zise Phillip întinzând mâna după pahar. Șeful poliției a fost foarte amabil. Va șterge acuzațiile, dar cred că e foarte limpede, Emily, draga mea, că trebuie să-i eviți de-acum înainte pe cei de culoare.

– În afară de faptul că, la nunta noastră, voi purta rochia croită de Taffy.

Emily își potrivi șervetul în poală, în timp ce liniștea se așternea în jurul mesei. Îi privi cu atenție, rând pe rând.

– Îmi pare rău, dar nu pot să ascund faptul că asta e alegerea mea. Putem aranja ca rochia să fie adusă aici, fără să încălcăm vreo lege prostească sau să fim acuzați de răzmeriță.

– Presupun că mirele nu are niciun cuvânt de spus, zise Phillip fără a-și dezlipi privirea de la furculița și cuțitul cu care își tăia porția de rață. Mi-ar plăcea, totuși, să porți rochia făcută de doamna Caruthers, draga mea. Pare să fie pe placul majorității. Cea mai acceptabilă.

– Ai dreptate, Phillip. Mirii n-au niciun cuvânt de spus. Sunt sigură că nu vrei să-ți leșine mireasa în mijlocul nunții pentru că rochia îi taie răsuflarea și îi oprește circulația sângelui.

– Am eu un cuvânt de spus, de vreme ce plătesc facturile, zise tata ridicând glasul. Emily va purta rochia pe care o alege ea!

O, Dumnezeu să te binecuvânteze, tată!

– Iată ce aș vrea eu să știu, continuă el. Cine a acuzat-o pe Emily? Am încercat să aflu de la sursele mele din poliție, dar se pare că s-a ridicat un zid în jurul acestei informații.

– Și eu am dat de același zid, domnule. Singura asigurare pe care am primit-o prin intermediul avocatului meu a fost că acuzațiile vor fi șterse.

– Atunci vom fi recunoscători pentru micile binecuvântări, spuse doamna Saltonstall. Maggie, trebuie să recunosc că tu și Molly v-ați întrecut pe voi înșivă în seara aceasta. N-am mai mâncat niciodată o rață atât de suculentă.

Jefferson apăru în ușă, îmbrăcat în jiletca lui și cu un șervet atârnat pe braț.

– Să-mi fie cu iertare, domnule, dar aveți un vizitator.

Toate privirile se ațintiră asupra majordomului irlandez.

– Pot să-ntreb cine vine la ora cinei? E o urgență?

Tata părea enervat.

– Spune că e foarte urgent, domnule. Nu şi-a dat numele. I-am spus că luaţi cina cu familia, dar a insistat.

– Scuzaţi-mă, Cam şi Henrietta! zise tata plecându-se în faţa oaspeţilor, apoi a mamei. Draga mea, cu îngăduinţa ta!

– Grăbeşte-te, dragule! La desert avem prăjitura cu ciocolată făcută de Molly.

Emily îl privi pe tata cum se îndepărtează, iar prin minte îi trecu întrebarea plină de curiozitate: *Cine*? Rareori se întâmpla să îl căute partenerii de afaceri pe tata acasă.

Discuţia din jurul mesei se îndreptă spre detaliile legate de cununie. Erau multe de făcut din cauză că grăbiseră nunta. Domnul Saltonstall rezervase Clubul Phoenix pentru recepţie. Clubul gentlemenilor avea o sală de bal frumoasă.

Mama făcuse aranjamentele la biserică şi plătise mai multe croitorese care să coasă rochiile domnişoarelor de onoare şi ce mai rămăsese de făcut din trusoul lui Emily.

– O, dragă, uitasem să-ţi spun! zise Phillip arătând spre tatăl său. Tata şi mama ne-au făcut cadou casa din Highland. Nu mai e nevoie să căutăm o casă. Avem un loc pregătit special pentru noi.

– E foarte generos, domnule şi doamnă Saltonstall!

Casa familiei Saltonstall se afla la poalele Muntelui Roşu, la o distanţă de doar câteva cvartale de cea a mamei şi a tatei. Era frumoasă. Doar că nu era casa lui Emily.

– Phillip, am crezut că ne vom găsi o casă a noastră.

– De ce? Casa din Highland e perfectă, zise şi luă o îmbucătură din friptura de raţă. Şi nu ne costă nimic.

– Ne-ar face mare plăcere să staţi acolo, Emily, spuse doamna Saltonstall. Totul e nou-nouţ. Am renovat şi nu ne-am mai mutat acolo.

Emily îşi ascunse emoţiile în spatele paharului de ceai. Era însă decorul ales de doamna Saltonstall. Apăsător şi întunecat.

Tata se năpusti în cameră, roşu la faţă şi cu ochii scăpărând.

– Phillip, scuză-mă, dar am nevoie de tine!

– Totul e în ordine?

Phillip îşi aruncă şervetul din poală şi se ridică de la masă.

Howard Jr. se ridică.

– Ai nevoie și de mine, tată?

– Nu, nu. Doar de Phillip.

Intervenția tatei strică atmosfera de bucurie, relaxare și voie bună. Emily o cercetă din priviri pe mama, care afișa masca ei obișnuită, ce părea să spună: *totu-i* în regulă. Mai ales în prezența musafirilor.

Ceasul din hol marca trecerea clipelor. Conversația de la masă devenise frivolă și dezlânată – umpleau timpul vorbind despre vremea frumoasă de decembrie, programul de Crăciun de la biserică, faptul că domnul Saltonstall se gândea serios la noua modă a beculețelor electrice pentru bradul de Crăciun, apoi despre talentul la fotbal, dovedit de Howard Jr. la Harvard. Mama îl descusu despre prietena lui, Jennifer Barlow, și îl întrebă cum i se părea ei orașul Birmingham, prin comparație cu Bostonul.

La și jumate, când tata și Phillip lipseau deja de mai bine de douăzeci de minute, Molly veni să ia vasele.

– Să tai prăjitura, doamnă?

– Nu, îl vom aștepta pe domnul Canton. Adu-ne, însă, cafeaua, Molly!

Domnul Saltonstall se ridică de la masă și se îndreptă spre ușă.

– Mă întreb dacă n-ar trebui oare să văd ce se-ntâmplă acolo.

– Howard se ocupă de asta, Cam, spuse Henrietta. Te rog, nu te mai plimba încolo și-ncoace!

Mai trecură zece minute. Apoi tata intră în cameră cu o mină serioasă și gânditoare.

– Emily, pot vorbi cu tine, te rog?

Ea îl privi, ezitantă, încercând să își dea seama ce se întâmplă. Apoi se ridică și ea de la masă.

– Sigur că da, tată!

Oare ce voia de la ea? Simți cum i se strânge stomacul. Avea să fie arestată din nou?

– În bibliotecă.

Tata îi făcu loc lui Emily să iasă.

– Tată, totul e în ordine?

El o opri, ținând-o ușor de braț.

– Tu ştii bine ce vrei, Emily. Întotdeauna ai ştiut. Eşti o fată deşteaptă, iar eu şi mama ta te-am învăţat să fii chibzuită. Să cauţi înţelepciune la bunul Dumnezeu.

– Tată, ce este? Mă sperii.

– Linişteşte-te. Ascultă. Nu răspunde până nu te gândeşti bine. Pune întrebări, aşa cum te-am învăţat.

– Da, tată, aşa voi face.

Emily intră în bibliotecă, propunându-şi să rămână relaxată, până când îl văzu pe Daniel cu şapca în mână.

– Ce faci aici?

Purta un pulover gros cu guler înalt şi o haină lungă, strânsă pe mijloc cu o curea. O privea cu ochii pe jumătate închişi, întunecaţi de îngrijorare. Zâmbetul lui însă o încălzi până în măduva oaselor.

– Am venit să vorbesc cu tatăl tău. Nu mi-am dat seama că aveţi invitaţi. Îmi pare rău că deranjez.

– Totuşi, ai deranjat. Ce înseamnă asta?

Îşi netezi cu mâna rochia de mătase brodată cu fir de aur şi tivită cu blană. Ei trei, tata, Daniel şi Emily, stăteau într-un cerc larg.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Îşi mută repede privirea spre Phillip, care se plimba de colo-colo şi fuma, în partea din spate a bibliotecii.

– Trebuia să vorbesc cu tatăl tău.

– Aşa ai spus.

– A venit să mă acuze pe mine, asta a venit să facă, zise Phillip scuturând ţigara în scrumiera tatei şi alăturându-se apoi cercului.

– Să te acuze de ce?

Emily îl privi aspru pe Phillip. Putea fi atât de dramatic şi de comic.

– Şi-a pus în gând să te cucerească. Phillip dădu din mână în direcţia lui Daniel. E un mincinos. Howard, cred că mi-a ajuns tot caraghioslâcul ăsta!

Phillip făcu doi paşi în spate, dar tata îi puse mâna lată pe umeri şi se aşeză în faţa lui, ca să-l oprească.

– Hai să ne lămurim. Daniel, ce-ar fi să-i spui lui Emily povestea ta!

– *Poveste*, tocmai asta este. Un roman pentru femei. Plin de prostii.

Phillip se umfla şi pufnea de parcă ar fi fumat una din ţigările sale de foi.

– Cred că acuzatului nevinovat ar trebui să i se permită să vorbească primul.

– Phillip, vei avea o mulţime de ocazii să-l combaţi, după ce Emily aude toate detaliile.

Tata întinse mâinile în aer, de parcă ar fi vrut să liniştească atmosfera.

– Amândoi aţi fost de acord să procedăm în felul ăsta. Acum, hai să ne purtăm ca nişte gentlemeni! Emily, Daniel a venit în seara asta să ne spună câteva lucruri pe care tocmai le-a aflat şi care-l frământă. A cerut să vorbească cu mine, şi nu cu tine, pentru că voia să-mi ceară sfatul. După ce am auzit ce-l preocupă, i-am cerut lui Phillip să vină şi să discute cu el.

Tata se uită urât la cei doi bărbaţi. Deşi mult mai insistent la Phillip. Emily se aşeză uşor într-un fotoliu. Simţea cum mâncarea de la cină îi forfoteşte în stomac.

– Le-am cerut să-ţi spună ţie poveştile lor. Eşti majoră. Poţi să decizi singură care-i adevărul.

– Atunci, ascult, zise Emily, îşi îndreptă umerii şi se aplecă spre Daniel.

– Când am venit să te văd la închisoare, Emily, poliţiştii nu m-au băgat în seamă, refuzau să mă privească atunci când îmi vorbeau. Aşa că am devenit suspicios. Îi cunosc pe foarte mulţi dintre băieţii aceia, iar comportamentul lor mi s-a părut ciudat. L-am întrebat pe tata, să aflu dacă s-a întâmplat ceva neobişnuit în noaptea arestării tale.

Phillip aprinse o altă ţigară de foi şi suflă fumul spre Daniel.

– Povestea asta e mult mai distractivă spusă a doua oară.

Daniel ezită, dar continuă.

– I-a luat câteva săptămâni tatei, dar iată ce a aflat. Logodnicul tău se săturase să-l faci de râs cu vizitele tale în cartierul celor de culoare şi nu era de acord cu croitoreasa pe care ai ales-o să-ţi facă rochia de mireasă. A considerat că pătezi reputaţia familiei. Mai multe persoane din înalta societate şuşoteau că familia Canton e prietena celor de culoare. S-a insinuat chiar că legea „Separaţi, dar egali" e valabilă şi pentru unii, şi pentru alţii. Phillip a mituit câţiva poliţişti ca să fii acuzată şi arestată.

– Crezi că aș arunca pe fereastră o mulțime de bani câștigați cu sudoarea frunții, ca să pun să-mi fie arestată iubita? Ce fel de nebun care scornește minciuni ești, Ludlow?

– Nu mai mare ca tine.

Phillip izbucni, își aruncă țigara de foi aprinsă pe covorul persan al mamei și se repezi la Daniel.

– Phillip!

Se izbi de pieptul tatei, puternic ca un trunchi de copac.

– Ridică-ți țigara, fiule!

– Dar l-ai auzit, Howard!

– Ridică-ți țigara până nu arzi covorul bun al lui Maggie. Dacă găsește o arsură cât de mică în el, nu te voi putea ajuta.

Pufnind și cu fața roșie de furie, Phillip se aplecă să recupereze țigara încă aprinsă. Apoi se întoarse spre Daniel. Și îndreptă țigara spre el.

– Ieși afară! Dacă te mai prind pe lângă Emily, voi pune să fii arestat *tu*! Și nu vor exista dubii legate de numele de pe mandat.

– E în casa mea, Phillip. Tata îi aruncă o privire ce, în trecut, o făcea pe Emily să fugă, tremurând de spaimă. Pleacă atunci când spun eu. Acum, Daniel, continuă, explică mai departe!

– Tata și-a rugat amicul de la secția de vest să afle informații despre arestarea ta. A fost foarte dificil... se pare că totul era învăluit în mister, dar a reușit să vadă documentul. A spus că numele de pe mandat era Phillip Saltonstall. Apoi am vorbit cu colegul meu de cameră, Russ, să văd ce poate să afle și el. Are fler pentru știri. Russ l-a căutat pe avocatul care se ocupa de caz, i-a pus câteva întrebări la obiect, așa cum numai el se pricepe s-o facă.

Buzele lui Daniel se arcuiră într-un zâmbet îndrăzneț, ce o făcu pe Emily să tresară.

– Bineînțeles că era Saltonstall, aici de față. El a pus să fii arestată. Apoi s-a dus la șeful poliției și l-a mituit ca să-i șteargă numele din document.

– Minte, Emily! zise Phillip și se repezi la Daniel, care rămase nemișcat, fără să tresară. Crezi că șeful poliției poate fi mituit așa ușor?

– Pentru Dumnezeu!

Emily se ridică, îl apucă de braţ pe Phillip şi îl smuci, întorcându-l cu faţa spre ea.

– Ai făcut aşa ceva? Nu mă minţi!

– Să pun să-mi fie arestată logodnica? Par un imbecil? Cum poţi măcar să-ntrebi aşa ceva?

Ochii lui Phillip deveniseră sălbatici, iar maxilarele îi erau încleştate.

– Mi-ai văzut tu numele pe document, Ludlow? Semnătura? Ai lăsat sentimentele pentru Emily să-ţi întunece mintea! O faci să sufere! Şi nu din iubire, ci din motive egoiste, ca să obţii tu beneficiile pe care le doreşti! Ce prostie!

Emily îl privi pe Phillip, îi măsură tonul şi cuvintele. Era puternic, încăpăţânat şi hotărât să obţină ce-şi dorea, da... dar era Phillip un mincinos?

Ştia că Daniel nu era.

– Emily! interveni Daniel, pe un ton rugător. Nu vreau să te supăr. Îmi pare rău. Dar nu m-aş mai fi putut suporta dacă nu-ţi spuneam.

– Ba sigur că ai vrut s-o superi! râse Phillip, în bătaie de joc. De-asta eşti aici. S-o întorci împotriva mea. Negi că o iubeşti? Întrebă şi se îndreptă spre Daniel, într-o poză arogantă.

Daniel îşi strânse şapca în mână.

– Nu, nu neg.

Când o privi pe Emily, irişii lui albaştri revărsară o căldură care îi tăie fetei răsuflarea.

– Singurul motiv pentru care sunt aici e iubirea. Dar ea a ales. Pe tine.

Îşi ridică privirea spre Phillip.

– Nu sunt o ameninţare pentru tine, Saltonstall. Dar Emily merită să ştie adevărul.

– Versiunea ta despre adevăr nu e şi a mea, zise Phillip şi aprinse o altă ţigară de foi.

– Ei bine, eu am să plec acum! Domnule Canton, eu venisem să vorbesc cu dumneavoastră. Nu mă aşteptam să mi se ofere privilegiul de a-l acuza în faţă pe Saltonstall.

– Daniel făcu câţiva paşi în spate, retrăgându-se spre uşă.

– Spune-i, Saltonstall! Despre arestare, zise Daniel şi îşi strânse şapca tot mai tare în mâini. Şi despre Grădina Italiană!

– Grădina Italiană? făcu Phillip tresărind, iar scrumul căzu pe covorul mamei. Tu!

Gâtul şi obrajii i se aprinseră.

– Tu erai! Jucătorul de baseball! Tu eşti Daniel cu care umbla Emily la universitate?

– Unul şi acelaşi. Te-am văzut la restaurant cu Emmeline Graves. De atunci, prietenii mei te-au mai văzut de două ori cu ea.

– Deci tu, mincinosule...

Nici măcar tata nu reuşi să oprească furia lui Phillip. Îl izbi pe Daniel cu capul în piept, îl prinse în braţe şi se prăbuşiră amândoi peste fotoliu, dărâmând veioza Tiffany a mamei. Se prăvăliră pe podea cu o bufnitură puternică, în zgomotul ascuţit de sticlă spartă.

– Opriţi-vă, amândoi, opriţi-vă! strigă Emily agitând pumnii în aer, cu braţele înţepenite pe lângă corp, cu inima zvâcnind şi ochii înotând în lacrimi. Sunteţi nişte gentlemeni!

Tata o apucă şi o trase în spate, în faţa peretelui cu cărţi.

– Lasă-i!

Daniel îl împinse pe Phillip de pe el, ridicându-se împleticit, apoi dădu ocol camerei.

– Nu vreau să mă bat, Saltonstall!

– Tu ai început, m-ai provocat cu vorbele tale!

Phillip se aruncă spre Daniel, încercând să-l lovească cu pumnul în ochi, dar Daniel se feri, lăsându-se în jos şi fentând lovitura lui Phillip, se trase apoi din calea lui, sărind dintr-o parte într-alta.

Phillip se năpusti din nou asupra lui Daniel, împiedicând-se de veioza doborâtă şi aterizând cu faţa la podea.

– Ridică-te, Phillip, spuse tata fără milă. În picioare!

Cu un geamăt putenic, Phillip se sprijini în palme şi în genunchi, ridicându-se cu greu în picioare.

– Dă-l afară pe Ludlow de aici!

Emily stătea lipită de rafturile cu cărţi, cu inima bătând să-i spargă pieptul şi ochii în lacrimi.

– Fata mea, ai auzit ambele părţi, zise tata îndreptând veioza spartă a mamei. Pune întrebările pe care le ai de pus. Şi ia o hotărâre!

– Eu... eu nu... ştiu.

Cu ochii la tata, se retrase, cu spatele, ca să iasă din cameră. Îşi simţea trupul sfărâmat. Fiori ascuţiţi, de durere, îi săgetau pieptul.

– Trebuie să mă gândesc, tată. Ai spus să mă gândesc.

– Emily! strigă Daniel, iar fălcile i se încleştară şi ochii i se făcură mici. Nu te-aş minţi şi o ştii foarte bine! Nici din iubire. Nici pentru a mă răzbuna. Ar fi un mod josnic de a câştiga inima unei fete.

– Daniel, nu poţi acuza un om fără dovezi. E nepoliticos.

– Am dovada! spuse Daniel dând din cap spre Phillip. O, am dovada!

– N-ai nimic. Nu-l asculta, Emily!

– Taci, Phillip! îl şfichiui ea. Daniel nu m-a minţit niciodată. Tu, în schimb... despre tine nu sunt sigură că pot spune acelaşi lucru.

– Emily! E ridicol. Cum poţi să-l crezi pe el?

Emily nu ştia ce sau pe cine să mai creadă. Ieşi val-vârtej din biroul tatei, cu capul sus, deşi inima i se năruise. Ocolind scara lată, urcă în grabă treptele. Dedesubt, vocea tatei şi a lui Daniel răsunau în hol. Apoi auzi glasul domnului Saltonstall şi al lui Phillip.

Emily se opri pe palierul de la etajul al doilea şi privi în vestibul. Daniel şovăia în uşă, uitându-se în sus la ea. O secundă, două, trei. Privirea lui neclintită o arse până în adâncul sufletului şi îi revelă adevărul. Logodnicul ei pusese să fie arestată!

– Noapte bună, Emily, spuse Daniel.

Bufnitura uşii ce se închidea îi reverberă în piept, săpându-i parcă în suflet un hău.

Se întoarse spre hol, pornind spre camera ei. Dacă Daniel avea dreptate, atunci ar fi nebună să se mărite cu Phillip. Dar, oricât şi-ar fi dorit ea să creadă că e puternică, aşa cum susţinea mama, şi să recunoască adevărul, în realitate era slabă.

Îşi dăduse cuvântul. Promisese solemn. Şi nu doar în faţa lui Phillip, ci în faţa întregii familii Saltonstall. Ziarele îi anunţaseră deja logodna. Înalta societate aştepta. În zece zile avea să devină doamna Saltonstall.

Emily o luă la fugă. Odată ajunsă în dormitor, se prăbuşi pe podea. *O, Doamne, ce-am făcut?*

Capitolul douăzeci și doi

Ajunul Anului Nou

– Stai dreaptă, Emily! Ultima fotografie.

Fotograful se aplecă sub acoperitoarea neagră și făcu fotografia. Mirosul de sulf îi arse nările lui Emily.

Mama și tata dăduseră Birmingham-ul peste cap ca să-i ofere ziua aceasta. Domnul și doamna Saltonstall comandaseră orhidee dintr-o seră din Florida și decoraseră Clubul Phoenix într-un stil impunător și opulent.

Atunci de ce se simțea Emily de parcă s-ar fi prăbușit într-un hău întunecat? Se duse la fereastră și se strădui să o deschidă.

– Gata, dragă, ce faci?

Domnișoara ei de onoare, Bernadette, ridică geamul.

– Vei răci cobză dacă stai în aerul rece, zise și își puse palma pe fruntea lui Emily. Ești palidă.

– Mi-e atât de cald în rochia asta, Bernadette!

După confruntarea cu Daniel, Emily renunțase să mai lupte. Avea să se mărite cu Phillip în rochia pe care o voia mama.

– Nu sunt sigură că voi ajunge până la altar.

Emily scoase capul în aerul după-amiezii târzii. Era duminică. O zi pentru iubire.

Să-l iubească pe Dumnezeu. Să ne iubim unii pe alții. Să-l iubească pe Phillip. În seara aceasta avea să devină doamna Phillip Saltonstall. Emily renunțase să mai lupte, iar, după cearta cu Daniel, Phillip se transformase într-un bărbat de vis, care îi cânta și îi făcea curte. Blând, atent, supus. Tandru.

Îşi susţinuse nevinovăţia. Nu el a pus să fie arestată. Niciodată. Emily trase adânc în piept o gură de aer revigorant. *Te cred. Phillip.* Şi Emmeline? Ceva din trecut. S-a terminat. Gata!

Te cred, Phillip. Te cred. Trebuie să te cred.

Un zăngănit de lanţuri o făcu să-şi îndrepte privirea spre bulevard. Un şir de bărbaţi de culoare traversau strada, cu paşii împiedicaţi de legăturile strâmte.

Lipsiţi de orice speranţă.

Emily încremeni din pricina senzaţiei ce îi clocotea în piept şi îşi trase capul înăuntru.

– Unde-i tata?

Îi zâmbi cald lui Bernadette.

– Ar trebui să fie aici. Într-un sfert de oră îşi va conduce fiica la altar.

Bernadette o apucă pe Emily de umeri şi o sărută pe obraz.

– Eşti cea mai frumoasă mireasă, Emily! Odihneşte-te! Îl găsesc eu pe tatăl tău.

Emily se aşeză pe sofaua din salonul Primei Biserici Metodiste Unite, tremurând şi asudând pe sub rochia de satin gros. Trase de gulerul înalt şi strâmt. Ah, să se elibereze de monstruozitatea asta! Rochia făcută de Taffy atârna în colţul camerei, pe cuier, aşteptând-o pe Emily să termine nunta.

Doar privind la ea, Emily se simţea liberă, uşoară, iubită.

Dacă ar fi putut să ia totul de la capăt, s-ar fi lipsit de toată pompa şi ceremonia şi s-ar fi măritat acasă, numai cu prietenii şi familia. Molly, nu Bernadette, i-ar fi fost domnişoară de onoare. Dar, pur şi simplu, Emily n-ar fi putut s-o aibă pe servitoare alături de ea la cea mai mare nuntă din înalta societate a sezonului.

Uşa se deschise, iar tata păşi înăuntru, fără să zâmbească însă. Chipeş şi impunător în smochingul lui negru, cu garoafă albă la butonieră, era încruntat, iar îngrijorarea îi umbrea privirea.

– Biserica e plină-ochi. Guvernatorul şi soţia lui tocmai au sosit.

– O, tată, ai milă! zise Emily simţind cum îi creşte pulsul. Atâţia oameni şi-au făcut timp pentru noi de Anul Nou!

– E un pretext grozav pentru o petrecere. Tata o sărută pe frunte pe Emily şi o îmbrăţişă, apoi se dădu în spate, ţinând-o la distanţă de

un braţ. Eşti întruchiparea mamei tale atunci când m-am însurat cu ea. Frumoasă şi dulce!

– Atunci de ce nu zâmbeşti, tată? Emily îl ciupi de bărbie. Nu-ţi pierzi fata, mai câştigi un fiu!

– Da, ştiu.

Tata se duse la fereastră, cu mâinile la spate şi se aplecă peste pervaz.

– E o noapte rece şi senină, spuse el, ridicând uşor glasul. O noapte sfântă!

Emily râse încet.

– Tată, cu cine vorbeşti, cu măturătorii de pe stradă?

El se întoarse cu spatele la fereastră.

– Îţi mai aduci aminte de Ward Willoughby? Poate că nu. Nu erai decât o copilă când l-am cunoscut. Tocmai îmi pusesem pe picioare afacerea şi aveam nevoie de capital. A apărut el şi s-a oferit să-mi fie partener.

– Am crezut că unchiul Lars a fost investitorul tău.

Unchiul Lars nu era, în realitate, unchi, ci doar un om înţelept care crezuse în tata şi investise în viitorul lui.

– Aşa a fost, dar nu înainte să mă despart de Willoughby.

Tata se plimba încolo şi-ncoace prin cameră, cu mâinile la spate. Se opri în faţa rochiei lui Taffy, atârnată pe un manechin de croitorie.

– Asta e cea făcută de domnişoara Hayes? Foarte frumoasă!

– Mai degrabă aş vrea să fiu îmbrăcată în ea acum, decât în rochia asta. Mărturisesc că greutatea materialului îmi dă dureri de cap.

– Willoughby era pe atunci un om puternic prin Birmingham, continuă tata să vorbească şi să se plimbe prin cameră. Oraşul nostru era tânăr şi dornic să crească. El venise din Philadelphia, la fel ca mine şi mama ta; absolvise Colegiul Haverford, ca şi mine. I-a plăcut ce făceam eu, faptul că înfiinţam o bancă. A vrut să mi se alăture, să investească bani. Mi-a oferit, ca investitor, o sumă importantă.

Ceva din înfăţişarea tatei începu să-i tulbure inima lui Emily.

– Continuă.

– Era genul de bărbat pe care oamenii şi-l doresc alături. Eu şi mama ta stăteam noaptea în pat şi ne miram de norocul de a-l fi cunoscut pe Ward Willoughby.

– Ce s-a întâmplat?

– Omul a pus câteva condiții. Dacă voiam banii și sprijinul lui, trebuia să-i dau în scris că renunț la Biroul de Schimb Canton timp de trei ani. Sau cel puțin până când Willoughby avea să-și recupereze investiția. Numai că, atunci când a sosit clipa să trec la fapte, pur și simplu n-am putut să semnez documentele. Știam că mama ta și cei câțiva angajați de la biroul de schimb vor fi dezamăgiți. Orașul se dezvolta atât de rapid! Dacă nu mă mișcam cu iuțeală, era posibil să pierd o mare oportunitate. M-am dus în oraș în următoarea zi, nefericit din pricina nehotărârii mele, dar știam că trebuia să-l refuz pe Ward. Nu puteam să-l las să controleze firma Canton! Au trecut apoi cinci ani până când a apărut Lars. Nu știam dacă voi reuși să-mi cresc moștenirea suficient încât să fac afacerea să meargă și să avem și un acoperiș deasupra capului. Dar, într-o după-amiază, Lars a venit călare, apoi a intrat cu pași mari la mine în birou, cu o expresie ce spunea: „Ei bine, iată-mă, în sfârșit!"

– Ce s-a întâmplat cu Ward, tată?

– Plănuise să investească în bancă obligațiuni lipsite de valoare. Aș fi pierdut totul dacă aș fi semnat parteneriatul cu el, Emily!

– Tată, eu sunt pe cale să mă căsătoresc, iar tu îmi vorbești despre oameni de nimic cu obligațiuni fără valoare.

Emily traversă camera, ca să i se alăture la fereastră.

– Câteodată trebuie să ai încredere în instinctele tale.

– Și dacă asta înseamnă să dezamăgești o mulțime de oameni importanți?

– Din când în când trebuie să nu ne pese de ceea ce cred ceilalți. Trebuie să faci ce e bine pentru tine.

Tata se legăna pe călcâie, înainte și înapoi, privind drept în față.

– Dar cum poți face diferența între emoțiile de dinaintea nunții și instinct, tată? Cum ai știut că instinctele tale legate de Willoughby sunt corecte?

– Se numește credință. Încredere în Dumnezeu, spuse domnul Canton, iar glasul îi șovăi. Trebuie să fim pregătiți să-L auzim oricând, indiferent de consecințe.

– Tată, te rog! Emily îl strânse de braț, întorcându-l spre ea. Ce încerci să-mi spui, de fapt?

– Emily, draga mea, ești gata?

Mama intră grăbită în cameră, drăguță și tânără în rochia ei de un roșu aprins, tivită cu blană. În fiecare iarnă punea să i se facă o

rochie de Crăciun şi era încântată să o poarte pe cea de anul acesta la nunta lui Emily.

– Howard, Bernadette te căuta. O, Em, arăţi superb! Rochia e perfectă!

– Nu port rochia asta, mamă, descheie-mă, te rog! zise Emily şi se întoarse cu spatele la mama, întinzând mâinile ca să-şi scoată vălul stil catedrală.

– Nu începe iar, Emily! Eşti femeie în toată firea. Nu te mai purta ca un copil! Mărturisesc că erai mai ascultătoare când aveai trei ani.

Mama se foi, apucând-o pe Emily de mâini, apoi netezind acele pentru văl ca să stea fixate la locul lor.

– De altfel, e prea târziu să te schimbi!

– Niciodată nu e prea târziu să te schimbi! spuse Emily şi îi zâmbi tatei.

Tim

Soarele de iulie lumina mai mult sus pe creastă, decât jos, în oraş. Tocurile pantofilor lui Tim răsunau pe poteca pietruită în timp ce mergea spre casă, înfruntând valul de aer răcoros din valea Jones.

Trecuseră câţiva ani de când urcase ultima oară aici, iar priveliştea clădirii din piatră şi bârne îl impresiona de fiecare dată. Era ca o prelungire a Muntelui Roşu, iţindu-se dintre stâncile muntoase şi din păduri.

Mâini pricepute au îmblânzit sălbăticia şi au prelucrat elementele naturii într-o capodoperă arhitecturală.

Răsuci mânerul şi uşa grea din lemn de nuc se deschise, iar Tim păşi în splendoarea de sticlă şi lemn masiv, în care lumina naturală se revărsa la intrare. Peretele din spate era, de la podea până-n tavan, alcătuit numai din ferestre ce dădeau spre vale.

Tim privi peste vârfurile copacilor, zâmbind atunci când simţi un gol în stomac şi avu senzaţia că pluteşte deasupra oraşului. Cu siguranţă, era fantastic să locuieşti aici!

Locul era o minune arhitecturală. Studiase proiectul la colegiu.

– Bună ziua, pot să vă ajut? îl întâmpină Cleo Favorite.

Era o femeie tipic sudistă, cu părul blond coafat fără cusur şi perle la gât.

– Tim Rose, ce te aduce aici? Îmi aduci fotografia înapoi?

– Nu încă. Mă duc cu ea la o şedinţă, peste câteva ore.

O cunoştea pe Cleo din consiliul pentru restaurări de la primărie.

– Mă întrebam dacă pot să-ţi pun câteva întrebări despre Colby Ludlow.

– Nu văd de ce nu, zise Cleo şi îl privi, aşteptând alte întrebări. N-am parte prea des de bărbaţi chipeşi aici sus. Mai eşti logodit?

Chicoti uşor şi îi făcu semn să o urmeze.

– Nu, doamnă.

Tim se ţinu după ea pe un hol unduitor, ascuns sub scări, pe lângă bucătărie, ce dădea apoi într-o bibliotecă luminoasă, cu multe ferestre. Simţi iar un gol în stomac şi aceeaşi senzaţie că ar pluti peste vârfurile copacilor.

– Îmi pare rău să aud asta. Am văzut-o pe Charlotte Malone aici sus, nu de mult. Cleo se sprijini de birou, încrucişându-şi gleznele şi braţele. Frumoasă fată!

– Vreau să ştiu despre Colby Ludlow.

Tim păşi în perimetrul bibliotecii. Pe pereţii din stânga lui erau rafturi încărcate cu cărţi aurite, îmbrăcate în piele.

În dreapta lui, peretele era o adevărată galerie de fotografii. În mijloc, era o poză cu Emily, în rochia de mireasă. Se opri şi privi lung.

Charlotte. Cum de-i scăpase? Asemănarea...

– E frumoasă, nu-i aşa? spuse Cleo. Aceea e Emily la nunta ei, în 1912. Avea douăzeci şi doi de ani.

– E frumoasă.

Ochii limpezi şi senini ai fetei erau aţintiţi spre fotograf. Părul închis la culoare era strâns într-o coafură înaltă, stil pompadour, şi încununat cu un văl de dantelă.

– Se spune că n-a vrut să poarte rochia asta de mireasă. Credea că e prea voluminoasă şi prea grea.

– Dar a purtat-o, oricum.

Nu era rochia pe care o găsise Charlotte în cufăr. Avea gulerul înalt şi mânecile strâmte. Mâinile lui Emily erau împreunate în poală şi un singur diamant mare îi împodobea inelarul stâng. La mâna

dreaptă purta o piatră ovală, înconjurată de diamante. Tim se aplecă mai aproape, dorindu-şi ca fotografia să fi fost color.

– Întrebai de Colby? Cleo o porni de-a lungul şirului de fotografii şi portrete, arătând spre cel aflat la margine. El e Colby Ludlow, nepotul lui Daniel şi al lui Emily. Fiul lui Emily, Daniel Canton Ludlow, a fost tatăl lui. A murit în Normandia, când Colby era mic.

– Ştii fotografia asta? zise Tim întinzându-i lui Cleo poza lui Phoebe Malone, cu „Geniile profesorului Ludlow".

– Profesorul Ludlow. Da, într-adevăr... Colby a avut un post la Universitatea din Birmingham, Alabama, a explicat Cleo şi a întors apoi fotografia. În anii optzeci a luat o pauză, dar nu ştiam că a lucrat la Universitatea de Stat din Florida.

– El e? Cel din mijloc?

– Da. De unde o ai?

Cleo traversă galeria de fotografii, îndreptându-se spre o poză înrămată, aflată la margine.

– Acesta este Colby la aniversarea vârstei de cincizeci de ani.

Ridică fotografia de 10 pe 15, pe care Tim o găsise în cutia de pantofi.

– El e. Are aproape aceeaşi vârstă, aş zice. Are ochii familiei Canton.

Îi întinse fotografia lui Tim.

– De unde ziceai că o ai?

– Dintr-o cutie. I-a aparţinut lui Phoebe Malone. Ţi-e cunoscut numele?

– Ar trebui?

– Fiica ei e Charlotte Malone.

– Proprietara magazinului pentru mirese? Fosta ta logodnică?

– Una şi aceeaşi, zise Tim şi o arătă pe Phoebe în fotografie. Aceasta este mama ei.

– Bine, râse ea. Ce legătură e între faptul că Phoebe Malone e mama lui Charlotte şi Colby Ludlow?

– Mă întreb dacă..., ezită Tim. Cleo nu părea pregătită să audă lucruri nebuneşti în acea zi. Ştiai că Charlotte a găsit o rochie de mireasă în cufărul pe care l-a cumpărat de la licitaţia ta?

– Interesant...

Cleo ocoli biroul.

– Ăsta-i felul tău de-a mă întreba de unde provine cufărul, Tim? Primim articole din tot Sudul pentru licitaţie. Dar ţinem o listă de inventariere.

Cleo mânui mouse-ul, aplecându-se să privească monitorul. Tastă ceva şi scrută ecranul. Se încruntă şi se aşează pe scaun.

– Nu găsesc niciun fel de cufăr vândut la licitaţia din primăvară. Eşti sigur?

– Charlotte l-a cumpărat de aici. Era furioasă din cauza asta, pentru că nici nu-şi dorea, nici nu avea nevoie de un cufăr vechi şi urât. Încuietoarea era sudată şi a trebuit să o tăiem ca să-l deschidem.

Cleo se îndreptă de spate, cu o expresie concentrată.

– Zici că a găsit o rochie de mireasă înăuntru?

– Da, una destul de drăguţă. Vânzătorul de la licitaţie i-a spus că a fost făcută în 1912.

Tim se cocoţă pe scaunul capitonat din faţa lui Cleo.

– A aflat de atunci despre alte două femei care au purtat rochia.

– O, Doamne... nu poate fi...

Ridicându-se, Cleo scoase o legătură de chei din buzunarul pantalonilor, deschise o debara îngustă, dispăru înăuntru şi ieşi cu o poză înrămată în mână.

– Asta e rochia?

Sub sticlă, se vedea o tipăritură veche de ziar, zgrunţuroasă şi ştearsă, ce o înfăţişa pe Emily călare, agăţată de un bărbat cu părul închis la culoare. Râdea, cu capul dat pe spate, cu gura larg deschisă, debordând de fericire. Tim aproape că-i simţi emoţia vibrând în corpul lui.

Purta *rochia*. Fiorul din inimă se stinse însă când instinctul îi spuse să tacă. Spusese destul. Poate prea mult?

– Tim, spune-mi. Asta e rochia?

Cleo atinse fotografia.

– E din satin şi mătase, cu perle în jurul taliei. Fusta e acoperită cu falduri. Are o tăietură în V la tivul din faţă.

– Sunt arhitect, nu croitoreasă, zise Tim şi se ridică, retrăgându-se. Mulţumesc pentru ajutor, Cleo! Trebuie să plec.

– Nu aşa repede, amice! De ce întrebi aşa, dintr-odată, despre familia Ludlow? De ce eşti preocupat de un cufăr vândut la licitaţie?

Ascunzi ceva, zise Cleo şi se aşează în faţa lui, blocând uşa. Emily Canton trebuia să se mărite cu Phillip Saltonstall de la Industriile Saltonstall.

– Ştiu de familia Saltonstall.

– Dar în ziua nunţii, ea s-a răzgândit şi, în loc să se mărite cu Phillip, a fugit din biserică, a sărit pe un cal cu Daniel Ludlow şi s-a măritat cu el ceva mai târziu, în aceeaşi zi. Din păcate, tot ce avem e această fotografie.

Îi întinse decupajul neclar de ziar.

– Pe vremea când mai trăia, Emily a susţinut mereu că nu ştie ce s-a întâmplat cu rochia asta. Destul de ciudat, fiindcă nu avem nici rochia pe care o poartă în fotografia de la nuntă. Dar cine şi-ar dori să păstreze o fotografie cu stăpâna casei îmbrăcată în rochia nepotrivită? zise Cleo şi îl privi lung pe Tim. Înţelegi ce vreau să spun?

– Da, mare păcat. Şi moştenitorii? Domeniului Ludlow? o întrebă Tim pe când se apropia încet– încet de uşă.

– S-au dus toţi. Colby a fost ultimul, îi răspunse Cleo şi o porni încetişor în urma lui. Fundaţia este moştenitoarea.

– El nu s-a căsătorit niciodată?

– Ba da. S-a însurat cu o fată din familia Woodward, dar n-au avut copii. La sfârşitul anilor nouăzeci au divorţat, iar ea s-a mutat în Florence, ca să fie lângă familia surorii ei. Colby m-a angajat pe mine să administrez domeniul după ce a murit bunica lui. Mamele noastre erau prietene, spuse Cleo. După ce a murit Colby, un consiliu de administraţie a preluat frâiele domeniului, dar m-au păstrat pe mine să supraveghez treburile de zi cu zi şi să administrez fundaţia.

– Şi dacă ar apărea un moştenitor?

Tim îşi lăsă mâna pe clanţă.

– Adică să pice din cer? Sau să apară din neant?

Cleo strânse fotografia la piept şi pufni dispreţuitor.

– Nu există niciun moştenitor, Tim. Nu ştiu ce urmăreşti cu interogatoriul acesta, dar am căutat un moştenitor după ce a murit Colby. Chiar dacă ar apărea unul pe neaşteptate, domeniul se află în mâinile administratorilor. În plus, Tim, istoria familiei Ludlow nu are dimensiuni biblice. Sunt oameni în acest oraş care i-au cunoscut pe Daniel, pe Emily şi pe Colby. Ai încredere în mine, dacă ar fi fost vreun moştenitor, am fi ştiut. Descendenţa Ludlow s-a sfârşit, din păcate.

Cleo se duse la debara, pașii apăsați întărindu-i parcă afirmația – *nu există niciun moștenitor* – și puse decupajul din ziar înrămat înapoi pe rafturile întunecate.

– Ce s-a întâmplat cu Colby? spuse Tim.

Poate era doar în închipuirea lui, dar, de câte ori se uita la fotografia cu Phoebe și profesorul Ludlow, o vedea pe Charlotte.

– A ieșit la pensie de la Universitatea din Birmingham, Alabama, și apoi?

– A jucat golf multă vreme. A trăit viața pe care și-o dorea.

– A fost un om bun?

– Pe cât de bun poate fi un om. Era generos, blând, cumsecade, spuse Cleo. Știi, Tim, dacă Charlotte are într-adevăr rochia pe care o purta Emily în poza în care era cu Daniel pe cal, aceasta aparține fundației Ludlow. Aparține, de asemenea, orașului și muzeului pentru drepturile civile. Emily a purtat prima rochie de mireasă din Sud făcută de un designer de culoare. A fost și arestată pentru asta. Va trebui s-o înapoieze.

– A fost arestată pentru ac, ață și câțiva metri de material?

– E greu pentru noi să ne imaginăm, dar, da, pe atunci lumea lua în serios legea „Separați, dar egali". Așa că, dacă știi unde se află rochia... cel mai bine ar fi să-mi faci pe plac și să o aduci înapoi.

– Mulțumesc din nou pentru ajutor, Cleo.

Tim se îndreptă spre ușă, regretând decizia de a fi venit acolo.

– Trebuie să ajung la o ședință. Nu e nevoie să mă conduci.

Ultima persoană căreia trebuia să-i facă pe plac era Cleo Favorite. Prima persoană căreia Tim Rose trebuia să-i facă pe plac era Charlotte Malone. Și să găsească o cale de a demonstra că Colby Ludlow era tatăl ei.

Capitolul douăzeci și trei

Charlotte

Charlotte apăru din birou în showroom, cu revista *Lifestyle* în mână, deschisă la pagina de „Știri".

– Dix, am ajuns la apogeu. Articolul despre nunta lui Tawny e fantastic!

Dar, în loc să o găsească în mijlocul magazinului pe Dixie, îl găsi pe bărbatul în violet.

– Bună ziua! zise Charlotte și se opri. Te-ai întors!

– Rochia e a ta, să știi, spuse el fără să clipească.

Charlotte împături revista și se duse la tejghea.

– De ce nu-mi spui, pur și simplu, cine ești și care e legătura ta cu rochia?

– Ai probat-o?

– Nu, și, sincer, nu intenționez să o probez. Eu nu am planuri de nuntă. Dar voi găsi mireasa potrivită pentru ea. Nu că ar fi treaba ta.

Tejgheaua crea bariera perfectă între ei.

– Tu, în schimb, ești treaba mea.

Privirea lui, de același albastru intens, strălucitor, părea să o străbată până-n adâncul inimii, făcând să i se clatine toate pietrele ei de temelie.

Acelea care spuneau: *Charlotte e independentă. Charlotte n-are nevoie de nimeni. Charlotte nu poate avea inima zdrobită.*

Nu era în stare să-l privească. Oricum, nu pentru mult timp. Se simțea neliniștită, ca și cum ar fi stat chiar în esența sfințeniei și, dacă ar fi rămas o secundă în plus, ar fi făcut implozie.

Sau, și mai rău, s-ar fi prăbușit, în lacrimi.

Cu toate acestea, în tot vârtejul de căldură și fiori ce îi fremătau în piept, era profund liniștită.

– Cum să fiu eu treaba ta? Nu mă cunoști. Cred că ar trebui să pleci.

– Bine, voi pleca.

Bărbatul se retrase spre ușă.

– Adu-ți aminte, doar, rochia e a ta!

– Nu cred că mă va da cineva în judecată pentru ea.

– Rochia este a ta...

Telefonul din magazin sună, cu o melodie delicată, în surdină. Când Charlotte răspunse, o voce ascuțită îi zgârie auzul.

– Sunt Cleo Favorite, de la Fundația Ludlow.

– Cleo, ce mai faci?

Charlotte aruncă o privire înapoi spre omul în violet. Dar locul în care stătea acesta era gol. Unde s-a dus? Cum a intrat și a ieșit fără niciun sunet?

– Vreau să văd rochia.

– Ce rochie?

Charlotte se uită prin încăpere și luă cu ea telefonul portabil, urcând scările. Dispăruse.

– Rochia găsită în cufărul pe care l-ai cumpărat la licitația noastră din aprilie.

– De unde știi că am găsit...

– E la magazinul tău?

– Nu, e în apartamentul meu. Cleo, de unde știi că am găsit o rochie?

– Îți convine la șapte?

– Mm... mda, cred că da.

Asta zic și eu intimidare.

– Nu, așteaptă, Cleo! La opt e mai bine. Despre ce e vorba? Cine ți-a spus că am găsit o rochie în cufăr?

– Îți spun când ne vedem. Care e adresa ta? Voi căuta pe Google ca să aflu cum ajung.

Când Charlotte închise, nervii îi erau întinși la maximum. Ce se întâmpla? Mai întâi, apare bărbatul cel mic și ciudat, în violet. *Rochia este a ta.* Imediat după ce el dispare, dar chiar atunci, sună Cleo, cerând să vadă rochia.

Charlotte ocoli tejgheaua.

– Domnule? Omuleţule?

Merse prin magazin. Nu era în salonul de probă sau în magazie. Nici în bucătărie sau în biroul ei.

– Domnule? Omule în violet...

Nu era la etaj. Nu era în baie.

Ieşind în uşă, Charlotte cercetă trotuarul şi strada. Nu era nici urmă de el, pe nicăieri. Vântul şuiera pe străduţă şi i se făcu pielea de găină pe braţe. Traversând showroom-ul, se opri exact acolo unde stătuse el mai devreme şi respiră aerul pe care îl respirase el. O aromă delicată, subtilă, dar distinctă plutea încă în aer, chiar deasupra nărilor ei.

– Char, m-am întors, zise Dixie apărând din bucătărie, bocănind cu tocurile ei groase şi cu geanta Dolce& Gabbana legănându-i-se pe braţ.

Desfăcu o acadea Tootsie Pop şi o băgă în gură.

– A fost aici omul acela ciudat. Cel cu cămaşa violet şi cu pantofii sport.

Charlotte ridică un picior, făcând semn cu degetele pe pardoseală.

– E din ce în ce mai înfiorător. Ce voia?

Dixie dispăru în magazie şi se întoarse îmbrăcată în costumul Malone&Co.

– Ai văzut ziarul? Reporterul a făcut o treabă extraordinară cu povestea asta. Fotografia cu Tawny e atât de bună! Eşti un geniu la îmbrăcat mirese, Char!

Dixie se opri în spatele tejghelei şi luă ziarul lăsat acolo de Charlotte.

– A spus că rochia e a mea.

– Cine? Reporterul?

Dixie foşni zgomotos ziarul când îl desfăcu, cu acadeaua într-o parte a gurii şi obrazul umflat într-o minge perfect rotundă.

– Nu, Dixie, fii atentă, zise Charlotte şi bătu din palme. Omuleţul acela ciudat. Individul în violet. A spus că rochia din cufăr e a mea.

Dix făcu o grimasă.

– Bineînţeles că e a ta. Când s-a pus problema că ar fi altfel?

– Nu ştiu, dar nu a spus-o ca şi când „Hei, rochia pe care ai găsit-o în cufăr e a ta." Bineînţeles că e. Am cumpărat cufărul. A

spus-o mai degrabă așa: *E a ta,* zise Charlotte tărăgănat și coborând glasul. Apoi, cam la un minut după ce el a spus asta, a sunat Cleo Favorite de la Fundația Ludlow, întrebându-mă despre cufăr și rochie.

Ridică telefonul portabil.

-Vrea să vină în seara asta, la opt.

– Cum a aflat de existența rochiei?

– Asta, prietena mea, e o întrebare bună.

Charlotte întinse mâna sub tejghea să pună telefonul în receptor.

– Dar omulețul cel ciudat insista asupra unui lucru. Rochia este a mea.

Ultima parte a propoziției o făcu să simtă un fior fierbinte în inimă.

La opt fără cinci, Charlotte intră în apartamentul ei, chinuindu-se să-și manevreze geanta, iPad-ul, o pungă cu alimente și cheia. Punga cu alimente lovi podeaua, pe gresie căzând pâinea, merele, portocalele și o pungă de pește semipreparat.

– Ai nevoie de ajutor?

Tim se strecură pe lângă ea, aplecându-se să culeagă fructele, strângându-le în brațe, în timp ce ținea în mână și un dosar. Părul lui castaniu-blond îi atârna lung și liber pe față. O barbă deschisă la culoare îi încadra obrajii sculptați.

– Ce faci aici?

Ce era cu ziua de azi – 19 iulie? Când se trezise, Charlotte era o fată obișnuită, într-o zi obișnuită. Exact așa cum îi plăcea. Dar, de când apăruse Omul Violet, a simțit o schimbare în spiritul ei. Ca în dimineața în care s-a dus sus pe munte să se roage.

– Mă întrebam dacă n-ai vrea să luăm cina?

Tim dădu drumul merelor și portocalelor în bolul cu fructe al lui Charlotte de pe bufet. Când se întoarse la ea, își dădu la o parte părul de pe față.

– Nu pot.

Charlotte își feri privirea. Îi plăceau mult părul lui Tim și buzele lui pline. Dacă se va uita prea mult la el, inima va începe să-i bubuie, i se va tăia răsuflarea și se va purta copilărește.

– Vine cineva pe la mine.

Charlotte deschise cămara și puse pe raft punga ruptă. Nici nu se deranjă să scoată ce era în ea. Închise ușa, trântind-o.

– Unde e iubita ta?

– N-am iubită.

El sări pe bufet, punând dosarul lângă el. Era obiceiul lui, să stea pe bufet. Era stilul lui, să se simtă, pur și simplu, ca acasă.

– A. Ei bine, lucrurile astea se întâmplă.

Când Charlotte se uită la el, Tim îi aruncă un zâmbet alb, perlat.

– Ce zici de cină după vizită? Propuse el ridicând din umeri și ținând palmele în sus. Înainte de vizită?

– Nu pot. Nu știu cât timp va sta *el* pe aici.

Încrederea lui Tim păli un pic.

– Ai o întâlnire?

Se dădu jos de pe bufet.

– Nu, dar a meritat să mă prefac, ca să-ți văd fața, zise Charlotte și traversă bucătăria, îndreptându-se spre camera ei. Nu e o senzație prea plăcută, nu?

– N-am ieșit niciodată cu ea când eram cu tine, Charlotte.

Tim întinse mâna după ea, când trecu pe lângă el.

– Hei, unde te duci?

– În camera mea. Să mă schimb. Îmi dai voie?

Charlotte se îndreptă spre hol. Când închise ușa, se sprijini de ea, respirând adânc.

Un zâmbet îi trecu ușor peste buze. Era gelos, *nu-i așa*? Când a crezut că are o întâlnire. Deci Domnul Grozav și Încrezător se lupta cu monstrul cu ochi verzi.

Charlotte se schimbă în blugi și pulover. Apoi își strecură degetele de la picioare în perechea ei preferată de șlapi uzați.

Când se duse la baie, o lumină aurie îi atrase atenția. Rochia. Expusă încă în colț. Fusta de mătase sclipea de lumină, iar firele de aur radiau. Cordonul de perle plutea în jurul rochiei ca un râu incandescent.

Charlotte se așează pe marginea patului.

– Hei, rochie magică! Vine Cleo să te vadă. Ce știe ea și eu nu? Și cine e prietenul tău, omul în violet? Charlotte se aplecă să asculte. *Hmm*... ei bine, poate nici tu nu știi. La urma urmei, Hillary te-a baricadat în cufăr timp de patruzeci de ani. Și, oh, Tim e aici! Știu. Poftim? Îți aduci aminte de el, nu? El m-a ajutat să te salvez din cufăr.

Aranjă cutele moi ale fustei cu degetele.

– Poți să ții un secret?zise Charlotte râzând încet. Sigur că poți!

Ia te uită cu cine sau, mai degrabă cu ce vorbesc!

– Sunt îndrăgostită de Tim. N-ar trebui, dar sunt, zise și se trânti înapoi pe pat. Cu aproape fiecare părticică din mine.

Pentru un moment îndelungat, Charlotte își aținti privirea în tavan. Apoi la rochie. De ce nu-i trecea dragostea pentru Tim? Și de ce aveau obiectele neînsuflețite povești pe care nu le pot spune?

Își dădu părul pe spate, apoi stinse lumina din dormitor și se întoarse în bucătărie și la Tim. Era trecut de opt, iar Cleo trebuia să ajungă dintr-o clipă într-alta.

– Deci, ce se mai întâmplă, amice?

Charlotte aprinse veioza din sufragerie, apoi se duse să-și ia iPad-ul. *Prieten, poartă-te cu Tim așa cum te porți cu un prieten*. Cu un amic.

– Cum merge firma? Tu și David vă descurcați bine?

– Firma e bine, spuse Tim și se dădu jos de pe bufet. David e bine. Deci, pe cine aștepți?

– Dacă ești aici când ea ajunge, vă fac cunoștință.

Charlotte îi aruncă lui Tim un zâmbet fals și își puse iPad-ul pe masă.

– Sau poate că o cunoști deja.

– Nu vine Cleo Favorite încoace, nu-i așa?

Tim își propti mâinile în curea, oftând.

– De unde ai știut? Tim, ce se întâmplă?

– Vrea să vadă rochia. Mamă, șireată mai e!

– Tim?

Charlotte îl privi și înțelese.

– I-ai spus despre rochie?

– Într-un fel. Am urcat acolo astăzi. Mamă, repede mai lucrează!

Își dădu părul pe spate.Charlotte se duse la borcanul cu creioane de lângă telefon și scotoci înăuntru, până când găsi un elastic de păr din cauciuc.

– Ce făceai acolo? zise și îi întinse elasticul.

– Investigam, îi răspunse prinzându-și părul la spate.

Charlotte oftă. Cu părul dat la o parte de pe față, ochii lui păreau nisipuri mișcătoare albastre.

– Ce investigai? Au licitație pentru lucrări? Când am fost eu acolo în aprilie, domeniul arăta impecabil.

– Am găsit o fotografie de-a lui Emily Ludlow când făceam cercetări pentru un proiect. Tim se lăsă pe spate, să ia dosarul pe care îl adusese și scoase din el o fotografie, întinzându-i-o lui Charlotte.

Ea aruncă o privire. Femeia stătea în mijlocul altor femei din anii ’20, cu pălării mari și rochii lălâi.

– Oare ce voiau să transmită prin stilul acela de rochii cu talie joasă? Dar, după aproape un secol de corsete, presupun că larg și lălâu devenise calea de urmat.

– Emily e în mijloc, zise Tim și atinse fotografia.

– Știu cum arată, Tim, se încruntă Charlotte. De ce îmi arăți asta?

– Ai întâlnit-o vreodată?

– Pe Emily Ludlow? Când m-am născut eu, ea era în vârstă.

Charlotte deschise frigiderul să ia un suc. Îi dădu unul lui Tim, apoi își luă și ea unul. Unde să o întâlnesc? *De ce* s-o întâlnesc?

Se auzi soneria. Charlotte își puse sucul la loc în frigider.

– E Cleo.

– Rămân. Tim se instală în sufragerie. Bine?

– Cum vrei.

Charlotte îi aruncă o privire tăioasă, apoi deschise ușa.

– Bună, Cleo, intră!

– Îmi pare rău că am întârziat. Soțul meu a insistat să mâncăm ceva înainte să vin aici. M-am umflat ca o purcică.

Îmbrăcată în costum și pe tocuri, părea liniștită și impecabilă, nicidecum ca o purcică. Un diplomat negru îi atârna pe umăr.

– Bună, Tim! Nu mă așteptam să te-ntâlnesc aici.

– Nici eu nu mă așteptam să te-ntâlnesc.

– E probabil o zi norocoasă pentru amândoi, în cazul ăsta, zise Charlotte şi se aşeză între ei. Rochia e în dormitor, Cleo. Mă duc s-o aduc.

În spatele uşii dormitorului, Chalotte se opri, trăgând cu urechea. Ce se întâmpla între ei? Tim şi Cleo nu schimbară însă niciun cuvânt. Trase încet rochia, cu tot cu manechin, pe lângă pat şi ieşi cu ea în living.

Lui Cleo i se tăie răsuflarea când apăru Charlotte.

– Asta-i rochia. Tim, ai zis că nu ştii! Sfinte, e atât de evident!

Cleo se aplecă asupra rochiei când Charlotte o aşeză lângă canapea.

– Arată de parcă nici n-ar fi trecut timpul. E... e perfectă!

– Despre ce vorbeşti? zise Charlotte şi se uită la Tim.

El clătină uşor din cap, cu ochii mijiţi, de parcă ar fi încercat să îi spună ceva lui Charlotte.

– Ştii această rochie, Cleo?

– Bineînţeles. I-a aparţinut lui Emily Ludlow.

Îşi desfăcu diplomatul şi scoase o fotografie înrămată. Sub sticlă era o fotografie tăiată dintr-un ziar, îngălbenită de vreme, ştearsă şi neclară, a lui Emily Ludlow, cu capul dat pe spate, râzând, cu mâna sprijinită de un braţ într-un costum închis la culoare.

Şi purta rochia.

– De unde o ai?

– E o parte importantă a istoriei Fundaţiei Ludlow, Charlotte. Rochia asta a fost pierdută timp de decenii. Am întrebat-o odată pe Emily unde e, dar avea aproape nouăzeci de ani şi nu înţelegea prea bine despre ce vorbesc. Sau cel puţin aşa pretindea. Din cât o cunosc, probabil că se prefăcea.

Cleo îngenunche, întorcând tivul rochiei, trecându-şi degetul peste cusături.

–Dumnezeule, iat-o!

Charlotte se aplecă să se uite încă o dată la iniţialele croitoresei.

– Ştii de la ce vine TH? Eu şi Dixie n-am reuşit să ne dăm seama.

– Taffy Hayes. Era o croitoreasă de culoare din Birmingham. Născută în sclavie, dar eliberată când era mică. Emily a vrut ca Taffy să-i facă rochia de mireasă, dar, Doamne, părinţii şi ginerele s-au

opus. Mama ei a angajat o croitoreasă albă, renumită pe-atunci, doamna Caroline Caruthers. Ea a făcut rochia pe care o avem în portretul de nuntă de la reşedinţa lor, dar mai târziu, cu vreo cinci ani în urmă, am găsit poza asta de ziar printre nişte vechituri din pod. Sub fotografie scrie: „Emily Canton pleacă de la biserică după nuntă."

– Am auzit de Taffy Hayes, spuse Charlotte studiind ziarul. Emily Canton a purtat rochia. Ea a fost mireasa la care se referea Omul Violet. Era bine cunoscută pentru rochiile ei de mireasă, dar numai în comunitatea negrilor.

– Emily a fost prima femeie albă care a purtat o rochie de mireasă cusută de un designer negru. Existau spălătorese şi croitorese negre, dar Taffy era *designer*. A făcut această rochie special pentru Emily. Era ceva scandalos în 1912.

Cleo se plimba de jur împrejurul rochiei, admirând-o, fascinată.

– Căutam de mult timp rochia asta.

– Atunci de ce aţi vândut cufărul?

Charlotte stătea cu spatele la Tim, care clătina din cap, iar parfumul săpunului şi al apei lui de colonie îi făceau simţită prezenţa.

– Nu eu l-am vândut, Charlotte. Cufărul nici măcar nu e menţionat în evidenţele noastre.

Cleo băgă fotografia înapoi în diplomat.

– Mă ajuţi să duc rochia la maşină, Tim? Charlotte, te voi despăgubi pentru banii daţi.

– Stai, stai! Să duci rochia la maşină? zise Charlotte desfăcând braţele şi aşezându-se între rochie şi Cleo. Rochia asta nu pleacă nicăieri!

Acum vizita Omului Violet avea logică. *Rochia este a ta*.

– Ba mă tem că da. Cufărul, de oriunde ar proveni, nu trebuia vândut la licitaţie.

Tim se aşeză lângă Charlotte.

– Cleo, tu nici măcar n-ai avut cufărul trecut în evidenţa licitaţiei. Dacă n-aş fi venit eu azi la tine, n-ai fi aflat niciodată.

– Dar ai venit şi acum ştiu.

– Cleo, am cumpărat cinstit cufărul şi conţinutul lui. Nu ţi-a aparţinut ţie înainte şi nici acum nu-ţi aparţine!

– Ai dreptate, cufărul n-a aparţinut niciodată domeniului. Dar această rochie aparţine fundaţiei Emily Ludlow şi Institutului pentru Drepturile Civile.

– Îmi aparţine mie!

Un val de violet regal îi inundă lui Charlotte inima.

– Ordonanţa consiliului local specifică foarte clar că articolele istorice găsite pe domeniu aparţin domeniului. Dacă nu sunt găsite la faţa locului, dar se dovedeşte că aparţin unui domeniu, spaţiu sau registraturi istorice, proprietatea asupra articolelor revine domeniului sau locului respectiv.

Cleo cotrobăi în diplomatul ei, scoţând un maldăr de hârtii.

– Şi, chiar dacă niciuna din astea nu-ţi e pe plac, Charlotte, rochia tot aparţine Institutului pentru Drepturile Civile din Birmingham, datorită pasului revoluţionar făcut de Emily, de a purta o rochie de mireasă concepută şi cusută de o femeie afro-americană.

– Te rog, Cleo! Omiţi ceva, spuse Tim. Ordonanţa dispune ca articolele istorice să revină localităţii *sau* moştenitorului.

– Tim, nu există niciun moştenitor Ludlow! spuse Cleo, îşi încrucişă braţele şi bătu din picior. Unde vrei să ajungi?

– Specialiştii tăi ar fi trebuit să facă o treabă mai bună. Tim dădu din cap afirmativ, zâmbind îndrăzneţ spre Charlotte. Există o moştenitoare Ludlow în viaţă. Şi mă uit chiar acum la ea.

Tim

– Despre ce vorbeşti? făcu Charlotte şi îl privi intens, de parcă şi-ar fi pierdut minţile. Eu nu sunt rudă cu nimeni. Îţi mai aduci aminte de mine? Cea cu o singură ramură în arborele genealogic? Nu sunt rudă cu nimeni şi cu atât mai puţin cu familia Ludlow.

Îşi flutura mâinile fără nicio ţintă, trăgând adânc aer în piept.

– Cred că ţi-ai pierdut şi ultima fărâmă de raţiune când ai avut accidentul de motocicletă.

– Accidentul de motocicletă a fost cel care mi-a oferit răgazul să mă gândesc la toate astea.

Se întoarse la dosarul său şi îi întinse lui Charlotte fotografia cu ea şi mama ei.

– L-am sunat pe Monte Fillmore să văd dacă are ceva de-al tău sau de-al mamei tale printre lucrurile lui Gert.

– De ce ai face așa ceva, Tim? Charlotte se uită lung la fotografie. N-am mai văzut-o de douăzeci de ani. De unde-o ai?

– Monte mi-a adus o cutie cu lucruri de-ale mamei tale. Din biroul ei. Ar fi vrut să ți-o dea ție, dar a uitat și... oricum, Charlotte, fotografia asta era în cutie. Era plină de tăieturi din ziar despre familia Ludlow. Lucru care mi s-a părut ciudat, până am văzut asta.

Tim îi dădu fotografia de la Universitatea de Stat din Florida. Bineînțeles că era o probă indirectă, dar era tot ce avea ca să-și argumenteze afirmația. Să o împiedice pe Cleo să iasă pe ușă cu rochia. Ar fi vrut să fi vorbit cu Charlotte înaintea ei.

Adusese dosarul cu el gândindu-se că o va invita pe Charlotte la cină, că avea să mai încălzească relația, apoi să îi spună că Colby Ludlow e tatăl ei.

– Asta-i mama, zise Charlotte atingând fotografia cu degetul.

– Tim, haide, nu pot să stau degeaba și să te las să-i inventezi o poveste sărmanei fete, pufni Cleo și începu să dea roată țanțoșă camerei. N-ai nicio dovadă...

– Oprește-te!

Charlotte ridică palmele în aer ca pentru a pune capăt vorbelor lui Cleo.

– Tim, despre ce vorbești?

– Charlotte, cred că Colby Ludlow este tatăl tău.

– Poftim? Cum? E... e... bătrân, zise Charlotte și atinse fotografia cu degetul.

– Avea patruzeci și cinci de ani în ’81, îi scăpă lui Cleo.

Enciclopedia locală a familiei Ludlow.

– Spui că mama a avut o aventură cu profesorul ei? Clătină din cap, dându-i lui Tim fotografia înapoi. Nu era genul acela de persoană, Tim!

– Eu nu încerc să-i pun caracterul sub semnul întrebării, Char, dar Colby Ludlow a predat la Universitatea din Florida timp de un an, când luase pauză de la Universitatea din Birmingham, Alabama. Iar fotografia e a ta, păstreaz-o!

Cleo își împreună brațele, cu un „ți-am spus eu” pe buze.

– I-am cunoscut pe Colby și pe soția lui, Noelia. Ea era o femeie tipică din înalta societate a orașului Birmingham, o femeie rafinată. Colby era un bărbat independent, dar un soț adulter? Nu-mi vine să cred una ca asta.

Tim oftă și îi întoarse ușor spatele lui Cleo. Îl făcea să-și piardă răbdarea.

– De cum am început să pun lucrurile cap la cap, am dat câteva telefoane. Inclusiv unul către Noelia Ludlow.

Tim îi dădu o foaie de hârtie lui Charlotte. Pe ea scrisese numele, adresa și numărul Noeliei.

– Ai sunat-o? Tim, ce Dumnezeu? De ce? De ce faci asta?

– Când am întrebat-o despre anul petrecut de Colby la FSU, a oftat. Știi ce a zis?

– Ce? Ce a zis, Tim?

– A zis: „Vrei să știi despre Phoebe Malone?"

Charlotte îl pocni.

– Minți! Nu e posibil ca o femeie de șaptezeci și ceva de ani să știe despre mama mea lucruri din 1981!

Rupse hârtia și aruncă bucățelele spre Tim.

– Oprește-te! Ce ai? Cu ce drept îmi investighezi viața fără știrea mea? Eh?

Charlotte îl lovi cu umărul când se împinse pe lângă el. Dar el rămase neclintit.

Trase aer în piept și încasă loviturile, lăsând-o să se descarce.

– Eu voi pleca cu rochia, zise Cleo și îndrăzni să întindă mâna spre nasturele din spate. Charlotte o prinse de braț.

– Înapoi! Ia-ți mâinile de pe rochia mea! E a mea! Și, dacă nu mă crezi, găsește-l pe omulețul în cămașă violet care mi-a vândut-o. Îți va spune el.

– Ce omuleț în cămașă violet?

– Cel care mi-a vândut cufărul. La licitația *ta*.

– Ce-ți pasă de rochia asta? cotcodăci Cleo. Nu te căsătorești. Chiar dacă ar fi fost așa – și, mamă!, Tim, se pare că ai scăpat din încurcătura asta – ești proprietara unui magazin pentru mirese, Charlotte. Designerii probabil se roagă de tine să porți una dintre rochiile lor. Asta veche nu înseamnă nimic pentru tine.

Tim făcu un pas în față și o apucă pe Cleo de cot. Trebuia să plece. Nu avusese nicio clipă intenția să o supere pe Charlotte și vedea foarte bine că nu mai avea mult până să-și iasă complet din fire.

– Ar fi mai bine să pleci, Cleo.

Îi luă diplomatul și o târî prin cameră până la ușă.

– Dacă vrei rochia, va trebui să obții un ordin judecătoresc.

– Mi-ai luat vorbele din gură, zise Cleo și se eliberă scuturându-se din strânsoarea lui. Nu ai nicio dovadă că domnul Colby Ludlow ar fi tatăl lui Charlotte. Niciuna! O fotografie și presupusa mărturie a nevestei lui? Am mai mult de-atât de partea mea!

Ușa se trânti în urma ei. Tim se întoarse în living. Charlotte stătea ghemuită pe marginea canapelei, uitându-se lung la rochie.

– Tot ce am vrut era să mă duc pe munte, să mă gândesc și să mă rog. Uite ce s-a întâmplat.

– Îmi pare rău. Am crezut... Nu știu. Tim își trecu mâna prin păr. Când am văzut în cutie toate tăieturile alea din ziare despre familia Ludlow, mi s-a părut ciudat.

– Ar fi trebuit să vorbești mai întâi cu mine, Tim.

– Mda, acum înțeleg. Am vrut să fac ceva drăguț pentru tine, Char.

Se cocoță pe canapea, lângă ea. Mirosea a vară. Când se întoarse spre el, avea o expresie de iertare în ochi.

– Aveam cam șase ani când mi-am dat seama că mie îmi lipsea una din chestiile alea tată-bărbat. Mă dusesem să dorm prima oară la Gracie și Suzanna Rae, iar tatăl lor era pompier. Ne-a dus la o scurtă plimbare cu mașina de pompieri, apoi la înghețată. La cină, mama ei a pus pe masă pui prăjit și biscuiți, și niște pahare mari, înalte, pline cu cel mai dulce ceai din lume. Eram pe la jumătatea cinei, când domnul Gunter s-a ridicat să ia ceva și, atunci când a trecut pe lângă doamna Gunter, a sărutat-o și i-a spus: „Te iubesc mult." Ea a zis „Te iubesc și mai mult". Inimioara a început să-mi bată cu putere și i-am privit cu ochii mari tot restul serii, povesti Charlotte și se prăbuși peste perna canapelei. Și m-am gândit: „Ce înseamnă asta?"

– Mama ta n-a spus niciodată nimic despre tatăl tău?

– Când am venit acasă de la Gracie și Suzie, am întrebat-o pe mama: „Unde este tatăl meu pompier?" Ea a spus că tata m-a iubit, dar că nu a putut să fie tăticul meu. Nu știu, am acceptat, pur și simplu. Când am mai crescut, am pus mai multe întrebări.

Tim îi şterse lacrimile de pe obraji, cuprins de regret la gândul că fapta lui galantă se transformase în aşa ceva.

– O dată, mama mi-a spus că a murit, apoi a venit la mine în cameră, cerându-şi iertare, mărturisindu-şi minciuna. A zis că într-o zi îmi va spune mai multe. Aveam zece ani pe atunci şi încă eram destul de inocentă şi fericită cu viaţa mea. Mama mă iubea, avea într-adevăr mare grijă de mine. Ne-am distrat atât de mult, Tim! Prima dată când am văzut un episod din *Fetele Gilmore,* aş fi putut să jur că producătorii au desprins serialul din vieţile noastre.

– Apoi a murit.

– Mi-e dor de ea.

Charlotte dădu capul pe spate, acoperindu-şi ochii cu braţul.

– Iar acum am atâtea întrebări la care numai ea ar fi putut să răspundă. De pildă, de ce, de ce, de ce nu s-a înţeles cu bunicii mei? De ce mama ei l-a părăsit pe tatăl ei? Ne-am mutat din Tallahassee în Birmingham când eu aveam trei ani şi nu ne-am mai întors niciodată. L-am văzut pe bunicul numai de două ori după aceea, zise şi privi pe sub braţ. Ce ai aflat de la ea? De la nevasta lui Colby?

– Tot ce am întrebat a fost care e adresa ei şi dacă ar fi dispusă să vorbească cu tine. Aici se încheie călătoria mea şi începe a ta. Dar, dacă am dreptate, mama ta era îndrăgostită de Colby şi s-a mutat aici ca să fie aproape de el. Sau poate ca să obţină un sprijin sau o şansă ca el să te vadă.

– O, Doamne, Tim, de câte ori am fost la picnic, sus la domeniul Ludlow! zise Charlotte şi se ridică, apăsându-şi degetele pe tâmple. E un drum secundar.

– Îl ştiu.

– Parcam, apoi mergeam pe jos până la marginea domeniului şi întindeam o pătură, mâncam o găletuşă cu aripioare de pui sau ceva de la McDonald's. Nici măcar o dată n-a pomenit de familia Ludlow, n-a vorbit deloc despre ei. Doar ceva de genul „Nu e o casă uimitoare, Charlotte?", „Nu ţi-ar plăcea să trăieşti într-o casă ca aceea, Charlotte?" Când eram în primii ani la liceu, am făcut o excursie cu clasa până sus la domeniu, pentru o lecţie de cultură civică. Am aflat – se aşează cu faţa spre rochie – că Emily Ludlow a fost prima femeie din Sud care a purtat o rochie de mireasă creată de un designer de culoare. Şi, Tim, eu am ajuns să vând rochii de mireasă.

– Da, aşa a fost. La ce te gândeşti?

– Nu știu, dar... dar, Tim, de ce a ajuns rochia aceasta la mine?

El își drese glasul. Pentru că ar fi trebuit să se căsătorească. Dar el zădărnicise planul divin. Prost. Prost. Prost.

– Pentru că, Charlotte, Emily Ludlow e străbunica ta.

– Străbunica mea! De fapt, nu știm sigur. Sunt numai speculații. Nu sunt sigură că vreau să știu. Am învățat să trăiesc cu viața care mi-a fost dată.

– Cu toții trebuie să știm de unde venim, Charlotte. Nu putem trăi într-un neant. Vrei să-mi spui că e bine pentru tine să nu știi? Să n-ai idee care e moștenirea familiei tale sau cine a trăit înaintea ta? Trebuie să fie un sentiment extraordinar, să fii înrudită cu Emily Ludlow!

– Tim, ai impresia că-mi lipsește ceva ce am avut cândva. Eu n-am avut niciodată familie. Doar pe mama. Aceea era lumea mea. A ta e alcătuită din frați, veri și prieteni din clasa întâi, cursele de motociclete și aniversările de patruzeci de ani ale nunților. Îmi place singurătatea mea. Mi-e bine așa. E ceea ce cunosc.

Se aplecă să ridice bucățile rupte din bilețelul lui Tim.

– Cum o chema?

– Noelia Ludlow. Ai pe undeva scotch?

Tim se ridică de pe canapea, gata să îi urmeze indicațiile.

– În bucătărie.

Se așezară împreună la masă și începură să lipească.

– N-am căutat asta, Charlotte.

– Atunci de ce l-ai sunat pe Monte?

– Bine, poate am căutat-o, dar Monte a zis că nu știe nimic, așa că am lăsat-o baltă. Apoi el a adus cutia. Am văzut fotografiile cu Ludlow. Tăieturile din ziare. Piesele păreau să se așeze cap la cap.

Între ei, pe bufetul de bucătărie, stătea biletul lipit cu scotch. Tim îl apropie încet de Charlotte.

– Nu cred că fost ideea mea, Char. Cred că a fost a lui Dumnezeu.

Ea rămase tăcută pentru un moment, iar pieptul i se ridica și cobora la fiecare respirație.

– De ce acum?

– De unde să știu eu? Dar, Charlotte, tu ești cea care și-a salvat moștenirea.

– Am cumpărat un cufăr.

– Charlotte, ai cumpărat rochia străbunicii tale. Din senin. Ideea mă surprinde. E incredibil!

Tim se duse în bucătărie, scoțându-și cheile din buzunar. Charlotte îl privea.

– Am fost un prost că te-am lăsat să pleci.

Apăsă pe clanță și deschise ușa.

– E felul meu de a spune că-mi pare rău.

– Unele lucruri pur și simplu nu sunt făcute să fie.

Tim se opri în ușă.

– Dar altele sunt. Trebuie doar să fim suficient de isteți încât să le recunoaștem.

În după-amiaza următoare, Charlotte se afla în apartamentul călduros, mirosind a Bengay, al lui Thomas și Mary Grace.

Și-ar fi dorit să pornească aerul condiționat, dar nu-și făcea prea mari speranțe. Thomas purta un pulover gros, iar Mary Grace, un halat și papuci de lână. Farfuriile de la micul dejun rămăseseră pe mese, în dreptul scaunelor. La televizor se transmitea o slujbă.

Charlotte fusese prinsă până peste cap cu nou transport de rochii, așa că nu se mai gândise la Tim, Cleo, Colby Ludlow și soția lui, până să primească un telefon de la Mary Grace.

– Vreau să-ți spun continuarea poveștii mele.

Când a apărut Dixie, Charlotte a reușit să plece de la magazin și a pornit-o spre Kirkwood by the River.

Se bucura de acest răgaz, de pasul făcut înapoi în timp, de sclipirile albastre îmbietoare ce radiau din ochii lui Mary Grace în timp ce vorbea.

– Rochia a ajuns la mine aproape la fel cum a ajuns la tine și la cealaltă femeie.

– Hillary, spuse Charlotte.

– Da, Hillary. Ce nume frumos, nu ți se pare, Tommy? De când ați venit zilele trecute, n-am putut să mai fac altceva decât să mă gândesc întruna la rochia aceea. M-a purtat înapoi, în trecut, amintindu-mi de vremurile în care eram tânără și plină de viață, când mergeam fără baston. Când călătoream, împlinind lucrarea Domnului.

Vocea i se înmuie.

– O, cât ne iubește El pe toți!

– Cum v-ați cunoscut voi doi?

Charlotte stătea pe marginea canapelei, făcându-și vânt cu unul dintre programele sociale rezidențiale.

– Eram copii, colegi de școală. O, Charlotte, trebuia să-l fi văzut!

Vitalitatea și energia lui Mary Grace se făceau simțite în poveste.

– Era atât de puternic și de chipeș, cu smocul ăsta de cârlionți rebeli! Îi întrecea pe toți băieții la alergat.

– Pentru că era un adult care ne fugărea cu bățul, îți spun eu, zise Thomas clipind și făcându-i cu ochiul lui Charlotte.

– Tommy, fii serios!

– E un lucru bun că alergam repede, altfel nu te-aș fi prins niciodată, Gracie!

– Cerule, i-auzi la el! Eu stăteam și te așteptam, spuse Mary Grace și o privi pe Charlotte. Am așteptat cincisprezece ani, dar a meritat. Aveam douăzeci și unu de ani când, în sfârșit, m-a cerut.

– Terminasem cu săritul gardurilor, din tinerețe. Nu mai erau garduri, iar inima mi-era pustie.

– Vezi tu, prietenul cel mai bun al lui Thomas s-a înecat în râul Black Warrior.

– În ziua în care am absolvit facultatea, bătrânul Cap, Fido și cu mine – îi spuneam Fido fiindcă arăta ca un buldog și era la fel de dur ca un buldog – ne-am dus la râu, ne-am apucat de băut, așa cum făceau adesea bărbații din frății, chiar și pe vremea aceea. Apele erau umflate de la ploile de primăvară și se revărsau peste maluri, dar noi am crezut că vom învinge Mama Natură și, la miezul nopții, am scos barca de pescuit a tatălui lui Cap. Ce băieți nesăbuiți!...

– Cap a căzut din barcă și dus a fost, Charlotte, spuse Mary Grace, încet, ca într-o șoaptă.

– Atunci și acolo am simțit pentru prima dată chemarea către Iisus.

– Thomas, trebuie să-ți fi fost foarte greu!

Charlotte îi văzu buzele uscate și se duse să-i aducă un pahar cu apă, adunând și vasele pe drum.

– Thomas s-a hotărât să meargă la seminar.

– Nu singur, însă. Nu, domnule, aveam să-mi iau alături cea mai drăguță fată pe care o crease vreodată Dumnezeu. Știam că ea poate să se descurce cu mine și cu preoția. Mi-a stat alături după ce a murit Cap. Când a investigat poliția. Când tata a fost atât de supărat pe prostia mea, încât n-a vorbit cu mine zile întregi. Mary Grace a fost cea care a șoptit rugăciuni pentru mine. Cum aș fi putut să dau greș cu o femeie ca Gracie?

Charlotte puse paharul cu apă pe masa lui Thomas.

– Așa că m-a cerut. Și eu am spus da, zise Mary Grace și se legănă în fotoliul ei, cu o expresie senină și liniștită pe față. Mama n-a vrut să prăpădească banii pe o rochie de mireasă. Tata lucra pentru compania Coca-Cola și aveam nevoie de fiecare bănuț din salariul lui ca s-o scoatem la capăt. Era un om bun la inimă, dar morocănos. Îi plăcea whisky -ul, știi. Așa că mama a insistat să-mi iau un deux-pièces drăguț și practic pentru nuntă. Era criză, iar un deux-pièces drăguț ar fi fost o alegere mai mult decât potrivită pentru soția unui seminarist.

Thomas întinse mâna după paharul cu apă pe care Charlotte i-l pusese alături. Mâna îi tremură când și-l duse încet la buze.

– Mary Grace, însă, visase multă vreme la nunta ei.

– Și nu voiam să mă mărit într-o rochie care era potrivită și pentru o înmormântare.

Charlotte zâmbi. Relaxată. Își azvârli pantofii din picioare și își strânse picioarele sub ea pe fotoliu. Îi plăcea mult povestea asta. Mult mai mult decât cea pe care i-o spusese Tim zilele trecute, cum că tatăl ei ar fi fost Colby Ludlow.

– Eu lucram ca vânzătoare la Loveman's și aveam niște bani puși deoparte, dar erau pentru trusou și articole casnice. Mama nu mă lăsa să risipesc niciun bănuț. Dar, într-o după-amiază, în timp ce lucram, doamna Ludlow...

– Emily Ludlow? întrebă Charlotte.

– Chiar ea! A intrat în magazin și s-a oprit la tejgheaua mea. Soțul ei tocmai preluase afacerea tatălui ei, iar ea încerca tot timpul să facă bine în Magic City. O femeie atât de bună, atât de bună! Auzise că sunt logodită și, ce să vezi, mi-a oferit rochia. Îndrăzneață, cum eram, am spus da.

– Dar mândria irlandeză a maică-sii aproape c-a distrus totul. Nici nu voia s-audă, spuse Thomas. Dar deloc, ca să vezi!

Capitolul douăzeci și patru

Mary Grace

Birmingham, 1939

Luna se odihnea pe creasta Muntelui Roșu, când Mary Grace se furișă pe veranda din față, departe de fereastra dormitorului mamei și tatei, care se certau.

Se ghemui în leagănul de pe verandă, zalele lanțului servindu-i drept pernă.

Vocea mamei se strecura prin ochiurile subțiri de geam.

– N-am să mă ploconesc în fața femeii ăleia. Să vină Emily Ludlow la Loveman's și să-i împuieze lui Mary Grace capul cu visuri despre o rochie de mireasă. Să se ofere să-i dea fiicei noastre, fiicei *noastre*, Clem, o rochie de mireasă, rochia ei *folosită* de mireasă!

– Bănuiesc că Mary Grace are deja visurile ei legate de rochia de mireasă. Și ce-i așa de rău în faptul că doamna Ludlow ne arată puțină compasiune?

– Noi nu suntem de mila lumii! Asta-i problema! Noi muncim din greu, avem grijă de familia noastră și, da, poate că nu avem ce au alde Canton și Ludlow, dar avem mai mult decât suficient. Mulțumesc și slavă lui Iisus! Viața nu e făcută din visuri și basme. Mary Grace ar face bine să-și aducă aminte că se mărită cu un pastor. Va arăta bine într-un deux-pièces drăguț și rezistent.

– Tu ai avut o rochie de mireasă, Vie!

– Iar Mary Grace ar fi putut foarte bine s-o poarte la nunta ei, dar știm cu toții că asta n-o să se întâmple, nu?

Mary Grace închise ochii când ușa dormitorului se trânti, făcând să se zgâlțâie întreaga casă, punând în mișcare și leagănul.

Parchetul gemu şi scârţâi sub paşii grei ai tatei, când acesta traversa livingul.

Tăticul vânduse rochia mamei. O pierduse împreună cu serviciul de porţelan, argintăria şi tot salariul lui, pariind că Jack Dempsey îl face knock-out pe Gene Tunney într-un meci la categoria grea.

– O, Iisuse, n-am nevoie de rochie de mireasă! îşi şopti Mary Grace rugăciunea în ritmul vântului ce bătea cu putere pe sub ramurile copacilor. Nu e practică. Şi e mult prea extravagantă.

Dar mărturisirea sună atât de gol, pentru că, în inima ei, nu avea nicio greutate, niciun dram de adevăr.

– Dar ar fi, cu siguranţă, drăguţ s-o port!

Îşi *dorea* o rochie de mireasă. O rochie de mireasă frumoasă şi albă, precum cele pe care le văzuse în reviste. Precum rochia pe care o văzuse la Loveman's. Costa însă şaptezeci şi cinci de dolari. Practic, salariul pe o lună.

Mary Grace îşi luă rugăciunea de la început, dar, fără credinţă, era imposibil să o continue.

Uşa din faţă se trânti şi tăticul ieşi pe verandă, uitându-se prin curte, scuturând în mână pachetul de ţigări. Scoase o ţigară şi o aprinse, sprijinindu-se de stâlpul verandei. Când trăgea din ea, hârtia albă ardea cu o flacără cenuşiu-roşiatică.

– Dempsey ar fi trebuit să-l bată, spuse Mary Grace.

Tăticul suflă un şuvoi de fum prin colţul gurii.

– Şi l-ar fi bătut, dacă ar fi început să numere când Tunney a căzut la podea. Dempsey ar fi trebuit să se ducă în colţ, cum i-a spus arbitrul.

– În privinţa rochiei, n-are nimic, tati. Mama are dreptate. N-am nevoie de ceva atât de extravagant. Mă mărit cu un pastor şi voi avea nevoie de un deux-pièces bun şi pentru nunţi, şi pentru înmormântări.

Ochii lui căprui o şfichiuiră prin fumul ce se ridica, în rotocoale largi, din ţigară.

– Atunci de te-ai apucat să ceri una?

Ea ridică din umeri.

– M-am entuziasmat când doamna Ludlow mi-a oferit rochia ei.

– Nu vor toate fetele o rochie de mireasă? Bunica ta nu ne-a lăsat să ne căsătorim până nu i-a cusut mamei tale una. Eu abia mă întorsesem din război şi aş fi luat-o de nevastă şi în halat de casă.

– O fată vrea să fie frumoasă în ziua nunţii ei.

– Eşti drăguţă, Mary Grace, şi cum stai acolo, în leagăn. Ştiu că Thomas aşa ar zice.

Mary Grace închise ochii, văzându-l parcă pe Thomas al ei, blând şi voinic, cu zâmbetul lui larg, ce părea să le spună tuturor „Bună", şi privirea lui verde ca merele, dându-şi mereu la o parte de pe frunte părul auriu, pentru că şuviţele lui dese refuzau să stea locului. Cel mai mult îi plăcea cum îi vorbea, ca şi cum părerea ei conta. Şi cum o privea în ochi înainte să o sărute.

Mary Grace se înfioră şi se ridică.

– Te simţi bine?

– Da, tati! – O îmbujorare caldă îi lovi obrajii.

– N-am fost cel mai bun tată pe care şi l-ar putea dori o fată. Câteodată am fost prea morocănos. M-am certat prea mult cu maică-ta şi am făcut praf prea multe salarii pe băutură, zise, cercetând-o cu coada ochiului. Ştiu că tu şi maică-ta v-aţi petrecut duminicile rugându-vă ca bunul Dumnezeu să mă salveze de demonii mei, dar probabil că n-o să mă schimb. Îmi place aşa cum sunt, dar sunt momente, ca ăsta de acum, când am regrete. Dacă n-aş datora bani atâtor oameni, ai fi putut să ai rochia şi o nuntă scumpă.

– Nu, tati. N-are nimic.

– Uite.

Veni la ea din trei paşi mari.

– Ia-i, înainte să-i cheltui! Nu ştiu sigur ce-ai putea să faci cu ei, dar...

Tăticul îi puse lui Mary Grace în palmă o bancnotă împăturită şi îi închise degetele peste ea. Strălucirea pe care o căpătară, în clipa aceea, ochii lui spunea mai mult decât o mie de cuvinte. Era mai de preţ decât bancnota pe care i-o pusese în palmă.

– Mulţumesc, şopti ea, lacrimile prelingându-i-se pe gât în jos.

Mama păşi pe verandă.

– Clem. Ce faci?

– Vorbesc cu fata mea, dacă nu te deranjează, Vie.

Mama îşi mai domoli glasul.

– Cred că nu. Aveam de gând să pregătesc cina. Ce vreți să mâncați?

– Orice ne dai e bine.

Tăticul se duse la ușă, ridicând plasa ca să-i facă mamei loc să intre, ascultând-o când ea spunea că le-ar putea încălzi tocana de vită. Înainte să intre în casă, tăticul îi aruncă o privire lui Mary Grace prin plasa de la ușă.

Când el dispăru înăuntru, ea despături bancnota, cu degete tremurătoare. Zece dolari. Se rezemă de stinghiile leagănului. Zece dolari. Vor cumpăra tortul, punch-ul și fața de masă din olandă pe care le văzuse la reducere, la raionul de articole casnice de la Loveman's.

Nu însă și o rochie de mireasă. Împături banii și îi strecură în partea de sus a pantofului, cu ochii în lacrimi. O, tăticul meu, sub masca lui ursuză erau numai sentimente tandre!

Cauciucuri de mașină scârțâiră pe pietrișul de pe alee. Mary Grace se duse lângă stâlpul verandei și se aplecă, privind-o pe doamna Ludlow cum iese din Buick-ul ei mare și strălucitor.

– Bună seara, Mary Grace!

– Bună seara, doamnă Ludlow! Ce vă aduce tocmai până în East Thomas?

Mary Grace își privi halatul de casă uzat și pantofii scâlciați.

– Părinții tăi sunt acasă?

Nu mai fu nevoie ca Mary Grace să răspundă, pentru că tata și mama apărură pe verandă.

– Cu ce vă putem ajuta? întrebă tata.

– Am auzit că fiica dumneavoastră se mărită.

– Așa e, încuviință tăticul, pășind spre eleganta doamnă Ludlow, care purta o jachetă ușoară de lână, perfectă pentru seara aceea de primăvară.

Mama veni lângă tata, drăguță în halatul ei de casă din bumbac și fusta plisată, iar semnele de îngrijorare erau gravate pe tenul ei pistruiat.

– Am auzit că i-ați oferit lui Mary Grace rochia dumneavoastră de mireasă și, deși vă suntem recunoscători pentru bunătate, n-avem nevoie de pomana dumneavoastră.

Mary Grace se rezemă de stâlpul verandei și închise ochii. *Nu ne face de râs, mamă!*

– Nu e pomană, doamnă Fox. E un cadou.

– Un cadou? Nici măcar nu vă cunoaştem. Mary Grace vă serveşte când cumpăraţi de la Loveman's. Să-mi fie cu iertare, dar un cadou extravagant, cum e o rochie de mireasă, pentru o fată pe care abia o cunoaşteţi, care vă serveşte de la tejghea, e pomană.

– Vie, bombăni tăticul!

Mary Grace privi pe furiş pe după stâlp, aşteptându-se să o vadă pe doamna Ludlow cum întoarce spatele şi pleacă. În schimb, aceasta rămase neclintită pe alee. Mary Grace băgase cei zece dolari de la tăticul în şosetă şi, când se mişca, îi zgâriau glezna.

După un timp ce păru o veşnicie, Emily Ludlow spuse:

– Atunci vă voi vinde rochia.

Obrajii mamei se înroşiră.

– Nu ne permitem o rochie ca a dumneavoastră, doamnă Ludlow. Spuneţi-mi, aţi plănuit să veniţi cu maşina aici şi să ne umiliţi sau a fost doar un impuls de moment?

– Mie mi se pare că vă umiliţi singură, doamnă Fox. Eu vin să vă aduc un dar, iar dumneavoastră îl refuzaţi. Nu e destul de bun pentru voi?

– Ia ascultă...

– Mă ofer să vi-l vând şi îmi spuneţi că e prea scump. Nici măcar nu aţi auzit preţul.

– Foarte bine, spuneţi-ne preţul şi să nu ziceţi un dolar. E şi mai insultător decât pomana. Mama coborî scările să o înfrunte pe doamna Ludlow.

Tăticul doar clătină din cap.

– Mămico, te rog, nu putem să acceptăm pur şi simplu...

– Zece dolari.

Suma ţâşni în aer şi îi izbi în plin inima lui Mary Grace, ca o lovitură în doi timpi. Doamna Ludlow repetă suma. Cer zece dolari.

– Zece dolari? o sfidă mama. Pentru o rochie de mireasă extravagantă din înalta societate?

– Acesta este preţul meu.

Doamna Ludlow îşi ridică bărbia.

– Mi se pare un preţ corect. Am purtat-o o dată. N-am pătat-o niciun pic. Mi-a fost făcută la comandă de Taffy Hayes.

– Fata de culoare care îţi coase? Mama lăsă bărbia în jos şi îşi băgă mâinile în buzunare. Nu, nu, nu. Nici măcar pentru zece dolari, se încăpăţână ea, îndârjită.

– O cumpăr eu. Am zece dolari, doamnă Ludlow!

Mary Grace alergă spre ea, alunecând, scoţând bancnota din şosetă şi despăturind-o. Îi aruncă tatei o privire, peste umăr. Ochii lui erau plini de lacrimi şi străluceau.

– Mary Grace, nu... de unde ai zece dolari?

Mama se întinse după bani, dar Mary Grace îşi feri mâna.

– Ai auzit cine a cusut rochia?

– Da, şi nu îmi pasă. Tăticul mi-a dat banii.

O, Doamne, mulţumesc!

– Taffy e cea mai bună creatoare de rochii din oraş. Poate chiar din tot Sudul. Eşti norocoasă să ai una din rochiile ei, zise doamna Ludlow şi luă banii. Acum, o învoială e o învoială.

Îi întinse lui Mary Grace mâna.

– Domnişoară Fox, e o plăcere să fac afaceri cu tine!

– Mulţumesc la fel, doamnă Ludlow.

Avea o rochie. Rochia doamnei Ludlow. Făcută la comandă. Mary Grace zâmbea atât de larg, că nici nu îndrăznea să se uite la mama ei.

– Domnule Fox, dacă nu vă supăraţi? zise doamna Ludlow ridicând cheile maşinii. Rochia e în portbagaj.

Tăticul stinse ţigara sub călcâi şi luă cheile când trecu pe lângă cele trei femei.

– Doamnă Fox, fiica dumneavoastră e o fată deosebită. E un privilegiu pentru mine să-i dau rochia pe care am purtat-o la nunta mea. Daniel şi cu mine am fost foarte fericiţi. S-o stăpâneşti sănătoasă!

Mama pufni, muşcându-şi buza de jos. Şi nu spuse nimic.

– Noi semănăm foarte mult, doamnă Fox! spuse doamna Ludlow. Femei care trăiesc şi respiră în acest oraş, care vor binele soţilor, copiilor şi comunităţii noastre. Acum stau aici şi vă vorbesc, de la femeie la femeie, şi vreau să-ţi binecuvântez fiica. Eu nu am fete şi, de ceva timp, o admir pe Mary Grace. Presupun că acesta este un compliment pentru dumneata, Vie.

Tăticul trecu pe lângă ele, cu un cufăr pe umeri.

– Sigur nu e gol? E uşor ca un fulg. Vie, ai nişte ceai cu gheaţă în bucătărie? Sunt însetat.

– Vă asigur că rochia e înăuntru.

Doamna Ludlow se întoarse spre maşină.

– Mary Grace, acum e a ta! Şi, domnule Fox, vă mulţumesc că m-aţi ajutat aducând cufărul! spuse doamna Ludlow şi îi întinse mâna.

Când tăticul îi strânse mâna, ea zâmbi, apăsând tare cu degetele în palma lui.

– Acum, Mary Grace, nu e rochie obişnuită. E o rochie foarte specială pentru mine şi pentru femeia care mi-a făcut-o. Poart-o cu iubire! Îţi doresc numai bine!

Când ea plecă, mama rămase înfiptă pe potecă, o adiere uşoară înfoindu-i poalele fustei şi prăfuindu-i pantofii maro.

– Mamă?

Femeia nu se clinti, rămase nemişcată, tremurând, cu degetele lipite de buze şi lacrimi în ochi. Mary Grace îşi strecură braţul peste mijlocul mamei şi îşi aşeză capul pe umărul ei.

– N-am s-o port, dacă nu vrei!

– Doamne sfinte! reveni mama la viaţă. Tocmai i-ai plătit femeii zece dolari, Mary Grace. Crezi că am să las rochia să putrezească în cufărul acela? Şi, dacă a fost destul de bună încât s-o poarte doamna Ludlow, cusută de o negresă, cred că e destul de bună şi pentru tine, zise şi îşi şterse faţa cu mâinile ei bătătorite de muncă. Şi acum, hai să mergem să vedem opera asta de artă. Va trebui să m-apuc să cos la ea, s-o repar. Ea s-a măritat acum douăzeci şi cinci de ani, aşa că e greu de spus în ce stare e.

Când se întoarseră, tăticul stătea pe verandă, cu cufărul deschis şi rochia în mâini, revărsându-se, ca într-un dans, aşa cum atârna în aer din vârful degetelor sale.

– Mi-a pus ăştia în palmă.

Îi dădu mamei cei zece dolari.

– Ia ce trebuie ca să repari rochia sau orice faceţi voi, femeile, cu hainele purtate.

– Nu e o haină purtată, tati!

Mary Grace căzu în genunchi. Mătasea albă lucioasă sclipi şi strălucirea portocalie a soarelui aprinse fâşia de perle din talie.

– O, mamă!

Se ridică, luând rochia de la tatăl ei. E perfectă!

El se dădu un pas în spate, dregându-şi glasul, cu o expresie caraghioasă pe faţă.

– Bine, hai să intrăm şi să o probezi! Clem, mai lasă-mă câteva minute cu cina.

– Nu te grăbi, Vie! Nu mi-e foame.

Tăticul o bătu uşor pe umăr pe Mary Grace.

– Să nu renunţi niciodată la credinţa ta, Mary Grace! Să nu renunţi niciodată! Nici pentru mine, nici pentru altcineva.

Coborî de pe verandă, croindu-şi o potecă nouă prin curte spre pădurea din spate.

*Charlotte*Charlotte simţea cum tensiunea din piept se estompa, pe măsură ce glasul lui Mary Grace scădea, slăbind firul încordat al poveştii.

– Deci, rochia chiar i-a aparţinut lui Emily Ludlow.

– Sigur că da. Lumina iubirii inunda ochii bătrânei mirese. A purtat-o când s-a căsătorit cu Daniel Ludlow. Îţi spun eu, rochia a fost o minune! După ziua aceea, lucrurile s-au liniştit cu mama şi tata. Şi, ce să vezi, mama şi doamna Ludlow au devenit prietene bune, iar mama a acceptat apoi destule cadouri de la ea. Iată, însă, şi partea cea mai bună, zise Mary Grace şi împunse aerul cu degetul, de parcă ar fi vrut să se asigure că Charlotte ascultă. Rochia mi-a venit ca turnată, de parcă ar fi fost făcută special pentru mine. Doamna Ludlow a fost o femeie zveltă. Eu am oasele mari şi alura bunicii mele nemţoaice. Dar, ce să vezi, n-a fost nevoie să-i dăm drumul, nici să adăugăm vreo pensă. Niciuna! Poţi să crezi?

– Da, Mary Grace, cred.

Se obişnuise, aproape, să-şi simtă pielea de găină pe braţe.

– Sigur că pot să cred!

Capitolul douăzeci și cinci

Emily

Tata o trimise pe Bernadette după doctor. Biata domnișoară de onoare se transformase în curieră. Dar mama se prăbușise pe divan, când Molly o ajuta pe Emily să scoată rochia făcută de doamna Caruthers.

– Îmi pare rău, tată! șopti Emily, în timp ce Molly îi slăbea șireturile corsetului. Aproape că nu se mai gândea la leșinul mamei, tot ce conta era că acum putea să respire! Greutatea primei rochii dispăru de parcă nici n-ar fi fost, când Molly îi încheia rochia ușoară de mătase.

– Nu-i nimic!

El îngenunche lângă mama, bătând-o ușor pe mână.

– Atâta timp cât ești sigură!

– Sunt sigură.

– Atunci eu te susțin, zise și își drese glasul. Nu va fi ușor.

– Tată, îți va afecta afacerea?

– Mă descurc eu cumva. Emily, iartă-mă că nu ți-am spus până acum!

– Cred că am știut dintotdeauna, tată. Dar m-am gândit că vom alege să ne iubim. Știam de Emmeline, dar nu știam și că părinții lui l-au amenințat că-l dezmoștenesc dacă nu se însoară cu mine.

– Nu sunt convins că Cam a vrut să mărturisească asta, dar coniacul îl stăpânește mai bine decât stăpânește el coniacul. Părea satisfăcut de înțelegerea lor, de parcă ar fi trebuit să fiu și eu.

Cu o seară în urmă, tata li se alăturase „băieților" la club ca să sărbătorească sau să deplângă ultima noapte de burlac a lui Phillip. A venit acasă mai devreme decât ar fi fost de așteptat, serios și

tulburat, şi s-a retras în camera lui, fără să-i adresese lui Emily vreun cuvânt. Ea auzise însă şoaptele lui aspre din discuţia cu mama, când trecuse pe lângă uşa lor. „Tot ce vrea Cam e o partidă bună pentru fiul lui. Le pasă prea puţin că infidelităţile lui Phillip o vor afecta pe ea."

Uşa se deschise, iar dr. Gelman intră grăbit şi se duse lângă mama.

– Ce s-a întâmplat?

– A leşinat, zise tata, pragmatic, dar delicat, şi se dădu la o parte din calea doctorului. Probabil din cauza emoţiilor.

Îi făcu cu ochiul lui Emily.

Era din cauza emoţiilor, desigur. Tata îi spusese adevărul despre Phillip. Într-adevăr, el semnase mandatul pentru arestarea ei. Tata îl auzise pe Phillip lăudându-se la petrecerea burlacilor cu câtă iscusinţă se descurcase el în acea situaţie.

Mândria se umflă în pene, spunea mereu tata. Mândria nu poate rămâne tăcută.

Dr. Gelman îi flutură mamei săruri mirositoare pe sub nas. Ea se ridică, tuşind şi înecându-se. Tata o ajută să se îndrepte, dar ea se luptă cu el, încercând să se uite la Emily. Când doctorul îi flutură încă o dată sărurile pe sub nas, ea îl dădu la o parte cu mâna.

– Mi-am revenit în simţiri. Emily, ascultă-mă.

Mama respiră adânc, tuşind, adunându-şi puterile, chinuindu-se să se ridice în picioare.

– *Ei* au pus să te aresteze.

– Mamă, ştiu. Mi-a spus tata.

– Cum poate să-ţi treacă prin cap să porţi *acea* rochie? Îşi flutură mâna în sus şi în jos, arătând spre rochie. Vei insulta familia Saltonstall! Iremediabil, poate.

– Maggie! zise tata şi o strânse pe mama la piept. E nunta fiicei noastre. Hai să terminăm. Ce-a fost a fost! Am întârziat deja începerea ceremoniei.

Tata o ajută pe mama să se ridice în picioare, îi mulţumi doctorului, apoi se opri la uşă.

– Emily, mă întorc în cinci minute.

Când rămase singură în cameră, Emily încercă să-şi umple plămânii cu aer. Când deschise uşa şi cercetă holul, auzi muzica de orgă ce răsuna din biserică.

Și, în clipa aceea, știu! Nu se va mărita cu Phillip Saltonstall! Un chicotit își luă zborul printre buzele ei. Emily își atinse gura cu un deget. Un alt chicotit îi ieși din piept.

Era liberă! Strecurându-se afară din cameră, o porni în grabă pe scări în vârful picioarelor, ferindu-se să nu bocănească cu tocurile pe podeaua din piatră. Ocolind pe coridor spre vestibul, răsuflă ușurată să vadă că ușile bisericii erau închise. Apoi se uită pe fereastră.

Era acolo, așteptând, exact așa cum spusese tata, lângă minunatul său mustang, Bicolor. Tata, cu un strigăt de la fereastră, „O noapte sfântă". Dându-i lui Daniel de veste că poate are o șansă.

Lui Emily i-a lipsit însă curajul, până când s-a îmbrăcat cu rochia făcută de Taffy. A fost ca și cum, dintr-odată, toate rugăciunile ei s-au unit și i-au trezit inima.

Doamna Potter, secretara reverendului, ieși din biserică.

– Emily, dragă, aici erai! Începe ceremonia. Phillip te așteaptă la altar.

– Dragă doamnă Potter, chicoti Emily, apucând mâinile femeii. Mă mărit.

– Sigur că da, draga mea, zâmbi și o bătu pe mână pe Emily. Lasă-mă să dau de tatăl tău.

– Când îl găsești, spune-i că m-am gândit bine, m-am hotărât și mi-am urmat inima.

Fără să mai aștepte, Emily împinse ușile vestibulului și ieși în aerul rece și minunat al Anului Nou, din Birmingham. Daniel aștepta lângă Bicolor, sclipitor în smochingul lui, cu părul dichisit, cu maxilarul încleștat, exprimând hotărâre, și prospăt bărbierit. Îi plăcu cum îi străluceau ochii.

Rochia lui Emily îi flutură liberă și ușoară pe lângă picioare, când coborî spre el.

– Tata a zis că a vorbit cu tine.

– Da.

Daniel se lăsă într-un genunchi, ancorându-se parcă în trotuarul de lângă biserică.

– Vrei să te măriți cu mine, te rog?

– Oh, Daniel! Emily aruncă o privire în spate, spre ușile largi, din stejar, ale bisericii. Tata stătea în picioare și-i privea, dând aprobator din cap.

Emily înghiți în sec. Așteptase ziua aceasta. Visase la ea. Dar cum putea să-l lase pe Phillip singur la altar? Oricât fusese de crud, era totuși un om cu o inimă care-i bătea în piept. Nu voia să se coboare la nivelul lui.

Îi dăduse lui Phillip cuvântul ei. Prieteni și familie, invitați și colegi așteptau înăuntru ca ea să se mărite cu el. Trimiseseră daruri. Găzduiseră ceaiuri și cine, jocuri de bridge.

– Emily?

Încrederea lui Daniel fu dintr-odată tulburată de teamă.

– Așteaptă... te rog...

Emily se întoarse, ridicând cotul ca să-l ia de braț pe tata.

– Tată, te rog, însoțește-mă înăuntru!

În timp ce urca scările, aruncă o privire înapoi, spre Daniel. Stătea nemișcat, lângă Bicolor.

– Emily, asta îți dorești?

Tata se opri înainte să ajungă la ușa bisericii. Muzica de orgă se înălța peste murmure neliniștite.

– Nu pot să fug de Phillip. Nu în ziua nunții lui.

Se agăță de brațul lui, tremurând. Vălul și buchetul erau în salonul pentru mirese, dar nu se întoarse după ele.

– Te măriți cu el, atunci?

Tata o călăuzi spre ușa bisericii.

– Nu îl las la altar.

Când Emily se îndrepta spre altar la brațul tatei, invitații se ridicară în picioare, gemând și șușotind.

Frumoasă... rochia...

Nu doamna Caruthers...

Taffy Hayes... de culoare...

În fața ei, Phillip stătea ca o statuie grecească, cu mâinile împreunate, chipeș ca întotdeauna, în smochingul cu guler stil rândunică. Părul castaniu-deschis îi lucea și zâmbetul lui umbrea parcă strălucirea lumânărilor pâlpâitoare.

Ușile lăcașului se deschiseră cu zgomot și tropotul copitelor înăbuși tonurile de orgă.

Răsunară țipete. Se ridicară proteste.

– Domnule, nu puteți intra acolo! Domnule, vă interzic!

Emily se întoarse să o vadă pe doamna Porter cum alerga după Bicolor pe culoarul lat. Râse. *O, Daniel!*

– Emily.

Daniel stătea drept şi mândru pe Bicolor.

– Mărită-te cu mine! Mărită-te *cu mine*!

Lăcaşul erupse în exclamaţii, strigăte şi proteste. Phillip se repezi pe culoar, cavalerul lui de onoare urmându-l îndeaproape, lovind cu braţul în dreapta şi în stânga prin aer.

– Scoateţi-l afară de aici! Aceasta este ziua mea, Ludlow!

Scurte răbufniri zguduiră sanctuarul, preschimbându-l într-un pandemoniu. Bicolor se cabră, lovind cu copitele în aer, în timp ce Daniel trăgea de frâie să-l strunească.

Un fluierat ascuţit acoperi haosul, reinstaurând liniştea. Toţi ochii se îndreptară spre tata, care stătea pe treptele altarului.

– Depinde numai de Emily. E decizia ei. Ce vrei să faci? Să te măriţi cu Ludlow sau cu Saltonstall?

O, bunătatea inimii tatălui ei!

– Phillip, vorbi Emily şi îl apucă încet de mână. Ai pus să fiu arestată. Şi ştiu că ai încă o amantă. Mai ştiu şi că părinţii tăi au ameninţat că te dezmoştenesc dacă nu te însori cu mine. Aşa că, dragă Phillip, nu pot să mă mărit cu tine. Iar *tu* nu poţi să te însori cu mine. În inima ta, o ştii.

– Ce înseamnă asta?

Domnul Saltonstall o întrerupse, barba fâlfâindu-i, de-ai fi zis că-i un cocoş înnebunit.

– Phillip, aşa te-am crescut eu pe tine? Să te înfrângă această...

– Are dreptate. Nu poate să se mărite cu mine. Iar eu nu pot să mă însor cu ea.

Privirea lui Phillip hoinări prin încăpere, spre palida şi zvelta Emmeline.

– O, Phillip! zise Emily, se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz. Îţi doresc numai bine!

Apoi se întoarse spre Daniel, îl prinse de braţul întins către ea şi, cu un mic sprijin din partea... mamei!, Emily urcă pe Bicolor.

Daniel trase frâiele şi împunse mustangul cu călcâiele.

– Dii!

Bicolor se puse în mișcare, tropăind pe culoar, și dădu buzna pe ușa înaltă, coborând pe treptele bisericii, alergând cu Emily spre libertate.

Un fotograf de la Age-Herald care moțăia, rezemat de felinarul de pe stradă, se dezmetici. Aparatul lui mare de fotografiat fulgeră cu o pufăitură și desenă un cerc de fum în aerul rece al dimineții.

Emily își dădu capul pe spate, râzând.

– Un An Nou fericit!

Își lipi obrazul de spatele solid al lui Daniel.

– Știam că vei veni. Te iubesc, Daniel Ludlow!

Bicolor porni în galop pe stradă, ocolind ușor un troleibuz, pășind țanțoș, de parcă știa ce fel de încărcătură poartă, în vreme ce clopotele bisericii se auziră dintr-odată răsunând. Apoi, la intersecția dintre 5th Avenue și 19th Street, Emily îl văzu *pe el*.

Dl. Bizar. Bătrânul îndrăzneț, cu cravată violet. Când privirile li se întâlniră, el se aplecă, ridicându-și pălăria, și o încurajă.

Capitolul douăzeci și șase

Charlotte

Întorcându-se cu mașina din Mountain Brook, de la azilul de bătrâni, Charlotte luă o hotărâre. Cufărul, rochia... Tim deschisese ușa către culoarul întunecat al vieții ei, și acum nu mai putea să se ferească de lumină.

Bucata de hârtie lipită cu scotch, ce purta numele Noeliei, se odihnea pe bordul mașinii. Charlotte se simți plină de curaj. Pregătită. Nu voia însă să se aventureze singură în necunoscut.

O sună pe Hillary.

– Bună, eu sunt. Vrei să mergi la o plimbare? Să investigăm ceva?

– E legat de rochie? întrebă Hillary, energic și hotărât, de parcă era gata de atac!

– Da. Și de mine. E legat de mine.

– Voi fi gata când ajungi aici.

Treizeci de minute mai târziu, Charlotte și Hillary erau în mașină pe drumul 157-N spre Florence, într-o tăcere contemplativă.

– Nu știu de ce fac asta.

– Pentru că vrei să știi.

– Până acum n-am vrut să știu.

Charlotte își strânse mâinile pe volan.

– Acum e ceva diferit. Tu ai creat situația asta. Ai cumpărat acel cufăr și lumea ta, lumea mea s-au schimbat.

– Ar trebui să-i dau rochia lui Cleo? Chiar dacă nu va reuși să obțină un ordin judecătoresc?

– Cred că ai de partea ta un judecător de la o curte mai puternică decât cel pe care-l folosește Cleo ca să-și atingă scopul.

Charlotte îi aruncă o privire lui Hillary.

– Şi ce curte ar fi aceea, mă rog?

– Curtea raiului.

– De când ai devenit tu o persoană religioasă?

– Nu sunt. Se foi în scaun. Îşi ascunse un zâmbet. Astea sunt cuvintele lui Thomas.

– Thomas? făcu Charlotte şi îşi arcui o sprânceană, uitându-se lung la prietena ei.

– I-am vizitat. S-ar putea să fie bătrâni, dar inimile lor sunt încă tinere, pline de viaţă şi de ceea ce îmi imaginez că ar putea fi Dumnezeu.

Râse încet.

– Din când în când, Mary Grace se retrage brusc din conversaţie şi priveşte fix spre perete. La început, am crezut că e doar un moment de absenţă, un semn de senilitate. Râde, zâmbeşte şi ochii i se deschid larg. Apoi, dintr-odată, începe să cânte *Amazing Grace* sau *How Great Thou Art**. Sunt asistentă de suficient timp încât să ştiu că lucrurile astea se întâmplă când oamenii îmbătrânesc, când li se apropie ceasul. Dar, Charlotte, eu cred că ea vede lucruri.

– Gert spunea că atunci când un om începe să-şi piardă judecata, îşi dezvăluie cu adevărat inima.

– În cazul ăsta, tot ce simte Mary Grace e legat de Iisus. Nimic altceva decât Iisus. Mai vorbeşte şi nedesluşit. Am crezut că e nebunie, dar acum... – Charlotte o ţintui cu privirea pe Hillary, în vreme ce femeia mai în vârstă se uita la ea, ezitând. Cred că vorbeşte în limbi.

Charlotte râse.

– O spui de parcă ar fi de pe altă lume.

– Poate că este, râse Hillary. Sau poate că eu sunt.

Pe la unu, Charlotte opri pe aleea Noeliei. O casă în stil Tudor, ascunsă pe un teren împădurit, le apăru în faţă.

– În sfârşit!

Charlotte ieşi din maşinuţa ei cu două locuri. Avusese un scurt schimb de replici cu Hillary, legat de traseul pe care trebuiau s-o ia ca să iasă de pe drumul 24. Charlotte a cedat în faţa lui Hillary şi au sfârşit prin a se rătăci, fiind nevoite să se întoarcă 80 de kilometri.

– Nu începe! Tocmai ne-am împăcat, zise Hillary şi trânti portiera.

---

* Cântece bisericeşti. (n.tr.)

– Nu încep. N-am spus decât „în sfârşit".

– Mda, dar e vorba despre ton, domnişoară.

Hillary îşi îndreptă pantalonii şi îşi aranjă bluza.

– E un loc minunat.

Vântul îi dansa prin cârlionţii naturali.

Charlotte zâmbi, aruncându-i o privire prietenei sale. Sora ei întru rochie. Da, locul *acesta* era minunat.

Deschizând drumul pe aleea din faţă, Charlotte încetini pasul când uşa se deschise şi apăru Noelia.

Noelia Ludlow ar fi putut fi sora mamei. Subţire, cu o talie scurtă şi îngustă şi picioare lungi, ochi pătrunzători, aşezaţi deasupra unui nas scurt şi a unor pomeţi înalţi. Graţioasă.

– Intraţi, fetelor! Vă rog!

Noelia o prinse pe Charlotte de braţe când aceasta păşi pe verandă.

– Ei bine, ne întâlnim!

– Mulţumim că ne-ai dat voie să venim imediat.

Charlotte intră în casă şi îi făcu cunoştinţă cu Hillary.

Noelia umbla de colo până colo, prinzându-şi părul drept la spate, cu un elastic. Când se aşeză în fotoliul ei, răsuflă uşurată.

– Îmi pare atât de rău pentru ce v-a făcut Colby, ţie şi mamei tale!

– Te rog, nu cred că a fost vina ta, spuse Charlotte.

Era o senzaţie fantastică, şi totuşi atât de firească, să se afle în aceeaşi încăpere cu Noelia.

– Ba da, copilă, a fost. A fost vina mea, vorbi femeia, iar lacrimi îi alunecară din colţul ochilor. A fost.

Tot ce ştiuse despre viaţa ei pălea în lumina recentelor revelaţii. Cu două zile în urmă, era doar Charlotte Malone. Obişnuită. Simplă. Nimic extravagant. Singură. Cu excepţia lui Dix şi a doctorului Bunăciune.

Acum, Charlotte făcea parte din această reţea proaspăt descoperită. Hillary, Mary Grace şi Thomas. Noelia.

Avea un tată cu un nume şi o reputaţie. Străbunica ei a încălcat legile în numele convingerilor sale. Străbunicul ei, Daniel, a fost un bancher şi un filantrop respectabil din Birmingham.

Arborele ei genealogic îşi dezvăluia ramuri groase şi excepţionale.

Când Noelia se retrase din discuţie ca să le aducă un ceai cu gheaţă, conversaţia se rezumă la mărunţişuri.Vremea. Vacanţele de vară. Picanteriile de la ştiri.

Dar, când Noelia se aşeză la loc în fotoliul ei, Hillary intră direct în subiectul care le interesa şi care le adusese aici.

– Noelia, ce s-a întâmplat?

– O, atâtea lucruri se pot întâmpla într-o căsnicie. Mai ales într-una cu fisuri, ca a mea şi a lui Colby. N-am avut copii, aşa că amândoi eram mai devotaţi carierelor, decât unul altuia. Când Colby a avut şansa să predea la Universitatea de Stat din Florida, amândoi am fost de acord că ar trebui să profite de ea. Eu aveam să rămân aici şi să-mi continui munca la Institutul de Arte Frumoase din Alabama. Aveam să ne vizităm în weekenduri şi în vacanţe. Era numai pentru un an. Eram căsătoriţi de peste douăzeci de ani, aşa că am crezut că vom rezista. Numai că, atunci, toate fisurile au devenit tot mai mari.

– Ştii de ce s-a încurcat cu mama?

Charlotte îşi ţinea ceaiul în faţă fără să soarbă din el. Se simţea ancorată de paharul rece din mâna ei.

– Sigur. Ea era tânără, frumoasă, inteligentă. Îl provoca pe Colby la discuţii în domeniul lui şi nu-i dădea voie să o calce în picioare. Lui Colby i-a plăcut întotdeauna o provocare serioasă.

Charlotte zâmbi.

– Aşa era mama.

– Din ce am aflat, spuse Noelia, s-a îndrăgostit destul de rău de Colby. El era fascinat de ea, dar să recunoască o aventură cu o studentă i-ar fi ruinat cariera. Aproape ne-a ruinat nouă căsnicia, dar, crede-mă, îi păsa mai mult de cariera lui decât de Phoebe sau de mine.

– Atunci de ce a riscat totul?

– Criza vârstei de mijloc? A vrut să se simtă tânăr din nou? Tu ce ai face dacă ai fi un bărbat de patruzeci şi cinci de ani şi o fată frumoasă de douăzeci şi unu de ani ar fi dispusă să ţi se ofere? Colby avea multe puncte forte, dar, pe atunci, să reziste tentaţiilor nu era unul dintre ele.

– Ai întâlnit-o vreodată pe mama?

– Nu.Deşi Colby şi cu mine nu am avut o căsnicie fericită, l-am iubit şi n-am vrut să o întâlnesc pe femeia care aproape mi-l furase. Apoi am aflat despre tine, zise Noelia şi se uită la Charlotte, în timp ce întindea mâna după un plic. I-a trimis lui Colby o scrisoare recomandată.

Îi întinse lui Hillary scrisoarea, să i-o dea lui Charlotte.

– Voia pensie ca să cumpere o casă mai mare într-un cartier mai bun. Voia ca Colby să te recunoască. Să admită că eşti a lui.

Lui Charlotte îi tremura mâna, iar ea se chinuia să citească scrisoarea. Toată perfecţiunea aceea fantastică a vizitei începu să se stingă. Senzaţia rece a paharului de ceai alergă din mâna ei spre inimă.

– Dar eu n-am vrut-o pe ea sau pe tine în viețile noastre, spuse Noelia. Cârpisem câteva dintre fisuri şi ne înțelegeam. Aveam o viaţă bine pusă la punct, excursii de făcut şi, drept să-ţi spun, la cincizeci de ani nu voiam să petrecem jumătate din weekenduri cu o fetiţă care să-i mănânce timpul soţului meu. Am rupt fotografia pe care a trimis-o, dar n-am putut să mă hotărăsc să arunc scrisoarea.

– Nu i-ai arătat-o niciodată lui Colby?

Hillary îşi puse ceaiul pe suportul pentru pahare şi se aplecă să citească peste umărul lui Charlotte.

– Nu, dar, Charlotte, el ştia despre tine. Din nefericire, ochii care nu se văd, se uită. Într-un fel, ajunseserăm la înţelegerea asta tacită, potrivit căreia mama ta a trecut sigur mai departe, a găsit un bărbat bun, s-a căsătorit, a mai născut şi alţi copii. Asta am vrut eu să cred. De vreme ce Colby n-a spus niciodată altceva, am presupus că aşa credea şi el. Am auzit că Phoebe a murit cam la un an după ce s-a întâmplat. Un prieten de-al lui Colby ne-a dat vestea.

– Ai ştiut, deci, că a murit? Că nu mai aveam pe nimeni? Şi tot l-ai ţinut pe tatăl meu departe de mine!

Femeia care o atrăsese pe Charlotte prin înfăţişarea ei primitoare, maternă, o făcu să tremure de supărare.

– Mă convinsesem că ţi-era mai bine fără el. Că n-aveai nevoie să-l cunoşti pe Colby. De ce să tulbur viaţa tuturor?

– Aveam doisprezece ani. N-avem viaţă. Şi puţinul pe care îl aveam a fost tulburat de cineva care a lovit maşina mamei şi a omorât-o.

– Nu sunt mândră de mine, Charlotte. Vocea Noeliei tremură de emoție și se înecă în lacrimi. Sunt doar sinceră. Când eu și Colby am divorțat, mi-am dat seama cât de egoiști am fost amândoi, dar nu era datoria mea să-i spun să ia legătura cu tine. Sau să-ți spun ție despre Colby.

– Dar era datoria ta să ascunzi scrisoarea mamei? Să te asiguri că nu a luat legătura cu mama sau cu mine?

– Când am fost soția lui, da. Am apărat ce era al meu. Dar n-a trecut o lună fără să mă gândesc la tine.

Charlotte ocoli măsuța de cafea. O durea tot trupul când stătea așezată. Dar picioarele îi erau moi ca lutul, iar genunchii abia o susțineau.

– Nu sunt sigură ce să fac cu toate astea... Eu...

– Ți-am trimis niște bani anul trecut.

Apăru revelația. Piesele se așezau la locul lor.

– Suta de mii, șopti Charlotte.

– Doar ceva... doar ceva...

Noelia își șterse primul val de lacrimi de pe obrajii supli și ușor ridați. Arăta mai tânără de cei șaptezeci și ceva de ani pe care-i avea, dar umerii i se încovoiaseră sub povara poveștii. După divorț, m-am mutat în Florence să fiu lângă copiii surorii mele. Am cheltuit o mulțime de bani pe o casă prea mare pentru mine și răsfățându-mi nepoatele și nepoții. Într-o zi, în timp ce căutam niște hârtii de la bancă, am găsit scrisoarea mamei tale. M-am gândit, cerule, cum au trecut anii? Așa că te-am căutat pe Internet. Nu m-am așteptat să găsesc cu adevărat ceva, dar ți-am descoperit magazinul. M-am simțit mândră de tine. Așa că am cerut băncii să-ți trimită anonim o sută de mii de dolari.

– Atunci ți-i voi da înapoi.

Acum, că Charlotte știa de unde proveneau banii, toată strălucirea le pieri.

– Nu vei face așa ceva.

– Nu vreau banii tăi oferiți din vinovăție.

– Nu e vinovăție, Charlotte. N-aș putea să-mi răscumpăr greșelile cu bani sau să mă prefac că cumpăr afecțiunea unei fete care nici măcar nu m-a cunoscut. A fost un cadou. Nu suficient cât să compenseze faptul că ai crescut fără Colby, zise și zâmbi. I-ar fi plăcut de tine.

Charlotte se uită pe fereastră, iar privirea îi alunecă peste peluza luxuriantă și simți o senzație apăsătoare în piept. O sută de mii de dolari. Un cadou de la soția tatălui ei. Ar da toți banii pentru șansa de a-l fi întâlnit față în față.

La marginea grădinilor îngrijite ale domeniului Ludlow, Charlotte se opri să respire aerul pur. Cer albastru, copaci de vară, lumina soarelui reflectată de ferestrele sclipitoare.

În urmă cu trei luni, venise cu mașina aici să se gândească, să se simtă mai aproape de cer. De mama ei. Habar n-avea pe-atunci că muntele era încărcat de secrete.

Creasta era învăluită într-o tăcere grea și doar vântul se făcea auzit. Charlotte înaintă pe poteca ce ducea spre casă și intră singură în locuința pe care o construiseră străbunicii ei. Casa în care Emily îl crescuse pe bunicul ei.

Casa în care se jucase tatăl ei.

– Charlotte, ce faci aici? Mi-ai adus rochia?

Pașii lui Cleo se auziră bocănind pe parchetul din lemn masiv, lucitor și fără pată, din vestibul.

– Aș vrea să văd biblioteca.

– Bine.

Cleo o privi îndelung, cercetător, înainte să se întoarcă cu o mișcare rapidă.

– Pregătesc o citație pentru rochie.

– Și de ce întârzie?

– Judecătorul vrea mai multe dovezi. Se pare că doar o fotografie nu e de ajuns.

Charlotte scoase din geantă două fotografii, în timp ce dădu buzna în biblioteca albă și luminoasă, cu ferestrele din podea până în tavan înrămând o priveliște a văii care îți tăia respirația.

– M-am gândit că ai vrea să vezi astea.

Îi întinse fotografiile lui Mary Grace și Hillary, îmbrăcate cu rochia.

– Emily i-a dat rochia lui Mary Grace, care a lăsat-o pentru Hillary. Dacă o fotografie e dovada proprietății, atunci cu astea cum rămâne?

Scoase scrisoarea mamei către Colby.

– Și scrisoarea asta, de la mama către Colby, prin care îi cere pensie alimentară? Soția lui mi-a dat-o.

– O, cerule, cum de...

Cleo se duse la fereastră, citind scrisoarea la lumină. Când sfârși de citit, se întoarse spre Charlotte.

– Vei lua așadar administrației locale domeniul acesta frumos? Îți vei revendica moștenirea? Probabil e prea târziu. În plus, nu poți administra locul acesta, Charlotte. Odată ce devine privat, fondurile publice se duc.

Charlotte râse încet. Sărmana Cleo! Se identifica prea mult cu jobul ei!

– Nu vreau locul acesta, Cleo. Tot ce vreau e rochia. Legenda spune că...

– Ce legendă?

– Legenda ce spune că rochia i se potrivește fiecărei mirese căreia îi e dat s-o poarte. N-a fost modificată niciodată.

Charlotte o porni de-a lungul peretelui cu fotografii, încercând să recunoască chipurile și numele care, într-un fel, îi aparțineau.

Se opri în fața lui Colby. O poză din perioada în care era profesor. Putea să vadă ceva din ea însăși în ochii lui.

– Crezi că se răsucește în mormânt pentru că fiica lui nu a mers la colegiu?

– Probabil... Charlotte, Noelia a spus că ești fiica lui Colby?

– Da, zise Charlotte și se opri în fața fotografiei cu Emily în rochia ei de mireasă. Pe aceasta trebuia s-o poarte?

– Când trebuia să se căsătorească cu Phillip Saltonstall.

Charlotte se întoarse spre Cleo.

– Știai că Hillary Saltonstall a purtat rochia în 1968? Phillip era fratele bunicului ei.

Charlotte tăcu, iar spiritul vindicativ i se mai domoli. Charlotte zâmbi. Dumnezeu avea felul său unic de a urzi o țesătură minunată.

– Ei, și? Ce-ai să faci cu rochia, Charlotte? Ai s-o vinzi? Nu poți face asta... nu e... nu e corect.

– S-o vând? Nu, Cleo, nu! N-am s-o vând. Am s-o port!

Tim

Tim mătură ultimele urme de praf și murdărie din garaj. Spațiul gol, pentru trei mașini, îl făcea să se simtă oarecum pustiit. Și poate descumpănit. Dar incredibil de liber.

Se sprijini de coada măturii, privind apusul ce se întrezărea printre copaci. Cu sau fără Charlotte, era momentul să se maturizeze. Poate că, atunci când va avea copii, dacă îi va avea, se va apuca din nou de motocross.

Când își încărcase ultima motocicletă vândută pe platforma camionului, toată încordarea din piept dispăruse și a înțeles în clipa aceea că se agăța, de atâta timp, de ceva la care Dumnezeu îi ceruse să renunțe.

Era liber. A crezut că toate acele curse îl făceau să fie liber, îl liniștea, îi permiteau să ardă stresul, să-și consume energia, să trăiască la intensități mari, aventuros. Dimpotrivă! Cursele îl țineau legat. Nu putea să *nu* meargă la curse. Alte lucruri din viața lui fuseseră lăsate deoparte, fiind amânate iar și iar, în ideea că și-ar fi făcut cândva timp pentru ele.

Ca, de exemplu, să se reapuce de chitară. Să acorde mai multă atenție carierei. Să se așeze la casa lui. Să se căsătorească. Să petreacă timp cu prietenii lui, Iisuse!

Un motor de camionetă bârâi pe alee. Tim își ridică privirea, în timp ce David opri motorul și ieși din mașină.

– Cum te simți? întrebă el, îndreptându-se către garaj.

– De parcă aș fi slăbit 680 de kilograme.

– Nu-mi vine să cred că ai făcut-o!

David îl bătu pe Tim pe umăr.

– Vești bune! Comisia a fost încântată de proiectele tale pentru renovarea vechilor birouri Saltonstall și a furnalului, și inclusiv de monumentul comemorativ din bronz, al deținuților.

Tim zâmbi, bătând palma cu fratele lui mai mare. Bine. Totul era bine.

– Și... ești pregătit pentru și mai multe vești bune? Pe drum încoace m-a sunat Brody Smart. Se construiesc ansambluri noi în vestul orașului. Vrea să licităm și noi. A zis că, dacă nu venim cumva cu

desene de copii, lucrarea e a noastră. *Vor* să ne-o dea nouă, zise David dansând caraghios prin garaj. În sfârşit, ne vine şi nouă rândul!

Tim începu să măture, tulburat de emoţiile contradictorii ce-i umpleau pieptul. Un singur act de supunere, şi Dumnezeu îi şi deschisese raiul! Garajul îi rămăsese gol, dar inima îi era plină.

– Vrei să vii acasă la cină? Katherine face senvişuri cu carne tocată şi chiftele de cartofi. Preferatele tale.

Tim clătină din cap.

– Va trebui să se obişnuiască cu ideea că e căsătorită doar cu tine, Dave.

– Nu fi aşa, Tim. Îi eşti ca un frate. Vrea ce e mai bun pentru tine.

– Dacă ar fi fost aşa, atunci ar fi iubit-o pe Charlotte.

David se uită spre stradă, cu mâinile pe curea.

– Te duci iar după Charlotte?

– Nu ştiu. Trebuie să văd dacă mai vorbeşte cu mine după ce i-am spus de Colby, că e tatăl ei.

– Sunt alături de tine, dacă o faci, Tim! Cu orice ai nevoie.

Fraţii mai stătură de vorbă câteva minute, apoi David se uită la ceas şi spuse că trebuie să plece.

Tim aşeză mătura în colţ, dădu drumul la radio şi îşi trase un şezlong în mijlocul garajului, cu faţa spre cartier.

Spaţiu. Spaţiu minunat. Era pregătit pentru orice avea să-i dea Dumnezeu. Vecinul său trecu ca fulgerul prin faţă pe motocicleta lui, claxonând şi făcându-i semn cu mâna. Tim îi răspunse, fluturând uşor degetele. Nu-l invidia deloc pe tip. Niciun pic.

Capitolul douăzeci și șapte

Charlotte

În lumina caldă a veiozei din dormitorul său, Charlotte dădu jos rochia de pe manechin. În zece secunde va ști. O încăpea rochia? Ea era următoarea mireasă?

– Charlotte, ce-ți ia atâta timp? zise Hillary ciocănind la ușă.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă Dixie.

– Tăceți din gură, lăsați-mă un minut!

Făcuse duș. Își pusese lenjerie curată. Apoi se apropie de rochie. Încet, cu grijă. Rochia păstra inimile altor patru femei. Istoria a o sută de ani.

Până când Charlotte nu păși în poalele rochiei, nu-și dăduse seama cât de mult își dorea să facă parte din povestea lor, din istoria rochiei.

Te rog, potrivește-te! Charlotte ezită în timp ce își trăgea fusta peste șolduri.

– Și dacă nu se potrivește?

– O, Doamne, se va potrivi, Charlotte! zise Hillary. Fără urmă de îndoială. Crezi că toate astea s-au întâmplat numai ca tu să o dai altcuiva? Te va încăpea. Ai încredere în mine!

– Dacă nu te încape, vei găsi mireasa perfectă, Char. Asta faci tu.

– Taci, Dix, ce vorbă e asta? *Ea* e mireasa perfectă.

– Ei bine, dacă nu e, va găsi una. Hillary, o înnebunești!

Charlotte zâmbi, la auzul schimbului de înțepături de dincolo de ușă, în timp ce-și strecura brațele în mâneci și își potrivea corsajul pe umeri. Deja o iubea pe Hillary ca pe o soră, sau nu, ca pe o mamă.

Strângând rochia la spate cu mâinile, Charlotte își ținu respirația. Se va potrivi?

Talia cu perle i se întindea pe mijloc, îmbrățișându-i coastele. Perfect. Se potrivea. *N-am să plâng! N-am să plâng!*

Dar inima i-o luă la goană și, când încercă să vorbească, lacrimile îi înecară cuvintele.

– Hei, mă încape! Veniți să mă închideți la spate!

Ușa dormitorului se deschise cu zgomot.

– Nu-mi vine să cred că te-ai îndoit de mine! zise Hillary și se duse țintă la nasturii din spate.

– O, Char!

Dixie se dădu în spate, cu un zâmbet larg pe față și o sclipire în ochi.

– E superbă! Tu ești superbă!

– Dar cum? Emily a trebuit să poarte corset. Mary Grace a spus că ea era slabă. O, Hillary, va fi prea strâmtă în talie!

– Charlotte, nu te mai frământa și începe să te gândești la ce vei face când vei vedea că te încape.

Hillary încheie restul nasturilor în tăcere. Nu se auzea nimic altceva în afară de răsuflarea celor trei femei.

Charlotte privi în oglindă cum rochia i se mula pe trupul suplu, corsajul accentuându-i rotunjimile. Gulerul rotund i se cuibărea chiar cub clavicule. Perlele din talie se odihneau într-un șir ordonat, fără să fie strâns sau întins. Umerii stil clopot se îngustau în mânecile strâmte și se pierdeau sub cot.

– Uite, pune pantofii aceștia!

Dixie puse jos o pereche de pantofi crem cu toc, de la magazin.

– Tocul e aproape ca cel al pantofilor pe care i-ar fi purtat Emily.

– Am încheiat toți nasturii, spuse Hillary și se aplecă în față, să-i vadă chipul lui Charlotte, apucând-o ușor de umeri. Expiră, șopti ea.

Atunci când o făcu, coastele i se lipiră de rochie și fiecare fibră se așeză la locul ei.

Oglinda reflecta mai mult decât o femeie într-o rochie frumoasă. Reflecta inima lui Charlotte. Și știu imediat... își va risca inima din nou.

Charlotte își smulse geanta de pe podeaua dormitorului.

– Trebuie să plec.

– Unde să pleci?

– După iubire.

Afară din apartament, odată ajunsă jos la mașină, totul fu atât de limpede pentru inima și mintea ei. Nu aparținea rochiei. Îi aparținea lui Tim. Asta tot încercase să-i spună rochia mereu, încă din ziua aceea, când era sus, pe creastă.

Aşezându-se cu grijă în faţa volanului, porni maşina şi, în cincisprezece minute, evitând la mustaţă un camion cu ciment, se năpusti pe aleea lui Tim.

Uşa garajului era deschisă, iar el stătea în mijlocul unui loc gol, cu părul căzându-i pe faţă în şuviţe lungi şi moi şi picioarele goale ieşind dintr-o pereche de blugi şifonaţi.

– Tim?

Charlotte îşi aruncă cheile pe scaunul şoferului în timp ce ieşea, ridicându-şi poalele rochiei.

– Charlotte! Tim sări în picioare şi-i ieşi în întâmpinare.

– Eşti îmbrăcată cu rochia?

– Da, mi... mi s-a potrivit.

Trecu de el şi intră în garaj.

– Tim, unde-ţi sunt motocicletele?

– Le-am vândut. Am ascultat, în sfârşit, de glăsciorul acela potolit din sufletul meu. Îşi aţinti privirea asupra ei. De ce eşti îmbrăcată cu rochia de mireasă a străbunicii tale?

Îşi dădea seama că lui îi plăcea să spună asta – străbunică.

– Pentru că... eu...

Nu se gândise prea bine ce avea să spună odată ce-l va vedea. Se lăsase călăuzită de nevoia de a-l vedea.

Tim îi făcu semn cu degetul, alergă, pierzându-şi echilibrul, spre uşa ce dădea în casă.

– Nu te mişca! Voi veni... imediat.

Deschise uşa. Aşteptă. Şi dispăru înăuntru. Paşii lui tropăiră prin casă şi înapoi.

Dădu buzna pe uşă, cu ochii strălucind, venind întins, în paşi de dans, spre Charlotte. Fără un cuvânt şi fără ezitare se lăsă în genunchi şi se întinse după mâna ei.

– Mărită-te cu mine, Charlotte! Te rog, mărită-te cu mine! spuse în timp ce îi punea pe deget inelul bunicii sale.

– De aceea sunt aici, Tim. Îmbrăcată cu rochia de mireasă a străbunicii.

Când Tim o ridică şi o învârti, lui Charlotte îi scăpă un chicot de râs, dându-şi capul pe spate şi lăsând bucuria să răsune în garaj.

Tim îşi îngropă faţa în gâtul ei şi, pentru un moment, avură senzaţia că bătăile inimilor lor se împletesc.

– Inelul se potrivește, rochia se potrivește. O lăsă jos, cu picioarele pe podeaua garajului. Și noi ne potrivim, iubito! Ne potrivim.

O sărută, cuprinzându-i spatele cu mâinile, îmbrățișând-o.

– Doamne, Charlotte, miroși bine! E o senzație plăcută să te țin în brațe.

– Hei, prietene Tim?

– Da?

– Spune-i logodnicului Tim că mă bucur că l-am recăpătat.

– Charlotte! zise Tim și își ridică, fremătând, capul, ținându-i fața în mâini iubitei sale. Cât e ceasul?

– Șase și jumătate.

Răsuflarea lui pe fața ei o făcu să simtă furnicături până în vârful degetelor de la picioare.

– Mărită-te cu mine! Acum. În seara asta. Ai o rochie. O rochie frumoasă. Eu am un smoching. Licența noastră e încă valabilă.

– Tim, serios? Acum? În seara asta?

Charlotte se uită spre cerul serii de august. Ziua mai avea încă destulă lumină.

– Cine va oficia ceremonia?

Îi plăcu sclipirea din ochii lui.

– Las-o în seama mea. Ce zici?

– Da. Da!

Buzele ei le acoperiră pe ale lui, ușor și nesigur la început, apoi cu tot mai multă încredere și pasiune, în timp ce el o trăgea spre el și își revărsa dragostea în ea.

Adierea vântului, o schimbare în țesătura celor nevăzute, o schimbare în țesătura inimii ei o făcu să privească în sus.

Era pregătită. Charlotte ocoli, cu pași hotărâți, un pâlc de fagi, pornind pe o cărare luminată de razele lunii.

O lună plină, sidefată, strălucea peste Muntele Roșu, mistuind perdelele întunecate ale nopții.

O nuntă la miezul nopții.

Charlotte își strânse buchetul la piept, în timp ce un cvintet începu să cânte Aleluia. Un nou val de bucurie îi inundă pieptul. Fiori de entuziasm furnicau brațele și picioarele. Inima îi fremăta de iubire. Mintea i se odihnea într-o liniște desăvârșită.

– Bine, Charlotte, eşti pregătită?

Cleo apăru din umbrele nopţii, perlele de la gâtul ei rivalizând cu strălucirea lunii.

– Da... sunt gata.

Însoţitoarele ei veniră din spatele lui Cleo. Surorile ei într-ale rochiei, Hillary şi Mary Grace.

Cântecul instrumentelor cu coarde răsuna tot mai intens. Adierea vântului le călăuzi şi aduse cu ea, pentru o clipă, parfum de iasomie şi cedru. Mirosul mamei! Charlotte închise ochii şi trase adânc aer în piept.

– Trebuie să spun că Daniel, Emily şi Colby ar fi mândri. Vocea de obicei îndrăzneaţă a lui Cleo şovăi de emoţie. La fel ca mine.

– Şi mama ar fi mândră, zise Charlotte şi trase din nou aer în piept, încercând să păstreze parfumul ce se împrăştia.

– Sigur că ar fi fost.

Aflată în stânga ei, Hillary o cuprinse pe Charlotte de braţ.

– Eu, una, ştiu că sunt.

Privea înainte, cu spatele drept. Charlotte îşi lipi obrazul de umărul lui Hillary, văzând cum buza de jos îi tremură abia simţit.

– Aceasta s-ar putea să fie a doua cea mai bună zi din viaţa mea, spuse Mary Grace. Ea stătea la dreapta lui Charlotte şi îi ţinea strâns braţul.

– Şi a mea.

Hillary îi îndreptă lui Charlotte vălul – vălul *lui Emily* – şi o sărută pe obraz, dând-o pe Cleo la o parte.

– Hai să ducem fata asta să se mărite!

Muzica se auzi mai puternică, mai înaltă. În mulţimea de beculeţe colorate şi lumânări, Charlotte îi văzu pe Tim şi David ridicându-se de pe scaune şi aşezându-se în faţa altarului pentru îngenunchere, împreună cu Thomas, mândru şi zâmbitor.

Tim o privi, printre rândurile de oameni. În lumina difuză, Charlotte îi putea vedea sclipirea din ochi. În flacăra pâlpâitoare a lumânărilor, îi simţi inima revărsând lumină.

El făcuse toate acestea. Pe toate. O sunase pe Cleo. Îşi adunase familia şi prietenii. În doar câteva ore, o nuntă şi o recepţie fuseseră organizate şi făcute.

Când Tim o sunase pe Hillary, ea a intrat repede în acţiune, s-a dus cu maşina până la Kirkwood şi i-a pus în mişcare pe Mary Grace

şi pe Thomas, cerându-le să fie prezenţi. „N-am lipsi pentru nimic în lume", au spus ei.

O nuntă la miezul nopţii.

Fratele David a contactat un client al firmei Rose care cânta în orchestra simfonică din Birmingham. Acesta, la rândul lui, a adunat un cvintet de coarde – doi violonişti, un violist şi doi violoncelişti – care s-au simţit inspiraţi de o ceremonie nupţială spontană, la miezul nopţii.

Arcuşurile date cu sacâz smulseră de pe coarde notele cântecului Aleluia. Charlotte porni spre altar, spre cercul de scaune albe, spre Tim. Spre iubire.

Rochia îi foşni peste picioare. Talia înaltă îi îmbrăţişa inima. În ochi i se adunară lacrimi. Lângă ea, Hillary îşi trase nasul şi îşi drese vocea, în timp ce Mary Grace îşi lăsă lacrimile să curgă liber, fără sfială.

– Nu m-am gândit niciodată... o, draga mea, Iisuse, nu m-am gândit niciodată... la nouăzeci şi patru de ani, Doamne, Doamne... şopti ea.

– Nici eu, Mary Grace, spuse Hillary încet şi cu vocea înecată de lacrimi. Nici eu.

Cât despre Charlotte, nu-şi imaginase niciodată că o să se simtă atât de fericită, atât de satisfăcută de viaţă. Se mulţumise să-i fie doar bine, să se descurce. Dar, în seara aceasta, şi-a dat seama cât de multe îi hărăzise Dumnezeu.

Trecu de tata şi mama Rose, de Katherine şi de copii. De fraţii lui Tim. De soţul lui Hillary, Greg.

Făcu semn din cap spre Noelia şi Tawny, care venise cu logodnicul ei.

Când ajunse la capătul culoarului, Dixie apăru de la marginea primului rând de scaune şi îşi luă locul de doamnă de onoare. Chipul îi strălucea de bucurie.

Tim o privi pe Charlotte cu o tandreţe imensă şi o sclipire umedă, ca de ceaţă, în ochi. În jurul lor, notele plutitoare ale cvintetului se risipiră, lipindu-se de razele lunii.

Thomas îşi ridică Biblia, sprijinindu-se în baston.

-Preaiubiţilor, începu, iar vocea lui răsună limpede şi puternică, ne-am adunat aici datorită unui destin. Datorită unei rochii de mireasă şi a puterii măreţe a iubirii. Ceea ce Iisus Însuşi aşteaptă este o nuntă. Cartea Sfântă ne spune în Evanghelia după Matei, capitolul 25,

că va fi un strigăt la miezul nopții. Thomas străpungea aerul cu vocea lui limpede și tinerească. Mirele vine. Nunta de aici e o prevestire a acelei zile mari. Nu e o greșeală că ne-am adunat aici, alături de Charlotte și Tim, la miezul nopții. Nu m-au ridicat, însă, din pat ca să țin slujba.

Thomas îi făcu cu ochiul lui Charlotte.

– Haideți să îi cununăm pe acești doi oameni. Cerule, ce lucru mare a făcut Dumnezeu! Sunt bucuros că sunt în viață ca să-l văd.

Thomas îi ceru lui Tim să își ia mireasa de mână. Hillary și Mary Grace îi dădură drumul, sărutându-i obrajii lui Charlotte și lăcrimând și se așezară pe primul rând.

Thomas vorbi despre primul miracol al lui Iisus, atunci când se afla la o nuntă. Spuse povestea unei rochii de o sută de ani și a patru mirese speciale.

– Lucru ciudat, vorbi, iar glasul îi era atât de limpede și tânăr. Rochia i s-a potrivit fiecărei fete, exact așa cum trebuia. N-a fost modificată niciodată, nu i-a fost adăugată nici măcar o pensă. Nu s-a uzat deloc. Nu s-a decolorat deloc. Și, dacă pot spune așa ceva, arată la fel de bine și la modă pe Charlotte, aici de față, cum a arătat și pe Mary Grace a mea acum șaptezeci și patru de ani. E la fel ca vestea bună a Evangheliei lui Iisus, se potrivește întotdeauna. N-are nevoie de modificări. Vestea bună e întotdeauna bună. Nu se uzează niciodată și, pentru Dumnezeu, e întotdeauna la modă. N-avem nevoie de El acum mai mult ca niciodată? Bătrânul predicator chicoti. Iar am început. Cu predica.

Hai să continuăm această nuntă! Charlotte stătea față-n față cu Tim, chipeș, puternic, cu părul aranjat și un zâmbet delicat încadrându-i lumina din ochi. Era înalt și nobil în smochingul lui negru, ce-i venea ca turnat pe corp.

– Ești frumoasă, șopti el, când Thomas îi spuse să ia mâna lui Charlotte.

– Hei, frumosule, ești pregătit pentru asta?

– Mai mult decât pregătit.

– Tim, o iei pe această femeie...

La douăsprezece și jumătate, într-o dimineață răcoroasă de august, Charlotte Malone a spus „Da” iubirii și restului vieții ei, devenind ceea ce fusese dintotdeauna menită să fie.

Salvată. Și purtând numele de Rose.

Ghid pentru grupul de lectură

1. Cine era omul în violet? Ce semnifică el pentru tine? În viața ta există un „om în violet"? Charlotte e atât de implicată în propria-i poveste, încât nu mai vede ce se află în fața ei: rochia de miresă. Ești conștient de acele momente de la Dumnezeu, impalpabile, în care supranaturalul influențează lumea obișnuită? Cum poți deveni mai conștient de faptul că Iisus interacționează cu tine?

2. Emily luptă cu regulile din societatea ei. Vrea să se facă auzită; vrea să își urmeze propriile dorințe. Ce ar fi putut să facă Emily pentru a protesta față de nedreptatea închirierii deținuților? Tu ce poți face pentru a protesta față de marile nedreptăți?

3. Charlotte și Tim au avut o logodnă furtunoasă. Pentru un moment, părea că nu vor reuși. Dar iubirea a triumfat. A existat în viața ta un moment asemănător, în care iubirea a triumfat asupra tristeții sau nedreptății?

4. Hillary s-a confruntat cu cea mai pustiitoare lovitură: și-a pierdut soțul în război. Ce părere ai avut despre modul în care a reacționat? Ce ai fi făcut tu diferit/la fel? Cunoști pe cineva care se confruntă cu această situație? Cum poți sprijini acea persoană?

5. Mary Grace e o femeie credincioasă. Cum l-a influențat pe tatăl ei smerenia ei tăcută? Există momente în care rămâi tăcut și lași Duhul Sfânt să lucreze în altă persoană? Cum poți să taci cu succes?

6. Charlotte i-a lansat o provocare lui Hillary când aceasta retrăia intens pierderea lui Joel: „Și dacă nunta cu Joel nu a fost pentru tine, ci pentru el?" Avem tendința să credem că tot ce facem în viață are legătură cu noi, personal. Ai fi dispus să faci ceva pentru cineva, dacă n-ai avea nimic de câștigat din asta? Cum putem pune în practică această realitate în viața de zi cu zi? Gândește-te la Iisus ce alege să moară pe cruce ca fiind cel mai înalt exemplu pentru noi.

7. Charlotte află că nu e orfană, ci o descendentă a unei femei uimitoare. Ce deschide în inima ei această informaţie? Tu cum ai fi reacţionat în faţa unor asemenea veşti?

8. La ceremonia de nuntă, Thomas vorbeşte despre rochie asemănând-o cu Sfânta Evanghelie – nu se uzează niciodată, e întotdeauna la modă, nu are nevoie de modificări şi se potriveşte oricui o încearcă. În zilele noastre, vedem destule „ajustări" ale Sfintei Evangheliii, făcute pentru ca aceasta „să se potrivească nevoilor noastre". În ce fel ai permis ca adevărul Sfintei Evangheliii să fie modificat ca să se potrivească cu nevoile şi dorinţele tale? Cum putem rămâne credincioşi, loiali simplităţii Evangheliei lui Iisus?

9. Tim îşi vinde motocicletele. Ce simbolizează acest lucru în viaţa lui? Ce schimbare s-a produs în inima sa? Există ceva de care te agăţi, bun sau rău, căruia trebuie să îi dai drumul către Dumnezeu?

10. Aventura pe care tatăl natural al lui Charlotte a avut-o cu mama ei aproape i-a ruinat căsnicia. Cu scopul de a vindeca relaţia cu soţia lui, el a renunţat la a fi tatăl lui Charlotte. Vedem aici cum păcatul complică lucrurile bune pe care ni le oferă Dumnezeu: căsătoria, copiii, iubirea. Ce ar fi trebuit să facă Colby pentru a da dovadă de onoare în această situaţie? Există o situaţie cu care te confrunţi în care onoarea va aduce vindecare – dacă nu pentru tine, atunci pentru alţii?

11. Nunţile sunt o bucurie. Discută despre o amintire fericită de la nunta ta sau despre nunta pe care speri să o ai într-o zi.

Mulţumiri

Această carte a început pe Twitter. Într-un schimb de replici, de 140 de caractere sau şi mai puţin, între prietene.

Data viitoare când vii în oraş, sună-mă, să ne întâlnim.

Hei, vreau să vin şi eu.

Şi eu.

Hai s-o facem, atunci!

După zece tweet-uri şi două e-mail-uri, patru prietene şi-au transformat vorbele în fapte, şi-au pus coada pe spinare şi s-au dus în Tennessee pentru un weekend între fete.

Eu, Tami Heim, Kim Cash Tate, Jennifer Deshler şi adorabila ei fiică, Jordan, am petrecut patruzeci şi opt de ore vorbind, mâncând şi râzând. Am petrecut şaisprezece ore nemaipomenite în pijamale. Dar presupun că intru prea mult în detalii.

Fiica lui Tami se căsătorise de curând, aşa că discuţia s-a îndreptat spre nunţi şi rochii de mireasă. Ceva ce a spus Tami... ceva despre nunta ei, ceva despre găsirea rochiei perfecte pentru fiica ei m-a aruncat în lumea poveştilor. N-am mai putut urmări conversaţia şi am început să visez.

Ce-ar fi dacă ar exista o singură rochie purtată de patru femei... de-a lungul... a o sută de ani?

Cine au fost aceste femei? Ce s-a întâmplat cu ele şi cu rochia? Cum au primit rochia? De ce ar purta-o? De ce au purtat-o? Se decolorează sau se uzează? Li se potriveşte tuturor? Am tot rumegat povestea, tot restul weekendului.

Când m-am întors din Tennessee şi le-am destăinuit ideea mea, mama, fratele, cumnata şi soţul meu mi-au oferit ideile şi entuziasmul lor.

Am crezut că va fi o carte pentru mai târziu, dar, după numai o săptămână, când eram în supermarketul Wal-Mart într-o după-amiază de vineri, mi-am sunat editorul şi i-am spus ideea mea. Mulţumesc, Ami, că-mi înţelegi pasiunea şi că-ţi place viziunea mea despre această carte!

Am fost norocoasă să petrec un weekend de brainstorming cu femei uimitoare din domeniul ficţiunii, Debbie Macomber şi Karen Young. Mulţumesc atât de mult, Debbie şi Karen, pentru cele şase ore

din timpul vostru, pentru geniul şi priceperea voastră de a spune poveşti! Fără contribuţia voastră, mi-ar fi luat săptămâni întregi să-mi dau seama cum poate să ajungă rochia de la femeie la femeie, din deceniu în deceniu.

Lui Susan May Warren, pentru că mi-a fost mai mult decât un sprijin moral şi pentru că e o făuritoare de poveşti înzestrată, care zilnic, oră de oră, mi-a împrumutat talentul său. Îi mulţumesc lui Dumnezeu clipă de clipă că mi te-a dat! Eşti o comoară pe care-o voi păstra mereu în inima mea.

Lui Ami McConnell, pentru intuiţia ta şi pentru că ai avut o contribuţie importantă în a le face pe Emily şi Charlotte personaje mai puternice. Îţi mulţumesc pentru parteneriatul la această carte!

Lui Rachelle Gardner, pentru că a fost în tranşeele corecturii alături de mine. Intuiţia, încurajarea şi comentariile tale m-au binecuvântat.

Lui Beth Vogt, pentru entuziasmul fără limite pentru o carte pe care nici măcar nu o citiseşi încă. Mulţumesc, prietena mea!

Lui Tish Patton, „sora mea cea mare" din statul Ohio şi strămutată acum în Birmingham. Îţi mulţumesc pentru minunatele detalii despre oraşul tău. Te iubesc!

Surorii mele şi fraţilor mei, pentru că au apărut în aceste pagini sub forma personajelor. Vă iubesc pe toţi!

Mamei şi bunicii, pentru că mi-au ascultat ideile şi poveştile şi pentru că sunt cei mai mari fani ai mei. Mulţumesc şi ţie, mătuşă Betty!

Soţului meu, care ar putea să scrie un bestseller amuzant despre viaţa cu o scriitoare. I-ar face pe soţii scriitoarelor din toată America să dea aprobator din cap. Te iubesc pentru că mi-ai amintit că fac acest lucru pentru Iisus, nu pentru mine. Şi pentru că mi-ai spus: „Distrează-te, iubito!"

Lui Chip MacGregor, agentul meu, pentru că m-ai ajutat să văd, să cred şi să obţin.

Lui Allen Arnold, Natalie Hanemann, Becky Monds, Eric Mullett, Katie Bond şi echipei de la Nelson pentru că m-aţi sprijinit şi încurajat atât de mult. Îi faceţi pe scriitorii obişnuiţi să se simtă ca starurile rock!

Celui care a inventat Scrivener, acest incredibil program de scriere!

Nota autoarei

Rugându-mă pentru cartea aceasta, am început să privesc rochia de mireasă ca pe un simbol al Evangheliei lui Iisus Hristos. Nu se uzează niciodată. Se potrivește tuturor celor care o încearcă. Nu are nevoie de modificări. Și este întotdeauna la modă.

Adevărul și Iubirea lui Iisus sunt vii și astăzi. Și sunt pentru toată lumea. Indiferent dacă te-ai izbit de bariere culturale sau ridicate în calea ta de propria familie, ca Emily, dacă ai primit harul Evangheliei, ca Mary Grace, dacă ai fost rănită, ca Hillary, sau dacă te-ai simțit pierdută și ți-ai căutat salvarea, ca Charlotte, Iisus te va vindeca și îți va oferi răspunsurile pe care le căutăm cu toții. El e Calea, Adevărul și Viața. Nu doar pentru câțiva aleși. Ci pentru fiecare dintre noi.

Pentru tine.

Editura ACT și Politon
Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România,
C.P. 050202.
tel: 0723.150.590, e-mail: office@actsipoliton.ro
www.actsipoliton.ro | www.blog.actsipoliton.ro